Otto Stockmayer
ZJEVILA SE BOŽÍ MILOST
Slova života

Otto Stockmayer

Zjevila se Boží milost

úvahy na každý den roku

Slova života

II. vydání

Ostrava 2011

Pane, kéž Tvá milost udělá při mně možným to, co je mi od přirozenosti nemožné.

Tomáš Kempenský

Zjevila se Boží milost, která přináší spásu
všem lidem a vychovává nás k tomu,
abychom se zřekli bezbožnosti a světských
vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně
v tomto věku a očekávali
blažené splnění naděje a příchod slávy
velikého Boha a našeho Spasitele
Ježíše Krista. On se za nás obětoval,
aby nás vykoupil ze všeho hříchu
a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý
v dobrých skutcích.

Titovi 2,11–14

Vydal: Křesťanský sbor Ostrava-Kunčičky
Bořivojova 620/29, 718 00 Ostrava
pro Bratrskou jednotu baptistů
Překlad: Ludmila Hallerová
Redakce: Ján Ostrolucký
Obálka: Colorstudio Ostrava
Vydání: druhé, 2011
ISBN: 978-80-904618-5-7

ELEKTRONICKÁ VERZE
Konverze: www.elektronicke-knihy.info
Vydání: první, 2013

V době přípravy elektronické verze bylo stále k dispozici několik posledních desítek papírových výtisků. V případě zájmu o tištěnou verzi publikace pište na adresu hojo@centrum.cz.

Předmluva ke 3. německému vydání (1931)

Když v roce 1923 začali vydavatel a nakladatel usilovat o vydání této sbírky biblických úvah, panovala v Německu těžká hospodářská krize. Se sazbou každé nové stránky jako by narůstala nemožnost takového počínání. Začali jsme však ve víře a ty prosté úvahy, které se později staly požehnáním pro tisíce čtenářů, posilovaly v našich srdcích víru v Toho, kterému *„nebude nemožná žádná věc“*. A co se nestalo! Jakmile byla vysazena poslední stránka a tlustý svazek ležel před námi hotový, naplnilo se zaslíbení, že *„Pán opatří“*.

Vzpomínaje tedy na okolnosti, za jakých tato kniha vznikala, cítím potřebu po těch sedmi letech, kdy vydáváme třetí vydání, poděkovat nakladateli, že tehdy byl se mnou jednoho ducha a bez ohledu na obchodní

úspěch či neúspěch otevřel ten zdroj požehnání, z kterého se řine vláha na mnohé suché místo.

Opravdu, kniha se stala velkým požehnáním. Svědčí o tom mnoho dopisů z celého světa. Obě první vydání (10 000 kusů celkem) našla cestu do nejednoho domova a napomáhají v lidských srdcích připravovat cestu pro tu *„milost v Kristu zjevenou“*. Ani k tomuto vydání nemám co jiného bych předeslal, než co už jako úvod stálo v obou předešlých – vzpomínku na věrného Božího služebníka, která nejlépe vystihuje jeho charakter, způsob jeho služby i hloubku jeho víry:

Bylo to během (první) světové války. Na jednom tichém místě se sešli zástupci církve Páně v Německu, aby se poradili o otázkách Božího díla. Byla to malá skupina mužů přivyklých boji, mezi nimi farář Otto Stockmayer, který se nezalekl dlouhé cesty ze Švýcar za svízelných válečných poměrů, jen aby posloužil svým bratřím v Německu. Velice unavený seděl v křesle u okna a chvílemi se zdálo, že pro tělesnou slabost snad ani nemůže jednání sledovat.

Situace byla vážná. Válka trvala již natolik

dlouho, že mužům, kteří se zde sešli, bylo jasné: nejedná se jen o nějakou přechodnou bouři, ale o úvod k nové epoše světových dějin, kdy kníže tohoto světa, než bude vyvrženo ven, sevře pevněji kruh kolem země (Zj 12,12). Snažili jsme se podívat se na situaci střízlivě a postihnout znamení doby. V rozhovoru došlo na otřesné zkušenosti s působením moci temnosti, jak to někteří z bratří ve své službě zakoušeli. Každá nová situace má v sobě zpočátku něco matoucího a tísnivého, dokonce i pro lidi uvyklé boji. Pociťovali jsme něco z toho těžkého ovzduší, které od té doby nejeden věrný Boží služebník už také pocítil, ovzduší, které přímo ochromuje duchovní dýchání. Jako by satan stál za každým z nás a našeptával nám: Vzdejte se své práce, proti mně stejně nic nezmůžete. Mám na vašich bojištích velké množství pevností. Jen se podívejte tam na toho, který tu sedí mezi vámi. Podlomil jsem jeho tělesné síly, nervově na tom také není dobře, copak může sloužit? A v rodině ho trápí problémy se ženou a dítětem, překážky, které se marně snaží překonat, na nichž vyčerpává své síly. A srdce vašich oveček

plním tisícerými jinými věcmi, takže pro vaše poselství tam už žádné místo nezbývá. Jsem to já, který se vám pletu do cesty, ale vynasnažím se, abyste mne neodhalili. Budete se setkávat s tisícerými trpkými, tísnivými, ničivými vlivy a nebudete schopní odhalit, odkud pocházejí. Přeroste vám to přes hlavu. Ztratíte půdu pod nohama, znejistíte, budete zviklaní. A já jsem vyhrál.

Všichni mlčeli. Těžký dech a smrtelná vážnost na všech tvářích.

Tu se ve svém koutě u okna zvedla zhroucená postava Stockmayerova. Zpod jeho obočí se zablesklo. Stručně, ostře, jasně padlo z jeho úst několik slov do úzkostného ticha. Bylo to, jako když zkušený vojevůdce uděluje instrukce svým důstojníkům: ***„Bratři, čím hlubší je nouze, tím hlouběji saháme do bohatství evangelia:*** **Neboj se, neboť vykoupil jsem tě!** ***Ten, který nás vykoupil a je proto s námi ve vodě i v ohni, drží ve své ruce klíče každé situace, i té nejotřesnější.“***

Jako by před námi rozhrnul mlhovou clonu. Znovu jsme uviděli ten základ, na který jsme

postavili svůj život i svou práci, ten „pevný základ“. Padli jsme na kolena a nemohli jsme jinak, než velebit a jásat: „Ó Beránku Boží, Ty jsi na Golgatě přeslavně zvítězil. Amen, haleluja!

Proč tento příběh jako úvod ke sbírce biblických úvah „Zjevila se milost“? Děkujeme tomu drahému Božímu muži, jehož život je už uzavřený, že si byl až po smrt tak pevně jistý svou věcí. Věděl, komu uvěřil. Bral to slovo o **absolutním** vítězství Pána Ježíše a o jeho **plně dostačující** milosti tak, jak je nám dané. Právě tato celost je tajemstvím hlubokého vlivu jeho slov, která kdy pronesl a která po jeho smrti nacházejí požehnanou odezvu v tisících srdcí, kam přinášejí novou odvahu a novou důvěru. Třímal vždy ostře nabroušený meč a nikdy si ho nedal vzít ani nedopustil, aby mu někdo odlomil hrot.

Zdá se, že nastal čas, abychom tento meč ukovaný do nové podoby znova vrhli do boje. Bitva vzplála prudčeji, než kdy dříve. Na církev se soustřeďuje cílený útok moci temnosti. Cílem úvah, které vám klademe do rukou, je: probouzet, ujasňovat čtenáři jeho stav a unaveným promluvit v pravý čas pravé slovo,

pomáhat k vyburcování církve k boji, v němž může obstát jedině když se cele spolehne na tu milost, která se zjevila (Tt 2,11–14) a která je nám nově nabízena se zjevením Ježíše Krista (1 Pt 1,13).

Kassel-Wilhelmshoehe, Letnice 1931

vydavatel

Předmluva
k 1. českému vydání (1997)

O jedné knize

V prosinci 1949 jsem se (nerada) vracela do komunistické vlasti, v kapse čerstvý diplom biblické školy ze švýcarského Beatenbergu, v srdci velkou lásku k misii a v kufru nádhernou knihu úvah na každý den od vzácného německého teologa z přelomu století, Otty Stockmayera, „Zjevila se milost“.

Diplom mi nebyl na nic, protože mi nedával možnost oficiálního uplatnění v církevní práci u nás a veškerá má činnost v Božím království po následujících 40 let byla ilegální s odpovídajícími důsledky.

Láska k misii ovlivnila můj modlitebný život, vedla k balíčkové akci pro misii v Kamerunu a posléze k založení Misijního odboru Kostnické jednoty a v nově

získané svobodě ve spolupráci s ostravským nakladatelstvím *A*-ALEF k vydávání informačních brožur „Evangelium celému světu“. Vyšlo jich celkem devět. První dvě se rozhlížejí po práci misionářů v Africe a Asii, nahlížejí do činnosti Misijního odboru a dokonce mají na posledních stránkách hru pro děti. Třetí je o Izraeli, čtvrtá o Latinské Americe, pátá o islámu a misii mezi muslimy, šestá je nádherný a inspirující životopis zakladatele pionýrské misie Angličana Ch. T. Studda a poslední tři brožury obsahují přehled všech zemí světa z pohledu misie. Jsou přiblížením světoznámého almanachu, který s mnoha spolupracovníky vydává v několika jazycích vedoucí oddělení pro výzkum misie společnosti založené Ch. T. Studdem, misiolog a statistik Patrick Johnstone.

Kniha „Zjevila se milost“ se mne ujala a trpělivě mne po desítiletí vedla k hlubšímu poznání Boží vykupující, osvobozující a proměňující lásky. Vděčím jí za pomalý, ale trvalý růst do tichosti a pokory v následování Beránka, za hotovost jít mu vstříc a radostně očekávat Jeho příchod. Moje maminka, věrná modlitebnice a láskyplná pečovatelka o lidské duše ve svém okolí, si velice přála, aby se se

Stockmayerem tak nádherně ze všech stran přiblíženou, zachraňující a proměňující milostí mohli v překladu seznámit i čeští křesťané a pod její mocí byli připravováni na druhý příchod Pána Ježíše a těšili se naň.

Trochu jsem se té velké práce bála (366 úvah na 460 stránkách!). Byla jsem kromě toho zaměstnaná mnoha jinými, kratšími projekty. Ale nakonec jsem váhavě začala o Velikonocích 1993 s překladem. Uvázla jsem někde na počátku března. Letos se mi však stal tento nedokončený úkol takovým břemenem, že jsem po nocích sedávala u počítače a tlumočila požehnané Stockmayerovy úvahy do naší krásné mateřštiny. Teď je tedy překlad hotový a měl by se v nakladatelství *A*-ALEF objevit v říjnu, abyste ještě před Vánoci mohli pro své přátele, kteří Vám leží na srdci, získat nádherný dárek do všech dalších nových roků. Sama čtu knihu bezmála padesát let a vždy znovu mne oslovuje, napravuje a vede ke zdroji, který nevysychá, k Boží dokonalé milosti, která se zjevila a přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožností a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku

a očekávali blaženého splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všech hříchů a posvětil za Svůj lid, horlivý v dobrých skutcích (Tt 2,11–15).

Modlím se, aby kniha v osobním životě křesťanů, v našich rodinách, sborech a církvích vykonala poslání, po němž toužil autor a moje maminka.

Ludmila Hallerová

Předmluva ke 2. českému vydání (2011)

Jsou knihy, které stárnou pomaleji, než stárne člověk. Mluví k lidem různých generací, kultur i jazyků. Je to tehdy, když autor sáhne k tématu nadčasovému, nesklouzne po povrchu společenského dění, ale namíří do hlubin lidské duše. O duchovní literatuře to platí dvojnásob. Protože i v největších společenských změnách Bůh zůstává stejný a stejné je i lidské srdce. Naléhavě potřebuje Boží dotek, proměnu, a to nejen jako jednorázovou duchovní zkušenost, ale jako permanentní duchovní zrání.

Autor této knihy, švýcarský farář Otto Stockmayer, byl zapáleným Božím služebníkem, který povzbuzoval svým životním postojem i dobrým a příhodným slovem. Kniha, kterou napsal před více než 100 lety, dokázala přinést duchovní povzbuzení mnoha křesťanům.

Jednotlivé úvahy nejsou nějakým kratičkým počteníčkem, které si čtenář může v ranním spěchu nahonem přečíst. Spíše předpokládají hlubší zamyšlení, sebezpytování a modlitbu. Ukazují na Boží svatost, všemohoucnost a úžasnou Boží lásku. Vybízí k plné důvěře Bohu, k oddanému následování Ježíše Krista, k posvěcenému životu. Jde o duchovní zápas, zrání, proměňování k obrazu Ježíše Krista.

Sestra Ludmila Hallerová vyznává, jaký velký duchovní užitek jí přineslo čtení této knihy, kterou si v roce 1949 přivezla ze Švýcarska. V předmluvě k 1. vydání píše: „Kniha ‚Zjevila se milost' se mne ujala a trpělivě mne po desítiletí vedla k hlubšímu poznání Boží vykupující, osvobozující a proměňující lásky. Vděčím jí za pomalý, ale trvalý růst do tichosti a pokory v následování Beránka, za hotovost jít mu vstříc a radostně očekávat Jeho příchod." Proto se také ujala překladu této knihy s nadějí, že přinese požehnání českým čtenářům. Volání po druhém vydání ukazuje, že tato naděje nebyla marná.

S vděčností přijímáme toto 2. české vydání. Ať poslouží mnohým k duchovnímu růstu.

Milan Kern

Zjevila se milost

Titovi 2,11–14; Jonáš 2,9; 1. Petrův 1,13

1. ledna

Zjevila se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích. (Tt 2,11–14)

Postavme hned na počátku nového roku svůj vnitřní i zevní život pod zorný úhel tohoto ústředního slova Písem svatých. To je celé evangelium: Kristus pro nás a my pro Krista. Máme zde před sebou

milost, všem lidem přinášející spásu a záchranu, milost, která vyučuje a vychovává, posvěcuje a připravuje na zjevení Ježíše Krista, milost Boží v celé její plnosti a slávě.

„Zjevila se Boží milost.“ Milost je zjevením nezaslouženého, svobodného Božího milosrdenství (Ef 2,4), které nechce nechat padlého člověka v jeho ztracenosti. Sestupuje do hlubin lidského hříchu a bezbožnosti, aby ho znova navrátila k Bohu. Tato **zachraňující milost** je předpovězena a zobrazena v celém Starém zákoně. Na zemi se zjevila zrozením dítěte Ježíše v betlémských jeslích. To je ten Vycházející z výsosti, aby se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje (L 1,78–79). To Zákon nesvedl. To dokázala jedině milost.

Jako je země obklopena atmosférou, tak zahrnuje milost veškeré lidstvo. Je to nádherné, že smíme zvěstovat evangelium, které je pro všechny lidi a přináší plné uspokojení pro každého člověka, ať je jakéhokoliv stavu, z jakýchkoliv poměrů, jakkoliv nadaný či deformovaný, hříšný a svázaný. Milost dosahuje každého člověka právě tam, kde je. Začíná

tam, kde už to všichni vzdali, kde už nikdo nemůže pomoci, kde si člověk sám nad sebou zoufá. Milost přináší pomoc a uzdravení pro všecky slabosti a nedostatky, přináší odpuštění a shlazení všech hříchů, i kdyby to byla hora viny nakupená po léta už od dětství, od prvního procitnutí sebeuvědomování. Pán Ježíš vydal sebe sama za nás, aby zaplatil za naše hříchy a vykoupil nás ze vší bezbožnosti.

Proto přepásejte bedra své mysli, buďte střízliví a dokonale se spolehněte na milost, kterou vám přináší zjevení Ježíše Krista. (1 Pt 1,13)

2. ledna

Titovi 2,11; Lukáš 19,1–10

Na Zacheovi můžeme sledovat, jak působí zjevená Boží milost. Nebyl ani slepý, ani malomocný, ani chudý jako ti ostatní, jimž Pán Ježíš pomáhal, když chodil po zemi, dobře čině (Sk 10,38). Potřeboval uzdravit od mnohem těžšího neduhu: příliš lpěl na penězích. Když čteme jeho krátký příběh, vidíme, jak těžkými vnitřními boji asi procházel. Jeho neprávem nabyté bohatství ho tížilo. Jak často si asi kladl otázku, kolik by musel zaplatit, aby si usmířil Boha. A nikdy se nedopočítal. V životě každého člověka přijde jednou okamžik, byť třeba na smrtelné posteli, kdy na něho mučivě dolehne vše, co mu Pán Bůh nepřisoudil, co si svévolně sám přivlastnil – a to nemusí být vždy jen peníze.

Když Zacheus uslyšel o Pánu Ježíši, pomyslel si:

kdo ví, zda právě on by mi nemohl pomoci z pout mamonu. Když tedy uslyšel, že Ježíš přijde do Jericha, vyhledal si vhodné místo, odkud by ho mohl nerušeně pozorovat. I dnes přijde nejeden člověk na bohoslužby jen ze zvědavosti, aby se podíval, a už nejednomu se taková návštěva stala rozhodujícím okamžikem setkání s Pánem Ježíšem. Tak se vedlo i Zacheovi.

Pán Ježíš se zastavuje pod stromem a oslovuje ho. Otec mu chtěl přidat ještě i tuto duši na jeho poslední cestě Jerichem. Ukázal mu ho a pověděl mu i jeho jméno. *„Dnes musím zůstat v tvém domě.“* Tam, kde Pán Ježíš jedněmi dveřmi vejde, musí hřích druhými ven. Pán Ježíš nemůže bydlet pod jednou střechou s žádným hříchem. Přítomnost Pána Ježíše v Zacheově domě jedním rázem zlomila pouta, která Zachea svazovala. Nyní se tedy královsky se vším vypořádá a je nadále svobodný pro službu Bohu, *„horlivý v dobrých skutcích“* (Tt 2,14). **Milost** přinesla vykoupení, světlo, svobodu. S ní vtáhlo do celého domu svěží nebeské ovzduší.

Možná ses dosud neodvážil přinést na světlo své nedostatky a skrýváš se před hledající milostí svého Spasitele jako Zacheus na stromě. Pojď, otevři mu

srdce a dům. Pán Ježíš tě vysvobodí od všech pout a zátěží minulosti, od všech zakořeněných zlozvyků, pomůže ti z pevně vyjetých kolejí. Má moc učinit všecko nové. I pro tebe připraví cestu, jak bys mohl bez poskvrny projít tímto světem plným nepravosti. Vytvoří ti podmínky a pevnou půdu, na níž bys mohl žít se svým Bohem a sloužit mu i „v tomto věku“, který je ve všem svém provozu propleten sítěmi podvodu a nespravedlnosti.

Je důležité, aby Pán Ježíš mohl projevit svou moc v našem životě.

3. ledna

Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a nalezli milost a pomoc v pravý čas. (Žd 4,16)

Luther to překládá tak krásně: *„... milost pro ten čas, kdy budeme potřebovat pomoc.“* Na Syna vložil Otec hříchy všech lidských pokolení. Duchu svatému svěřil uspořádání a osobní vedení každého vykoupeného dítěte Božího, aby uskutečnil v našich životech všecko to, co nám Pán Ježíš vydobyl. Je to Duch svatý, který nás vyučuje, *„abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní a žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku“* (Tt 2,12). „To není možné, to nedokážu,“ vzpírá se vlastní slabé srdce. Nezapomeň, že jsi dítětem **milosti**. Máš k dispozici pro svůj vnitřní život milost, která stačí na všecku svázanost, dosti silnou k tomu, aby ukáznila všecko, co

sám jsi nemohl zvládnout: jazyk a oči, fantazii a myšlení, nálady a dojmy. Luther překládá: „… milost nás kázní.“

Ale dostatek milosti je zde i pro tvůj obyčejný každodenní život, milost dostatečná na všecky úkoly, na všecka břemena dne. Tvůj Bůh není tvrdý pán. Ví, jak nás stvořil, nezapomíná, že jsme prach a nikdy nás nepřetíží. Nikdy se nepřepočítá v tom, co od nás požaduje. Možná žiješ obklopený tísnivými, brzdícími, ochromujícími vlivy. Abys v takovém otráveném ovzduší nezakrněl, potřebuješ celého Spasitele, ustavičný přísun čerstvého vzduchu a života skrze Boží slovo. Tak budeš na každém kroku zakoušet, co všecko je ti v milosti darováno. Milost se zjevila a svítí, přinášejíc spásu. Nikde však nesvítí tak jasně, jako na osamělých cestách, v temnotách. Vyplní všecky mezery a doplní každý nedostatek, i nezaviněný nedostatek obecenství, které je tak nezbytně potřebí ke zdravému duchovnímu růstu. Kdo musí žít v Laodikeji, ne proto, že by si to vyvolil (jako Lot Sodomu), ale je tam postaven Božím vedením a v tom případě i s patřičným vyzbrojením, ten se učí znát svého Boha tak, jak by se tomu naučil málokde jinde. Heslem zde

musí být: „Na Tebe očekávám každého dne,“ ba v každém okamžiku. Ty, kteří na něho očekávají, vede Pán od milosti k milosti do plnosti svého života.

4. ledna

Ti, kdo se šalebných přeludů drží, o svou milost se připravují. (Jon 2,9)

Toto velmi závažné slovo je vyňato z modlitby, kterou vysílal k Bohu Jonáš z hroznych hlubin, z břicha veliké ryby. Podobně jako Jonášovi byla Bohem přisouzena obzvláštní milost pro zvláštní poslání, tak má Pán Bůh pro každé své dítě **obzvláštní milost** *„podle míry Kristova obdarování“* (Ef 4,7) pro jeho osobité poslání a zvláštní úkol v těle Kristově.

Myslím, že to Jonášovo slovo je velice důležité. Odloučený od všech vnějších vlivů, sám a v nebezpečí života si pojednou uvědomuje: Zapřel jsem svou milost, odhodil jsem ji, když jsem se zalekl Božího poselství pro Ninive. Teď vidí, že celé Ninive se vším svým leskem a slávou je jen šalebným přeludem proti skutečnosti velikého, mocného Boha.

Kdo se nechá ovlivňovat, okouzlovat nebo děsit věcmi, které se při bližším zkoumání ukáží jen stínem, pomíjejícím klamem, zdánlivými mocnostmi a osobnostmi, ten se drží šalebných přeludů. Všecko viditelné jen zdánlivě září a světélkuje. Jonáš se tím dal oslepit. Teď vidí v Božím světle a rozpoznává ty šalebné přeludy, jimiž se dal oklamat natolik, že opustil **svou milost**. Jak už jsme si řekli, každý úd Kristova těla má svěřenou svou milost, je správcem nějaké zvláštní milosti (1 Pt 4,10), ať už je to deset hřiven nebo jen jedna. Na věrnosti záleží (1 K 8,1–2) a na vytrvalosti. Náš Bůh je Bohem **veškeré** milosti (1 Pt 5,10). Pavel proto vyznává, že v Kristu může **všecko** (Fp 4,13).

Máš před sebou přemožený svět (J 16,33). Ale bez zapření to nepůjde. Buď zapřeš sám sebe a všecky ty šalebné přeludy, hříšné žádosti a malomyslnost, nebo zapřeš **svou milost**.

5. ledna

Ti, kdo se šalebných přeludů drží, o svou milost se připravují. (Jon 2,9)

Co platí pro zvláštní služby v Božím království, platí pro každou životní situaci a úkol, až k těm nejmenším. Tam, kam nás Pán vede a k čemu nás posílá, má pro nás i odpovídající milost, tam nám On sám připravuje a vyrovnává cestu, ať se jedná o cokoliv: důležité rozhodnutí, péče o těžce nemocného, nějaká zkouška, obzvláštní úkoly v domácnosti, obtížná cesta, doba pokušení… Snad máš před sebou něco nesnadného a s úzkostí hledíš do příštích dnů. Věř, že s mimořádnými úkoly má Pán pro tebe připravenu i mimořádnou milost. Kde nešetříme na důvěře k němu, nešetří Bůh se svou pomocí. To platí ve všech situacích, ať jsme vystaveni hrozbám nebo svodům. Mojžíš se nedal oslnit nádherou egyptského

královského dvora, jak by se to mohlo stát nejednomu mladému muži. Zvolil si raději zkoušky a úkoly. Ale zakusil i mimořádnou Boží milost. Podobně jako v Mojžíšově životě odpovídala milost úkolům, tak to smíš zakoušet i ty. Nejlehčí cesta a nejblaženější služba je vždy ta, kterou nám přisoudí Pán, protože pro ni dostaneme odpovídající milost. Už nejedno dítko Boží skončilo ve vězení trudnomyslnosti jako Jonáš v břiše veliké ryby, a tam pak naříkalo: „Kvůli šalebným přeludům jsem opustil milost mi svěřenou.“ Někteří třeba, aby ušli obtížné kázni v otcovském domě nebo těžkému postavení v zaměstnání, si našli „lehčí“ cestu a pak s bolestí a hanbou museli uznat, jak to bylo bláhové. Ale pro tu všecko napravující a k cíli vedoucí milost není nikdy příliš pozdě. Jen když poznáme své pobloudění a pokoříme se.

„Střeží svůj život, kdo hlídá svou cestu“ (Př 16,17), nebo podle Kralických bratří *„Ostříhá duše své ten, kdož ostříhá cesty své“*. Na cestě, kterou nám určil a vyrovnal Pán, je nám zaručena odpovídající milost, proto je tam naše duše ochráněna. Projdeme vítězně i pokušeními. Kdo se však vyhýbá Bohem mu určené cestě, protože se mu zdá příliš

těžká, vezme škodu na své duši. Schází mu víra a trpělivost svatých. Na cestách, které jsme si sami zvolili, se setkáme s pokušeními, kterým neodoláme, protože jsme mimo oblast Boží vůle, mimo oblast jeho milosti. Není divu, že propadáme malomyslnosti a trudnomyslnosti. Ale je tu východisko: Uznej, žes zabloudil, čiň pokání a postav se znova pod Boží vedení, ať už to znamená vrátit se na bývalé místo nebo tiše snášet nesnáze, do kterých jsme se dostali na svévolné cestě.

6. ledna

Titovi 2,11

Obraťme svou pozornost ještě na jeden rys té zjevené milosti. Pojí se k závěru této epochy a upozorňuje naň Tt 2,13: *„... abychom očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“* O této *„blažené naději“* čteme v 1 Pt 1,13: *„Protož přepášíce bedra mysli své a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, která vám bude dána při zjevení Ježíše Krista.“* Víme o *„spasení, které bude odhaleno v posledním čase“* (1 Pt 1,5). Je však připraveno jen pro ty, kdo se stali dětmi milosti a dali se vyučovat. Pro ty je zde k dispozici **milost poslední doby**, milost pro ten poslední, příkrý úsek cesty, připravená všem, kdo se rozhodli následovat Beránka, kamkoli se obrátí, milost, která se přibližuje

tak, jak se blíží druhý příchod Ježíše Krista.

Až Pán přijde, *„mrtví v Kristu budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí budeme proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost… Pak se naplní, co je psáno: Smrt je pohlcena ve vítězství“* (1 K 15,51–55). Následovat obětovaného Beránka až po jeho příchod v slávě, to je úkol a milost doby, v níž žijeme. Už apoštol Jan píše: *„Dítky, nastala poslední hodina…“* (1 J 2,18). Apoštol byl přesvědčen, že církev žije v předvečer velkého dne, kdy se zjeví Pán Ježíš. Jako důkaz uvádí dále: *„Jak jste slyšeli, že přijde antikrist, tak se nyní vyskytlo mnoho antikristů. Podle toho víme, že nastala poslední hodina.“* Podobně píše apoštol Pavel v Ř 13,12: *„Noc pokročila, den se přiblížil.“* A bezprostředně před tím: *„Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku. Vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili.“* (v. 11) Konec se velice přiblížil. A pro naše poslání v této době, abychom zde žili jako vítězové a **setrvali** až k jeho slavnému příchodu, kdy *„se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho*

očekávají“ (Žd 9,28), **je zde pro nás odpovídající, dostatečná milost**. Kdo však se cele nechopil **zachraňující milosti** k ospravedlnění a posvěcení, kdo není věrný ve své **obzvláštní milosti** pro službu Pánu tam, kde ho Pán postavil, ten bude sotva účasten **milosti poslední doby**.

7. ledna

Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo. (2 K 9,8)

V Kristu je nám darováno **všecko**, i připravenost na jeho druhý příchod. Záleží jen na tom, zda skutečně toto všecko **chceme**, zda se **uchopíme** té nabízené milosti, té koruny života. *„Byl jí dán zářivě bílý kment.“* (Zj 19,8) To dle původního textu nemůže být připočtená spravedlnost, ale spravedlnost **prožitá**. Nevěsta musí to, co dostane, vzít a kus po kuse obléknout. Musí se připravovat a pokračovat v posvěcování až ke chvíli, kdy Pán přijde a promění v jediném okamžiku i to naše pozemské tělo beze smrti tak, že bude podobné jeho oslavenému tělu. On za všecky okusil smrt (Žd 2,9). Jsme-li spojeni

s obětovaným Beránkem, pak jsme sjednoceni i se zmrtvýchvstalým Pánem, nad nímž už smrt nemá žádnou moc (Ř 6,9–10). Smrt je ten poslední nepřítel, který bude poddán pod jeho nohy (1 K 15,25–26). Je tedy třeba *„přepásat bedra mysli své“* a neupadnout do hříchu Izraelců (4 M 13,32 – 14,3), nehledět na vlastní slabost a neprůchodnost cesty, abychom tak nepropásli milost poslední doby. Potřebujeme střízlivost (1 Pt 1,13) a rozumnost (Tt 2,12), abychom vše viděli v pravém světle, takové, jaké to je. Pán potřebuje takové věřící, kteří skutečně věří na ten život, který On na světlo vyvedl (2 Tm 1,10), kteří neuhýbají před smrtí buď v tupé malomyslnosti či v přecitlivělém stesku po nebi, ale setrvají na svých místech, dokud je On sám nezavolá. Každé vítězství přibližuje Ježíšův návrat.

Máme k dispozici plnou milost, novou, živou cestu (Žd 10,19–20), dveře jsou pro nás stále otevřeny (Zj 3,8) a neschází ani zřetelné šlépěje (1 Pt 2,21–24), do nichž smíme klást své nohy a v nichž nás Boží milost zachová pro spasení, které se zjeví v posledním čase (1 Pt 1,5). V plné důvěře v tuto milost neumdléváme, i když se ten náš vnější člověk všelijak narušuje, protože ten vnitřní se obnovuje. Víme přece,

že toto nynější lehoučké soužení nám působí převelmi velikou míru věčné slávy, když se nebudeme zabývat věcmi, které se vidí a jsou pomíjivé, ale těmi, které se nevidí a jsou věčné (2 K 4,16–18).

Soudem ku pokoji

1. Samuelova 7

8. ledna

Samuel vyzval celý izraelský dům:
„Jestliže se chcete celým srdcem obrátit
k Hospodinu, odstraňte ze svého středu
cizí bohy a aštarty, upněte se srdcem
k Hospodinu a služte jenom jemu.“
(1 S 7,3)

Tato kapitola, kterou se dnes a v následujících dnech budeme zabývat, nám obzvlášť názorně, důkladně a naléhavě ukazuje, jak věřící člověk jen pomalu a těžce proniká zpět ke ztracené svobodě tam, kde se zapletl s hříchem, a jak vůbec jen velmi pomalu procitá. Jeden paprsek udává cestu dalšímu. Takovými Bohem připravenými opěrnými body, z nichž pak on sám dále vychází ve svém svatém boji proti hříchu, proti svým nepřátelům, jsou různá setkání, postoje,

hnutí srdce, kdy se cele vystavíme Božímu světlu. Žel, je jen málo věřících, kteří na této cestě vytrvají, chrání oblast Bohem dobytou a neupadají zpět. Ty, kteří na cestě světla setrvají, vede Pán ke zralosti a dokonalosti. Ti druzí zakrní.

Izrael se dostal do poroby. Hřích je krutý pán. Samuel vyzývá lid k obrácení. Obrácení znamená změnu smýšlení. Projeví se tak, že člověk znova všecko své očekávání upře na Boha, nehledí na své city a vjemy. Středem jeho myšlení se stane Bůh. *„Služte jemu, On vás vysvobodí.“* Ne jen tak nějak, ale JENOM jemu. On vás vysvobodí. A kdyby přišli další nepřátelé, vysvobodí vás i z jejich moci. Nezastaví se, ale se svým triumfálním vozem pojede přes všecka rumiště a smetiště, která se v našem životě snad za desítiletí nahromadila.

„Odstraňte cizí bohy...,“ říká Samuel. A tak odstranili cizí božstva, přestali se klanět Slunci a Měsíci a chtěli vzývat už jen Hospodina. Jak prostým se stává náš život, když se upřeme jen na Boha. Jsme-li smířeni s Bohem, smíří On sám s námi v pravý čas naše nepřátele a nakloní nám srdce, která nám nebyla nakloněna, odkud jsme po léta pociťovali jen chlad.

Nejdříve však musíme zaujmout upřímný postoj k Bohu. *„Služte jenom jemu!“* To je ústředí, z něhož pak Pán krok za krokem jako vrchní velitel může pozvolna opanovávat všecky oblasti našeho vnitřního i vnějšího života. Táhne s mečem svého Ducha, Božím slovem, aby vítězil a také vítězí, jímaje naše smysly a myšlení v poslušnost. Ale musíš být při tom, nesmíš si zahrávat se svým Bohem. Zřekni se vší dvojakosti srdce i jazyka.

9. ledna

Samuel vyhlásil: „Shromážděte celý Izrael do Mispy a já se budu za vás modlit k Hospodinu.“ Shromáždili se tedy do Mispy, čerpali vodu a vylévali ji před Hospodinem. Také se onoho dne postili a říkali tam: „Zhřešili jsme proti Hospodinu.“ (1 S 7,5–6)

Mohli bychom si myslet, že obrácením a odstraněním cizích božstev bylo všecko hotovo (v. 3 a 4). Ale skutečné pokání proniká stále hlouběji. Některé vyznání, jakkoliv výborné, může být ovocem určité situace, zrozené z povrchního citového pohnutí. Nikam nevede a nic před Bohem neznamená. Teď však je národ konfrontován s Boží svatostí. Prvním krokem je celonárodní shromáždění v Mispě.

„Budu se za vás modlit k Hospodinu,“ říká prorok. Teprve nyní začíná opravdový soud. S třesením a plní strachu táhnou Izraelci do Mispy. Vylévají zde vodu před Hospodinem, aby zviditelnili svá zdrcená srdce a potoky kajících slz. Vylévaná voda je obrazem jejich srdcí, která se jako vosk rozplývají pod plamenným Božím zrakem. Není v nich už žádná síla, žádná odvaha. V takovém stavu vyznávají: *„Zhřešili jsme proti Hospodinu.“* Co všecko muselo předcházet, než Izrael dospěl k tomuto vyznání! Jako ten ztracený a znovu nalezený syn v evangeliu, který vyznává: *„Otče, zhřešil jsem proti nebi a proti tobě.“* S hříchem si nelze beztrestně zahrávat. Důsledkem je zpustošení samých kořenů lidské morálky. Žel, málo je těch, kteří procitnou a uvědomí si vážnost života a důsledky poslušnosti nebo neposlušnosti vůči osvícení, jehož se jim dostalo. **Je to věčné handrkování s Božím slovem.** Osobní urážka, nějaká nehoda nebo nemoc či úmrtí v rodině se lidských srdcí namnoze více dotýká, než neposlušnost vůči Bohu. Vztah k Bohu smlouvy je mdlý a bezcharakterní. Přitom naše zodpovědnost daleko přesahuje zodpovědnost lidu Staré smlouvy. Vždyť

víme o dokonalé smírčí oběti Pána Ježíše. Když tedy vědomě setrváváme v nějakém hříchu, je to nekonečně závažnější. *„Zhřešili jsme proti Hospodinu,“* naříkali jsme nad útlakem Pelištejců, ale netrápilo nás, že jsme se odcizili Bohu, který má moc nás očistit a vysvobodit. *„Zhřešili jsme,“* a pak bezprostředně následuje: *„Samuel se stal v Mispě soudcem.“* Potření, pokoření, ležící v prachu, třesoucí se před Bohem – takoví jsou zralí pro soud. U takových proniká prorocké slovo do nejhlubšího nitra, až k samým základům a kořenům srdce.

Ó Bože, Duchu, Světlo žití,
co planeš v samu smrti noc,
ne nadarmo Tvá láska svítí
a ve tmě mi jde na pomoc.
Nechci se déle ve tmě skrývat,
mou bídou rač se Ty zabývat.

10. ledna

Když se Pelištejci doslechli, že se Izraelci shromáždili do Mispy, vytáhla pelištejská knížata proti Izraeli. Izraelci to uslyšeli a báli se Pelištejců. (1 S 7,7)

Jakmile Bůh začne soudit a očisťovat svůj lid, dá se do práce i satan. Jestliže Bůh dosáhne u svého lidu pokroku, řekne si satan: „U toho nesmím chybět," a horlivě se pustí do díla. Ale jen žádné strachy! Jsi na správné cestě. Právě ta zvýšená satanova aktivita a lítější boj jsou důkazem, že jsi na správné cestě. Nevím, bylo-li satanu jasné, proč se Izraelci do Mispy shromáždili. Nepřítel určitě neví o všem, co se děje mezi Bohem a jeho dětmi. Nemá žádný smysl pro Boží věci. Když však zjistí, že mu nějaká oběť uniká, rychle přispěchá. Pelištejci si zřejmě mysleli, že se Izraelci shromáždili, aby vytáhli proti nim do boje. Na to však

Izraelci nepomýšleli. Chtěli se smířit s Bohem, vyhlásit boj vlastnímu já, zlomit nad sebou hůl s vyznáním: „Tady nás, Bože, máš v celé naší bídě a hanbě. Smiluj se nad námi, Hospodine. Smiluj se nad svým nesvatým svatým. Žil jsem nesvatě a smýšlel jinak, než ty.“

Mysleli bychom, že teď mají vyhráno. Ale hrozí nové nebezpečí. Táhnou sem Pelištejci. Boží lide, dítě Boží! Je-li vše v pořádku mezi tebou a Bohem, nemusíš se ničeho bát. Jen zůstaň jako odsouzenec u jeho nohou. On tě zaštítí, a to nejbezpečněji právě tehdy, když jsi před ním odhalil nejtajnější nitro. Dovolíme-li Pánu, aby při nás dosáhl svého cíle, je pro něj maličkostí, aby si poradil se všemi našimi nepřáteli. Když dojdeme tak daleko, že se opravdu chceme cele vydat Pánu, postaví se celé peklo na odpor a pokouší se všemi způsoby tomu zabránit. Vynáší najevo všecko, co ještě není v našem životě v pořádku. Pán však chce všecko dát do pořádku, až do těch nejmenších maličkostí. Pak může svůj lid vést z milosti do nové milosti. Neboj se Pelištejců. Boj se sebe a drž se svého Spasitele. On tě zaštítí před svody tvého vlastního srdce i před každým nepřítelem. Bůh je větší, než naše srdce. On dovede své soudy k cíli a k plnému

vítězství ke dni Ježíše Krista.

11. ledna

Samuel se stal v Mispě soudcem Izraelců.
(1 S 7,6)

Mispa je místem soudu, proto odtud také vychází vítězství. Toužíš-li po vítězném životě, postav se nejdříve pod Boží soud, oddej se Boží svatosti, měj odvahu cele se vydat Bohu. Vítězství nedobudeme tím, že zmobilizujeme všecka vojska, zaktivizujeme zálohy a nasadíme všecky síly, ale tak, že se vydáme Božímu soudu. Jak dalece se dáme soudit a jdeme životem jako odsouzení, prokletí, na nichž není nic dobrého, do té míry je nám zajištěno vítězství, jsme ochránění ze všech stran. Je samozřejmé, že to nepřítele dráždí. Je mu jasné, že zvítězíme, že nic proti nám nezmůže a že nemá, jak proti nám útočit, když jsme vše před Bohem uvedli do pořádku. Ale snaží se, seč může. Pelištejci táhnou do boje a Izraelcům ještě

není význam Mispy jasný. Jen u paty kříže Ježíše Krista se stáváme úplně odsouzenými. – A Izraelci mají strach. Kdo se však bojí Boha, nemusí se bát ničeho a nikoho jiného. Bohu není nic ani příliš veliké, ani příliš malé. Co je před světem veliké, před ním nic neznamená. Bůh vítězí v těch, kdo jsou potřeného srdce. Lid se shromažďuje kolem Samuele a prosí: *„Nepřestaň za nás úpěnlivě volat k Hospodinu, našemu Bohu, ať nás zachrání z rukou Pelištejců.“* My smíme říci: „Zde je více než Samuel.“ Máme Velekněze, který nikdy neumdlí, je stále hotov se za nás přimlouvat.

Náš Pán Ježíš Kristus je živý a jeho přímluvou si smíme být za všech okolností jisti. Blaze nám, spoléháme-li se na něho. Pak ani nebudeme tolik běhat o radu a pomoc k lidem. Jistě, Pán nám dává kněžské duše, věřící, kteří se za nás modlí, a často je jich více, než bychom se nadáli a aniž bychom je sami hledali. Boží děti smí se svým Pánem spolupracovat. Ale naše naděje se neopírá o přímluvné modlitby lidí, ale jedině o Pána samého.

12. ledna

Samuel vzal jedno neodstavené jehňátko a obětoval je Hospodinu v zápalnou oběť, celopal, a úpěnlivě volal k Hospodinu za Izraele. A Hospodin mu odpověděl.
(1 S 7,9)

Zápalná oběť, celopal, se na oltáři spalovala celá. Nebezpečné doby by i nás měly zastihnout na oltáři jako Pánu cele oddané, vyznávající, že vše, co jsme a co máme, patří Pánu. Ať si pak přitáhnou Pelištejci a obklíčí nás. Naše hranice zabezpečuje Pán sám. Samuel jako kněz nejdříve obětuje a pak se modlí. Kněžská služba má dva základní pilíře: oběť a modlitbu. Modlitbě však musí předcházet oběť. V jehňátku přináší Samuel Hospodinu svůj lid, ten tvrdošíjný, nestálý lid, na který nebylo žádné spolehnutí. Pak se modlí a Hospodin mu odpovídá. To je cesta i pro nás:

Všecko pustit z ruky, svěřit Pánu i své drahé, jinak bychom mu nemohli přenechat své starosti. Jsou doby, kdy vody soužení stoupají tak vysoko, že už nemůžeme dělat nic jiného, než křičet k Pánu, jak to dělal i náš Pán v Getsemane, kde obětoval Bohu modlitbu s mnohým úpěním a křikem.

To jsou okamžiky průlomů. Nebezpečí dosahuje svého vrcholu, ale Pán je při tom blíže než kdy jindy. *„I bylo …“* Pelištejci měli pravdu, když si říkali: „Teď je ta pravá chvíle!“ Ale přišli pozdě. Jsi-li na oltáři a máš-li správný vztah k Pánu, přijdou Pelištejci prostě pozdě. Neboť v takovém případě není boj náš, ale Boží. To spíše pohne Pán nebem a zemí, než by nás dal všanc.

Pane, chceme Ti říci v této tiché chvíli to, co jsme tak často zpívali:

„Vezmi chtění mé a zaň vždy jen Tvá se vůle staň.
Vezmi srdce, ustavuj v něm si trůn, ó Králi můj.“

Ano, jen Ty sám vládni. I dnes buď Ty mým vůdcem a vládcem ve vnitřním i vnějším životě. Nechť

Tvoje přítomnost vše proniká. Mé myšlení i city ukázni v poslušnosti kříže Tvým svatým Duchem, abych zůstával na oltáři u Tvých svatých nohou! Amen.

13. ledna

Když Samuel obětoval zápalnou oběť, Pelištejci vyrazili k bitvě s Izraelci. Ale Hospodin onoho dne zahřměl mocným hlasem proti Pelištejcům a uvedl je ve zmatek. Byli před Izraelem poraženi. Izraelští mužové vytáhli z Mispy, pronásledovali Pelištejce a pobíjeli je až pod Bét-kar. I vzal Samuel jeden kámen a položil jej mezi Mispu a Šén. Dal mu jménu Eben-ezer (to je Kámen pomoci) a prohlásil: „Až potud nám Hospodin pomáhal.“ Pelištejci byli pokořeni a už nadále nepronikali na izraelské území.
(1 S 7,10–13)

Byl to děsivý okamžik, když se Pelištejci blížili. Čeho však svým přiblížením dosáhli? Jedině toho, že i **Hospodin se přiblížil**. Jen ať si nemyslí, že vyhrají. Hospodin je uvedl ve zmatek. Už dost dlouho jsme byli zmateni, plní strachu a vyvedeni z míry. Proč jen se nepoložíme na oltář a nezůstaneme tam ležet? Tam je domovina duší. Když náš duch neodpočívá v Hospodinu, jsme jako pírko ve větru. **Pevnost získáme jedině na oltáři.** Nespočíváme-li na oltáři, jsme zmateni. Pamatujme, že proti nám stojí poražený nepřítel od té doby, kdy Pán Ježíš přemohl naše srdce, svět a hřích.

„*Izraelští mužové vytáhli z Mispy*“ – z místa soudu k pronásledování Pelištejců, kterých se tak na smrt obávali. „*I vzal Samuel jeden kámen… a prohlásil: Až potud nám Hospodin pomáhal.*“ Znamená to snad otázku, „zda nám bude pomáhat i nadále?“ Nikoli. V listě Židům čteme: „*Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes* (kdy máme na krku Pelištejce) *a až na věky.*“ Náš veliký Velekněz, který stačí na každého nepřítele, zůstává stále tentýž, dokud zde neutichnou všecky boje a církev nevejde do své věčné

domoviny.

V Eben-ezer, Kameni pomoci, je povzbuzení pro všecky časy. Eben-ezer je památníkem věrnosti Boha, který zůstává stále stejný, ať hrozí jakékoliv nebezpečí. Je to památník, který připomíná, že Hospodin zasáhl do boje právě ve chvíli, kdy hrozilo největší nebezpečí. On sám se postavil proti našim nepřátelům. Kdo správně chápe minulost a svůj život vidí v Božím světle, ten se nebojí budoucnosti, protože ten, který nás věrně nesl a chránil v minulosti, zůstává tentýž a stačí na všecko.

14. ledna

Hospodinova ruka na Pelištejce doléhala po všechny Samuelovy dny. Města, která Pelištejci Izraeli odňali, od Ekrónu až po Gat, připadla zas Izraeli a Izrael vysvobodil z rukou Pelištejců i jejich pomezí. Mezi Izraelem a Emorejci zavládl pokoj. (1 S 7,13b–14)

Samuel soudil Izrael, proto se Pelištejci nemohli prosadit. Města, která svého času obsadili, znovu připadla Izraeli a s nimi i jejich pomezí. Jako ke každému městu patří jisté území, tak má i každý člověk příslušnou oblast života a práce, oblast svých pokušení a svých úkolů. Když své srdce vydáme Pánu, odnímá On sám nepříteli jednu oblast našeho života za druhou. Nejen viditelná oblast našich skutků, ale i naše vnitřní

pohnutky, vztahy v manželství a rodině vůbec, vztah mezi muži a ženami, k podřízeným a ke státu, k daňové otázce – prostě vše se navrátí pod Boží vládu. Kde tomu tak není, kde Pánu některou oblast svého života upíráme, nebude mít vítězství v našem životě dlouhého trvání. Tam, kde se Pánu vše nepodřídí, jsou i získaná vítězství sporná. **Buď pronikneme do plné slávy celé poddanosti Kristu, nebo upadneme zpět do hříchu.** Nejen Pelištejci a jimi opanované oblasti se dostali pod vládu Izraelců, ale vyděsili se i Emorejci, o kterých zatím nebylo ani zmínky, když viděli Boží zásah. Tam, kde Pán viditelně zasahuje, lidé zpozorní. Pronikavé vítězství v jedné oblasti umožňuje další vítězství v jiných oblastech. Najednou je viditelný pronikavý pokrok. Určité hříchy a pokušení odpadají. Emorejci jsou v klidu, ani se nehnou.

„Mezi Izraelem a Emorejci zavládl pokoj.“ Soud vede ku pokoji. Posledními soudy nad národy světa připravuje Bůh na této zemi své velkolepé království míru. Jistě, za určitých okolností může být mír nebezpečnější než válka. Za války se lidé vzmuží, přinášejí oběti. V míru se otevírá prostor poživačnosti. Každý se pohodlně zabydlí, jak mu to nejlépe vyhovuje.

V míru si člověk klidně pospí, upadá do ospalosti, takže Pán musí nejednou burcovat právě válkou, nemocí a navštíveními všeho druhu. Mír s Pelištejci a jinými okolními kmeny tedy Samuele nezbavoval jeho soudcovského úřadu.

15. ledna

Samuel byl soudcem Izraele po celý svůj život. Rok co rok se vydával na obchůzku do Bét-elu, do Gilgálu a do Mispy a na všech těchto místech soudil Izraele.
(1 S 7,15–16)

Je nadmíru významné, že Samuel po slavném vítězství v Mispě nepřestal Izrael soudit. Byl soudcem Izraele po celý svůj život. Vždyť každý den je co soudit, každý den se plevel pokouší vyrazit, prach se usazuje stále. Každý den tu byli nějací bratři nebo sestry, kteří už nežili v souladu. Tváří v tvář společnému nepříteli zapomněli na osobní malicherné spory. Ale mír má svá úskalí a nebezpečí. V rodinách a mezi sousedy to neklape. Schází trpělivost a vzájemná snášenlivost. Věci všedního dne nám rostou přes hlavu, místo aby byly pod našima nohama.

To proto, že nezůstáváme před soudnou stolicí Kristovou, kterou je Boží slovo. Jako meč na obě strany ostrý proniká a soudí naše myšlení, pohnutky našich srdcí, vědomí i podvědomí. Je tolik věcí, které vůbec jako hřích nehodnotíme, když se posuzujeme lidskými měřítky místo Božím slovem. Pod soud Božího slova je třeba se stavět denně. Nesmíme po dobytém vítězství usnout na vavřínech.

Pod vládou Šalomounovou, kdy byl v zemi mír, hrozilo jiné nebezpečí, než ve válečných dobách Davidových. Tím nebezpečím byla přemíra slávy. I tu slávu nám Pán musí odměřovat, aby nám nebyla ke škodě. Vzorem pro okolí, majákem a orientačním bodem jsme do té míry, do jaké se stavíme pod Boží soud, sami v sobě nehledajíce nic dobrého, ale chodíce ustavičně s Pánem, skrytí v něm.

Každý den má své vlastní trápení, svůj charakter. Proto potřebujeme denní sklonění pod Boží slovo, které soudí a zároveň je hvězdou, která nás vede. Když se pokoříme pod Boží slovo, osvítí naše srdce, naše domovy, naše skutky. Tak se stáváme syny světla. Jinak šíříme kolem sebe pach svého já a kazíme ovzduší, takže lidem kolem nás se těžko dýchá.

A tak se Samuel rok co rok vydává na obchůzku Bét-el – Gilgál – Mispa. Byla to posvátná místa. V Bét-elu se Hospodin zjevil Jákobovi, když utíkal před svým bratrem. V Gilgál se Izrael zasvětil Bohu. Bylo z něho sňato egyptské pohanění, prošel soudem obřízky, aby se mohl stát svatým Božím vlastnictvím. Mezi Egyptem a Izraelem se v Gilgál táhne jasná dělící čára. Jako svatý Boží lid mohl Izrael chodit jen tak, že Hospodin táhl jako vůdce před ním a podroboval pod jeho nohy všecky nepřátele, včetně nepřemožitelných obrů. Bét-el, Gilgál, Mispa: Každé z nich má jiný charakter, podobně jako naše současná města, která také nejsou stejná, ale nesou charakter určitého kmene, národa.

16. ledna

Pak se vracel do Rámy, neboť tam byl jeho dům, a tam soudil Izraele. Tam také vybudoval Hospodinu oltář. (1 S 7,17)

Samuel začíná se souzením vždy znovu, tak, jako domácnost se musí stále udržovat v pořádku každodenním úklidem. V Rámě soudil Samuel denně, v Bét-el, Gilgál a Mispě rok co rok. Nedal se tím ani znechutit ani unavit. Vedlo ho to blíž k Bohu. Kdo chce druhé soudit v Duchu a pravdě, musí soudit především sám sebe, byť se to týkalo věcí v daleké minulosti. Když něco ze své minulosti najdeme u druhých, teprve vnímáme, jaká je to temnota. Pán Bůh obrací meč Ducha proti nám a my smíme poznávat v pádech a hříších svých bližních, kam by to bývalo mohlo dojít i s námi, co by z nás bylo bez Božího milosrdenství. Kdo z nás si může být jist, že by nepadl mnohem

hlouběji, než hříšníci kolem, kdyby nás Pán Bůh nebyl milostivě ohradil? Je to milost, když smíme v nejhorších hříších svého okolí soudit svatým soudem sebe samy. Když nás Pán Bůh soudí a pokořuje, netoužíme už po ničem jiném, než pokorně sloužit svým bližním. Žádnou sebebolestnější zkušenost nesmíme jen tak pominout. Pán Bůh nás pokořováním chce naučit, abychom své bližní snášeli, milovali je a sloužili jim ve vší pokoře a tichosti.

„Pak se vracel do Rámy.“ Sem přicházel celý Izrael, zde hledal orientaci, pevnou půdu pod nohama, správnou cestu. *„Tam také vybudoval Hospodinu oltář.“* Místa soudu se stávají místy velebení a vzývání, místy skutečné adorace. Soud nás zlomil, potřel a připravil k hlubšímu posvěcení, k většímu oslavení Boha v našem životě. Vykoupení z hříchů nás osvobozuje pro službu Bohu. Pak nejen budujeme oltáře, ale klademe sami sebe na oltář v oběť jako vůni Otci libou skrze Ježíše Krista, který celý svůj život zde na zemi žil ve velebení a chválení Otce. Je to také jedině On, kdo nás otevírá jak pro Boží soud, tak pro Boží slávu.

17. ledna

Hospodin je Bohem soudu, blaze těm, kdo ho očekávají. (Iz 30,18 – Luther)

Často v Písmu narazíme na to, co jsme v uplynulých dnech viděli v dějinách Izraele. Podobně postupuje Pán Bůh v životě každého člověka, kterého se chopí a s nímž chce dojít k vytčenému cíli.

Tak např. žena Samařanka (J 4,4–12): To první, co Pán Ježíš při ní vypůsobil, byl prostor pro nůž, pro soud. Jen ti, kdo se dali odsoudit a tak oprostit od minulosti, se mohou pak na kterémkoliv místě modlit v Duchu a v pravdě. Protože ve svém životě dali prostor Bohu, mohou nést pro něho ovoce. Ti, kteří se odsoudit nedali, žijí v kalu vlastního já, v sebelásce, v prosazování sebe, točí se jen sami kolem sebe. Oddávají se duchovnímu či tělesnému požitkářství, pro své okolí nejsou k ničemu. Tu ubohou, vlastní hanbou

svázanou, dosud neodsouzenou Samařanku, proměnil Pán rázem v evangelistku. Sotva byla u Jákobovy studnice odsouzena, je schopna vrátit se do města a svědčit o Pánu Ježíši, ačkoliv tam všichni znali její minulost. Když ji Pán osvobodil, bylo na ní vidět zasvěcení. Vzbouřila celé město, lidé se hrnuli k Pánu Ježíši a vyznali pak: *„Teď už věříme ne pro to, cos nám ty o něm řekla; sami jsme ho slyšeli a víme, že toto je opravdu Spasitel světa.“* Pán Ježíš je může uchvátit a přitáhnout k sobě, jako přitáhl Samařanku. Důsledkem osobního setkání s živým Spasitelem je proměna v domech a vztazích mezi sousedy, nové ovzduší v rodinách.

Ty, jenž lámeš všecka pouta, ustavičně Přítomný,
který hanu, hřích a bídu v nebeský jas promění,
jen dál suď v nás všecko staré, co z Adama pramení,
ať nás světlo Tvojí tváře osvobodí z vězení.

Vládni, Pane vítězící, Králi, ujmi království!

Nechť Tvé říše slavné voje zlomí naše otroctví.

Mocná krev Tvé nové smlouvy ať otvírá žaláře.

Že se trápit nemusíme, Tvá dobrota dokáže.

Soudem k milosti

Židům 4,12–16; 2. Korintským 5,10;
1. Korintským 11,30–32

18. ledna

Zůstává svátek lidu Božímu. (Žd 4,9)

O svátku Božího lidu, o šabatu skutečného odpočinutí, se zde hovoří v souvislosti s tím, co prožil Izrael, který pod Mojžíšovým vedením nevešel do skutečného odpočinutí v zaslíbené zemi. Tam ho uvedl teprve Jozue, předobraz Pána Ježíše. Tím však, že vstoupil na území zaslíbené země, se Izrael ještě nestal skutečným lidem Božím, který by sloužil Bohu v Duchu a v pravdě, v tichu svatyně a v pravém šabatu, pravém odpočinutí. Musel přijít jiný Jozue, aby se stalo skutečností to, čeho Bůh v izraelském národě nedosáhl. Náš text navazuje na tu tragickou událost ze života Izraele, kdy stáli už na hranicích zaslíbené země, a přece do ní nevešli. Příčinou byla jejich nevěra. Nedůvěřovali Bohu a Mojžíšovi, který byl také předobrazem Pána Ježíše. A zde nám říká Boží slovo,

že pro všecky, kteří ještě nevešli do odpočinutí Božího lidu, platí toto zaslíbení: *„Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce.“* (Žd 4,7) Je tu pro vás odpočinutí. Pospěšte si a vejděte, abyste odpočinuli od vlastních skutků, vlastní námahy, vlastního života, abyste spočinuli v Bohu.

Jak s tím však souvisí to, co se bezprostředně říká ve 12. a 13. verši? Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoliv dvousečný meč. Proniká až na rozhraní duše a ducha, tne napravo i nalevo až ke kořenům naší podstaty, k samým zdrojům našeho bytí. Jakou to má souvislost?

Výraz použitý v původním textu pro „slovo“ je týž, který používá Jan v prologu svého evangelia: *„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.“* Tak, jako všecky věci jsou stvořeny Jím, tím věčným Slovem Božím, tak je to On, který mečem svého Slova je také původcem nového života. Živé Boží slovo je od psaného slova neoddělitelné, dokonce ani jazykově to není možné odlišit. Je to LOGOS, druhá osoba Boží Trojice, jejímiž předobrazy byli Mojžíš a Jozue, která zde jedná a nabízí nám, uštvaným, nepokojným, rozčileným a všelijak vyšinutým lidem

dvacátého prvního století odpočinutí dokonalého šabatu. Nezatvrzujte proto svá srdce. Nenechávejte své myšlení, konání, milování na pospas nepokoji, který stravuje současné pokolení, které nikdy nedochází pokoje, ať už něco tvoří či se vrhá do požitků. Ten nepokoj tohoto světa a přítomného věku jednou vyústí ve věčný nepokoj pekla. Kdo během svého pozemského života nedosáhl pokoje, ať si nemyslí, že mu pokoj přinese smrt. Všecko, co už zde na zemi obdrží děti Boží, je pro ně závdavkem a ochutnáváním věčné blaženosti. Tak pro ty, kteří nepoužijí Boží nabídky a nevejdou do odpočinutí v Něm, je všechen neklid, bída a trápení pozemského života předzvěstí onoho věčně hlodajícího červa, který na ně čeká na věčnosti. Tam už nic z viditelného světa nebude skýtat možnost zapomenutí. Lidský duch, který zde na zemi podléhal tolika rozptylujícím vlivům prostřednictvím duše a těla, tam bude této možnosti navždy pozbaven.

19. ledna

A tak se usilujme, abychom vešli do toho odpočinutí.“ (Žd 4,11)

Teď, dokud ještě dnešek trvá, dříve než vypuknou bolesti poslední doby, teď hned vejdi do odpočinutí. To živé slovo je živoucí, mocné, ostřejší než jakýkoliv dvousečný meč a proniká až k samým kořenům tvého nepokoje, tvé neklidné podstaty. Kde nejsi spojen s Bohem, tam panuje nepokoj. Nemusíš být nějakým vrahem, jako Kain, který nesl viditelné znamení svého nepokoje. Ten nepokoj je znakem všech Adamových potomků. Potomci druhého Adama vcházejí do odpočinutí. Kudy vede cesta? – Prostou vírou se otevírají Božímu slovu, tomu slovu, o němž si mnozí myslí, že znepokojuje, a proto se mu vyhýbají. Slovo Boží totiž opravdu burcuje z jistého falešného klidu a pokoje. I na hřbitově je mír, pokoj zemřelých,

kteří již odešli z tohoto pozemského pachtění. Ale v Božím slově se nás dotýká duch toho nového Jozue, který nás vyvádí ze spánku smrti a uvádí do skutečného odpočinutí pravého šabatu. Možná nechcete uznat prázdnotu, pustotu a bezuzdnost svého života, vzpíráte se pustit do svého nitra světlo Božího slova. Bojíte se. A přece do odpočinutí Božího lidu lze vejít jen skrze toto svaté znepokojení vlivem Božího slova. Pán Ježíš *„pronikl nebesa“* (v. 14), ale nejdříve dle Ef 4,9 sestoupil do nejnižších míst, šel nejhlubšími hlubinami. Dříve tedy, než nás tento veliký Jozue může vyvést z toho hřbitovního klidu či z nepokojného honění a štvaní a uvést do pravého odpočinutí skutečného šabatu, do nebeského ovzduší svého vítězství, a vést nás nebeskými výšinami jako zajatce své lásky až na svůj trůn, musí svým mečem, tím rozdělujícím, živoucím Logos oddělit v nás nebe a peklo, tělo a ducha, a sestoupit až do těch nejzazších hlubin naší bytosti a rozžehnout tam své světlo. Jen tam, kde nás Kristův Duch a Slovo tlačí níž a níž, můžeme být osvícení. Nikdy se to neděje bez rozdělování. Chce proniknout a prověřit ty nejskrytější kouty našeho myšlení, cítění, smýšlení a záměrů,

vědomí i podvědomí. (Francouzský překlad na tomto místě zní „postranní úmysly“. To jsou ta nejnižší místa, nejzazší kouty, kde se ještě může schovávat vlastní já, touha po požitku, červ, který stále znepokojuje.) Až tedy tam dolů, do těch nejnižších míst a nejskrytějších koutů proniká Logos se svým mečem a rozděluje. Bude se nám zdát, že nám najednou všecko vypadlo z ruky, že se nám nic nedaří. Mučí nás výčitky svědomí. Pán nás chce očistit od mrtvých skutků, od všeho, co jsme sami vyprodukovali před tím, než jsme otevřeli Pánu přístup to těch svých skrytých hlubin, ke zdrojům svého života v těle a duchu.

Tak ten meč pokračuje se svým rozdělováním, abychom se před Bohem ztišili a celý náš život a naše dílo se promění v „uprostraňování Bohu“, a v tom nejvlastnějším slova smyslu vzýváním Boha v Duchu a v pravdě. Právě proto používá Logos svůj meč u těch, kteří touží vejít do odpočinutí, kteří se všedním dílem nechtějí dát vyrazit z pokoje. Bůh teď má v rukou všecky nitky jejich nejvnitřnějšího života, trůní v centru lidského ducha. A tady se dějí nové věci.

20. ledna

Živáť jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, a dosahujeť až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce. A neníť stvoření, které by nebylo zjevné před oblíčejem jeho, nýbrž všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše. (Žd 4,12–13)

Pro Pána není nic neviditelné. Všecko je nahé a odkryté očím Toho, s nímž máme co činit. Ať se mu jakkoliv vyhýbáš a nechceš s ním mít nic společného, nechceš podrobit jeho soudu všecko, co pochází ze staré adamovské přirozenosti, nechceš mu dát prostor, aby z tebe učinil něco k chvále své slávy,

věz: stejně se mu nevyhneš! Až jednou před Beránkem padnou hory a dají se na útěk ostrovy, to pak bude takové rozbouření, takový nepokoj, jemuž nikam neutečeme, před nímž nás žádná hora neskryje. Dovol raději, aby tě soudil a prověřil už dnes, odhal se mu. Jistě, nebude to žádný krásný okamžik. Zažila to ona Samařanka u studnice Jákobovy, jak jsme o tom nedávno četli. Začalo to na oko zcela nevinným rozhovorem s cizím mužem u studnice: „Dobrá, dej mi tedy tu tvoji vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem pro vodu.“ A pak jediným jeho slovem projede jejím srdcem dvousečný meč, a její život tu leží v celé nahotě. Určitě věděla, nač naráží, když ji vyzývá, aby zavolala svého muže. Odpovídá sice *„Nemám muže“*, ale cizincova odpověď ji donutí vyznat: *„Pane, ty jsi prorok.“* A svědčí o něm: *„Oznámil mi všecko, co jsem činila.“*

Tak je to! Nemáš pokoj a uhýbáš tomu dvousečnému meči, ubohá, bloudící duše! Ale neboj se! Jakmile se podrobíš tomu ostrému meči slova, už nebude před tebou stát přísný Prorok, ale **Velekněz**. Pryč jsou ty zhnisané, páchnoucí rány, ustoupí mrtvolný pach Lazarova hrobu, jen když vejdeš do Božího světla

takový, jaký jsi. Od chvíle, kdy se přestaneš bránit a sám sebe hýčkat, bude tě bránit a hýčkat Pán. Bude s tebou, po léta oklamávaným a poutaným ďáblem, jednat s nevýslovnou něhou a ohleduplností.

21. ledna

Všichni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal jeden každý to, co skrze tělo působil, podle toho, jakž práce čí byla, buď v dobrém, neb ve zlém. (2 K 5,10)

Jedna otázka tíží srdce nejednomu dítku Božímu: „Copak jako vykoupené dítě Boží se ještě musím ukázat před soudnou stolicí?“ Kraličtí překládají *„ukázat se“*, jiné překlady mají *„zjevit se“*. Kdo se **musí ukázat** před soudem, je tam zjevně předvolán na základě nějaké obžaloby. Kdo se před soudem prostě **zjeví**, není tam dohnán obžalobou. Je zde použito stejného slova jako u Ko 3,4: *„Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v slávě.“* Je to velmi silný výraz, a Bůh nás ve své

milosti uchovej, abychom kterékoliv slovo Písma oslabovali. Nechť zde stojí v celé síle, i když třeba zdánlivě odporuje jiným biblickým výpovědím. Božímu slovu můžeme správně porozumět jen tehdy, když Boží Duch nám Písmo osvítí Písmem. Najednou uvidíme, že jedno slovo druhé blíže určí a postaví do správného světla.

Malý příklad: Při přechodu státních hranic musím projít celní kontrolou. Mám-li u sebe něco k proclení, oznámím to. Celní úřad na mně nemůže shledat nic trestuhodného. Zjevil jsem se před touto „soudnou stolicí“ a mohu klidně přestoupit hranice.

Až se ukáže Kristus, náš život, nic nebude svědčit proti Němu, protože se během svého pozemského života ani v nejmenším ničím neprovinil. Přijde kníže světa tohoto, ale nic na Něm neshledá (J 14,30), absolutně nic. Ten Mesiáš, jehož lidé zavrhli, jehož božské poslání a nároky nechtěli uznat, ten, který během celého svého pozemského života nikdy nemusel nic tajit nebo předstírat, se před celým vesmírem ukáže ve své slávě. A ti, kdo zde na zemi žili životem skrytým s Kristem v Bohu, se ukážou spolu s ním. Nikdo na nebi ani na zemi ani pod zemí je nebude moci z něčeho

obvinit. Ukážou se nejen jejich skutky, *„aby přijal jeden každý to, co skrze tělo působil, podle toho, jakž práce čí byla, buď v dobrém neb ve zlém,“* ale ukáže se naše podstata, to, čím vpravdě jsme před Bohem.

22. ledna

Všichni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou. (2 K 5,10)

Jestliže na hranicích věčnosti nemáme mít při sobě nic, co by neobstálo před Tím, který má oči jako plamen ohně, musíme se se vším, co jsme a co máme, postavit pod Boží soud. Musíme to vše rozprostřít před naším Pánem a Spasitelem, a ještě dnes se nechat Jím skrz naskrz soudit. Ke trůnu milosti se přistupuje přes soudní dvůr (Žd 4,16). Nepokoušejme se pronikat do svatyně ke zlatému oltáři, aniž bychom prošli kolem měděného oltáře celopalu. Pán Ježíš obětoval své tělo jako živou oběť, a tak nám otevřel cestu, abychom se i my mohli Bohu oddat v živé oběti.

Tak se vám začne otevírat zrak pro nikdy netušené možnosti v Písmu a budete se stydět, že jste se kdy mohli spokojit s karikaturou svatosti, jak vám ji

vnucovali lidé. Jen tak se nepříteli mohlo podařit odstranit z vašeho obzoru tu pravou svatost, pravé posvěcení, kterého člověk sám nikdy nedosáhne, o níž se vám nikdy ani nesnilo. Ale Bůh nás ze své milosti znovuzrodil k živé naději na zjevení Ježíše Krista. Proto nás vede stále hlubším očišťováním a proměňováním, až k plnému připodobnění povaze Beránka.

Vnější formy a systémy ještě nikdy žádné lidské srdce neočistily. Jakmile se však druhý příchod Pána Ježíše, jeho zjevení v slávě, stane naší živou nadějí tak, že nás cele zaujme, přestaneme se pokoušet uhýbat soudu Božího slova, tomu meči Ducha. Odhalíme mu své nitro, aby nás mohlo skrz naskrz soudit a odsoudit, abychom cele spočinuli u nohou Vítěze. Jsi-li pevně přesvědčen o tom, že se Duchu svatému podaří připravit k příchodu Pána Ježíše pro něho církev, která nemá žádnou poskvrnu ani vrásku, pak se tato naděje stane v tvém životě hnací silou. Duch svatý ti nikdy neukáže nějaký hřích, skvrnu či vrásku bez toho, že by ti zároveň nezjevil očišťující a proměňující moc krve a Ducha Kristova. Tak nás Duch svatý povede do čím dál hlubšího očišťování. A kdyby se ti zdálo naprosto nemožným, že od jistých věcí můžeš být kdy očištěn,

dobře tak: uč se takovým pokořováním hlouběji pronikat do Ř 8,2: Mé uzdravení a posvěcení je jedině v ranách Pána Ježíše, ne v mé snaze o posvěcení. Díky Bohu, že svůj meč neodtáhne, dokud nepronikne až k samému morku kostí, až se už v nás nehne ani stopa vlastního starého života. V krvi Pána Ježíše je nejen očištění, ale i plné vysvobození a posvěcení, a to takové, které přesahuje všecky naše dosavadní zkušenosti!

23. ledna

Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí. Kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni, abychom se světem nebyli potupeni. (1 K 11,30–32)

Korinťané nerozlišovali tělo Páně. Byli na cestě, která by mohla skončit v zahynutí (v. 32). To však Pán nechtěl. Seslal proto mezi ně nemoci a předčasnou smrt, aby se zamysleli a aby je Boží soudy probudily. Když se budeme sami soudit, nebudeme odsouzeni. To úzce souvisí s tím, o čem jsme dosud hovořili. Dát sluch živému Božímu slovu, naslouchat, co říká Logos (Žd 4,12–13), či soudit sebe, je jedno a totéž. Jsou to shodné linie. Vždyť vykoupení

samo je nejdříve vlastně soud. Tím, že Bůh vydal svého jednorozeného, pro nás tělem učiněného Syna do rukou hříšníků, vynesl rozsudek smrti nad celým lidstvem, jehož zástupcem Ježíš byl a pro něž se obětoval. Teprve až ti svitne, že jsi odsouzený, zatracený, zralý pro peklo, začneš chápat význam kříže a otevře se ti sluch pro Hospodina. Ten odsouzenec, pověšený na kříži, to jsi ty, to jsem já. Pro nás se ten Svatosvatý stal prokletím. Tam, v tom roztrženém Ježíšově těle, se zakládá Nová smlouva. Tam našel a otevřel Bůh novou, živou cestu do světa věčné smlouvy (Žd 10). Už jsi prošel touto branou ze smrti do života? Zahoď ty hadry svých křesťanských zkušeností! Stejně páchnou pýchou a samospravedlností, touhou něco znamenat. Hnusná směs citovosti a duchovnosti, Božího a satanského! Jestliže jsi dosud neproslabikoval abecedu odsouzení sebe, jestliže se ti ty čtyři stěny vlastní zbožnosti dosud nestaly těsnými, bude tě Boží vedení ustavičně pohoršovat, zlobit. Kdo ještě chce před Bohem uplatnit něco z toho, co sám vyprodukoval, nezakořenil dosud v půdě milosti Nové smlouvy.

24. ledna

Kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni. (1 K 11,31)

Namítneš možná: Já jsem však už přijal odpuštění svých hříchů! To ti neupírám. Ale jsi **odsouzený**? Odpuštění a odpuštění mohou být dvě velmi rozdílné věci. Nespokoj se tím, že ti Pán určité věci odpustil. Ještě v tobě dosud stále vězí ty staré kvasnice, stará sedlina. Nemáš očištěné ani tělo, ani citový a duševní život, ani fantazii. Upadáš stále do stejných hříchů. Nebo jsi už prožil to hluboké očištění, které zasahuje nejhlubší nitro, samy pohnutky slov a činů? Znáš moc krve Pána Ježíše, která nejen odpouští hříchy, ale očišťuje, vysvobozuje od každého hříchu? Pravé novozákonní odpuštění hříchů se nedílně pojí s očištěním. Ta studnice Davidova, o níž mluví Zach 13,1, je pro nás již dnes otevřená. Když Pán

svými proudy živé vody zaplaví naše tělo, duši i ducha, pak teprve víme, co je to opravdové očištění. Ti, kdo zůstanou stát u pouhého odpuštění, mohou sice mít plná ústa Spasitele a zkušeností s ním. Ale cítíte při nich, že ještě stále žijí v nečistotě. Jsou to chudáci, nedospělci pod Zákonem, neznající svého Boha, kteří se snaží proniknout do Božího království co nejsnadněji, za cenu co nejnižší. Mají strach příliš se k Bohu přiblížit. Chtějí si zachovat vlastní nezávislost. Takové křesťany Boží slovo nemůže skrz na skrz prosoudit, proto také nepatří v tom nejhlubším slova smyslu k Božímu domu. Mají ještě smýšlení otroka. Ti praví domácí Boží, co pronikli do nejniternějšího soukromí Božího domu, jsou praví synové a dcery Boží. Ty soudí Pán (v. 32).

Ptám se tě: Myslíš to vážně s posuzováním sebe? Dáš si odhalit pravdu o kříži svého Vykupitele? Přestaň už konečně křečovitě držet to své ubohé křesťanství, kterým jsi se snažil zachovat svůj vlastní život! Pán nikdy nespojí své dílo s tvými snahami. Ztiš se, aby ti Pán mohl otevřít sluch a srdce a prosoudit tě tak, až začneš rozumět řeči kříže a Boží slovo v tobě získá prostor pro své slavné dílo.

25. ledna

Protož majíce velikého nejvyššího kněze, kterýž pronikl nebesa, Ježíše Syna Božího, držme to vyznání. Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.
(Žd 4,14–15)

Skoro by se nám mohlo zdát, že tyto verše už patří k páté kapitole. Ale není tomu tak. Patří ke čtvrté jako potěšení pro ty, kteří se před Velekněžem odvážili cele odhalit. Věru, ještě se z našeho života může stát něco k slávě Boží! Náš Velekněz má péči o náš ubohý život, aby z něho vytvořil něco k slávě Boží milosti. Když si dáme Pánem posvítit na samu svou podstatu, poznáme, co je Pán mocen učinit

z lidského života. Rodíme se jako Boží karikatury. Čím vlastně máme být, tomu se učíme teprve u Pána Ježíše. U něho poznáváme, jak nás satan znetvořil. A pak zakoušíme, co je schopen náš Pán vytvořit z ubohých trosek, z bytostí propadlých slepotě a otroctví. Pán Ježíš, ten Prorok a Velekněz, čeká s nevýslovným milosrdenstvím a trpělivostí, když při prvním soudu nevyšlo vše najevo a když musí během našeho života vždy znovu něco soudit. Pevný a vážný ve své mužné věrnosti čeká na okamžik, kdy nás bude moci plněji a hlouběji vykoupit, otevřít nám pohled na naši zkaženost i na slávu Boží podstaty tak, jak by to před lety sotva kdo z nás unesl. Je to nádherné, že se smíme prostě vydat tomuto Prorokovi, který je zároveň Velekněz vše pronikajícím, spěchajícím nám na pomoc ze svatyně. On dobře ví, jak je nám v lidském těle. Prožil lidský život v plné poslušnosti až ke smrti na kříži. Teď je nám tedy otevřen přístup ke trůnu milosti, stojí tu pro nás Jákobův žebřík, a nikdo ho nezvrhne.

Dospělému křesťanu, kterému se Spasitel stal Velekněz, je dáno dokonalé spojení mezi pozemským životem zde dole a plným bohatstvím nebeské domoviny. Nalézá pomoc v pravý čas. Pán

Ježíš přišel proto, aby každému z nás daroval a uchoval svou slávu. Tak se učíme poznávat Proroka, který nás vede ke trůnu milosti Velekněze. Velekněz pak nás vede pod pastýřskou berlu Krále, který nám prostírá hojný stůl naproti našim nepřátelům. A když se bojíme Pána zarmoutit, pak všecko musí spolupracovat a vést k tomu nádhernému cíli, kdy jej budeme vidět tak, jak je.

26. ledna

Nemáme přece velekněze, kterému by byly cizí naše slabosti. Vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a nalezli milost a pomoc v pravý čas.
(Žd 4,15–16)

Trůn milosti! Pokud se cele nevydáme Božímu soudcovskému meči a neuznáme sami sebe za odsouzení hodné zločince, dokud svou vůlí cele nepřejdeme na Boží stranu tak, že už nesneseme nic, co není z Boha, nepoznáme, co je milost, ani jak něžně a ohleduplně Pán s těmi svými zachází. Máme co činit s těmi nejprávoplatnějšími a nejsvětějšími Božími nároky na náš život. Jeho oči, které jsou jako plamen

ohně, nás skrz naskrz pronikají. Neustane a ani my neustávejme, dokud všecko není před ním odkryté. Jeho život potom pronikne tak hluboko, jak hluboko jsme dovolili proniknout meči Ducha svatého. A protože Duch Boží v nás probudil žízeň a palčivou touhu po životě z Boha a po svatosti, ochotně se otvíráme soudu. Meč Ducha, Boží slovo, nás připravuje na přebývání Boha v nás a pro působení Ducha svatého. Je to Duch svatý, který z nás činí děti Boží. Ty žijí v milosti a slitování a jsou si vědomy, že za všecko vděčí Pánu Ježíši. Všecko mu vydaly a už bez něho neučiní jediný krok. Pak je při nás všecko v něm, skrze něho a pro něho. Všecko je cele poddané Kristu. Není třeba se vyčerpávat vlastním usilováním a znova a znova selhávat. Jen se mu cele oddejme, upřeme pohled na Něho. On žije a koná úřad živého Velekněze. Jako takový se zastává a přimlouvá za každou úzkostlivou, obtíženou duši a má pro ni připravenu pomoc v pravý čas. Nechť se dmou vlny soužení: odplaví nakonec jen to, co je tělesné, hříšné. Co je Boží, co pochází z Krista, tím nepohnou. Nemusíš se o svou duši strachovat. Patří přece Kristu. Tvé spasení závisí na něm, je to jeho záležitost.

Raduj se, milá duše, že tvůj Vykupitel má jméno, které je nade všecka jména. Raduj se, že jemu, tvému věrnému a milosrdnému Velekněz, je dána veškerá moc na nebi i na zemi, ve světě viditelném a i neviditelném. Raduj se, že On je dost silný, aby ve své královské ruce udržel otěže tvého vnějšího i nejskrytějšího vnitřního života a bezpečně tě provedl k cíli. Raduj se, že smíš k němu ustavičně přicházet taková, jaká jsi – suchá a vyprahlá, studená a mrtvá, a že nemusíš nejdříve hledat v sobě nějakou stopu života. U trůnu jeho milosti najdeš vždy právě to, co ti schází. Neboj se, toliko věř!

Na milost Tvou se spouští mé srdce již.
Ty rájem veď neb pouští, je spokojíš.
Spočívám u Tvých nohou nocí i dnem.
Nechť stane se, co stane, chci věřit jen.

Všecko v Kristu

1. Korintským 1,30

27. ledna

Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení.
(1 K 1,30)

Čteme zde, že Ježíš je nám *„učiněn… od Boha“*, že se nám stal **moudrostí**. Mohli bychom za slovo „moudrost“ dát dvojtečku a číst: Stal se nám od Boha moudrostí, a to: **spravedlností**, **posvěcením** a **vykoupením**. Moudrost se dá rozložit na spravedlnost, posvěcení a vykoupení. O moudrosti hovořil apoštol hned od počátku svého listu a zabývá se jí v celé první kapitole. Předně je to snad moudrost takového Apolla, jeho výmluvnost, jeho všestranné lidské nadání, což bylo jakýmsi prvním podnětem ne snad k tomu, aby Korinťané zabředli do tělesnosti, ale aby se ukázalo, co je u těchto mladých křesťanů,

u těchto duchovních novorozenců ještě nezralého. Pro takové mladé, nezkušené děti Boží se mohou snadno stát pokušením právě Bohem obzvlášť zmocnění, pomazaní a bohatě obdarovaní služebníci, kteří si to sami ani neuvědomí. Proto hned od počátku staví apoštol do středu korintského sboru Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. V očích světa je to tím největším bláznovstvím, když se hlásá spasení a záchrana ve zločinci, v někom, kdo zde očividně visí na kříži jako odsouzenec. Vždyť dokonce i jeho učedníky zmátla cesta, po níž šel. Říkali: „Doufali jsme, že spasí Izrael. Ale s tím je teď konec.“ Byla to cesta, která by nikdy nevstoupila na mysl žádnému andělu, žádnému lidskému tvoru, cesta, na níž však Bůh zachránil do hříchu zapleteného člověka od jeho vlastní moudrosti, od jeho vlastní slávy a urozenosti. Skrze bláznivé kázání, kázání o kříži, zachraňuje Bůh ty, kteří jsou hotovi zlomit hůl nad vlastní moudrostí a vlastními cestami. Jakmile se však upřeme na člověka a dáme se zaslepit jeho dary, stane se nám evangelium už méně jasným. Pak začne jeden vyvyšovat Pavla, druhý Apolla, třetí Petra a opět jiný se snaží přetrumfnout všecky ostatní a tvrdí: praví křesťané jsme jedině my.

Kde se řídíme svým rozumem, svými sympatiemi, kde hraje přirozenost velkou roli a kde se nepoddáváme kříži Pána Ježíše, tam vznikají roztržky. Nikdo se nechce pokořit. Jen tam dole u paty kříže, skloněni do prachu jako odsouzení, jsme si vzájemně blízko.

To první, co nám kříž zjevuje, je naše odsouzení. Teprve až je nad námi zlomená hůl, jsme ochotní položit ruku na ústa. Jak se mohou odsouzení ještě vypínat, uplatňovat sebe nebo se tlačit do popředí či tam strkat někoho jiného, když před Bohem platí jen ten jediný: Ježíš Kristus ukřižovaný, před nímž všecko ostatní musí ustoupit do stínu? Všecko, co v nás není Kristus, propadá soudu toho, který vydal v prokletí a do záhuby svého milovaného Syna, v němž nikdy nepřestal mít zalíbení.

28. ledna

Kristus naše moudrost. (1 K 1,30)

Tváří v tvář tomu nemoudrému, bláhovému, roztržku působícímu pachtění v Korintu shrnuje apoštol Pavel vše, co v této kapitole řekl, do jediné závažné a veliké výpovědi: **Ježíš** je nám učiněn **moudrostí**. Ne že by nás jen uváděl na stopu pravé moudrosti – nýbrž v něm jsou skryty a shrnuty všecky poklady veškeré moudrosti. Mimo něho žádné moudrosti není. Všecko, co se chce legitimovat jako moudrost mimo něho, vedle něho, odloučeně od něho, se dříve nebo později zjeví jako bláznovství. Ježíš Kristus je nám učiněn od Boha moudrostí, proto je to blud a naprostá převrácenost, když se pokoušíme postavit nějakou jinou moudrost vedle té ztělesněné moudrosti, kterou Bůh poslal na tento svět.

První otázka tedy zní: Co říkáš ke Kristu? Co

myslíte o Kristu? Jsme hotovi položit si otazník za všechny své názory, námitky, za všecko své povrchní matrikové křesťanství a urputné lpění na tradici a vážně se tázat, zda tu není plno lidských příměsí, které brzdí náš další duchovní vývoj a oddělují nás od ostatních dětí Božích? Vždyť vše, co nás dělí od ostatních Božích dětí, od bratří a sester, nemůže pocházet z Boha, byť by to vypadalo sebezbožněji a sebeduchovněji. Co není z Krista, to rozděluje. Kristus spojuje. Apoštol mluví o moudrosti zákoníků, moudrosti těch vysokých a vznešených. Jak daleko to přivedli tito vůdcové lidu? Tak daleko, že jej odstranili! Nehodil se jim do jejich systému. Byl to kámen, který nijak nešel zabudovat do jejich vlastní stavby, kterou za žádnou cenu nechtěli nechat strhnout. Nechtěli se vzdát svého postavení. Slepí vůdcové slepých! Ve své moudrosti se domnívali, že když to tak půjde dál a oni dovolí další Ježíšovo působení, přijdou Římané, a všecko se jen zhorší. Zejména po Lazarově vzkříšení se takové hlasy začaly ozývat. Když to půjde tak dál, mínili, všemu bude konec. Opravdu. Lidská moudrost a lidská vláda je ohrožena. Stalo se, čeho se obávali. Vláda jim byla odňata a Židé jako národ přestali

existovat. Své pozice ztratili proto, že odstranili Ježíše.

Jednání tehdejší židovské rady je typickým příkladem toho, jak jedná každý člověk, který se vyhýbá kříži a nechce své bytí a své naděje poddat do poslušnosti kříže. Obáváme se, že dáme-li Ježíši volnou ruku, přestaneme existovat. Říkáme si, že by se náš život stal pouští, že bychom už neměli žádnou svobodu a žádnou radost. To je moudrost tohoto světa. Tu se každý obrňuje, brání a vymezuje si své hranice. Taková moudrost je však čiré bláznovství. Jak bláhové je strachovat se o svou budoucnost, když svůj život svěříme Pánu Ježíši! Bláhové lidské srdce! Copak už někdo zvládl řízení svého života? Jen se poddej kázání o kříži a uvědom si, že ze svého starého života nejsi schopen vytvořit rajskou zahradu! Všecko je nakažené. Chceš-li však, aby z tvého života bylo něco pořádného, poddej se Pánu Ježíši, staň se jeho vězněm a uč se u něho té pravé moudrosti shůry.

29. ledna

Kristus naše moudrost. (1 K 1,30)

Vše, co odmítá Krista jako moudrost, končí v poblouzení. Pokořme se pod soud, který nás zasahuje z jeho kříže, a podrobme konečně všecko své myšlení, všecko své mudrování a plánování pod **Jeho** moudrost. On dokáže řídit všecko i v naší domácnosti. Uměl dát správné pokyny zkušeným rybářům, kteří se po celou noc marně snažili něco ulovit. Na jeho pokyn se plní prázdné sítě. On opravdu všemu rozumí. Křesťanství není nějaký vzdušný zámek. Je to veskrze praktická záležitost, která zasahuje do všech oblastí lidské činnosti a vytváří řád a pořádek tam, kde jsme toho sami naprosto nemohli dosáhnout. Protože je nám učiněn moudrostí, stávají se skrze něho i ti nejnemoudřejší a nejnešikovnější lidé moudřejšími, než ti největší mudrci. Ve vědomí vlastní slabosti se totiž

snáze dopracují k tomu, aby dali Pánu volnou ruku, snáze zjistí, co vše jim bylo v Kristu darováno. Bez jeho vedení nemohou a nechtějí už nic konat. Naproti tomu mnozí bohatí a silní musí utrpět nejednu porážku, než se naučí svému Pánu lépe rozumět. Bláhově se domnívali, že to se svou moudrostí dotáhnou nevím jak daleko. Ale **Kristus** je nám učiněn moudrostí.

Nepostavím přece někam do kouta toho, kterého mi Bůh učinil moudrostí, jak to činí pohané se svými modlami. Vždyť On řekl: *„Já jsem ta cesta, pravda i život.“* Nemá žádnou cenu chodit do kostela a do různých shromáždění, dokud neuděláme tento zásadní krok a nezačneme tam, kde je začátek všeho zdaru: On je mou moudrostí, Ježíše Krista mi Bůh dal jako moudrost a jako vůdce.

„Ježíš Kristus je středem všeho a cílem všeho: a kdo nepozná jeho, nezná nic z řádů světa, nezná ani sám sebe. Protože nejen Boha poznáváme jedině skrze Ježíše Krista, ale i sami sebe můžeme poznat jedině skrze něho. V něm je veškeré naše světlo, naše naděje. Mimo něho je jen temnota, zoufalství. Bez něho v Boží přírodě i v sobě samých vidíme jen temnotu a zoufalství.“ (Pascal)

30. ledna

Kristus naše moudrost. (1 K 1,30)

Jak už jsme si řekli, svět v kříži Kristově a v kázání evangelia kříže vidí jen bláznovství. A jak také jinak? Vždyť toto Boží bláznovství je skutečně nejostřejším protikladem všeho, co se pyšní výsledky vědeckého bádání a co se představuje jako lidská moudrost. Z Božího slova však víme, že každá vysokost a každé tělo se jednou bude muset sklonit před tou Boží moudrostí, Kristem, tím ukřižovaným. *„Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, kteříž jsou na zemi, i těch, kteříž jsou pod zemí. A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus je Pánem v slávě Boha Otce.“* (Fp 2,10–11) Kdo se před ním sklání již teď, je moudřejší než největší mudrci světa, byť by byl sebenepatrnější a sebehloupější. Otevírá se mu zrak

pro věci, které žádné oko nevidělo, žádné ucho neslyšelo a které nikdy na žádné lidské srdce nevstoupily, které Bůh připravil těm, kdo ho milují, totiž těm, kteří pohrdli sebou i vším, co si nějakým právem nárokovali a co měli za moudré.

Příkladem je apoštol Pavel, který nám tyto věčné pravdy tlumočí. Všecku tu moudrost, kterou načerpal u nohou Gamalielových, uviděl tam na cestě do Damašku v troskách. Leží jako bídný červ u nohou Ukřižovaného, který se mu zjevil jako Vzkříšený. Takové lidi pak může Pán použít a připravit z nich užitečné údy své církve. Všecko, co není zrozeno shůry, co je ještě moudré, mocné a urozené podle těla, musí ztroskotat. – *Vidíte zajisté povolání své, bratří, že nemnozí moudří podle těla, nemnozí mocní, nemnozí urození. Ale což bláznivého je u světa, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a to, což jest u světa mdlé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, anobrž kteréž nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zahladil. Proto aby se nechlubilo před oblíčejem jeho žádné tělo.* (1 K 1,26–29)

Vše, co bylo zachráněno ze ztracenosti a vlastní

slávy do Boží moudrosti, se již chlubí jedině Pánem. *Aby, jakož je napsáno, kdo se chlubí, v Pánu se chlubil.* (1 K 1,31)

31. ledna

Kristus naše moudrost. (1 K 1,30)

Počátek moudrosti je bázeň Hospodinova (Ž 111,10). Ta je základem nebo také předvýchovou k moudrosti. Člověk setrvávající v neupřímnosti, nečistotě a temnotě, trpí nedostatkem bázně Boží. Kdo se ještě nikdy netřásl před Bohem (Iz 65,2) a kdo se ani nechce před ním třást, kdo nechce přiznat, že počátkem moudrosti je bázeň Hospodinova, tomu se neotevře plnost spásy v době milosti. Když Jákob na útěku před svým bratrem Ezauem nocoval na místě zvaném Luz a Hospodin se mu tam zjevil v nočním vidění, bál se a řekl: *„Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!... Jakou bázeň vzbuzuje toto místo!“* (1 M 28,16–17) Jak málo lidí si uvědomuje Boží přítomnost, ba často ani ve svatyni, ve shromáždění, kde se ještě třeba zpívá

„Pán Bůh je přítomen…“ Jak se cítil Jan, učedník, kterého Ježíš miloval a který spočíval na jeho prsou, když se mu otevřelo nebe v docela jiné míře, než tehdy Jákobovi, a on spatřil svého milovaného Mistra v jeho slávě? Padl jako mrtvý k jeho nohám a ležel jako červ v prachu. Pán musel vztáhnout svou pravici a posílit ho svým dotykem, aby vůbec mohl naslouchat, co chce Pán říci jemu a sedmi sborům (Zj 1,17).

Nebudeme zajisté čekat na taková zvláštní zjevení. Ale vydržíme a nebudeme uhýbat, když se Pán s námi chce setkat a hovořit k nám, i kdyby nás jeho svatá přítomnost měla srazit na zem a všecko se nám mělo zhroutit v troskách. Jak často je potřebí dlouhé doby, než si člověk uvědomí, že začátkem moudrosti je bázeň Hospodinova! Jakou nesmírnou bolest lze často vyčíst v pohledu umírajícího, který již hledí do onoho světa, pro který vůbec není připraven! Současné pokolení nechce slyšet o Boží bázni a o neviditelném světě, ještě méně než pohané, než starověký Nebúkadnesar se svými rádci a úředníky. Národy se pokoušejí budovat svůj blahobyt bez bázně Boží. *„Roztrhejme svazky jejich, zavrzme od sebe provazy jejich.“* (Ž 2,3) Znevažuje a bagatelizuje se poslušnost vůči Bohu

a vůči vrchnosti, rodinné svazky a vzájemné podřizování, všecko kolísá a hroutí se. I děti Boží, které se nevyrovnaly se svým starým šlendriánstvím a sami v sobě neztroskotaly, jsou jako zhoubným vírem vtahovány do tohoto ducha, kterého je svět plný. Slabostí naší doby je povrchnost a tak se otevírají brány antikristovi.

1. února

Kristus naše spravedlnost. (1 K 1,30)

Ta prvá část moudrosti, kterou je nám Kristus, je spravedlnost. *„Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všecko ostatní vám bude přidáno.“* To je Boží moudrost, která je nám daná jedině v Kristu. Spravedlnost, nejen pouhé ospravedlnění, ale spravedlnost v širokém slova smyslu: Boha uznávat skutečně jako Boha, bát se Boha a vzdávat mu patřičnou čest. Je třeba uvést své účty s Bohem do pořádku. Mnoho dětí Božích si s sebou do nového života, do stavu milosti, do odpuštění hříchů vleče hlodajícího červa, cizorodé chřadnutí, neduživost, protože se ve vší upřímnosti nesnaží za každou cenu být především spravedliví před Bohem, ne před lidmi. Právě uprostřed tohoto pokolení propadlého rozvratným silám, kde každý chce něco znamenat, kde

volnost, rovnost a bratrství, majetek a zájmy se prosazují jen k tomu, aby se jeden nad druhého vyvyšoval, musí Boží děti znova uplatňovat svého Boha ve vědomí, že stojí ve spravedlnosti a na půdě, kde se jim především jedná o to, aby byly v pořádku před Bohem, ať si lidé o nich myslí cokoliv.

Z čeho se rodí starosti jako: Co budeme jíst, co budeme pít a čím se budeme odívat? Odkud? Inu z toho, že lidé přestali hledat na prvním místě Boží království a jeho spravedlnost. Jako by náš nebeský Otec nevěděl, co nám schází, a jako by nás v čemkoliv nechal strádat, když se nám skutečně jedná o to vyhovět JEMU, JEMU vzdávat čest. – Spravedlnost! Jak velkým se stane Kristus tomu, kdo začal ve vší upřímnosti hledat spravedlnost před Bohem! Tu ustupuje stvoření a všecky všední věci do pozadí. Jen když na mně spočívá Boží zalíbení, jen když On je se mnou spokojen. Jistě, leccos dělám ještě nešikovně. Ale ten, který je zpytatelem lidských srdcí, ví, že mi jde o to jediné: za každou cenu mu vyhovět. Pak mne bude sám vyučovat. Teprve když začneme stát o to, abychom byli spravedliví před Bohem, začne nám svítat, kolik je v nás ještě nečistoty, zbabělosti,

lhostejnosti, jak jsme ještě svázáni viditelnými, stvořenými věcmi. Teď se to všecko dostává na povrch. Začíná důkladná očista tam, kde dáme volnou ruku Bohu v Kristu Ježíši, který je nám učiněn spravedlností. Jeho kříž nám zvěstuje, že před Bohem není spravedlivý žádný člověk, že žádná lidská ctnost není před Bohem skutečně ctnostná a žádná lidská neposkvrněnost není před Bohem skutečně neposkvrněná. Před Božím soudem neobstojí žádná lidská urozenost a dobrota, ať ji ceníme jakkoliv vysoko a jakkoliv není bezvýznamná v naší rozvrácené společnosti. Ale prostě nestačí. Nikdo z nás není před Bohem dostatečný, ani ti nejlepší mezi námi, jakmile se postavíme pod Boží nároky a měřítka. Jen **jeden** před Bohem ve všem obstál, pouze na **jednom** nenašel Bůh žádný stín, chybu, nedostatek, jen nad **jedním** mohl Bůh opakovaně zvolat: *To je můj milý Syn, v něm mám zalíbení!* Byl to **Ježíš Kristus**. Tady tedy je ta spravedlnost.

2. února

Kristus naše spravedlnost. (1 K 1,30)

Kdo se svou vlastní spravedlností pohořel, nemá daleko k tomu, který je nám učiněn spravedlností. Duch svatý mu odkryje závoj, který mu zastíral pohled na Izajáše 53 a v červáncích nového dne chápe Ř 6,6: *„S ním ukřižován, s ním prokletý!“* Ukřižovaný už neklade žádné požadavky ani na svět, ani na svou rodinu, ani sám od sebe nic neočekává. Odvrhl hadry své vlastní spravedlnosti, už na sobě nevidí nic cenného a krásného. Zjevení toho, co je tělo, Bůh nikomu nemůže ušetřit. S tím se však pojí další zjevení: jak po všecka ta staletí od oněch prvních Letnic našli všichni s ním ukřižovaní v Ukřižovaném skrýši a uzdravení. Opravdu, On nesl naše utrpení, naše bolesti vzal na sebe. Všichni jsme zašli na bludné cesty jako ovce, vyšlapali jsme si své cestičky, vytvořili

svou zbožnost a svou pospolitost, ale Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás (Iz 53). Všecko to z tvé minulosti, z tvého dětství či z včerejška, co tě mučilo, nač jsi nemohl zapomenout, co znovu a znovu proti tobě povstávalo jako ozbrojení útočníci, všecko, o čem ses obával, že s sebou povlečeš až na věčnost, to uvalil Hospodin na něho, to všecko vynesl Kristus na kříž (1 Pt 2,24). Když tě tedy tvůj Bůh našel a ty jsi ochoten všecko vyznat před Bohem a tam, kde je to nutné, i před lidmi (ne ovšem tak, jako by vyznání bylo něco záslužného), smíš vnímat, že ve svém Zástupci jsi na kříži přibit ty sám. Tak Pán Ježíš očišťuje tvé svědomí od každé poskvrny, shlazuje tvé hříchy a obmývá tě svou krví a uzdravuje ve svých ranách. Ve Zj 1,5 můžeme místo *„obmyl nás od hříchů našich“* také číst *„vykoupil nás, oprostil nás od našich hříchů“*. Znamená to, že jsme všeho toho starého zbaveni jako mrtvého tělesa. Co nijak nemůžeme odčinit ani způsobit, aby se to nebylo stalo, utone v moři jeho bezedné milosti. Milost totiž nejen všecko činí novým, ale také úplně zahlazuje všecko staré, uvrhá prostě celou minulost v nic. *On povolává to, co není,* ***aby v nic obrátil*** *to, co něčím je*

(1 K 1,28; Iz 44,22).

3. února

Kristus naše spravedlnost. (1 K 1,30)

Kdo dosud neztroskotal, ten žije ještě v hříchu, podle zdání svého srdce a podle svých tužeb (1 K 1,30). Může se zajisté pokoušet toho starého člověka s jeho dary a vlohami zušlechťovat a zdobit a snad se mu dokonce podaří dosáhnout něčeho, co ho uspokojuje a o čem si myslí, že se tím může chlubit. Avšak běda takovému člověku! Ježíš je učiněn spravedlností jen těm, kteří nemají žádnou vlastní, kteří zlomili hůl nad vlastními snahami a zápasením, kteří vidí sebe v tom, který byl pro nás učiněn hříchem (2 K 5,21). Před ním jsme všichni hříšníky. *„Všichni zhřešili a nemají slávy Boží.“* (Ř 3,32) I když nás milost Boží uchránila tzv. hrubých, těžkých hříchů a neřestí, potřebujeme Spasitele stejně nezbytně, jako nevěstky a opilci. Kristus zemřel za bezbožné. A kdo

se uvidí v Božím světle, ten se postaví se vším, co je, pod soud nad bezbožnými. Jen tak může Bůh nad námi zvítězit a pak se nadále můžeme chlubit jím.

Tak se svět stává pro nás přemoženým světem. Kdo se nedal osvobodit od svých hříchů a své minulosti, nemá možnost projít bez úhony doma, v rodině, ve společnosti a v zaměstnání. Vítězný život se otevírá jen těm, kdo jako přemožení leží u nohou Ukřižovaného. *„Doufejte, já jsem přemohl svět.“* (J 16,33) Toto Ježíšovo ujištění ti říká, že ten tvůj svět, v němž se pohybuješ, je přemožený svět, dokud stojíš ve víře. Vždyť tentýž Jan připomíná: *„To je to vítězství, které přemáhá svět, víra naše.“* (1 J 5,4) Víra tě udržuje v tom postavení, do kterého tě uvedl Kristus, ten ukřižovaný. Záleží jen na tom, aby Pán své vítězství mohl ve tvém životě vždy hlouběji upevňovat, tj. víc a víc tě přemáhat. Tak se svět stává pro tebe přemoženým světem.

4. února

Kristus naše spravedlnost. (1 K 1,30)

Příběh malomocného Námana z 2. Královské 5 znázorňuje to, o čem jsme v těchto dnech přemýšleli. Kdo se setkal s Pánem a koho On obmyl, ten už nemůže sloužit žádnému jinému bohu. Ale satan nás pokouší myšlenkou, že to není možné. Na Námanovu starost odpovídá Elíša královským: *„Jdi v pokoji.“* (2 Kr 5,18–19) Pán praví svým učedníkům: *„Věříte v Boha? I ve mne věřte…“* (J 14,1) *„Já jsem přemohl svět.“* (J 16,33) On sám je naše cesta, náš vůdce, naše světlo. Jen si nedej namluvit od nepřítele, že ještě budeš muset chodit do domu Remmonova. Nevidíš žádnou cestu, jak sloužit Bohu? To je v pořádku. Jinak by to nebyla cesta víry. Vdova z 2. Královské 4 dostala v odpověď na svou víru nejen dost oleje na zaplacení svých dluhů, ale tolik, že z toho

mohla i sama žít. Je-li naším pastýřem Pán Ježíš, nemusíme si pomáhat sami. Čím bezmocnější jsme (a tím závislejší na něm), tím jistěji nás Pán může vést. Nechť jsou tvé poměry jakkoliv zamotané, jen se opři o jeho slovo a zakusíš, jak před lidmi a anděly dokáže, že přemohl svět, tvůj svět, a proto nemusíš brát na svět žádné ohledy. Ani minutu už nemusíš zůstat pod knutou náhončího. Je tu pro tebe útočištné město, místo odpočinutí, Pán Ježíš, ten ukřižovaný. Každý smí k němu přijít, z každého má On moc udělat něco k slávě své nádherné milosti. Na troskách našeho úsilí vybuduje svůj vlastní život a na místě smrti zjeví své ospravedlnění, posvěcení a vykoupení.

5. února

Kristus naše posvěcení. (1 K 1,30)

Už jsme si připomněli, že počátkem moudrosti je bázeň Hospodinova. To je spravedlnost. Další částí moudrosti je posvěcení. Hned na počátku si připomeneme, že „posvěcení“ chápe Nový zákon ve dvojím smyslu. Je to především nové postavení před Bohem, kterého se nám dostalo skrze oběť Ježíše Krista. Za druhé je to praktické uskutečňování tohoto postavení ve vnitřním a vnějším životě. Je to pokračování v tom postoji před Bohem, jak jsme jej poznali z Božího slova osvícením Ducha svatého a jak jsme se ho při svém obrácení uchopili a byli tak před Bohem ospravedlněni. Vzdali jsme se Bohu a podepsali svůj rozsudek smrti. Ale v tomto rozsudku jsme zároveň směli rozpoznat ten na kříži zrušený zápis svědčící proti nám, a tak jsme zaujali k Bohu nový

postoj.

Je posvěcení, v němž stupeň za stupněm pokračujeme (2 K 7,1). Je však také posvěcení, stav posvěcenosti, z něhož nic nesmíme ubrat, k němuž také nic nemůžeme přidat. Je to posvěcení jednou provždy dané jako základ a východisko všeho praktického posvěcování. V Žd 10,10 čteme: *„Tvou vůlí jsme posvěceni, neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo.“* Před tím hovořil apoštol o nedostatečnosti toho, co přinesl Zákon, protože nemohl dovést k dokonalosti. Od věků tu byl Ručitel, Zástupce, jak o tom svědčí do samé věčnosti sahající slovo z Žd 10,9: *Bohu jsou všecky jeho skutky známé od věků.* To vše, o čem se zde hovoří, vrcholí v 10. v. výpovědí: *„Jsme posvěceni.“* Dopis do Korintu je adresován *„svatým“*, a to je problematická církev v Korintu. V řeckém textu je stejné slovo jako v Žd 10,10. Kdo si však pozorně přečetl 1. list do Korintu, dobře ví, kolik ještě bylo v této církvi potřebí praktického posvěcení, víc, než v kterékoliv jiné. Navzdory tomu byli posvěcení v Kristu. Nebyli posvěcení v tom smyslu, že by u nich byl viditelný vysoký stupeň praktického posvěcení, ale byli

posvěceni tak, jak jsou posvěceny všecky děti Boží, které se odvážily s radostí chopit odpuštění hříchů, nezávisle na tom, co cítí. Spolehli se prostě na to, co Bůh uskutečnil v Beránkovi.

6. února

Kristus naše posvěcení. (1 K 1,30)

Všichni máme sklon vytvářet si svou vlastní cestičku přes ospravedlnění k posvěcení. I v tomto ohledu všichni bloudíme, pokud se nedáme vést Duchem svatým a pokud Ježíš Kristus pro nás není Alfou a Omegou. Kdysi jsme cosi cítili, a tak toužíme zase po citech. Ale je to tak: před svým obrácením bloudíme v hledání odpuštění hříchů. Nový život lze budovat jedině na smírčí oběti Pána Ježíše, přinesené na golgotském kříži. A ta je na nás úplně nezávislá. Musíme se prostě spustit na to a držet se toho, co se stalo mezi Otcem a Synem. Ti, kteří se odvážili postavit se na spravedlnost dokonanou Kristem, jsou od počátku posvěceni zároveň s ospravedlněním. Za jejich hříchy bylo už dávno zaplaceno, jenže oni to nevěděli. Skrze oběť Pána

Ježíše Krista přinesenou jednou provždy jsme posvěceni a jsme svatí. Obětováním svého Syna Pán Bůh znovu k sobě přivedl to, co mu vyrval z ruky hřích, satan a lidský pád. Patříme mu od počátku. On nás stvořil pro sebe a ne pro nás samy. Z tohoto postavení jsme vypadli tím, že jsme se pokoušeli něčím být mimo cestu poslušnosti, jak nás k tomu navedl satan, tedy ne tak, jak to určil Pán Bůh. Vždyť jsme byli stvořeni k Božímu obrazu, a ten se v nás měl rozvíjet tak, jak se rozvinul ve druhém Adamovi, Pánu Ježíši. Otázkou bylo, **jak** se máme stát podobní Bohu. Bylo kus pravdy v tom, co satan tvrdil prvním lidem: *„Budete jako Bůh.“* Jsme **skutečně** Boží pokolení, Božího původu. Něco podobného našel Pavel na tabuli v Aténách. Patříme Bohu a Ježíš Kristus přišel proto, aby nás přivedl zpět k Bohu, aby získal Bohu a pro Boha opanoval to, co z Boží ruky vyrval usurpátor, ten lhář od počátku, vrah lidských duší, starý had ďábel. Přišel Ježíš Kristus, ne jeden z lidí, ale sám jediný pravý člověk, skrze kterého a pro kterého jsou stvořeny všecky věci. Obětoval se na kříži, a tak přivedl zpět k Bohu celé lidstvo, vykoupil nás z hříchu a potupy, zkázy a otroctví a posvětil nás Bohu. Duch svatý v nás

svatost nevytváří, ale probouzí v člověku nový smysl. Otevírá pohled na to, co Pán Ježíš Kristus na kříži dokonal. Všecko, čeho se Bůh ujímá, co si nárokuje, je tím posvěcené. Je to Boží vlastnictví. Svaté je vše, co patří Bohu, co se vrátilo zpět do jeho ruky, čím Bůh disponuje. Válečná kořist byla posvěcena Bohu tak, že se nádobí zavěsilo v chrámě a bylo nadále používáno pouze k bohoslužbě. Posvěcené nádoby byly vzaty z každodenního, všedního provozu. Nesměl z nich pít dokonce ani kněz. Byly úplně vyňaty z normálního přirozeného používání. Byly tu už jen pro Boha.

7. února

Kristus naše posvěcení. (1 K 1,30)

Podstatu biblického posvěcení lépe pochopíme, když se podíváme na starozákonní předobrazy, zejména v Joz 6,7–25: *„Budiž to město prokleté, ono i všecky věci, kteréž v něm jsou, Hospodinu… Avšak vystříhejte se od proklatého, berouce z proklatých věcí… Všecko pak stříbro a zlato a nádoby měděné a železné, svaté bude Hospodinu. Na poklad Hospodinu složeno bude.“*

Ve 3 M 27,28 čteme: *„Všechno klaté je velesvaté a náleží Hospodinu“* a v 5 M 20,16–17: *„V městech těchto národů… nenecháš naživu naprosto nikoho. Zničíš je jako klaté.“* Hebrejské slovo znamená *odříznout, vyloučit*. Proto se může přeložit *„oddělit, zasvětit, posvětit“* nebo také *„zničit, vydat v prokletí“*.

Jak podivuhodné! Klaté věci jsou svatosvaté Hospodinu! Jak tomu máme rozumět? *„Má jest všecka země,“* praví Hospodin v 2 M 19,5. Je na Pánu Bohu, komu ji dá. Nad národy v Kanánu vládl usurpátor satan. Neměl na tuto zemi nejmenšího práva. Izrael musel po 40 let bloudit pouští kvůli své nevěře, ale také proto, že míra hříchů Amorejských ještě nebyla plná. Hospodin čekal, až budou národy Kanánu zralé k prokletí, k úplnému zničení. Celá země, která patří Pánu Bohu, musí mu být tím či oním způsobem zasvěcena. Buď se viditelně stane jeho vlastnictvím, nebo bude zničena Božím soudem. **Všecko stvořené je jedině skrze něho a pro něho stvořeno** a má hlásat jeho slávu. Avšak člověk svým pádem zaprodal celé stvoření satanovi. Pán Ježíš zachraňuje svět tím, že sám se stal prokletím. Vysvobodil nás z prokletí Zákonem tím, že se stal za nás prokletím, jak je psáno: *„Zlořečený každý, kdo visí na dřevě.“* (Ga 3,13)

8. února

Kristus naše posvěcení. (1 K 1,30)

V Joz 6 jsme poznali, že s klatým se jednalo dvojím způsobem: předně muselo být zničeno všecko hořlavé – lidé, dobytek, majetek. Kdo si něco z klatého přivlastnil, stal se sám klatým, jak vidíme z Achanova příběhu. Co nemohl oheň strávit, především kovové nádoby, mělo se vyjmout z pozemského, všedního užívání a mělo nadále sloužit ve svatyni výhradně k bohoslužebným účelům jako „svatosvaté Hospodinu“.

Belšasarův zločin v oné hrozné poslední noci jeho života spočíval právě v tom, že si nechal přinést zlaté a stříbrné nádobí, ukořistěné v jeruzalémském chrámu, a spolu se svými knížaty a ženami pil z toho, co bylo zasvěceno jen Hospodinu.

Obyvatelé Kanánu jako prvotina všeho lidstva

zakusili soud, který očekává všecky, kdo setrvají v hříchu. Jako klatí museli být úplně vyhlazeni, aby Boží lid mohl obsadit zemi pro Hospodina a sloužit v ní Božím cílům. Hospodinu zasvěcené stříbrné, zlaté, měděné a železné předměty, které nemohly být zničeny ohněm, měly Izraeli připomínat, že celá země je Božím vlastnictvím. Kdyby Pán Ježíš nebyl již před ustanovením světa obětovaným Beránkem (1 Pt 1,20), zárukou spásy lidstva, byl by ve svém pádu Adam proklet stejně jako země a jako Kananejci. Hřích působí prokletí a zničení.

Pán Ježíš ve svém posvěcení sebe za nás zosobňuje obě hlediska, která jsme viděli v osudu Jericha. Už jeho vtělení znamenalo jisté vydělení a zasvěcení se Bohu. Ve svém ponížení a vyprázdnění sebe sama klade svůj život na oltář. Nelze určit, ve kterém okamžiku svého života byl Pánu Bohu nejoddanější. Nic nekonal sám od sebe nebo pro sebe, všecko vždycky jen z Boha a pro Boha. Sloužil v moci Boží svému Bohu-Otci každým vláknem svého bytí, v každém hnutí byl ustavičně svatosvatý Hospodinu.

Nakonec přišla ta největší oběť, zkouška ohněm v Getsemane a na kříži. Poslední jeho slovo při

obětování života bylo *„Dokonáno jest“*. Stal se kvůli nám prokletím. Jinak bychom všichni propadli stejnému soudu jako Kananejci a jejich města: propadli bychom věčnému ohni. Ale skrze Pána Ježíše **jsme posvěceni**, a to v obojím slova smyslu.

Prošli jsme předně ohněm prokletí, protože Pán Ježíš za nás všecky okusil smrt (Žd 2,9). Jsme však svatosvatí Hospodinu, Boží vlastnictví, jeho lid. Pravé posvěcení totiž vyrůstá jedině na půdě prokletí.

9. února

Kristus naše posvěcení. (1 K 1,30)

Když se k nám přiblíží Duch svatý, tu se nám, ujařmeným a zotročeným, ujasní: už nikdo nemá na nás právo, nikdo nemá moc nad těmi, kteří se smějí těšit ze shlazení své viny, nad těmi, kteří si oddechli, když směli uslyšet: tvé dluhy jsou zaplaceny! Najednou je nám jasné: Vždyť patříme **Bohu**! Není to výsledek našeho úsilí a snahy, že jsme svobodni od své hříšné fantazie, sklonů a zvyků, nejsme odkázani sami na sebe, ale naše tělo je znovu posvěceno Bohu, je chrámem Ducha svatého. Žádný cizí pud už nemá právo se zde prosazovat. Vždyť jsme s Kristem ukřižovaní, aby **přestalo** tělo hříchа. Budeš-li bojovat proti svým hříšným sklonům, jen tím více hříchů vydráždíš. Skutečného vítězství nedosáhneš. Osvobození od určitých hříšných pudů a zvyků

tělesných nebo duchovních dosáhneme jen tak, že si Písmem dáme osvítit své postavení skrze krev Pána Ježíše. Pán se s nikým nebude dělit o užitek z práce své duše. Celým svým bojem a zápasem o posvěcení nemůžeme dosáhnout víc, než to, co nám je zdarma darováno Ježíšovým dokonalým vítězstvím na Golgotě. Jsi už možná 20, 30 roků křesťanem a cítíš se stále stejně svázaný, jako při svém obrácení. Není to snad tím, že jsi bojoval a zápasil ve vlastní síle? Boj víry je však něco zcela jiného. Znamená to, že tam, kde v sobě objevíme něco, co ještě neodpovídá tomu postavení, které nám Pán Ježíš vydobyl svou smrtí, co ještě nenese jeho pečeť, ale spíše pečeť toho starého Adama, nepustím se s tím do boje, ale prostě popatřím na kříž, ke svému ukřižovanému Pánu, který je mi dávno učiněn ospravedlněním a posvěcením. Není jiné cesty k praktickému posvěcení, než že tam, kde ještě objevíš nějakou spoutanost, si dáš Krista znovu zjevit právě jako své posvěcení. Je ti už dávno učiněn od Boha posvěcením právě tam, kde znovu a znovu padáš. Tam, kde se úporně sami snažíme, musíme ztroskotat, abychom se dostali kupředu. Naše ztroskotání nás však nemá vrhnout do malomyslnosti.

Ale zahanbení v sobě samých a svých snahách, máme se učit hlouběji pronikat v každém ohledu do té slavné skutečnosti: KRISTUS je nám učiněn posvěcením.

10. února

Kristus naše posvěcení. (1 K 1,30)

Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujme se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží (2 K 7,1). Kdykoliv v sobě objevíš nějakou poskvrnu těla nebo ducha, hned se vrať do 1 K 1 a Žd 10: „Pane, vždyť Ty jsi mne posvětil! Moc Tvé krve přece stačí i na mou fantazii a mé sny!“ Vysvobození zakusíme jen tam, kde se vírou pověsíme na Pána Ježíše a očekáváme od něho, že On sám, to Slunce spravedlnosti, nám vzejde znova právě v tomto bodě v celé své slávě a vysvobozující moci. Vždyť On už dávno slavně dokonal všecko to, co nám Duch svatý krok za krokem postupně otevírá. Jeho světlo a vysvobozující moc proniká až do našeho podvědomí a nálad, do skrytých hlubin naší duše. Stojíme-li pevně v ospravedlnění a je-

li naší touhou za každou cenu vyhovět Pánu, pak všecku moc předáváme Pánu. Pak za určitých okolností prožíváme v nejrůznějších oblastech svého života nové Fanuel, své *„nepustím Tě, leč mi požehnáš“*. Každý nový průlom je podmíněn novým ochromením vlastních snah a síly, úplným obnažením před Pánem. O všech těch urputných a zakořeněných zlozvycích, s nimiž nemůžeme skoncovat, platí vždy znovu: *„Přineste je ke mně!“* Když se tolik snažíme *„opásat bedra své mysli“*, ale naše neposlušné myšlenky stále znova poletují a nedaří se nám je ukáznit, neochabujme, dokud právě zde Pán nezjeví další paprsek své slávy: *„Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám.“* (Ž 110,1) Seď!

To je předností údů Kristova těla. On zvítězil nade vším. **Takže se čím dál více menšíme.** Všecko praktické pronikání do posvěcení, všecko proměňování do Ježíšovy podoby, všecko postupné oprošťování od vší nečistoty je ustavičné menšení se nás samých a zároveň postupný růst v Pána Ježíše. Náš obzor se plní jeho slávou a krásou. Sami napořád všude troskotajíce, se pomalu ztrácíme a radujeme se v Pánu,

který nás nalezl, který stále nad námi vítězí, který na troskách našich zdánlivých úspěchů zjevuje a tvoří naše pravé posvěcení. To je praktické posvěcení na základě jednou provždy dokonalé oběti Ježíšovy, o níž čteme v Žd 10,14: *„Jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěceni bývají.“* Jen jedno je potřebí: dát Pánu prostor, aby v nás mohl zjevit to, co dokonal na kříži. Tak v nás narůstá jeho podoba, roste v nás on sám až do té plné míry dospělého Kristova věku. To je posvěcení a to je cesta k **vykoupení**.

11. února

Kristus naše vykoupení. (1 K 1,30)

Kristus je nám učiněn moudrostí: spravedlností, posvěcením a vykoupením. Otevřeme-li první kapitolu listu do Efezu, zjistíme, že slovo vykoupení se tam užívá ve dvojím smyslu. Předně máme vykoupení skrze krev Pána Ježíše jako odpuštění hříchů (1,7). To je ospravedlnění, které předchází praktickému posvěcení. Posvěcení mohou zakoušet a chápat právě jen vykoupení, ti, jimž se dostalo odpuštění hříchů. Ale ve 13. a 14. verši je řeč o jiném vykoupení. Jsme znamenáni Duchem zaslíbení svatým na vykoupení toho, co je nám dobyto k chvále slávy jeho. Jsme zapečetěni k vykoupení, jsme Boží vydobyté vlastnictví a obdrželi jsme závdavek svého nebeského dědictví. Tím závdavkem je Duch svatý.

O tomtéž hovoří Římanům 8. Směli jsme přijmout ne

Ducha služby, otročení, ale Ducha synovství, v němž smíme volat *„Abba, Otče“* (v. 15). Ti, kdo mají tohoto Ducha, mají svědectví, že jsou Boží děti, zapečetěné Duchem svatým, pečetí, kterou nikdo nesmí zlomit. Jsou to Boží synové, vykoupení ze strachu a prokletí, Boží děti z milosti, očekávající na vykoupení ne **Z** těla, ale TĚLA! To je to pravé synovství. Verš 15. neříká, že bychom již byli v plné slávě svého synovství, ale máme jeho závdavek: Ducha synovství. Jistě, jsme dcerami a syny Božími, ale v plnost toho slavného synovství jsme dosud nevešli. Máme plnost Ducha synovství, ale jsme ještě svázáni se svým porušitelným tělem a očekáváme na plné zjevení synovství. To zahrnuje vykoupení těla! Stvoření nijak není pomoženo tím, že děti Boží znovu a znovu procházejí do nebeské slávy branami smrti. Celé stvoření dosud stále očekává *zjevení slávy Božích synů*, ale to je vázáno na zjevení Pána Ježíše v jeho slávě. Až se Ježíš zjeví ve své slávě, převede syny Boží, vítěze, beze smrti do plného vykoupení. Vykoupení těla je prvním krokem synů Božích, těch, které Bůh určil, aby byli obrazem Ježíše Krista v dosažení plného synovství. Plné vykoupení těla se projeví tak, že ti, kdo obdrželi Ducha synovství,

vejdou beze smrti v proměněném těle ke svému oslavenému Pánu v den jeho příchodu.

12. února

Kristus naše vykoupení. (1 K 1,30)

Naše občanství je v nebesích, odkud i spasitele očekáváme, Pána Jezukrista (Fp 3,20). Blažeností dětí Božích je očekávání budoucí blaženosti, která je už dávno zjevená. Takové Boží děti žijí nutně v ospravedlnění a posvěcení. Každé skutečné ospravedlnění ústí do posvěcení a opravdové posvěcení vrcholí vykoupením. *„Naše občanství je v nebesích“* na rozdíl od křesťanů, kteří myslí jen na pozemské věci, jejichž bohem je jejich břicho – *„odkud očekáváme* (ne nějaké nové vylití Ducha svatého, ale) *spasitele Pána Jezukrista.“* Už o prvních Letnicích káže apoštol Petr: *„Čiňte pokání a obraťte se ... aby přišli časové rozvlažení od tváře Páně a poslal vám toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista.“* (Sk 3,19–20) Takové rozvlažení vyhlíželi apoštolové.

Spasení mají Spasitele, kterého očekávají a s jeho návratem vykoupení svého těla. Očekávají plné zjevení synovství, až přijde Spasitel jako zachránce od zmaru. Kolik věřících očekává Pána? Pro mnohé je to stále zapečetěná oblast. Chovají se jako ti posměvači, které zmiňuje apoštol Petr (2 Pt 3,8). Zapomínají a nevnímají, že i v době Noemově tomu bylo tak: všecko šlo navyklým způsobem, nedálo se nic mimořádného, až je najednou překvapila potopa. Takový lehkomyslný duch posměchu se šíří tam, kde se bezmyšlenkovitě opíráme o nevěru minulých pokolení či nevěru svého okolí, které duchovně spí, a nebereme slovo Boží vážně. Kniha Zjevení nám přímo nahání hrůzu a vyhýbáme se jejímu studiu, ačkoliv Pán zaslíbil zvláštní požehnání a blahoslavenství těm, kdo tuto knihu čtou (Zj 1,3). Díváme se na Janovo Zjevení jako na zapečetěnou knihu, ačkoliv Pán Janovi přímo nařizuje, aby nechal knihu otevřenou a přístupnou (Zj 22,10).

Ovšem, knihou Zjevení nemůžeme začínat. Nelze začínat na konci. V každém vědním oboru se musí začínat od A, nikoliv od Z. Kdo ostatní biblické knihy nepřevedl do všedního dne, sotva té poslední porozumí. Ducha svatého jsme obdrželi k tomu, aby jednu

biblickou knihu za druhou, kapitolu po kapitole, měnil v našem životě v praxi. Kdo nestojí v posvěcení a nevěří, že posvěcení je cestou k vykoupení těla, nemá klíč ke knize Zjevení.

13. února

Kristus naše vykoupení. (1 K 1,30)

Jak nutně směřuje posvěcení do vykoupení, vidíme z 1 J 3,1–3, kde ve třetím verši čteme: *„Každý, kdo má takovou naději* (že očekává Ježíše jako občana nebe) *očišťuje se, jako i on čistý jest.“* Kde posvěcení ústí do vykoupení, není nadále třeba **napomínání**. Kdo žije touto živou nadějí, komu proniklo očekávání Pána do morku kostí, toho není třeba napomínat, ten prostě ani nemůže jinak, podobně jako milující nevěsta nemůže jinak, než očekávat svého ženicha. Nikde ve Zjevení nečteme, že by nevěstu někdo nabádal, aby toužebně vyhlížela Pána Ježíše a volala „Přijď!“ Stejně tak ti, kdo Pána Ježíše denně vyhlížejí a jimž se jejich Spasitel stal vším, nepotřebují, aby je někdo nabádal k očišťování. Jsou uvědomělými občany nebe a denně hlouběji do nebe vrůstají.

Nemohou prostě jinak. Pohled do nebeské domoviny je vede k čím dál hlubšímu očišťování. Tam, kde jim Duch svatý odhalí v podvědomí, myšlení, náladě, vnitřním hnutí něco, co se neslučuje s charakterem nebešťana, hledají očištění v Beránkově krvi. Zhlížejí se dychtivě v zrcadle Božího slova, aby jim neunikla žádná poskvrna, která je hyzdí. Pronikli do zákona svobody (Jk 1,23–25). Jakmile uvidí nějakou nečistotu, neustanou velebit očišťující moc Beránkovy krve, dokud se její moc plně neprojeví i v tomto bodě. Kdo se zahleděl do toho dokonalého zákona svobody, ten nezapomene, jak vypadá. Nedá Pánu pokoj, dokud On sám nezasáhne hlouběji, až očišťující moc Beránkovy krve pronikne do nejhlubších záhybů jeho nitra. Kdo má tu živou naději, že bude proměněn do slavné podoby Pána Ježíše, nedá tomuto Pánu pokoj, dokud není odhaleno a očištěno všecko.

V 1 Te 5,23–24 čteme: *„Sám pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem* (skrz naskrz, plně, cele). *Věrný je ten, kterýž povolal vás, kterýž také i učiní to.“* Vždyť *ty, které předzřídil, ty také předem určil, aby byli dědici Jeho slávy.* Je to jistojisté. On je věrný a mocný, aby uskutečnil při nás to, co dosud není při

nás realitou. *JEDINOU obětí dokonalé na věky učinil ty, kdo posvěceni bývají.*

14. února

Kristus naše vykoupení. (1 K 1,30)

Milovaní, berme vážně ty pravdy, které nám Duch svatý v tomto verši otevírá. Žijeme v mimořádné době. Když se ohlédneme do církevních dějin, vidíme, že v takové plnosti nebyl Kristus dosud nikdy zvěstován. Jistě, reformace vyzvedla Boží slovo z prachu, zpřístupnila je překladem do národních jazyků, takže je nyní mohli číst všichni lidé, nejen učenci. Ospravedlnění skrze víru – to bylo to světlo, které reformace znovu rozžehla a postavila na svícen. Ale teprve v první polovině 19. století pravda o blaženosti a spasení pouhou milostí, o ospravedlnění vírou, se stala obecněji známou.

Ve druhé polovině 19. století se Duch svatý znovu chopil Písma a vedl Boží lid dál, od ospravedlnění z víry k posvěcení skrze víru. Bylo to jako nový velký objev

na poli Boží milosti. I tato část Boží moudrosti byla nejdříve přijímaná s nedůvěrou a odporem. Ale Duch svatý umí svým časem a svým způsobem nabídnout připraveným srdcím Boží slovo tak, že je vírou přijímají a zpečeťují (J 3,31–36).

A v naší době klade Pán obzvláštní důraz na poslední část Boží moudrosti – Kristus naše vykoupení. Přípravou na toto celé vykoupení je zjevení té pravdy Písma, že vykoupené dítě Boží smí Pánu svěřit i své Bohem vykoupené tělo (Iz 53; 1 K 6,13). Tak nám Duch svatý zjevuje našeho Vykupitele jako toho, který promění naše ponížené tělo, aby bylo připodobněno tělu Jeho slávy. Kdo ve víře vydá Pánu své tělo, smí zakoušet, jak moc jeho vzkříšeného života zastiňuje a zatlačuje všecky moci temnosti a smrti, které v našem životě působí.

Prvním činem našeho přicházejícího Pána Ježíše Krista bude, že doslova naplní toto Amen Boží moudrosti a zjeví slávu svého vykoupení. Ukáže se jako vítěz nad smrtí těm, kdo na něho očekávají ke spasení (Žd 9,28). Jejich posvěcení bude dokonáno v okamžiku, kdy spatří přicházejícího Pána. Budou mu podobní, protože Jej budou vidět tak, jak je. Tu se zjeví,

kdo jsou ti synové Boží, prvotina lidstva, ti, kdo přijali celou Boží moudrost a svou vírou ji zpečetili.

Dopis do Laodikeje

Zjevení 3,14–22

15. února

Andělu církve v Laodikeji piš: Toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího. „Vím o tvých skutcích, nejsi studený ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech. Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všecko a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý.“
(Zj 3,14–17)

Tento dopis má v Písmu zvláštní význam: je to poslední slovo Pána Ježíše pro církev. I když na konci Zjevení čteme ještě jeho krátký vzkaz, list do Laodikeje je poslední obšírnější poselství vzkříšeného

a oslaveného Pána pro jeho církev. Zjevení má vůbec výjimečný význam jako poslední Ježíšovo slovo, zvlášť když si uvědomíme, jak vzniklo. Sedm listů církvím ukazuje, že církev již v té době procházela hlubokým úpadkem. Zemřel vyvolený Boží nástroj k budování církve, apoštol Pavel. Jan, ten učedník, který směl spočívat na Ježíšových prsou, je vypovězen na pustý ostrov Patmos, jistě zejména proto, aby tam obdržel mimořádné zjevení. Snadno si představíme stařičkého Jana, jak se zrakem upřeným na východ vyhlíží ze skalnatých útesů ostrova, zda nepřijíždí nějaká loď a na ní posel, který by mu přinesl zprávu, co je s církví, pro kterou kvůli svému Pánu žil. Jistě často klečel před Pánem s otázkou: „Copak už není pro církev žádná pomoc?“ A tu přichází chvíle, kdy Pán otevírá nebesa a Pán Ježíš, Boží Syn, ještě jednou osobně vystupuje. Je to On sám, kdo stojí za těmito sedmi dopisy, On sám, který zde praví: *„Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“* Hovoří zde Pán Ježíš osobně. Proto je toto poselství z nebe, které se ještě jednou otevřelo, tak slavnostní a závažné. Jedině to nás může vyburcovat, když hřešíme vlažností a odpadnutím od první lásky. Jak hrozné je to slovo z úst Ježíše Krista: „Jsem

v pokušení tě vyplivnout. Hnusíš se mi!“ Byl v tobě život, ale ten uvadl. Nejsi mrtvý, ale jsi vlažný, ani studený, ani horký, ale **vlažný**. Co si mám s tebou počít? Vyplivnu tě. Co je nám protivné, co si hnusíme, to vyplivneme. Kristus říká: *„Jsem v pokušení tě vyplivnout.“* Ještě to sice není tak daleko, ale moc do toho neschází.

V 15. verši říká Pán: *„Vím o tvých skutcích.“* Je to však něco zcela jiného, než když ve druhé kapitole (v. 19) Pán hodnotí kladně skutky Thyatirské církve. Zde se jimi nezabývá. Nač jsou mi tvé skutky, tvá horlivost pro domácí a zahraniční misii, když už dávno nemám tvé srdce? To už dávno nebije vřele na mém srdci. Už jedeš jen dávno vyběhanými kolejemi v důsledku dávného impulzu. Schází tu prodchnutí mou krví a mým životem, mocí mého zmrtvýchvstání.

Vlažnost vládne tam, kde se smísí Boží s pozemským, kde se vracíme do staré přirozenosti, kde už nad starým životem nevítězí milost a Duch. Je tu sice ještě cosi z Boha, ale je to prokvašeno a prorosteno člověčinou. Je to směs milosti a přirozenosti, těla a Ducha. To není podle Boží vůle. Vždyť máme být jako Jeho zajatci vedeni v Jeho

vítězném průvodu! Takoví šíří po celém světě sladkou vůni Kristova jména. Vlažní šíří kolem sebe příchuť svého jména, svého náboženství, své církve, takže je těžko rozpoznat, kde je v té člověčině ještě nějaká stopa Kristova. Takoví plodí vlastním úpadkem poznamenané duchovní děti, slabé a vlažné, bez síly k přemáhání světa.

16. února

Radím ti, abys u mne koupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl, a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; i mast k potření očí, abys prohlédl.
(Zj 3,18)

Pán Ježíš se táže: „Chceš si ode mne koupit přečištěné zlato?“ Zlato života víry z Ducha svatého. Na zemi se kupuje tak, že něco nabízíme. V Božím světě je třeba odhodit všecko, nač člověk spoléhal, a pak kupujeme bez peněz a bez placení (Iz 55,1).

„Chceš si koupit bílý šat?“ Nahota, hanba je všecko to, co v nás není z Ducha svatého, co není Kristus, kde se ještě prosazuje něco vlastního. Všecko, co nevyrůstá z jeho v nás Duchem zrozeného života,

všecko, od čeho andělé s hrůzou odvracejí své čisté oči. Všecko, co není milost, co nepochází shůry, je zlé, propadlé zatracení. Kristovy žhoucí nohy pošlapávají a drtí všecko, co pochází ze země, ze Zákona. Takové skutky pro věčnost nic neznamenají, nevypůsobil je Pán, není v nich nic proměňujícího. *„Hanba tvé nahoty“* – to by mělo oslovit každého z nás. Vždycky v nás zůstává něco, co je třeba zakrýt. Nový člověk se nemá navlékat na starého. Nejdříve je třeba odložit starého člověka a pak je možné obléci nového. Pán má zalíbení *„v pravdě u vnitřnostech“* (Ž 51,8). Jemu neimponuje farizej, který své nitro zakrývá nádherným zevnějškem.

Ta hanba často těžko postihnutelná je všecko, co v nás není Kristus. Kdo chodí Duchem, je zakrytý nejen Kristovou připočtenou spravedlností (to je začátek nového života), ale je zastřen slávou Božího Ducha až do samých zdrojů svého bytí. To je ten nádherný, bílý šat Kristovy povahy, Kristova života v nás. Nevstupujme do nového dne bez tohoto zastření. Buďme s Kristem skryti v Bohu a na každém kroku si plně uvědomujme, jak toto zastření nutně potřebujeme. Jak často jsme ve shromáždění předváděli sami sebe,

jak často v rozhovoru s lidmi jsme se snažili jim imponovat. Nebyli jsme zakryti. Všecko, co není Kristus, je nečisté. Každé hnutí našeho já, lidem třeba skryté, ale Duchem svatým nám zjevené, je v tom nejvlastnějším slova smyslu **hřích**. Golgotský Vítěz v nás musí prosazovat své vítězství čím dál hlouběji, až žádný pohled našeho oka a žádný stisk ruky nebude poutat pozornost na nás, ale jen a jen na Krista.

17. února

Já kárám a trestám ty, které miluji: vzpamatuj se tedy a čiň pokání. (Zj 3,19)

Vedle toho hrozného slova *„vyplivnu tě!“* stojí i to druhé: *„Já které miluji, kárám a trestám.“* Milovat i to, co se mu oškliví, dokáže jen On. Čiň pokání, kup si oční mast, abys viděl, jakého máš Spasitele. Dej všecko za to, aby se ti otevřely oči. Pak už nezůstaneš vlažný, budeš vřelý jako vroucí a přetékající voda. Kéž tě má láska znova zapálí, abys procitl ve své vlažnosti, aby se tvá láska znova rozhořela!

Pán se znovu zjevuje proto, aby vedl církev zpět do šestnácté kapitoly Janova evangelia, pod životodárný vliv a do výuky Ducha svatého. Duch svatý má usvědčovat svět z hříchu nevěry, že nepoznali Pána slávy. „Změňte své smýšlení, čiňte pokání, uvolněte mu

to postavení, jež mu dal Pán Bůh. Má být vaším Pánem. Dbejte na to, abyste mu nezacláněli, nezahalovali jej. Dovolte, aby prozářil a pronikl celou vaši bytost. Věřte mu, důvěřujte mu, korunujte jej, uchopte se toho, kterého jste zavrhli!“

Pán nás miluje, má srdce i pro vlažné, má soucit s naší ubohostí, bídou, soucit s těmi, kteří se ještě líbí sami sobě, milují sebe a smýšlejí o sobě vysoce. Naše přirozenost je plná sobectví. Ale má v nás vítězit Boží sláva a všecko to nízké ovládnout a uvést do poslušnosti kříže. Na kříž patří celý člověk, ne jen jeho jednotlivé hříchy.

Kdo neví, co značí být s Kristem ukřižován, ten ještě vězí ve vlažnosti a neví, jak se z ní dostat. Čiň pokání a věř! Pán Ježíš tě nevykoupil proto, abys zůstal vlažný. Pokání, které nás nevyvede z hříchu, nemá cenu. Pokání není nějaká sebelítost, zármutek nad tím, že jsme takoví, jací jsme, dnes stejní jako včera a zítra. Pravé pokání dává prostor Kristu. Čím více vyjdeme sami ze sebe, tím větší bude náš odpor k naší přirozenosti, ke každému sebemenšímu stínu našeho já. To vše musí ustoupit, aby se zjevila sláva Božího obrazu, sláva Kristova. Kde nám Duch svatý ukáže

nějaký hřích, je po ruce Kristova krev, aby nás očistila. A když to, co po léta jsi hýčkal, hned nezmizí, vytrvej. Neochabuj, ale znova a hlouběji hleď do toho Božího zrcadla, až poznáš ten dokonalý zákon svobody. Když dnes všecko neustoupí, patři dál a hlouběji a objevíš věci netušené. Čiň pokání z každého hnutí fantazie, každé nálady, každého mráčku, který ruší obecenství s Duchem svatým. To je pravé biblické pokání. Důvěřuj mu, že i zde zjeví své vítězství.

V Ježíšově krvi je nejen odpuštění, ale také vysvobození, očištění. Upři svůj zřetel na Pána a kořse, že se ti Kristus dosud nestal větším, žes mu dosud bránil plně vítězit nad tvou povahou, tvou vlažností. On pak vloží své probodené ruce na tvou unavenou hlavu a řekne: „I pro tebe mám balzám, i pro tebe mám pomoc.“

18. února

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. (Zj 3,20–22)

Když čekáme nějakého vzácného přítele a uslyšíme jeho zaklepání na dveře, máme už jen čas rychle něco upravit v přijímacím pokoji nebo na svém zevnějšku. Nemůžeme jej nechat stát u dveří. Nadešla chvíle, kdy musíme nechat všeho, co bychom ještě bývali rádi udělali. Teď má vstoupit náš očekávaný host. Jak dlouho nám náš Ženich dává možnost, abychom se přihotovili! Měl by nás nalézt

pozorně očekávající na Jeho zaklepání. A není-li pokojík našeho srdce ještě připraven, je-li tam ještě pozemské smýšlení a svázanost zemskými věcmi, buďme hotovi všeho zanechat, aby Pán při nás dosáhl svého cíle. *„Zaslechne-li kdo můj hlas.“* To je poselství určené jednotlivým duším. V každém ze sedmi dopisů najdeme opakovaně slova, určená jednotlivcům v církvi. *„Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“* A znovu a znovu: *„Kdo zvítězí…“* V dopise do Laodikeje však přerušuje Pán své poselství andělu církve, a než vyřkne své poselství pro jednotlivce, praví: *„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu“* – *„ten živý, věrný a pravý svědek.“*

Žádná ze sedmi církví neobdržela tak úžasné zaslíbení, jako právě Laodikeja. „Neoddělitelně se Synem,“ neoddělitelně s Otcem. Nikde není nabídnutá taková plnost Kristova života. Pročpak dostávají vlažní ta největší zaslíbení? Bezpochyby proto, že je nejvíce potřebují. Žijí pod tlakem vlažných křesťanů, kteří konají mnoho skutků bez nejmenšího ponětí, jak obrovský je deficit ve vztahu jejich srdce k osobnosti Pána Ježíše Krista. V tomto ovzduší vlažnosti si

jednotlivé duše musí razit cestu a každé jitro se hlouběji halit do pláště Ježíšovy osobnosti, aby je nemohlo nakazit a ovlivnit to nebezpečné ovzduší vlažnosti, daleko nebezpečnější než odmítavý chlad, aby v nich stále vřeleji, ano horce pulzoval Boží život. Jinak se nelze ubránit, než stále hlubším pronikáním do něho. Možná sami víme, jaké to je, když musíme žít mezi vlažnými křesťany, kteří nejsou schopni zanotovat píseň k oslavě Beránkově. Mezi takovými nevystydnout, neposkvrnit se, nezvlažnět k tomu je potřebí celého Spasitele, celé Boží slovo, všecky moci nebeského světa.

To je pravé pokání. Jen čiňme pokání, kde jsme odešli z přímé cesty, kupředu do pokory a tichosti srdce, vzhůru do moci budoucího věku, vzhůru do lásky se všemi dětmi Božími. Blíž k Tobě, Bože můj! Spojme se, abychom z Boží milosti byli čím dál vřelejší. Blíže k Bohu a tak blíže i ke všem bratřím a sestrám v neošemetném bratrstva milování.

Farizejská a opravdová spravedlnost

Matouš 5,20

19. února

Nebo pravím vám: Nebude-li hojnější spravedlivost vaše nežli zákoníků a farizeů, nikoli nevejdete do království nebeského. (Mt 5,20)

Je s podivem, že hned na počátku své činnosti si Pán Ježíš dovolil hovořit s farizeji v tak majestátní nezávislosti a autoritě. Od počátku zaujímal vůči národní elitě a vůdcům královský postoj. V kázání na hoře hovořil jako *„moc maje“*, v plné autoritě. Lidé poznali, že nemluví *„jako zákoníci“* (Mt 7,29). On jediný mohl opakovaně prohlásit: *„Já pravím vám!“* On jediný se může prosadit vůči každému jinému „já“. On zůstane, až všecka ostatní jména zmizí a jeho jediné zůstane na věky. A ty, kdo jsi údem Ježíšovy církve, pomni, že nebude-li tvoje spravedlnost lepší, hojnější než zákoníků a farizeů, nejsi připraven na jeho návrat

a nemůžeš vejít na večeři svatby Beránkovy.

Připomeňme si alespoň jeden charakteristický rys takové farizejské spravedlnosti. *„Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Čistíte po vrchu konvice a mísy, ale vnitř plné jsou loupeže a nestředmosti. Farizei, slepče, vyčisť prve to, což vnitř jest v konvi a míse, aby i to, co je zevnitř, bylo čisto. Běda vám, zákoníci a farizeové, že jste se připodobnili hrobům zbíleným, kteříž sic zdadí se zevnitř krásní, ale vnitř jsou plni kostí umrlčích a vší nečistoty.“* (Mt 23,25–27)

Jestliže si přeješ, abys vypadal jinak, než jaký skutečně jsi, snažíš se udělat dojem a stiskem ruky, pohledem zakrýváš, jaký opravdu jsi, pak se chováš jako farizeus. Je to pravý opak toho, jak má vypadat Ježíšova nevěsta. *„Sám pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem“* (1 Te 5,23), skrz naskrz, aby celá vaše bytost byla k jeho návratu bez poskvrny! Ve všem! Skrz naskrz! Tušíte, co to znamená? Kéž je hlavním ovocem těchto úvah, abychom to pochopili. Kéž ne rozumem, ale celou hloubkou naší morální a duchovní bytosti pochopíme jako nikdy dříve, co to znamená být posvěcený ve všem, skrz naskrz!

20. února

Všecka slavná jest dcera královská u vnitřku, roucho zlatem vytkávané jest oděv její. (Ž 45,14)

Všecka slavná u vnitřku! Náš život je skryt s Kristem v Bohu. Ve své nádherné poslední modlitbě praví Pán Ježíš Otci: *„Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim.“* Život Pána Ježíše je slavný život a ten život je náš! Život našeho slavného, přicházejícího Pána proudí jeho pravými následovníky, jeho údy tak skutečně, jako proudí míza vinného kmene jeho ratolestmi. Ano, zjeví se ještě jedna sláva, skrytá sláva, nádherná Boží moc na jeho lidu, který je spolu s Kristem skryt v Bohu. Všecka slavná u vnitřku! Nic nečistého!

Tutéž pravdu vyslovuje Ž 51,8: *„Ty libuješ pravdu u vnitřnostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi*

mi“ (… budeš mne v skrytosti vyučovat moudrosti). Často musí Pán ve svém slitování probudit své svaté hroznými zkušenostmi, protože zapomněli, že Pán Bůh hledá pravdu u vnitřnostech. Sklouzli do „farizejské spravedlnosti“ a jejich vnitřní život už není v souladu s vnějším zdáním, v jejich nitru nevládne pravda, pokora a prostota. Ve svém niterném slitování je Pán nucený vydat je satanu, aby byli podobně jako David těžce pokoušení. Nic takového se neděje náhodně. Je to důsledek nedostatku pravdy u vnitřnostech. Davidovo svědomí je vyburcované teprve hlubokým pádem. Najednou vidí: tam, kde Bůh hledá pravdu, je jen a jen hřích.

Kdyby někdo upadl do zjevného hříchu, pomozte mu nejen k tomu postavení, které měl, než padl, ale výše, než byl před pádem. Než padl, scházela mu pravda u vnitřnostech. Přestal být prostý a pokorný, nebeský Boží tón v něm zněl falešně. Ne nadarmo čteme v 1 J 1,9: *„Jestliže pak budeme vyznávat hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“* On je věrný nejen v tom, že nám odpouští, ale je věrný v očišťování nás od každé nepravosti, od všeho, co není

pravé, co je dvojaké. Navrátí nás k pravdivosti, pravosti, ryzosti vůči našemu Bohu.

Služebník Hospodinův

Izajáš 50

21. února

Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z věřitelů mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro převrácenosti vaše propuštěna jest matka vaše. Proč, když přicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mně moci k vysvobození? (Iz 50,1–2)

Je to velké, srdceryvné hoře, s nímž se setkáváme v prvních verších této kapitoly: poroba, ruka mocného nepřítele nad vyčerpaným, unaveným lidem,

prostě otroctví se vší svou bezejmennou bídou. To je stav, v němž často vězí děti Boží, který jim vynutí trpké slzy, když je osvítí paprsek z nebe. Kolik se v církvi namodlíme, nabědujeme, nalkáme a navoláme: „Ach, kdy už konečně na nás povane Boží Duch!“ A při tom mají děti Boží nastaven svůj sluch spíš na našeptávání nepřítele, podléhají klamnému svodu smyslů a vlivům každodenního života, takže když nás Pán volá, nemáme pro něho otevřený sluch. Nemusíte se chovat jako ukřičení Baalovi kněží. Když se budete opravdově modlit, Bůh vás uslyší. Ale Bůh chce mít nejdříve naše ucho – pak nakloní své ucho k našemu lkaní. Jak často však musí volat: „Adame, kde jsi? Jak daleko jsi se mi už zase zatoulal od dnešního rána, daleko od svého Boha, kterého jsi ráno hledal?“ **Bůh musí mít naše ucho**, a naše ucho má, má-li naše srdce. *„Kde je poklad váš, tam je vaše srdce,“* a kde je naše srdce, tam je upřen náš sluch, tam je upřen i náš zrak. Chováte se, jako bych vás zahnal, zaprodal. Avšak **vy sami** jste se zaprodali svými nepravostmi. A nepravost všech nepravostí je, když už **nemáme sluch pro Pána Boha**. Všichni se rozutekli. Nikdo nebyl po ruce, když Hospodin volal. To je nepravost. To bych nikdy svým

dětem nestrpěl, aby utekly, když jsem je volal. A to nedovolí žádný otec a žádná matka, aby dítě utíkalo, když je voláno. Copak Hospodin nemůže říci: Což nejsem Bůh? Což nepatří všecko mně, země a všecko, co je na ní? Copak nejsem váš Otec? Kde je čest, kterou mi máte prokazovat? Nemáte snad být po ruce, když vás volá váš Otec? Volal jsem a **nikdo neodpovídal**. A pak se divíte, že nebe nad vámi potemnělo (v. 2), že neplynou žádné životodárné vody a nevane Duch svatý.

Vzdejte znovu Bohu čest a nebuďte jako Adam, kterého Bůh musel nejdříve hledat, než jej našel kdesi schovaného. Odkud se bere všechna temnota (v. 3)? Příčinou je náš odmítavý postoj. Nenaslouchámе Bohu a nevzdáváme mu patřičnou čest. Pak se země zahalí temnotou. A tak se Bůh táže: „Copak je má ruka ukrácena, abych nemohl vysvobodit? Jsem jako pozemský otec, který zestárl a už nemůže dětem pomáhat? Copak ve mně není moci k vysvobození? Zeslábl jsem snad?“ Nikdy! Ježíš Kristus je tentýž, včera, dnes a na věky!

22. února

Obláčím nebesa v smutek a žíni dávám jim za oděv. – Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustálému mluviti slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící. Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji vzpurně, aniž se nazpět odvracím. (Iz 50,3–5)

Třetí verš líčí, jak to vypadá, když přestaneme naslouchat Bohu: zatemnění, vyhasnutí veškerého spásného světla, zastřený obzor, jeskyně, v níž člověk sedí a třese se strachem. V lidstvu se opravdu setmělo, když poslední prorok v dějinách Staré smlouvy Malachiáš řekl svému národu v Božím

pověření: *„Protož jestliže jsem Já Otec, kdež jest čest má?“* (1,6) Čím dál více se stmívalo, tma byla čím dál hustší. Co musel tedy Pán Bůh učinit? Zdálo se, že už není pro lidstvo pomoci. A protože už neměl Pán Bůh naše ucho, ani ucho svého vyvoleného lidu, pustil jej po jeho vlastních cestách. Stal se stejným, jako pohané. Nenaslouchal Bohu a co se tedy muselo stát? Musel přijít někdo, **jehož ucho by vždycky patřilo Bohu** (Iz 50,4–5), někdo, koho by Bůh nemusel vždy znovu dlouho volat, někdo, kdo by jako Eliáš mohl říci: *„Hospodin zástupů, před jehož obličejem stojím“* (1 Kr 18,15), ovšem ještě v daleko hlubším a jiném smyslu, než kdysi Eliáš. Vždyť Eliáš také selhal, také měl chvilku, kdy pln strachu utíkal na poušť, takže už nemohl vyznávat *„Hospodin zástupů, před jehož obličejem stojím“*. Byla to žena krále Achaba Jezábel, která mu nahnala strach, i když jistě to nebyla obyčejná žena, ale prorokyně pekel, temná postava, která se z pozice zla nedala vyvést, i když byly zamordovány stovky Baalových proroků. Vzdorovala projevu Boží moci a pro tu chvíli vyhrála. Peklo ustupuje jen před tím Jediným, jehož ucho vždy patřilo Pánu Bohu. Od svého narození, od prvého procitnutí vědomé myšlenky

až po poslední vydechnutí na kříži zaujímal vůči svému Otci postoj učedníka, jako pilně se učící, jako žák, abychom se zastyděli za svou poučenost tam, kde si myslíme, že něco víme a kde On vždy a jedině naslouchal svému Otci **jako učedník**. Nikdy neučinil nic, než co mu ukázal Otec, nikdy nemluvil sám ze sebe. Činil to, co mu ukázal Otec a co mu Otec dal, to hovořil. Žil v takové niterné závislosti na Otci a v takovém spojení s ním, že mohl říci: *„Filipe, kdo vidí mne, vidí Otce.“* (J 14,9)

Pane Ježíši, uváděj nás ve své dobrotivosti čím dál více do takového postoje vůči Otci, v jakém jsi žil Ty až do smrti: „Mé chtění visí na Tvých rtech, mé skutky na Tvém slově.“ Otevři naše srdce a naše ucho pro **Tebe**, jen pro Tebe samého. Amen.

23. února

Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně,) abych činil, ó Bože, vůli Tvou. (Žd 10,7)

Od svého vtělení, ba ještě dávno před počátkem stvoření, poslouchal Pán Ježíš, Boží Syn, sebemenšího pokynu svého Otce a byl mu ustavičně cele k dispozici. Skrze něho a pro něho stvořil Bůh svět, a když přišla plnost času, *„sám sebe zmařil“* a přijal lidskou podobu, aby měl Otec na tomto světě muže, člena lidského pokolení, jehož ucho by bylo v každé chvíli otevřené pro Boha, který by s líbostí činil vůli Boží od dětství až po smrt na kříži. V jeho životě nebylo jediného okamžiku, kdy by Bůh neměl jeho ucho. Byl to Služebník Hospodinův. Bůh mu dal jazyk učedníka, aby mohl vyslovit Boží myšlenky. Od svého prvního do posledního dechu nepromluvil nikdy

vlastního slova, ale jedině to, co mu vnukl Duch Boží. Nikdy nemluvil jako vyučený, ale v ustavičné závislosti na Duchu svatém jako poučený, který všecky pokyny a příkazy dostává přímo od Boha. Už jako dítě žíznil a prahnul po mléku Božího slova. Jakmile se naskytla příležitost naslouchat výkladu Božího slova u jiných učitelů, než byli ti v Nazaretu, využil jí a natolik se v chrámě pohroužil do Písma, že na všecko ostatní zapomněl. Byl Josefovi a Marii vždy poddaný, ale tam v chrámě měl prostě jeho ucho Bůh a jakákoliv myšlenka na to, že si maminka možná dělá o něho starosti, nesměla rušivě zasahovat do obecenství s jeho nebeským Otcem (L 2,48). A jako tehdy ve dvanácti letech, tak tomu bylo po celý jeho život. Dal se vždycky vést svým Otcem bez ohledu na přátele či nepřátele. Dovedl nechat stát Jaira s jeho úzkostí o umírající dcerku a věnovat se nejdříve jiné duši, která jej naléhavě potřebovala. Nikdy nespěchal, ale naslouchal hlasu svého Otce. Promluvil či vykonal něco až tehdy, když dostal pokyn od Otce. Takový muž byl náš Spasitel, můj Spasitel. Přišel na naši zem v lidském těle a prožil lidský život, aby dokázal, že člověk pokřtěný Duchem svatým může v naprosté

závislosti na Pánu Bohu zde na zemi nejen žít, ale i umírat.

24. února

Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustálému mluviti slova. (Iz 50,4)

Všimli jsme si, že Pán Ježíš nemluvil jazykem vyučeného, ale jazykem učedníka. Nikdy nečerpal z vlastních zdrojů, jak to tak často děláme my. Když jsme se hodně naučili, vystudovali dokonce universitu, či když jsme schopní řečníci, spoléháme se na svou zdatnost. Pán Ježíš nikdy nespoléhal sám na sebe. Stal se učedníkem, žákem. Jelikož jsme my utekli ze školy a chtěli být učení a zbožní vlastní zbožností, setmělo se nad lidstvem. Tu vyšla nová hvězda z Jákoba, skutečný žák Písem, ustavičně zaměřený na to, aby se Písmo naplnilo, muž žijící v pokoře pod Božím slovem, Božím rozkazem. *„Písmo nemůže být zrušeno.“* Tak vnesl znova do světa lidí světlo, tak nás,

Bohu odcizené, znovu k němu přivedl a smířil s ním, takže s námi může znova skrze svého Syna a skrze evangelium hovořit.

„Panovník Hospodin dal mi ***jazyk umělý****, abych uměl ustálým, unaveným stát po boku s pravým slovem v pravý čas.“* (v. 4) To je důležité slovo pro všecky svědky Boží, pro misionáře, pro ty, kdo navštěvují nemocné, pro rodiče v rozhovorech s jejich dětmi. To je velký rozdíl, než když čerpáme z vlastních zkušeností, ze své moudrosti a ze svých zásob. *„Probuzuje* ***každého jitra****, probuzuje mi uši, abych slyšel tak, jako pilně se učící“* (v. 4). – Včera Pán určitému slovu velmi požehnal, a tak bychom je rádi použili i dnes. Chceme použít včerejší zkušenosti! Neplodné! To jsi nemluvil jazykem „pilně se učícího“, to nebylo slovo učedníka, který pilně dbá na Otcovy pokyny a nepoužívá k potěšování bližních včerejšího slova, ale nechává si darovat něco z Otcova srdce, darovat skrze Ducha svatého. Chceš-li občerstvit unavené, musíš jim poskytnout čerstvou, pramenitou vodu, ne takovou, co se v tobě ustála od včerejška a pozbyla svěžesti. Včera byla čerstvá a občerstvovala unavené duše. Unavení, pokoušení, ustaraní touží po

vodě přímo ze zdroje a taková čerstvá pramenitá voda je slovo promluvené jazykem „pilně se učícího“. Jazyk učedníka nabízí slovo shůry, udělené Duchem svatým, slovo **dnes** pro **dnešek** obdržené, nic ze včerejška, čerstvou, ne odstátou vodu. A tak stůjme před Pánem, očekávejme na něho, ať nám nic neujde!

25. února

Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji vzpurně, aniž se nazpět odvracím. (Iz 50,5)

„B*eze mne nic nemůžete učinit,“* řekl Pán Ježíš (J 15,5). Nikomu nepomůžeme a ničeho nedosáhneme vlastní učeností, zbožností, zkušenostmi. Vždyť vůbec nevíš, co ten člověk, s nímž se setkáváš, potřebuje. Nevíš ani, co dnes potřebuje tvé vlastní dítě. Pán Ježíš nebyl jako člověk vševědoucí. Ale žil v ustavičné závislosti na Otci a dostal vždy právě to, co potřeboval. Tak může Pán Bůh používat i nás a dát nám své slovo. Včera se nám dařilo v jeho službě a On nám chce dát i dnes zdar. Když jsme se **ztišili** a očekávali na Pána, cele na něm závislí, dveře se nám otvíraly. Co přichází shůry, pomáhá. Co je z nás, není k ničemu. Musíme se stát žáky, učedníky, nástroji. Se žákem učitel nic

nenadělá, když nemá jeho sluch. Při vyučování je třeba naslouchat, mít naslouchající srdce. Kdo nemá srdce pro Pána Boha, ten jej neslyší. Kdo však má srdce pro Boha, tomu Pán otevře uši. Otevírá mi uši, abych slyšel jako učedník, jako ten, kdo je občerstvován, vyživován, vyučován, instruován, ten, kdo se nemá za vyučeného, ale kdo ví, že se velice potřebuje učit. Pán Ježíš vstával časně ráno, nebo vycházel někam na horu k obecenství s Otcem pozdě večer po namáhavém pracovním dnu, aby obdržel nové pokyny.

Ten, kdo se nám představuje v Iz 50 je sám Pán Ježíš, s nímž se setkáváme v 53. kapitole jako s trpícím Beránkem, který neuhýbal před potupou, popliváním a pohaněním. Bůh svému Synu otevíral každého rána uši. Chceme-li být učedníky toho velkého Učedníka, služebníky velkého Služebníka Hospodinova, pak nám On sám bude dělat totéž, co jemu dělal Otec. Věnujeme-li čas na to, abychom se ve ztišení setkávali s Bohem, pak nám On sám otevře uši, políbí nás a osvítí novým světlem. Neusínáme-li večer se srdcem a hlavou plnou rozhovorů a práce, jež nás zaměstnávaly přes den, ale když se ztišíme, abychom měli obecenství s Pánem, vše ostatní pohltí stíny noci.

Pán se s námi setká v úsvitu nového dne, při procitnutí se s ním pozdravíme a těšíme se ve ztišení z obecenství s ním dříve, než nás zavalí obrazy, povinnosti a bědy nového dne. Pán Bůh se k nám přiblíží a otevře nám uši, abychom slyšeli jako pilně se učící, zapečetí naše uši, abychom naslouchali jen jemu a očekávali jen na něho.

26. února

Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji vzpurně, aniž se nazpět odvracím. (Iz 50,5)

Zde přichází na řadu záležitost s **probodeným** boltcem. Jedno z prvních ustanovení, které Hospodin při vyhlašování svých zákonů dal zvěstovat z hory Sínaj, čteme v 2 M 21,2–6. Je to ustanovení pro hebrejské otroky. Když Žid koupil jako otroka Žida, platilo následující ustanovení: Směl jej vlastnit pouze šest let, sedmého roku jej musel propustit na svobodu. Když však na počátku sedmého roku otrok prohlásil: „Nechci odejít. Miluji svého pána, chci zůstat u něho," pak se stal otrokem svého pána navždycky. Pak už pro něho nepřišel žádný šestý a sedmý rok. Byl konec s jeho svobodou. Byl přiveden k veřejím domu svého pána a v přítomnosti soudců mu jeho pán probodl ucho

špicí na znamení, že od této chvíle je navěky, navždy, pro celý svůj život otrokem svého pána.

Jsou takoví lidé, kteří slouží hned tomu, hned onomu pánu, někdy také hlavně sami sobě, jsou lidé otročící marnosti, jdoucí za vlastními myšlenkami a cíli. Neví nic o probodeném uchu. Jejich srdce nikdy nebylo cele získáno pro Pána, stále šilhají po svobodě mimo Boží rozkazy a vůli. Zdá se jim to příliš, že by měli náležet Bohu se vším, co jsou a co mají. Slouží Bohu z povinnosti. Ať si tedy jdou. Násilím Pán nikoho ve své službě nedrží. Jsou však též takoví, kteří se Pánu dali cele k dispozici na základě oběti, kterou pro ně přinesl, ceny, kterou za ně zaplatil. Poznali svého pána a denně jej lépe poznávají. Zkusili jej jako věrného a slavného. Za žádnou cenu by už od něho neodešli. Pouhá myšlenka na to, že by je od sebe odeslal, je děsí. Neláká je svoboda těla. Vědí, že každý okamžik, který není zasvěcený Pánu Bohu, je ztracený. Dost dlouho užívali světa a jeho rozkoší. Pak však poznali, jak byli zotročeni lidmi, svými žádostmi, zaprodaní klamu smyslů. Dali si tedy probodnout ucho a jsou teď na základě krve prolité na Golgotě účastníky Nové smlouvy. Stali se členy osobní gardy Ježíšovy pro

časnost i pro věčnost.

27. února

Těla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucím mne, tváři své neskrývám od pohanění a plvání. (Iz 50,6)

To, o čem jsme četli včera, se při nás uskuteční jedině na základě Ježíšovy oběti, dokonané na kříži. Kdyby On nepřišel, nikdy by si žádný člověk nemohl oblíbit službu Pánu Bohu a postavit se jemu k dispozici na život a na smrt. Pán Ježíš to však učinil. Před ním nežil na této zemi nikdo s tak probodeným uchem, nikdo, komu by Panovník Hospodin mohl každého jitra otevírat uši, nikdo, kdo by tak úplně stál za všech okolností vždycky k dispozici Pánu Bohu. *V knihách psáno jest o mně.* Bylo už dosti přineseno obětí, a přece neodstranily hřích a nepřivedly lidské srdce zpět k Bohu. Nemohly zlomit šilhání po nepravé svobodě a touhu po světě. Pak přišel ten veliký

Služebník Hospodinův, veliký Žák a Učedník, který byl ustavičně zaměřený jen na svého Boha. Neznal větší rozkoše, než činit vůli Boží, která byla jeho pokrmem. Jaká byla vůle Boží s Ježíšovým životem? Aby položil sám sebe jako oběť za hříšný svět. Obdržel tělo, zplozené a připravené v lůně Marie stvořitelskou mocí Ducha svatého k tomu, aby je obětoval svému Bohu. Obětováním jeho těla jsme zasvěceni Pánu Bohu a jednou provždy znovu získáni pro Hospodina.

Četli jsme: *„Těla svého nastavuji bijícím, a líce své rvoucím mne, tváří své neskrývám od pohanění a plvání.“* Tento Služebník Hospodinův se postavil Bohu k dispozici pro cestu utrpení, potupy a pokořování všeho druhu. Neskrýval svého těla, své tváře před ranami, pliváním, potupou. Zasvětil se Bohu, abychom i my byli posvěceni v pravdě. Obětováním jeho těla jsme znovu získáni Otci. Jen tak přemohl Pán Ježíš naše srdce.

„Zápalných obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil. Tehdy řekl jsem: Aj jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně,) abych činil, ó Bože, vůli tvou.“ (Žd 10,6–7)

28. února

V kteréžto vůli posvěceni jsme skrze obětování těla Ježíše Krista jednou.
(Žd 10,10)

Jsme Boží zasvěcenci. Obětí, kterou jednou provždy přinesl Pán Ježíš, v této svaté Boží vůli jsme posvěceni Bohu. Jinak řečeno: už nepatříme sami sobě. Pán Bůh nás nárokuje pro sebe. To, že Pán Ježíš za nás zemřel, zemřel proto, aby ti, kdo žijí, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, který za ně zemřel a vstal z mrtvých (2 K 5,15). **Slavit Velký pátek a přistupovat ke stolu Páně, a při tom žít sám sobě – to je lež!** Kdo při Večeři Páně zvěstuje smrt Páně, zvěstuje a vyznává zároveň, že už nepatří sám sobě. Vždyť Pán Ježíš proto zemřel a vstal z mrtvých, aby ti, kdo žijí, žili **jemu**. Mukami jeho smrti jsou i naše uši probodeny, pokud to vírou přijmeme. Tak nás Pán

Bůh Beránkovou krví vykoupil od vší marnosti, od toho marného obcování od otců vydaného (1 Pt 1,18). A za tím marným obcováním vězí v našich srdcích marné smýšlení, celý svět marnosti. Marnost je v podstatě **točení se kolem sebe, zalíbení v sobě samém, hledání svých věcí, svých zájmů, svého způsobu života, uznání u lidí. Sedíme u cesty a žebráme o almužnu, o přátelský pohled a stisk ruky. Upřeni na stvoření máme srdce plné černých myšlenek, že jsme opomíjeni. To je marnost.** Rozmazlujeme své tělo a nechceme nic slyšet o kříži a ukřižování těla s Pánem Ježíšem. Kdo je s ním ukřižovaný, je ukřižovaný světu a sobě a je zasvěcený Pánu Bohu. Vykoupeni ze světa nejsme vlastním namáháním a dlouhým vlastním konáním. Je to ovoce Ježíšovy smrti, že smíme patřit tomu, který si kvůli nám dal probodnout ucho a šel světem v práci a námaze, v utrpení a umírání jako velký Služebník Hospodinův.

29. února

A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě. (J 17,19)

Pán Ježíš se modlí: „Stojím Ti, můj Bože, k dispozici pro utrpení a smrt, jen když se i oni stanou cele Tvým vlastnictvím. Umírám proto, Otče, aby oni už nežili sami sobě, ale pro mne a ve mně pro Tebe, Otče.“ Kolik asi čtenářů těchto úvah ještě nikdy nepřistoupilo k veřejím Božího domu, aby si dali probodnout ucho? Takovým ještě nesvitlo, jaká je to sláva, žít **jen pro Pána Boha**, nepokoušet se dále sloužit dvěma pánům, mamonu a živému Bohu, živému Bohu a stvoření a sobě. Nepoznali, jaká je to hanba žít ve špíně vlastního života s rozděleným srdcem, místo aby měli **naslouchající srdce**. Proto nepoznali tajemství kříže a nevědí, že v krvi na kříži prolité je i pro ně osvobozující moc. Nevědí, že smějí žít jen pro

Boha, že jsou vykoupeni z marnosti rozděleného srdce a života a že opravdu smějí žít Tomu, který pro ně zemřel a vykoupil je ne stříbrem nebo zlatem, ale svou vlastní drahou krví. Tak se smějí stát služebníky Hospodinovými, jako On byl Hospodinovým Služebníkem.

Jen se nad tím zamysleme a přiznejme si upřímně, že opravdu jen ty dny a chvíle našeho života za něco stály, kdy jsme žili pro Pána Boha. Jako ryba ve vodě a pták ve vzduchu, tak i lidská duše je šťastná jen tehdy, když naplňuje Boží vůli a když zaujme v životě postavení Božího otroka s probodeným uchem. To je ta pravá urozenost. Všecko ostatní je nízké. Ať je člověk po lidské stránce sebeurozenější, jeho život je nízký, točí-li se jen kolem sebe a hledá-li jen svých věcí. Z těla bude sklízet věčné porušení. Kdo ať na trůně či v prosté chýši žije pro sebe, ten žije ztraceným životem.

1. března

Za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. (2 K 5,15)

Není moci, která by nás mohla vykoupit od páchnoucí mrtvoly našeho já, jedině **krev těla Ježíšova.** Když se jí dáme očistit a znovu a znovu pijeme tuto krev a jíme tělo Syna člověka, když vírou jej přijímáme v jeho slovu do svého nitra, pak se jeho přirozenost stává naší přirozeností, pak bere naši přirozenost na svůj kříž a dává nám svou mysl a svého Ducha. *My pak*, říká apoštol Pavel, *mysl Kristovu máme*. A Kristova mysl je upřena k jedinému: *„Abych činil vůli tvou!“* **To** byl jeho pokrm. *Mám pokrm jísti, o kterém nevíte*, řekl učedníkům. Zdalipak tento pokrm známe? Máme otevřené uši? Všecka vaše sláva je rozežrána marností, lakotou, chtíči, hříchy všeho druhu.

Jsi padlým stvořením, zralým pro peklo. **Ach, moci už žít jen Bohu**, který nás našel ležící u cesty a zastřel nás svým pláštěm, obmyl od naší špinavé krve svou krví, vymyl nám rány, ošetřil olejem a vínem, udělil nám svého Ducha, nám, dětem prachu země, které špinavýma nohama stály v blátě a nikde nemohly najít pevnou půdu, na níž by se postavily. A nyní smíme žít pro Boha vším svým myšlením, cítěním a snažením. Tak jako planety se musí pohybovat kolem svých sluncí, jako ryba může žít jen ve vodě, tak musíme i my, kteří jsme byli stvořeni pro Boha, vstoupit do svého živlu. Do svého živlu! Náš živel je **Bůh**! Jinak jsou z nás zaprodaní, nešťastní, ubozí, podvedení lidé, kteří se dávají ďáblem obsluhovat u stolu světa, sypat prach do očí, kteří se oddávají žádostem těla, bohatství, vážnosti u lidí a touze po moci.

Měli bychom se chopit té výsady žít znova svému Bohu **nejniternějším nitrem**, nejen nějak **navenek**. Každý den bychom měli mít svého Pána **raději**. Nechť je naším každodenním nejniternějším vyznáním: Neodejdu od něho, miluji svého Pána. Jemu patří mé srdce. A když přece přijdou okamžiky, kdy zatoužíš zpět do světa a závidíš těm, kdo žijí ve svých

žádostech, pak věz: to se prostě pro tebe nehodí, to už prostě nesmíš, to Duch svatý nepřipustí. Jen se zahleď hlouběji do toho zrcadla Božího slova, abys v něm uviděl slávu svého Vykupitele a patřil na slávu života, žitého jen pro Boha. Copak si myslíte, že Pán Bůh není s to uspokojit lidské srdce? Vpravdě: nic stvořeného, byť ti satan položil k nohám všecko bohatství a všecky říše světa, nemůže uspokojit lidské srdce, stvořené do Božího obrazu. **Vrať se domů, ztracený synu, ztracená dcero, vrať se ze svých bludných cest! Ať ti svět nabízí cokoliv – umění a vědu, vzdělání a výchovu, postavení a slávu, všecko je marnost**, co není použité pro Boha a službu jemu.

Poznámka překladatelky: Co je to sytit se tělem Pána Ježíše? Znamená to sytit se Božím slovem, protože ON je slovo tělem učiněné. Co je to pít jeho krev? Jeho krev je jeho povaha, kterou nám udílí Duch svatý.

2. března

A že za všecky umřel, aby ti, kteří živi jsou, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, který za ně umřel i z mrtvých vstal. (2 K 5,15)

Jsi stvořen pro Boha. V nejhlubším nitru tvé bytosti **je volání po živém Bohu**. Tam kdesi hluboko možná už od dětství se dere na povrch hnus nad hříchem a nad otročením stvoření, nad chválou a uznáním lidí. To padl do tvého srdce paprsek z kříže, paprsek slávy Ježíše Krista. A to je konec. Teď už tě peklo ničím neomámí, neuspokojí. Koncerty a plesy, tanec a hudba, romány a tvá věrná žena, kterou ti Bůh daroval, tvé vlastní dítě, tvůj muž, nic z toho tě neuspokojuje. Procitlo v tobě něco, co prahne vysoko nade vše stvořené. Tvůj duch objevil něco ze slávy života Toho, který se za nás obětoval, který nás vykoupil a posvětil Bohu. **Patříš Bohu.** Už nepatříš

sám sobě, ničemu se nemůžeš oddat a zaprodat. Jsi jen čím dál nešťastnější, když se pokoušíš něčemu oddat, něčemu stvořenému, někomu jinému, než Bohu, abys na chvíli uhasil mučivou žízeň protože patříš Pánu Bohu. Služebník Hospodinův přišel na tuto zemi, aby získával duše pro Boha. Vzal na sebe utrpení, potupu a bídu, aby nás vykoupil Bohu.

Milá duše, jestliže se ti už jednou otevřel zrak na tuto duchovní slávu, pak nebudeš skrblicky počítat náklady. Pak se skoupě neptáš, jak daleko ještě můžeš jít, abys nezhřešil? Co je mi dovoleno? Chceš ještě co nejvíce ze starého života přibrat a vléci s sebou? Koho však zasáhl na cestě paprsek slávy, ten pokládá za čest a výsadu, smí-li s Božím lidem trpět potupu, ten se nevykrucuje a nepokládá za hanbu trpět to, co trpěl náš Pán. Kdo ještě není vykoupený, kdo ještě není ukřižovaný s Kristem, komu ještě není jasné, že je posvěcený Bohu, ten se ještě bojí smrti a utrpení. Pán Ježíš se utrpení nevzpíral. Kdo je sjednocený s ním, ten se také nevzpírá cestě utrpení, jak jsme to četli u Iz 50: *„Panovník Hospodin mi otevřel uši* ***a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět****. Nastavuji záda těm, kteří mne bijí.“ Abych činil vůli tvou, libost mám*, ať to

stojí cokoliv. Náš Pán se obětoval skrze Ducha věčného, a tak ti, kteří mají téhož Ducha jako On, jsou lidmi věčného Ducha. A to je Duch dokonalého Božího člověka, Duch, který byl vylit o Letnicích. Tento Duch nás vede skrze smrt do slávy.

3. března

Panovník Hospodin mi pomáhá, proto nemohu být potupen. Proto tvář svou nastavuji, jako kdyby byla z křemene, protože vím, že nebudu zahanben.
(Iz 50,7)

„*Neuhýbám nazpět,*“ řekl Pán Ježíš. „*Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo mne rvou, neukrývám svou tvář před potupou a popliváním.*“ Jednal tak snad jako Boží Syn ze své síly? Nikoli! V nejzazší slabosti svého lidství počítal s pomocí svého Otce. „*Panovník Hospodin mi pomáhá.*“ Sám v sobě jako člověk neměl sílu k utrpení (J 5,30), aby nastavil záda těm, kteří ho bili, a tváře těm, kdo ho rvali. Jednal tak v Boží síle, skrze Ducha věčného. „*Panovník Hospodin je moje pomoc*“ (v. 7 a 9), řekl můj Spasitel, když vstupoval do

Jeruzaléma, když tam stál před Pilátem, když šel cestou na kříž. „Můj Bůh mi pomůže.“ Důvěřoval Bohu, nečinil nic ve vlastní síle, nešetřil svůj život. A svého Ducha nyní sesílá na nás. Je to Duch ochotného naslouchání, Duch vydávání sebe v oběť, Duch, který bezpodmínečně důvěřuje Boží věrnosti. On nás nikdy nebude pokoušet nad naši možnost, nikdy nezapomene, jak nás stvořil, že jsme, jak říká žalmista o našem Pánu, *„bídní a ubozí“* (Ž 40,17).

Pán Ježíš kráčel do Getsemane a na Golgotu se svým Otcem, držel s ním krok a důvěřoval mu i v té nejtemnější noci, i ve chvíli, kdy Otec musel skrýt svůj obličej před zástupcem hříšníků, který nesl hřích světa. To byl daleko strašnější okamžik než ten, kdy do Otcovy ruky poručil svého ducha. Vědomí, že ho Bůh opustil, bylo mnohem strašnější, než smrt sama. *„At Ho teď Bůh zachrání, je-li opravdu Boží Syn,“* říkali lidé, kteří stáli kolem kříže. A Pán Bůh mu nepomohl. Mlčel. *„Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“* pokřikovali na něho. Ale On mlčel a prolomil tak pro nás dráhu, abychom šli tam, kam bychom nikdy nemohli jít bez pomoci toho Mocného, jehož moc se dokonává v lidské slabosti, v ubohých a chudých, kteří důvěřují svému

Bohu a opírají se o jeho slovo.

4. března

Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla. (Žd 2,14)

Tím, že Pán Ježíš šel přímo do Jeruzaléma, sestoupil do říše mrtvých, vystoupil na nebe a v utrpení a starostech naplnil celou Boží vůli, tím zmařil toho, který vládne nad smrtí – ďábla, tím vykoupil, rozvázal, osvobodil všecky, kteří byli po celý život zotročeni strachem z umírání, smrti a z utrpení, zaprodaní svému bolestínství, svým sympatiím a antipatiím, svým náladám a okolnostem. Prolomil i pro nás dráhu, abychom mohli být oděni novým smýšlením: Půjdu s Tebou kamkoliv. Nepotřebuji v sobě vnímat sílu. Nebudu hledat něco tam, kde stejně nic není. Nic nemám, jsem ztroskotanec. Ale můj

Spasitel je právě pro ztroskotance vším, co jim schází. Nemusíš předem vnímat sílu. Důvěřuj prostě svému Spasiteli! Pak zahalen v něj můžeš jít také přímo do Jeruzaléma, cestou, kterou bys nikdy nešel, kdyby tě Pán nevysvobodil z bolestínství a nedůtklivé choulostivosti. To je tedy vykoupení, to je spasení. Miluji svého pána a důvěřuji mu, říká otrok s probodeným uchem. Věřím, že tam, kde mne povede těžkou cestou a bude ode mne žádat něco nesnadného, dá mi také dvojnásobnou míru své milosti, pak mne pronese a já se právě v údolí šeré smrti naučím svého Pána jen o to lépe znát, tak, jak bych jej nikde jinde nepoznal. To je čerstvá voda, to je zdroj, to je vykoupení.

Tak co, milá duše, která jsi snad do této chvíle žila sobě a světu! Chceš se upsat pod korouhev Ukřižovaného? „Pane Ježíši, Tobě chci žít i mřít, Tvým chci být živ nebo mrtev!“ Dáš si také probodnout ucho, když jsi směl nahlédnout do slávy života, žitého **pouze pro Boha**? A když jsi nahlédl do hlubin vykoupení, do moci krve Pána Ježíše a začínáš vnímat, jak tě tato krev vysvobozuje od svévole a žádostivosti, pak už ani nebudeš chtít žít jinak, bude ti ctí, slávou a výsadou

s ním žít a trpět v moci jeho nezničitelného života a vládnout s ním od věků do věků.

5. března

Kdo z vás se bojí Hospodina a poslouchá jeho služebníka? Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha. (Iz 50,10)

Teď tedy k dalšímu verši naší kapitoly. Ptám se: *„Kdo z vás se bojí Hospodina? Kdo poslouchá hlasu jeho služebníka*," který volá z dvojakého postavení, do něhož vás vmanévroval svět a příbuzní, v němž otevíráte sluch hned tomu, hned onomu, čas od času i Hospodinovu Služebníku. Ten vás volá do života, kde už budete hluší a slepí pro všecko ostatní, kromě Pána Boha, bez ohledu na lidi (Iz 42,18). Kdo z vás se bojí Hospodina a je hotov vejít do země zaslíbené?

Což nemá vidět „své símě“? *„Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha!“* Proč mohl Pán Ježíš a všichni, kdo jsou jeho jména, s klidným srdcem jít kupředu a s radostí činit Boží vůli bez nejmenší stopy strachu? Ach, jen a jedině, protože jim je jasné, s kým mají tu čest. Důvěřujíce moudrosti a něžnosti svého Boha, se už nemohou obrátit zpátky. V životě či smrti nemohou už nic jiného, než následovat Beránka a činit jeho vůli – a jeho vůle je vůle Otcova.

„Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodina,“ aby i v temných tunelech mohl pevně stát na půdě víry. V podstatě je to vždy kus prokleté samospravedlnosti, že člověk vždy chce nejdříve něco sám v sobě pocítit. Ale víra je důvěřování Tomu, který ospravedlňuje bezbožníka, víra se o něho opírá i v nejtemnějších místech, nebrodí se bahnem vlastních pocitů. Spasiteli je mnohem milejší než všecky naše pocity, když se opíráme o něho, o jeho rámě, které nepoklesne a nezklame. To je také jediná radost, kterou může učedník udělat svému Pánu. Jinak se nikdy nedostaneš z bahna na skálu. Nic už nečekat od sebe sama, ničeho se nebát, důvěřovat jemu, v něm

hledat skrýš, útočiště ve stínu jeho křídel. To je víra. *„Uvěřil jsem, proto i mluvil jsem.“* Nemluvím o svých zkušenostech, zvěstuji věrnost svého Pána. Jak bych takovému Pánu nedůvěřoval! Jsem možná hodně pokoušený, ztrápený, pokořovaný. To nevadí. Tím více mu důvěřuji. On stačí na všecko!

6. března

Hle, vy všichni, kdo rozděláváte oheň, jiskrami se opásáte k boji. Jen choďte ve svitu svého ohně, v jiskrách, které jste zanítili! Má ruka vám způsobí, že ulehnete v trápení. (Iz 50,11)

Hle, vy všichni, kdo rozděláváte oheň, jiskrami se opásáte! Choďte do výhně ohně, který jste zanítili! To se vám stane z mé ruky. V bolestech srdce budete ležet. Jsem to Já, kdo odívá nebesa do smutku, protože už nemám váš sluch. Byla to má ruka, která vám seslala bolest srdce a trápení, protože místo abyste čekali na mne a na moji pomoc, předbíhali jste a chtěli jste si pomoci sami. A tak teď budete ležet v bolestech. Vzchopme se k nové důvěře ke svému Pánu a odmítněme lidské potěšování a pomoc, dokud nám ji nepošle Pán sám. Copak nejsi schopen

důvěřovat svému Otci? Copak to není ten Bůh, který pro nás vydal svého Syna? Jak by nám s ním nedal všecko? Ať se vám stane cokoliv, stane se to jen tak a tehdy, jak On to určí. Co Pán Bůh sesílá, to přizpůsobuje naší nosnosti. Jsem přece v ruce svého Otce. Čeho bych se bál? Je mnohem lepší jít takto kupředu, než se snažit předčasně vlastním zasahováním ukončit dobu temností.

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všecky jej vydal. Jak by nám spolu s ním nedal všecko? Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce, určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani

hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,31–39)

Měděný had

4. Mojžíšova 21,9

7. března

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (J 3,14–15)

Ať lidstvo a křesťanstvo jakkoliv za uplynulá staletí zestárlo, to dávné evangelium stále ještě potřebujeme, to evangelium, v němž Pán mluví jako k dětem, abychom se konečně vzpamatovali ve svém tápání po víře a hleděli ne už na svou víru, ale na toho, který byl vyvýšen na kříž. Tam, jak nás ujišťuje slovo Boží, vnesl náš hřích a roztrhal ten zápis namířený proti nám, ať už jsme pyšní samospravedlivci nebo zločinci, společností zavržení. Z kříže k nám zaznívá to dávné poselství, které jako předobraz znělo táborem vzpurných Izraelitů: Zachráněn bude ten, kdo pohlédne na měděného hada, ne ten, kdo se bude zabývat svým

uštknutím a sledovat tep, zda už jed ustupuje a vrací se zdraví, ale kdo od svého beznadějného nebo nadějného stavu odhlédne a dá si líbit, že potřebuje vykoupení v Pánu Ježíši. Ten nezahyne, protože se sklonil před nabídkou Boží lásky. Má být jen **jediná** záchrana pro jednoho i druhého: pohled na Beránka.

V něm, v tom Ukřižovaném, si podáváme ruce, v něm se posilujeme, máme společenství v Duchu, abychom byli znova vyzbrojeni mocí z výsosti, abychom mohli jít dál pouští, kde hrozí jedovatí hadi, kde však nás všude zakrývá Beránkova krev, chrání nás a očišťuje, vysvobozuje a posvěcuje, jak je psáno: *„Jeho ranami jsme uzdraveni,“* a to tak důkladně a jistě, jak jistě byli Izraelité pohledem na měděného hada uzdraveni od jedovatého uštknutí.

„Aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul.“ Víra není něco, co bychom měli hledat sami v sobě, jako by to bylo něco z oblasti pocitů, uvědomování nebo nálad. Víra se nikde nejeví tak nádherná, jako právě když jsme sklíčení. Když je kolem nás temno, pak hledíme na něho, který dnes, stejně jako včera, na všecko stačí. S ním to půjde, ať jsme kdekoliv. S ním můžeme jít kupředu, i když nás obklopují obrovské těžkosti.

Patříme na něho nejen aby se nám dostalo odpuštění hříchů, ale také abychom měli sílu vytrvat na svém místě plni lásky, i uprostřed utrpení očekávajíce, až přijde.

8. března

Jestliže někoho uštkl had a on pohlédl na hada bronzového, zůstal naživu.
(4 M 21,9)

Je to strašné, že se satanu podařilo udělat z víry, té nejprostší věci, něco tak složitého. Daří se mu, abychom tam, kde máme všecko očekávat od Pána, se stále obírali sebou, očekávali něco od sebe a přestali patřit na Pána. To nejde, zaměstnávat se sebou, ohmatávat si puls a při tom hledět na Pána. Děkujme mu v prachu, že nám dovoluje, abychom patřili na něho, poznávali ho, žili v obecenství s ním, vykoupeni a osvobozeni jeho krví, nadále se už nechlubící tělem, sebou samými, ale: *Kdo se chlubí, v Pánu se chlub!*

Na tom tedy záleží: abychom vzhlédli a dávali pozor ne na to, co se děje v nás, ale na to, co je psáno. Díky Bohu, že za určitých okolností, v nějakém požehnaném

shromáždění nebo v osobním obecenství s Pánem, nám najednou Boží slovo zasvítí s neobyčejnou jasností. Nezáleží však v první řadě na tom, zda je slovo v nás živé nebo ne, ale na tom, abychom se prostě Božího slova drželi: *Psáno jest!*

V tom je důstojenství Božího lidu, že zná jen jediného Zachránce a jediné spasení, že se nesklání před žádným lidským jménem, ale jen před tím Slovem tělem učiněným, naším Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem, který je tentýž včera, dnes a až na věky. On sám je neproměnný a přece stojí před naším zrakem v daleko větší slávě než před lety, kdy jsme se začínali učit hledět na něho.

Všecko to, co jiná jména pokrývá prachem a co věci, které nám kdysi připadaly velké a slavné, tlačí dolů, to nese Pána vzhůru jako nebeská oblaka. Čím menšími se stáváme, čím více všecko vysoké a slavné, co jsme na lidech obdivovali, se ukazuje jen jako tělo, páchnoucí a rozkládající se tělo, tím slavnějším se nám stává On, ten Jediný, Věčný, Veliký, „Svět bez konce“, Oceán beze dna, šíře a výška a hlubokost lásky Boží.

9. března

*On je **pokoj náš**, který učinil oboje jedno,*
zbořiv hradbu, dělící na různo,
a nepřátelství, totiž zákon přikázání
v ustanoveních, vyprázdniv skrze tělo své,
aby ty oboje vzdělal v samém sobě
v jednoho nového člověka, tak čině pokoj.
(Ef 2,14–15)

Nařízení, požadavky, nauky, lidská ustanovení, všecko, co zákoníci postavili proti té prosté Boží pravdě – s tím vším Pán Ježíš na kříži skoncoval, to přibil na dřevo a zvěstuje pokoj všem, kteří se ve víře postaví na základ prorocký a apoštolský, kde je Pán Ježíš Kristus úhelným kamenem. I tady tedy se nám zdůrazňuje, že rozhodující je holá víra, která se opírá o Slovo a o Vykupitele ve Slově přítomného.

Ř 10,17: *„Tedy víra ze slyšení,* (naslouchat Slovu a patřit na Pána Ježíše je jedno a totéž), *slyšení pak skrze slovo Kristovo.“* Dvojí je potřebí, aby se nám dostalo spásy:

1. dílo Krista jako Ukřižovaného a
2. slovo Kristovo, které nám otevírá mysl pro chápání jeho díla a uschopňuje nás pít ze zdroje spásy.

Bratře, který jsi směl proniknout do Bratrství, ale který říkáš: „Nemám dosud odvahu postavit se do vašeho kruhu, pokládat se za toho, kterého Pán přijal, nic sám v sobě necítím, všecko je ve mně tak temné a chladné“ pojď, drahá duše, půjdu s tebou k patě kříže a podávám ti ruku na bratrství. Už nehledej nic sám v sobě. Víra pramení tam, kde slyšíme poselství o Ukřižovaném. Pán Ježíš je alfa i omega, počátek i konec, nerozdělitelný Kristus, ukřižovaný za tebe. Jeho kříž dělá kříž nade mnou.

Bůh Kristovým křížem škrtá mou vlastní spravedlnost. V srdci každého zachráněného hříšníka je postaven kříž nad naší nevěrou, ale i nad zabýváním se vlastními pocity. Duch nás tak začne uvádět do pokoje v dětinné důvěře prostinkému evangeliu.

Evangelium ostatně není věc, ale osobnost, Slovo tělem učiněné, mé pravé Já, v něm každý z nás znova najde svou osobitost, vrátí se ke své podstatě, svému původu, když se napájí Slovem a patří na Pána Ježíše. Víra začíná a naplňuje se tak, že nehledíme už na sebe, nezkoumáme, co se v nás děje, ale cele se zaměříme na tu jednoduchou pravdu psanou jako pro děti.

10. března

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. (J 3,14–15)

Hovořili jsme o patření na Pána Ježíše, o přijímání slova o kříži vírou. Teď se ještě musíme zmínit o tom dalším, co je v pohledu na Kristův kříž obsažené. Pán Ježíš se obětoval skrze Ducha věčného. – Nikdy by sám v sobě neměl k tomu sílu. Až budeš upevněn a posílen v těch základních věcech křesťanství, především v patření na Pána Ježíše (Žd 12,1–2) a v přijímání Božího slova vírou, stane se ti Pán Ježíš tak vzácným a tvůj zrak jím bude tak upoután, že ti ani nezbude čas obírat se těžkostmi cesty, po níž tě vede. Utrpení se ti stane výsadou: Musím, **mohu, smím trpět**. V epištole k Židům 2,9

čteme v této souvislosti nádherné slovo: *„Zakusil smrt za všecky.“* To znamená, že já ji už nemusím okoušet. A 14. verš: *„Svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla a tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.“* Strach ze smrti a z utrpení je horší, než smrt a utrpení samo. Pán Ježíš za všecky okusil smrt a tak zlomil osten smrti a odnímá trpkost cestám utrpení o odříkání. Bere nás do obecenství kříže a to je obecenství se živým Spasitelem. Čím bližší je mi Spasitel, tím méně se obávám úzkých průsmyků cesty za ním. Ne že bych byl nevím jaký hrdina. Až se divím, jak jsem slabý, bez odvahy a síly. Ale má síla je on, ten Duch věčný, Duch Kristův, skrze kterého se On sám obětoval. V něm mám i já sílu jít cestou smrti a oběti, cestou utrpení. – K tomu nás připravuje a tomu se učíme hleděním na něho.

Jsme silní ne proto, že bychom něco zmohli, ale proto, že na těch temných cestách je nám On sám oporou, berlou. A když už dál nemůžeme, vezme nás do náručí a přenáší nás přes překážky.

Za všecky okusil smrti, a tak nás přenáší přes všecko, co do lidského života proniká ze smrti

a umírání. Ježíš Kristus ukřižovaný, který okusil hořkost smrti, nás nese. Tam, kde On prošel, je uprostraněná a prolomená cesta i pro zbabělce, bolestínky, ustrašence, bázlivce. A každý z nás ví, co je to strach z utrpení.

A to je ten slavný triumf našeho Pána. Tento jeho triumf slavíme vždy v postní době a prosíme jeden za druhého, aby všichni, kteří se dosud neodvážili patřit do jeho slávy, kdo ještě stojí opodál, aby také mohli proniknout do podstaty jeho smrti, jeho vzkříšení a jeho věčného života.

Sláva kříže

Žalm 45; Izajáš 53

11. března

Královna ve zlatě z Ofiru ti stojí po pravici. Slyš, dcero, pohleď, nakloň své ucho, zapomeň na svůj lid, na otcův dům, neboť Král zatouží po tvé kráse. Je to tvůj Pán a jemu se klaněj. (Ž 45,10–12)

Nejpohrdanější – „nejkrásnější ze synů lidských“, jaký protiklad v těchto oddílech Písma, které oba hovoří o jedné a téže osobnosti.

První část 45. žalmu před nás staví Krále v jeho slávě, kráse a důstojnosti, druhá část krásu a majestát královny. Chceme se v této tiché postní době zabývat právě tou druhou částí a zejména si všimneme, co se o královně praví v 9. a 10. verši. Oba verše nám připomínají minulost královny. Ne vždy byla královnou, ne vždy byla tak krásná. Byla to chudá dívka nízkého

původu, padlá tak hluboko, jak jen padnout lze. Tu k ní zaznělo volání: „Slyš, viz, nakloň svého ucha! Zapomeň na svou minulost!“

Je to volání k nevěstě, k jednotlivým duším, které se mají stát údy církve Kristovy. Král všech králů si nezvolil svou manželku, která jej má provázet po celou věčnost, z řad andělů. Vyhledává ji z pokolení potupeného tak hlubokým pádem, že by žádný archanděl nepomyslel, že je možné ještě je pozvednout. Ale On se zavázal, že padlého člověka pozvedne a uvede ještě do vyššího postavení, než měl ve svém původním bezhříšném stavu. V tom je jeho sláva a čest.

Požaduje jen jediné: ucho, oko a mysl této dcery. Naklonila své ucho, oddala své oko, ale hadovi, a padla. Tu Král sestoupil do jejího ponížení, stává se Synem člověka, nechává si probodnout, „otevřít“ ucho (Iz 50), aby se **její** ucho mohlo znova otevřít **jeho** hlasu.

Teď tedy, dcerko, slyš! Je to hlas toho Ukřižovaného, Pohřbeného, hlas Zmrtvýchvstalého, Krále slávy: Naslouchej mi, dcerko, vzal jsem na sebe **tvoji**, ne andělskou přirozenost, stal jsem se tělem

z tvého těla, abych tě uzdravil z toho děsného pádu a proměnil tě v dokonalou krásu. Jak jsi poskvrněná, ubohá, padlá, dcerko, jak strašně jsi ponížená, podvedená hříchem, zotročená, pošlapaná, opuštěná vším a všemi, nač jsi postavila své doufání! Podívej se na mne, Muže, korunovaného trním!

12. března

Slyš, dcero, pohleď, nakloň své ucho.
(Ž 45,11)

Chceš-li spatřit Pána Ježíše v jeho slávě, pak nenajdeš krásu, jak po ní touží lidé a malují malíři. On je Mužem bolesti. *„Nemá podoby ani krásy, proč bychom ho žádostivi byli.“* Je jako ten, *„před nímž ukrývají tvář“* (Iz 53,2–3). Ale jen poslouchej dál v. 4 a 5: *„On zajisté nemoci naše na sebe vzal a bolesti naše vlastní On nesl. My pak domnívali jsme se, že je ubit od Boha i ztrápen. On však raněn je pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše, kázeň pokoje našeho na něj vložena a z sinalosti jeho lékařství nám způsobeno.“* To tobě, dcerko, náležela ta koruna z trní, jíž je korunován. Je to tvoje prokletí, které vzal na sebe. Tobě náležejí ty rány bičem, které ho srážejí,

místo tebe přijímá zranění. Nabízí své svaté tělo jako oběť za tebe, za celý tvůj rod. Neukrývej před ním svou tvář, zastav se a zahleď se na něho. Jeho oko se upírá na tebe. Na Něj patřit znamená život.

Je něco odporného v lidské přirozenosti, co se proti Ukřižovanému bouří a vzpírá: „Pryč s ním!“ Jestlipak víš, že když se vyhneš Ukřižovanému, podepisuješ své vlastní odsouzení? Jen se lépe podívej, pozorněji pozoruj, vždyť kvůli tvé marnosti, kvůli tvé pýše je tak ubitý. Jestliže se kdy na něho opravdově zahledíš, už nebudeš moci odejít. Pohled na něho zatlačí všecko, co dosud plnilo tvé srdce, a promění celý tvůj život.

Jak málo je těch, kteří se naučili v tichosti se zastavit před svým Bohem, zahledět se na něho, otevřít se jeho slovu a jeho Duchu! Většina je příliš zaneprázdněna pomíjivými věcmi, jiní jsou příliš zaměstnání službou v Božím království a nechtějí věnovat drahocenný čas na pozorování Ukřižovaného, na to, aby se učili chápat, co je to opravdové vykoupení. Proto zůstávají neuspokojení vším ovocem své práce, nepoznali své vysoké povolání, neměli čas naslouchat hlasu Ženicha.

13. března

Zapomeň na lid svůj a na dům otce svého.
(Ž 45,11)

Říká se zde „**Zapomeň!“** V patření na něho zapomeň na všecko ostatní, na každé jiné jméno, i to své vlastní. Královnou se můžeš stát, jen když odsuneš stranou, zapomeneš jméno své i svého rodu. Jestliže opustíš své dosavadní cesty, svou domovinu, pak tě Král učiní účastnou své vlastní přirozenosti. Teprve pak okusíš, co je skutečný život. Pak budeš moci plně pochopit a prožít smysl svého křtu. Biblický smysl křtu je: být vštípen v Kristovu smrt, položit do hrobu všecku ctižádost, všecky naděje, všecka přání a náchylnosti, celý svět, v němž člověk do té chvíle žil, celý dům svého otce a všecku *„prázdnotu svého způsobu života, jak jsme jej přejali od otců“* (1 Pt 1,18), opustit vše, čím člověk

byl, co miloval, pro co pracoval, než poznal Krista. To vše zapomenout. To nám udílí Duch svatý. Mocným Božím působením jsme sjednoceni s Kristem v účastenství na jeho utrpení i zmrtvýchvstání (Ř 6,5). Tak jsme vykoupeni ze staré potupy a hanby. Když se dívka zasnoubí s mužem, který se o ni uchází a jemuž patří její srdce, odloučí se od své minulosti. Už to, že ji milující milovaný požádá o ruku, ji vysvobozuje ze starých poměrů.

Proto ještě jednou: Zastav se a naslouchej tomu, co On ti chce říci. Snad už teď v osobě Ponížného a Pohrdaného jsi s to spatřit záblesk jeho slávy a majestátu, jak ti to dosud ani na mysl nepřišlo. Jakmile k tobě zazní hlas Ženicha, už nepatříš sám sobě. On se o tebe uchází a je na tobě, abys odpověděl.

Ó, Beránku Boží, Ty jsi na Golgotě
přeslavně zvítězil. Má duše chválí Tě.
Tys světu hříšnému spasení vydobyl,
smrtí svou na kříži zadost jsi učinil,
neb slovo veliké tam zvoláno: Dokonáno!
Dokonáno!

14. března

Ty nejkrásnější ze synů lidských, z tvých rtů se line milost. (Ž 45,3)

Žádný z jeho učedníků nemohl chápat slávu a krásu svého Mistra, dokud Pán Ježíš nebyl ukřižován. Ani na hoře proměnění nepochopili slávu kříže. Avšak ať jakkoliv hluboko jsme padli, ať jsou naše oči jakkoliv zaslepené, Pán slávy po nás touží. Ve chvíli, kdy k němu pozvedneme zrak, abychom se na něho zadívali, začíná v našem nejhlubším nitru proměňování, začínáme tušit něco z toho od věků Pánem Bohem pojatého úmyslu, podle kterého stvořil člověka. *„My pak všichni s odkrytou tváří slávu Páně jako v zrcadle spatřujíce, v týž obraz proměněni býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.“* (2 K 3,18) Není to s námi jako s Mojžíšem, který si musel zahalovat tvář, protože lid

nemohl snést odlesk Boží slávy, který zůstal na jeho obličeji od chvíle, kdy Boží slávu spatřil. Z Ukřižovaného padá zcela jiné světlo na naši cestu, do našeho srdce, na náš obličej, když si vezmeme čas a díváme se na jeho nádhernou osobnost. Čím věrněji se noříme do jeho slova, do jeho myšlenek, do té práce jeho duše, do oběti, kterou za nás přinesl, tím jistěji a hlouběji jsme osvobozováni od sebe samých, tím výše nás táhne náš Pán k sobě a udílí nám ze svého nepomíjivého života.

Ó Slovo života, zde věrou spočinu.
Svou složím naději v té Skály pevninu.
V hlubiny milostí tvých já se ponořím,
v drahé tvé krvi čist, ospravedlněn se zřím,
neb slovo veliké tam zvoláno: Dokonáno,
dokonáno!

15. března

Onť je zajisté Pán tvůj, pročež skláněj se před ním! (Ž 45,12)

Pán netouží po otrocích otrockého smýšlení. Jemu jsou drahé duše se srdcem a myslí nevěsty, které mu v prachu děkují, že je povolal. Takoví alespoň něco tuší ze slávy, že už nemusí patřit nikomu jinému, že smí odejít jako Rebeka (1 M 24), oprostit se od starého domova. Na mnoha místech v evangeliu čteme, že kdo se nevzdá všeho, co má, nemůže být učedníkem Pána Ježíše. *Kdo miluje otce nebo matku, syna nebo dceru více než mne, není mne hoden*. Pán prahne po lidech, kteří si uvědomují, čí ruka se to k nim vztáhla, kdo je to vykoupil svou vlastní krví, kdo se to o ně uchází, kteří nikdy nemohou dost děkovat za to, že je nenechal ležet na kvasnicích jejich vlastní zbožnosti, hnutí mysli a citového života, ale vyvolal je z jámy

lvové, kde se dosud cítili doma, a že je připoutal k sobě a jako Pán slávy jediný teď jimi disponuje, takže už nikdo jiný na ně nemá právo. Být vlastnictvím, klenotem jeho majestátu! Anglická Bible překládá: *„Přivedl jsem vás k této hoře, své vlastnictví, své klenoty.“* Klenoty, vyzdvižené z bláta! Vyvolaní ze světa bídy a hanby, kde se člověk točil jen kolem sebe a své vlastní zbožnosti a netušil, jaký puch kolem sebe šíří. A pak být veden v triumfálním průvodu! A čím déle jsme tak vedeni, tím více ztrácíme pach a příchuť vlastní přirozenosti, nikoliv osobitosti, kterou stvořil Bůh – a šíříme nadále vůni známosti Kristovy. Být tak niterně a hluboce s ním spojen, že nadále všichni, kteří se s námi setkávají, zcela přirozeně ve styku s námi poznávají našeho Pána, a to tím více, čím pevněji jsme s ním spojeni. Chceš to? Jinak bys nikdy nepochopil to božské zjevení, nikdy by se tě v hloubi duše nedotklo poselství: Můj Izák, můj Ženich se o mne uchází!

Ó velký Vítězi! Satan když dotírá
o tvé se vítězství má víra opírá.
V ranách tvých, Ježíši, svoboden, spasen jsem.

Tvůj výkřik smrtelný nyní je mým heslem.
Buď též mým životem zvěstováno:
Dokonáno! Dokonáno!

16. března

Který povolal nás povoláním svatým.
(2 Tm 1,9)

Slyš, dcero, pohleď, nakloň své ucho.
(Ž 45,11)

Svaté povolání! Už jsi uslyšel v hloubi svého nitra Královo volání? Jsi hotov je uposlechnout? Nebo snad namítáš: Jak bych mohl? On však ví, co praví. Nikdy nepožaduje od bezmocných něco, čeho nejsou schopni. To je víra, že se nedíváme na své ochromené údy, na svou smrt, ale že patříme na Pána slávy, který nám svou výzvou „Pojď!“ dává zároveň moc, abychom mohli vstát a jít. – Podívej se na něho! K tomu jsou tyto chvíle ztišení. A když tak na něho hledíš, bere tě za ruku a vede tě do Getsemane, pod svůj kříž, ke svému hrobu a praví: Podívej se, tam jsem se pro tebe

potil krvavým potem, tam jsem pro tebe krvácel, prošel branami smrti, zlomil moc hrobu, pekla a hříchu, abych tě měl pro sebe.

Jen nevěra hledá víru v sobě. Pravá víra začíná právě tam, kde už žádnou víru v sobě nehledáme, zahledíme se na něho a všecko očekáváme od něho. Právě proto, že jsme si vědomi své naprosté ztracenosti, nečekáme už nic od sebe, ale všecko od **Něj**! Když po mně touží a chce mne mít, musí si sám ke mně prolomit cestu, musí najít prostředky a cesty, jak vdechnout život chromému, slepému, mrtvému. A On to dělá tím, že mne volá k sobě. To dělá ještě dnes. Chceš? Pak ti otevře celou hloubku svého spásného díla a vyvede tě ze zatuchlých obzorů tvých vlastních snah, kdy tě napolo ochromeného jako Jákoba u potoka Jaboku povede vstříc novým červánkům. Na obzoru ti vzejde nové slunce. Jsi ochromený, nemůžeš už dál zápasit. Teď tedy tě dostává do rukou tvůj Spasitel, vdechuje ti nový život a tak se stáváš dítětem jeho milosti, které za všech okolností už nic nečeká od sebe, ani slabou, ani silnou víru, nic v sobě nehledá, ale všecko očekává od **Něho**. Tak se nikdy nepřepočítáš, protože On se nikdy nepřepočítá. To je víra.

Zkrachovaným vzchází nové slunce, takovým, kteří se rozhodli: Už nechci žít sobě, protože stejně shledávám všude vůkol jen puch a hnilobu a prokletí. Pak konečně poznáš, co ti Ukřižovaný už dávno chtěl sdělit. To pro mne a pro tebe visel tam na prokletém dřevě. Konečně zmoudříš a už nehledáš nic jiného, než pouhou milost. Blaze těm, kteří neztrácejí desítiletí, ale konečně procitnou a s celou vážností se vydají Pánu: Ode dneška vládni mnou jen Ty sám!

Tebe jen, můj Spasiteli, tebe jen chci za Pána.

Za tebou již v tomto žití cesta má je blažená.

Ty jediný v duši mojí pramenem jsi radosti,

mám-li tebe, Synu Boží, pevně stojím v milosti.

Budiž, Jezu, po vše věky, přítelem mi nejbližším.

Pro tvou lásku všecko jiné rád a směle opustím.

Vzhůru spěchej, duše moje, až jej spatřím tváří v tvář,

až se pro mne místo slunce zaskví trůnu jeho zář.

Tebe jen, tebe jen, Spasiteli, tebe jen!

17. března

A Duch i nevěsta praví: „Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí, a kdo chce, ať zadarmo nabere vody života. (Zj 22,17)

Jmenují se zde čtyři kategorie: **Nevěsta**, která je stejného smýšlení s **Duchem**. A **kdokoli slyší**, tomu Pán přikazuje, aby také volal: „Přijď!“ A pak ještě jedna třída: Kdo **žízní**, ať nabere! Kdo žízní, ať přistoupí! Pociťuješ-li žízeň, přistup! A necítíš-li v sobě nic, než chlad, pak ti platí: Kdo **chce**, ať nabere. V Ž 45,8 se o Králi říká: *„Pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselí nad účastníky tvé.“* Žízníš-li po radosti a plném životě, jdi k tomu, který byl pomazán olejem veselí jako nikdo jiný, a dovol, aby olej jeho radosti z jeho pomazané hlavy kanul do tvého ubohého života. Marně ses pokoušel všelijakým převráceným

způsobem si vytvořit vlastní ráj, ale zbyly z toho jen pustiny a prázdnota. Jdi ke svému Spasiteli a olej jeho radosti ještě dnes tě pomaže, jestliže po radosti prahneš. Nebude to ovšem jen nějaký citový zážitek, ale zakusíš nevýmluvnou a oslavenou radost v Duchu svatém, která neuvadá a která triumfuje nade vším, co by ji chtělo narušovat.

On ze svého oleje pomazání nic neztratil. Před jeho obličejem je sytost hojného veselí. On žádného odevzdání se jemu nezneužije, s každým zachází nanejvýš jemně a něžně. Pozbaví tě pouze toho, co je pomíjivé a patří do zatracení. Nepřijdeš o nic, co do tvého života vsadila Boží ruka, nic z toho, k čemu tě On sám původně stvořil a určil. To všecko se začne rozvíjet a rozkvétat. Jen mu důvěřuj a věř, že s tebou jedná správně a povede tě dokonale, když se mu vydáš. On jediný v celém vesmíru rozumí každému úplně a ve všem. Vždyť po někom takovém, kdo by nám úplně rozuměl, každý z nás odedávna touží. V něm je odezva na vše, co je v nás z něho a zároveň vysvobození, uzdravení a oproštění ode všeho, co z něho není. Chceme přece být tím, k čemu nás Pán od věčnosti určil, stvořeni z něho a pro něho, doma ve

svém živlu: pták ve vzduchu, ryba ve vodě, duše, kterou si vyhledal, vykoupil, spasil na svém místě po jeho pravici: Ztracené dítě, jdi domů a řekni svému Spasiteli: **Já chci!**

Tvůj, Pane, jsem a nic již v světě všem
mou touhu více neztiší, než blízkost tvá, ó Ježíši.
Tvůj, Pane, jsem a tys mým životem.
Mne neláká, co ze světa, když tvá mne těší dobrota.
Tvůj, Pane, jsem. Ó skryj mne v stínu svém,
ať nic již, Pane laskavý, mne blízkosti tvé nezbaví!
Tvůj, Pane, jsem a toužím v domě tvém už přebývat,
kde s anděly se lid tvůj věčně veselí.
Tvůj, Pane, jsem! Tvůj, Pane, jsem!

Sláva kříže

Zjevení 5,4–6; Jan 1,29; Lukáš 9,28–36;
1. Petrův 2,19–25; Zjevení 15,2–3

18. března

Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden tu knihu otevřít a podívat se do ní. Ale jeden ze starců mi řekl: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův. On otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“ (Zj 5,4–5)

Je to jedinečné místo ve Zjevení, kdy vidoucímu vytrysknou z očí slzy. Po léta, snad po desítiletí čekal na ostrově Patmos a tázal se Pána: Copak už není žádná pomoc pro sbory v Malé Asii? A tu se ještě jednou otevírá nebe a na jeviště ještě jednou vystupuje Ježíš Kristus, ten, který svůj úřad vložil do rukou Ducha svatého, aby církev nadále vyučoval a oznamoval jí budoucí věci (J 16,13). Ale v dopisech jednotlivým sborů (Zj 2 a 3) čteme, že ve většině sborů

byl Duch svatý zarmoucený, a tak už nemohl vykonávat své pověření. A tu se zdá, že se znova rozednívá, jako tehdy, když se Izrael nalézal v bezútěšném postavení a Daniel ležel před Bohem s otázkou: „Kdy se zase rozední?“

Tak se vede i Janovi. Ale nikdo se v nebi nehne, aby otevřel zapečetěnou knihu. Nikdo se neodvažuje předstoupit před tvář Otcovu a vzít tu knihu z jeho ruky.

Tu se vidoucí rozpláče. Tak z toho přece nic nebude, všecko zůstane hádankou, všecko je zapečetěné a není nikoho, kdo by mohl přinést světlo. Není divu, že se rozpláče. Ale tu zazní hlas: *„Neplač! Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův. On otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“* Tu ten plačící vzhlédne a rozhlíží se po lvovi. Ale široko daleko žádný lev není. Co však vidí? Beránka, toho obětovaného (v. 6). Ten lev z pokolení Judova je obětovaný Beránek! Náš Pán a Spasitel vykoupil svět nikoli lví silou a přirozenou odvahou, ale beránčí povahou, beránčím způsobem, mlčením a utrpením. Vší svou mužnou odvahou a ocelovým odporem proti hříchu a světu nic nezmůžeme. Musíme

se napájet krví Beránkovou, abychom přijali jeho přirozenost. Beránek zvítězil. Vítězové zvítězí jedině skrze krev Beránkovu.

19. března

Pohleděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi těmi zvířaty a mezi těmi starci Beránek stojí jako zabitý. (Zj 5,6)

Beránek je středem celého Zjevení, a to nejen toho novozákonního. Ohlédneme-li se k vrcholu proroctví Starého zákona, pak středem Izajášova proroctví je také Beránek (Iz 53). A když se zastavíme mezi oběma těmito zjeveními u chvíle, kdy je Pán svým předchůdcem uváděn ve své poslání, v jaké je to podobě a v jaké autoritě? Podle Jana 1,29 uvádí Jan Křtitel Pána Ježíše jako Beránka Božího: *„Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“* Co myslíš, milý čtenáři, proč v onen děsný den pádu, kdy Adam vypověděl Pánu Bohu poslušnost, přestal mu důvěřovat a otevřel sluch hadovi, pročpak asi byla tehdy prokleta země a had, nikoliv však člověk? Vždyť prokletí

propadá všecko, co se od Pána Boha odděluje! Nestalo se tak určitě jen a jen proto, že už tehdy stál před Hospodinem Beránek, který v předuložení Boží lásky byl zabitý už před ustanovením světa. Jinak by nemilosrdné a neodvolatelné prokletí bylo postihlo i Adama a Evu.

A jedině pod záštitou krve obětí, počínaje Ábelovou přes všecka pokolení až k tomu dni, kdy Beránek Boží položil svůj život na oltář kříže, byli lidé chráněni před Božím hněvem a soudem. Všecky ty miliony beránků, všecky ty potoky krve z obětí, všecka proroctví, veškerá chrámová a kněžská služba, to všecko by se propadlo ve tmu, kdyby nyní, když se naplnil čas, se dal ten Jediný něčím zdržet, byť třeba takovým Petrem, kterého právě před chvíli ustanovil základním sloupem církve (Mt 16,18–19). Ze všech stran znělo k Beránkovi: Jen to ne! Slituj se nad sebou! A tu se na hoře proměnění otevírá jiný svět a Boží hlas přivolává skrze osobnosti nebeského poselstva: **Právě to a jedině to!**

20. března

Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa. (J 1,29)

Mojžíš a Eliáš mluvili s Pánem Ježíšem o jeho **cestě**, kterou měl dokonat v Jeruzalémě (L 9,31). Satan už s ním také mluvil. Nabízel mu vladařství nad světem, vyzýval jej, aby si sám pomohl a udělal si z kamení chléb, jako později na kříži mu našeptával: *„Jsi-li Mesiáš, pomoz sobě i nám!“* (Mt 16,22)

A tento rozhovor tam na hoře, tento námět, byl pak potvrzen a podepsán nejvyšší autoritou. Těm třem učedníkům se dostalo důtky z úst samotného Otce. Pokoušeli se umlčet jeho Syna, když s nimi hovořil o kříži (Mt 16,22). Teď se za něho staví sám Otec a přikazuje učedníkům: *„Toho poslouchejte!“* Naslouchejte mu, když s vámi hovoří o svém kříži!

Prolamuje pro vás dráhu a přemáhá ve vás strach ze smrti a lpění na vlastním životě. To **byl** ten námět a to **zůstává** námětem světa andělů a duchů, obsahem jejich chvalozpěvů v celém Zjevení.

O tom hovořili oba zástupci Staré smlouvy, které Bůh Otec poslal svému Synovi, aby jej posílili, potěšili a povzbudili na cestě, po níž měl jít. To učinil Otec právě ve chvíli, kdy žádný z Ježíšových učedníků mu nestál po boku, ale všichni smýšleli jako Petr: „Pane, mysli na sebe! Buď toho uchráněn! To se ti nemůže stát!“ Tu posílá Otec tyto dva muže, zástupce Staré smlouvy, zakladatele Mojžíše a obnovitele Eliáše. Vystupují zde pro své dílo, svou službu, pro ten stín, který by se propadl v nicotu, kdyby nebylo přišlo skutečné tělo, a to tělo byl Beránek.

21. března

Mojžíš a Eliáš s ním mluvili o jeho cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě. (L 9,31)

Mezi učedníky (a to byla koruna Izraele!) nebylo jediného, který by Pánu rozuměl v ústřední úloze jeho poslání. Tak byl i celý Starý zákon se vší tekoucí krví a obětní službou dosud zapečetěný. Tu přichází Otec svému Synu na pomoc. Už po šesti dnech mu uspořádá ono pozoruhodné nebeské poselstvo, aby s ním hovořilo o tom, o čem s ním ani jeho učedníci nechtěli hovořit, aby ho povzbudili a utvrdili na těžké, rozhodující cestě. Pro ně všecko záviselo na tom, zda Pán na své cestě vytrvá, kdežto učedníci se ze všech sil snažili, aby jej od této cesty odvrátili. Vždyť všecka práce oněch hrdinů Staré smlouvy by jinak byla marná! A co právě tito dva mužové, kolik se napracovali, jak trpěli a bojovali pro

věc Hospodinovu, až i pro takového Mojžíše nadešla chvíle, kdy se zhroutil, aniž by vešel do zaslíbené země. I pro Eliáše udeřila hodina, kdy v trpké, trudnomyslné rezignaci sedí pod trnitým keřem a žádá si smrt (1 Kr 19,1–4). Proti Jezábel, vyslankyni pekla a zosobnění temného podsvětí, proti takovým a podobným démonickým silám, nemůže ani Eliáš ani Mojžíš vybojovat konečné vítězství. Toho je schopen jedině Beránek. Před takovou ďábelskou postavou se třese i statečný Eliáš jako osikový list, proti hrozbám pekla obstojí a vítězství nad Ním skrze svou krev dobude jedině Beránek. Eliáš podléhá, bojí se o svůj život a utíká. Je to stále ta stejná stará písnička. Ničím jiným, než Beránkovou krví a jejím pitím (J 6,53) nemůžeme být vysvobozeni ze strachu tohoto věku, z lásky k vlastnímu životu a z pečování o svůj život.

22. března

Mojžíš a Eliáš s ním mluvili o jeho cestě.
(L 9,31)

Závěr působnosti obou mužů, kteří s Pánem Ježíšem na hoře proměnění hovořili o jeho cestě, je vlastně bolestný. Nejeden si jistě už pomyslel: Ach, jaká škoda, že Mojžíš až na samém prahu země zaslíbené na konci putování pouští ještě zakolísal! Ano, zakolísal, ten Mojžíš, který po čtyřicet let nesl břímě tvrdošíjného, nestálého lidu, vystavený při tom zkouškám, jako málokdo jiný, Mojžíš, který se uměl vzepřít nejen satanu, když mu nabízel poklady a bohatství Egypta (Žd 11,26), ale ve svaté hodině i samotnému Hospodinu, který chtěl vzpurný lid vyhladit a Mojžíše učinit velikým národem. Tento Mojžíš, který stál ve zkouškách tak neotřesitelně, se nechá strhnout náladou lidu a ptá se: *„Copak vám ze*

skály vyvedu vodu?“

Možná si myslíte: Jak mohl Pán Bůh kvůli jediné nedověře, kvůli jedinému zapření tak těžce potrestat svého věrného služebníka, že jej vyloučil ze zaslíbené země? Přátelé, jen se učme znát svého Boha a svatost jeho přikázání! Kdo přestoupí jediné, je vinen celým Zákonem. Jen ten, kdo se naučil sklánět pod Boží normy, může pochopit, jakou nesmírnou cenu má Beránkova krev!

Stejně jako Mojžíšovi se vede i Eliášovi, tomu druhému Mojžíšovi, obnoviteli Staré smlouvy v době temného půlnočního odpadnutí. Krev kozlů ani beránků nemůže zachovat od závratě na takových osamělých a vysokých cestách, po nichž musel jít Eliáš. Stará smlouva se všemi svými zařízeními a dary milosti, se svými obětmi, se službou kněží a proroků nemohla za celá staletí s konečnou platností přemoci zrádné lidské srdce a spojit je nezlomně s Pánem Bohem. Jinak by ani nebylo nějaké Nové smlouvy potřebí, smlouvy v krvi neposkvrněného Beránka. Jedině Beránkova krev může zakrýt a zachovat před novým budováním hradeb nepřítele, stržených přípravnou prací Zákona. Zachová před návratem do hlubokých údolí tělesného

zármutku a malomyslnosti, které Pán zaplnil. Beránkova krev chrání před křivolakými cestami a před odpadnutím. Drží nás na rovné cestě přímo do Jeruzaléma. To je přirozenost Nové smlouvy na rozdíl od té Staré.

23. března

Mojžíš a Eliáš s ním mluvili o jeho cestě.
(L 9,31)

Jistě, i ve Starém zákoně najdeme muže, v jejichž životě a službě nebije do očí žádná poskvrna, jako např. Elíša nebo Samuel. Proč by Pán Bůh nemohl dokázat i ve Staré smlouvě provést životem své vyvolené, pomazané služebníky bez úhony? Ale u mužů, kteří jsou vlastními reprezentanty Staré smlouvy, u Mojžíše a Eliáše, se muselo v rozhodující hodině dokázat, že tato smlouva není s to vyzbrojit k setrvání až do konce za všech okolností. To nebyla **náhoda**. Nemohlo tomu být jinak.

A co ty? Celý týden, možná celý měsíc, sis počínal dobře. Ale pak, jaká škoda, zase selhání. Jestliže Stará smlouva dosud při tobě nevyplnila svůj úkol, neležíš-li jako přemožený u nohou Pána Ježíše, jestliže jsi

bytostně se všemi svými kořeny nezakotvil ve svatyni v nezlomném obecenství s ním, pak se při vší tvé upřímnosti a oddanosti v určité hodině nebo sekundě nakonec ukáže, kterého Zákona jsi dítětem. Novozákonní víra vydrží ve zkoušce ohněm. Jedině Beránkova krev otevírá cestu do svatyně, do nezlomného obecenství s Pánem Bohem. Starozákonní služba nemohla padlého, tělesného člověka uvést do niterného životního obecenství s Bohem. Izrael nebyl s to setrvat ve Smlouvě, Mojžíše a Eliáše nezachránila před kolísáním, a ani Petr ve chvíli, kdy měla být uzavřena Nová smlouva, není schopen následovat Pána do jeho smrti. V Getsemane, kdy byla temnosti dána moc jako nikde jinde, se učedníci učili poznávat hranice lidské věrnosti ve Staré smlouvě. Avšak právě sem, v ty porodní bolesti, do hlubin ran, na něž krvácí Petr, noří Bůh základní kámen Nové smlouvy, tu Skálu Krista, našeho zástupce, v němž Bůh tuto smlouvu uzavírá. Kristus se svému Otci zaručil, že ty, kteří mu budou jako ručiteli Nové smlouvy důvěřovat, provede právě touto branou smrti do nejvnitřnější svatyně, tam, kde se jich už nic nedotkne, kde budou moci být zachováni bez úhony a poklesávání až ke dni jeho

příchodu. Jistě, děti Nové smlouvy mohou poklesnout, ale nemusí. Tam, kde klesnou, musí i toto selhání sloužit k tomu, aby hlouběji a plněji zakotvili v pevném základu, ve skále Ježíši Kristu. Musí se učit, jak se sytit krví Beránkovou (J 6,53).

24. března

Mojžíš a Eliáš s ním mluvili o jeho cestě.
(L 9,31)

Scéna z hory proměnění stojí teď před námi v novém světle. Jak často takový Mojžíš či Eliáš ke konci svého životního běhu asi trpěli vědomím nedostatečnosti své služby! Navzdory slavným zážitkům a zjevením na Sínaji a na Orébě cítili bolest, kterou může tušit jen ten, kdo se už někdy třásl před Božím majestátem. A teď je zde Ten, na kterého čekali a smějí s ním hovořit. Ne však o jeho divech, které dal Pán zvěstovat Janu Křtitelovi. Tak jako andělé prahnou patřit do tajů díla spasení, nad nímž se koří a sklání jako nad hlubokou propastí, tak je i pohled těchto pilířů Staré smlouvy upřený jen k **jedinému** bodu: na dokonání cesty spasení v Jeruzalémě (L 9,31). Tam na kříži kyne pomoc, odtud pramení to, co Stará

smlouva nemohla poskytnout.

Vím jen o jednom jediném místě v celém vesmíru, kde je možné se skrýt před zlobou pekla a vlastní slabostí – a to je kříž Pána Ježíše Krista. V jeho stínu jsme bezpodmínečně skryti. Na kříži byly přemoženy všechny mocnosti temnosti, tam slavil triumf Boží Syn, náš Spasitel nad všemi knížactvy a mocnostmi. Tam byly strženy hradby a závory Staré smlouvy a otevřena Nová, tam se otevírá daleký výhled do hlubin a širokostí slávy Boží.

Cítíš-li mezery ve své službě, je-li tvé svědomí, tvé nitro plné nepokoje, jdi, udělej to jako Mojžíš a Eliáš: hovoř s Pánem Ježíšem o cestě spásy, kterou dokonal v Jeruzalémě, **dovol, aby ti zjevil, co ti přinesla Golgota. Nech si jím otevřít svatyni, vejdi tou roztrženou oponou jeho těla, tou novou a živou cestou (Žd 10,20), na níž jediné se naše kroky upevní. Dovol, aby s tebou hovořil o všem, co přináší jeho kříž**. Ano, to je ten zdroj, který je otevřen pro ubohé hříšníky. A nejen pro ně: i pro všechny zaostalé a odpadlé svaté.

Když zřím ten divuplný kříž, na kterém

skonal slávy Král,

tu vše, nač hrda světa říš i vše, co mám, bych v oběť dal.

Bůh braň bych kdy se chlubit měl, leč v kříži Krista Ježíše.

Odmítám každé chlouby pel, z níž pocta jemu nedýše.

Bych vládl říší ohromnou, to za dar chudý pokládám.

Za lásku tak nevýslovnou dám duši, život, vše, co mám.

25. března

K tomu i povoláni jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abyste následovali šlépějí jeho. (1 Pt 2,21)

Boží Beránek, a to je nová stránka jeho utrpení, života a umírání – nám zanechal příklad, abychom šli v Jeho šlépějích. Zanechal nám zde své šlépěje, do nichž smíme klást svou nohu, šlépěje, které bychom sami od sebe nikdy nenašli. Jeho šlépěje přinesly do tohoto světa něco naprosto nového, do světa, kde si každý jako bloudící ovce hledá svou vlastní cestičku, po níž tvrdohlavě jde, na níž se snaží upřednostnit sebe, prosadit svůj život, své zájmy, svou čest, své pohodlí. Do tohoto padlého světa, který už sotva tušil něco o lásce a oddanosti, vstupuje teď něco nádherně nového. To Pán Ježíš jde po zemi jako obětní Beránek, jako ten, který vždy a za všech okolností si

dal všecko líbit bez odmlouvání, bez hlasité nebo skryté obžaloby. Svět je plný lidí, kteří se cítí politováníhodní, žebrají o soucit a nejsou spokojení, když je nikdo nelituje a necítí s nimi. Jistě, máme lidem prokazovat soucit a lásku, kde jen k tomu máme příležitost. Musíme se však mít na pozoru, aby naše láska zůstala v liniích lásky Boží a nevyvěrala jen z našich citů nebo těla.

V Kristově utrpení je nám dle 1 Pt 2,21 zanecháno svaté povolání. Pán Ježíš se vydal Otci jako oběť k zabití pro naše hříchy, jako oběť, a to dobrovolná. Každá dobrovolná oběť přináší ovoce, má v sobě símě, když nehledáme sami sebe, nezhlížíme se v sobě a nezalibujeme se sami sobě, ale přinášíme oběť v čisté poslušnosti k Otci, který nás volá, abychom následovali Pána Ježíše. Toto símě proráží moc sobeckého křesťanství, které už nemá ani potuchy o slávě života Beránkova, natož aby našlo cestu k takovému životu. Pán Ježíš zde prolomil cestu svým *„Zde jsem, Otče, abych činil tvou vůli!“* Tím svým *„Zde jsem“* otevřel pro nás zdroj, kde smíme čerpat sílu také se obětovat, zejména tam, kde jsou na nás kladeny obzvlášť velké nároky, kde stojíme před těžkou službou, kde je potřebí

mnoho láskyplné vytrvalosti. Skrze téhož Ducha věčného, skrze kterého se obětoval Pán Ježíš, máme i my moc v jeho následování žít, sloužit a nést se k dokonalosti. To je to nedotknutelné dědictví, které nám náš Spasitel vydobyl na kříži.

Dobrovolné sebeobětování je milost. Je to svaté povolání do slávy, kterou žádné oko nevidělo, o níž žádné ucho neslyšelo a která nikdy nikomu nevstoupila na mysl. Pán Ježíš nám zde zanechal šlépěje, do nichž můžeme a smíme klást svou nejistou nohu. Ten věčný Duch, skrze kterého se Pán Ježíš obětoval, je Duch slávy. V něm nalézají i ty nejkomplikovanější, nejslabší a nejbázlivější povahy moc ke ztišení. Nohy se utvrdí, srdce upevní, když následujeme mlčícího Beránka. To je charakter, křesťanský charakter, jehož znakem je mlčky trpět, mít slitování s druhými a sám sebe nelitovat. Kdo se točí kolem sebe a lituje sám sebe, ten nemá srdce pro nouzi a bolesti bližních. Takový je zapletený v bídě a špíně vlastního života. Zakrní a stává se pouhým hadrem bez odolnosti, sedí u cizích dveří a škemrá o almužnu. Nezapomínejme, že jsme královské děti, a že jsme zde na zemi vzděláváni pro své královské postavení, a to na cestě, po níž šel

k trůnu i náš Pán. Kdo s ním trpí, bude s ním oslaven, obdrží korunu života. To jsou vítězové, kteří se v následování Beránka nenechali korunovat, litovat a uctívat lidmi.

26. března

... abyste následovali šlépějí jeho.
(1 Pt 2,21)

„*On hříchu neučinil.*“ Na cestě lásky se nehřeší. Tu se nereptá, ale důvěřuje. Člověk se stává čím dál tišší, ne však se zaťatými zuby, protože se musí násilím přemáhat, když to v nitru vře. V následování Pána Ježíše je naše **nitro** čím dál tišší, protože se při nás čím dál více projevuje smýšlení Beránka. Duch svatý oslavuje Beránka tak, že nám vtiskává jeho smýšlení, královské smýšlení. „*On hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest.*“ Odkud pramení všecka neupřímnost v naší řeči? V hledání vlastní cti, ve strachu z utrpení a smrti, v neblahé snaze hrát důležitou roli zde na zemi, ačkoliv naše jména jsou přece zapsána v nebi, jsme-li Boží děti. Náš Spasitel „*byl počten mezi nevěrníky*“ a přesto o něm čteme:

„Když mu spílali, neodplácel spíláním,“ nebouřil se ani navenek, ani v nitru, *„když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě.“* Kdepak jsou naše hříchy? Jsou přibity na kříž. *„On na svém těle vzal naše hříchy na kříž,“* zlomil to tajemné pouto, jež nás v důsledku pádu pojilo s naší minulostí, s hříchy, jichž jsme se dopustili, s dědictvím po předcích. To vše rozvázal, zrušil, abychom měli nadále moc žít spravedlnosti. V něm se nám dostalo spravedlnosti, nového života, osvobození od přirozeného dědictví, od naší povahy, vykoupení v obecenství s ním. Vysvobozeni od hříchu smíme žít tomu, jehož ranami jsme byli uzdraveni až do nejniternějšího morku kostí, nejniternějšího životního směrování, v našem konání i spočívání, v naší lásce k bližním.

„Jeho rány vás uzdravily,“ vás, kteří jste byli jako bloudící ovce. Člověk se namáhá dostat ze svých pout, ale ono to nejde. Uzdravení našeho nitra, nové budování morální bytosti, proměnu v podobu Kristovu nalézáme pouze v ranách Pána Ježíše, v jeho smírčí oběti za naše hříchy na kříži. To je uzdravení, které se ověří jako trvalé ve všech zkouškách, jimiž musí láska

a křesťanský charakter procházet. Je to Boží tvůrčí dílo a to, co je zrozeno z Boha, přemáhá svět i tu marnivou, soběstřednou podstatu tohoto světa.

„Aby polože duši svou v oběť za hřích, viděl símě své.“ Z jeho života, utrpení a umírání vyrůstají křesťanské charaktery. Beránek plodí beránky, žádné lvy. To, co je zplozeno z Krista, se ve všech zkouškách prokáže jako Bohem zplozený beránčí charakter, protože do zkoušek už člověk netáhne se svou starou povahou, ale dá se do nich uvádět věčným Duchem. Ty zkoušky, co do délky i síly, odměřuje Bůh sám.

Takže jste udělali čelem vzad, vy bloudící ovce, ztracené v hledání vlastního života. *„Nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší.“* (v. 25) Nejde o vnější následování, ale o to, abychom svými nejvnitřnějšími kořeny zůstali v ruce Pastýře. Pak se bude charakter Pána Ježíše projevovat v nejrůznější podobě v těch nejrůznějších individualitách.

Rád chtěl bych, Bože, tichý být. Ty sám rač
ztišit, spokojit.
Rád na kříž ústa chci vždy dát, za podnož
být, nic znamenat,

jen tichý, tichý, tichý být.

Můj Bože, pomoz tichým být, rád vůli tvé se podrobit.
Tichý, než sám mne pročistíš, svůj obraz ve mně uvidíš.
Jen tichý, tichý, tichý být.

Buď Tobě čest! Smím tichý být, v tichosti s Tebou, Pane, žít.
Tys ztišil srdce, pokoj dal, když vítězem ses ve mně stal.
Tak v Tobě skryt smím tichý být.

27. března

Vtom jsem spatřil, že uprostřed mezi trůnem a těmi čtyřmi bytostmi a starci stojí Beránek, ten obětovaný. Měl sedm rohů a sedm očí, což je sedmero Duchů Božích vyslaných do celého světa.
(Zj 5,6; Mk 9,30–32)

Beránek má sedm rohů a sedm očí: **všemohoucnost** a **vševědoucnost**. Ti, kteří následovali Beránka, budou s ním vládnout. Beránkův lid má s ním, patříc jeho očima, jasný zrak a vidí podstatu věcí, zatímco ostatní spoléhají na vlastní názory a výpočty. Čím hlouběji pronikáme do Beránka, tím jasněji vidíme. Tady je příčina, proč učedníci prožili v Getsemane a na Golgotě tak děsnou katastrofu, že se zhroutili a všichni Pána Ježíše opustili. Stáli tu a nic

nevěděli, ačkoliv vědět měli a mohli. Beránek je chtěl poučit. *„Toho poslouchejte!“* slyšeli na hoře proměnění. Ale oni neposlouchali. Nebyli ještě schopni skutečného následování Beránkových šlépějí, nebyli schopni přijmout jeho smýšlení.

V 9. kapitole Markova evangelia jsou o tom některé významné podrobnosti. Nejdříve čteme o proměnění na hoře. Pak následuje událost s epileptickým hochem. Ve 30. v. čteme: *„Když odtamtud vyšli, procházeli Galileou. Ježíš však nechtěl, aby se o tom vědělo, neboť učil své učedníky a říkal jim: ‚Syn člověka je vydáván do rukou lidí a zabijí ho.‘“* Této lekci, o které před šesti dny nechtěl Petr ani slyšet, mohl Pán Ježíš vyučovat pouze svých Dvanáct. Bylo k tomu potřebí naprostého soukromí. Proto nechtěl, aby se o jeho přítomnosti v Galileji vědělo. Jednalo se o čistě soukromé vyučování. Smýšlení Beránka se lze naučit jen v soukromém rozhovoru, tváří v tvář s Pánem Ježíšem, daleko od ostatního zástupu. Tu chce svým učedníkům otevřít, co to znamená stát se beránkem pod vedením zabitého Beránka, vykoupený Beránkem a Beránkovým Duchem svatým uschopněný smýšlet a žít jako Beránek. Věru, k tomu je potřebí

soukromých lekcí. Proto bere Pán učedníky stranou a s vyučováním, které před tím odmítli, začíná teprve poté, kdy věčný Majestát (2 Pt 2,16–17) se za něho postavil příkazem: *„Toho poslouchejte!“* Ti tři tento Boží hlas slyšeli na vlastní uši. Teď už nemohou uhýbbat Boží vůli, když sám Otec dosvědčil: Poslouchejte ho, až s vámi bude hovořit o Golgotě.

28. března

Beránek měl sedm rohů. (Zj 5,6)

K čemupak využili učedníci to odpoledne, tu cestu, na níž byli s Mistrem sami, kdy Mistr nikomu jinému nedovolil, aby byl s nimi, protože z nich chtěl učinit vědoucí? Aby se přeli – Pána stranou – kdo z nich je největší (v. 34). Přirozený běh věcí! Když máš jít cestou utrpení a Pán se k tobě v posvátné chvíli přiblíží, aby tě vyzbrojil mocí budoucího věku a vyzval tě k následování svých šlépějí a ty uhneš, můžeš si být jist, že se tě chopí satan a bude tě tlačit zase do té staré lví nátury, do samospravedlnosti, vysokého o sobě smýšlení, domnění, že něco velkého dokážeš. Jsou to závažné chvíle, kdy nás Beránek chce vyučovat. Tu je třeba dávat pořádně pozor, ať se nám chce nebo ne. Beránek se nebude vnucovat. A tak tápají vedle vědoucího Beránka dál v nevědomosti. Pán to nechtěl

vzdát. Ještě několikrát je vzal stranou, ale všecko marné. A tak se přiblížili k Jeruzalému, kde pro Pána Ježíše udeřila hodina Getsemane, kterou nikdo z nich nečekal. Zachvátila je jako bouře.

I před námi jsou strašné nepohody. Ředitel pařížské observatoře řekl na začátku dvacátého století, že celý vulkanický systém prochází změnami. Kdo má oči k vidění, vidí mnohé, co se změnilo a dále mění, proroctví, která se naplnila a plní. Komu se však nechce do Písma, může být veden vstříc nejhorší době, aniž by tušil, co ho čeká. Těm svým to Pán sdělí, drží je bdělé, čím dál bdělejší. Kdo skutečně bdí ve světle věčnosti, kdo žije v obecenství s Beránkem tak, že jí jeho tělo a pije jeho krev, ten vidí samu podstatu věcí a ničím se nedá zmást. – *Beránek má sedm očí a sedm rohů.*

29. března

Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův. On otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou. (Zj 5,5)

Na vrcholu novozákonního zjevení stojí dva obrazy, protipóly stvoření – lev a beránek – a setkávají se ve slávě. Lev je králem zvířat, jeden z nejsilnějších, symbol síly a moci mezi zvířaty. *„Lev zvítězil.“* A opravdu: k přemožení všeho toho, co zapříčinil hřích, je zapotřebí lví síly. *„Vtom jsem spatřil“* – co? Lva, který řve? Nikoli, rozervaného Beránka, zabitého Beránka, Beránka obětovaného, který nese zjevné stopy zabití. Má však sedm rohů. Roh je symbol síly. Z Beránkovy podstaty vyrůstají rohy. To přesahuje přirozenost. Jehňátka nemají rohy. Zabitý Beránek jich však má sedm. Skrze svou smrt přijal moc všecko napravit, podmanit si veškeré moci

a mocnosti. Tím, že nemiloval svůj život až ke smrti, se stal lvem, kterému se koří celý svět duchů, protože se při něm ukazuje moc, kterou nemohl dát Pán Bůh nikomu jinému, než jen jemu. Pán Bůh dal Beránkovi na jeho cestě umírání věčného Ducha v celé jeho plnosti. Mocí Ducha věčného šel Pán Ježíš cestou Beránka, obětoval se, stal se Beránkem a prolomil tak cestu pro své potomstvo, zvané jeho jménem. Když Beránek prokáže více než lví sílu, bude mít sílu – lidi, jimž Duch mohl otevřít zrak pro slávu Beránka, který všecko vytrpěl a tak nade vším zvítězil. Sláva bez konce – sláva Beránkova!

Blaze každému, na jehož obzor vzešla tato sláva. Blaze tomu, kdo ji tak hluboce vstřebal do srdce, že se mu tiché důvěřování lvu z Judy stalo přirozeností. Celé stvoření mu leží u nohou. On je hlava církve. Vzdejme mu čest!

Ó Beránku Boží, Ty's za mne vylil krev!
Ó přijmi díky mé, přijmi můj chvalozpěv.
V hlubiny milosti tvé já se ponořím,
drahou tvou krví čist, ospravedlněn se zřím.
Buď též mým životem zvěstováno:

Dokonáno! Dokonáno!

30. března

Viděl jsem jakoby jiskřící moře, planoucí ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad dravou šelmou. Nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na tom jiskřícím moři, měli Boží loutny a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů! (Zj 15,2–3; 14,1–5)

Sbor u jiskřícího moře má za sebou jiné vyjítí, než kdysi Izrael z Egypta. Jsou to mučedníci. Vybojovali vítězství nad šelmou tím, že se dali cele.

Zvítězili jako Pán Ježíš na kříži. Nemilovali své životy tak, aby se zalekli smrti. Nyní zpívají píseň Beránkovu. Písni, zmíněné ve 14. kapitole Zjevení, se mohou naučit jen ti ze země vykoupení, z jejichž úst nikdo neuslyšel lež, kteří následují Beránka, kamkoli jde. Kdo se chce naučit písni Beránkově, musí se dát oprostit od všech starostí a úzkostí, od marností, které tak snadno opředou lidské srdce.

Část Beránkovy písně slyšíme v páté kapitole Zjevení. Tu vzdávají starci čest Beránkovi, který nás vykoupil svou krví a učinil nás našemu Bohu králi a kněžími. I na počátku Zjevení je Pán Ježíš popisován jako ten, který nás vykoupil z našich hříchů svou krví (1,5). Krev beránků při vycházení Izraelců z Egypta je nemohla vykoupit od jejich staré povahy. Nebyli schopni setrvat ve smlouvě s Hospodinem. Byli ovšem ve své době zastíněni Božím slovem, ale jejich stará podstata bujela dál. Proto mohli zpívat jen Mojžíšovu píseň. Když musíme opustit místa, kde nám Pán zjevil svou slávu, když minou dny ztišení a musíme zpět do všedních bojů, tehdy se ukáže, zda jsme opravdu poznali Beránka a zakusili na svém srdci vykupující moc jeho krve, či zda jsme zůstali vězet ve své staré

přirozenosti. Beránkova krev nás musí oddělit od naší staré podstaty. Kdo není vykoupen od světa, hříchu a těla, ten se písni Beránkově nenaučí. Je třeba, aby se vše v nás stalo ryzím, prostým, bez falše. Náš život musí mít jen jediné směrování: za Beránkem, ať jde kamkoliv. Beránka následuje zástup, jehož nejniternější podstata je stálá, beze změn, jeho životem se za všech okolností táhne melodie adorace, vzývání. Ti, kdo chtějí následovat Beránka, budou ramenem vztaženým provedeni hlubinami, a tak připravováni na chvíli, kdy jim Pán Bůh vtiskne do ruky zlatou harfu, aby zpívali píseň Beránkovu.

31. března

Zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí. Spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. (Zj 15,3; 2 M 15,1–21)

Co poskytlo látku k Mojžíšově písni, když Izraelci na druhém břehu Rudého moře padli a velebili Hospodina? Nebyly to mrtvoly těch Egypťanů, kteří je tak hrozně utiskovali? Ty nejtemnější cesty našeho pozemského putování skýtají nejslavnější látku ke vzývaní a chválám pro chvíli, kdy staneme u jiskřícího moře, až budeme hledět zpět na svůj život a poznáme, co v něm sloužilo zde dole k našemu procvičování, přípravě a výchově pro nebeskou slávu. *Kdo by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval tvé jméno?* Tak jásá ten zástup vykoupených u jiskřícího moře. Nikdy

nepoklesli, neklaněli se obrazu šelmy. Následovali Beránka. Obraz šelmy má ducha šelmy a tento duch ovládá a podmaňuje si vše, co nemá Ducha Ježíšova (Zj 13,14–17).

Jdeme mílovými kroky do období, kdy budou lidstvo ovládat už jen dva duchové – Duch Beránkův a duch šelmy. Otevřou se studnice propasti a všichni, kdo nemají Ducha Ježíšova, budou strženi. Kdo však byl vykoupen ze země a kdo zakořenil v Pánu Ježíši, kdo má Ducha Kristova, ten je schopen následovat Beránka. Věci tohoto světa ho sice mohou ohrožovat, ale nemohou ho přemoci. Takový sbírá v hodinách jasu i v temných chvílích látku pro píseň při zlaté harfě. Ti, kteří v následování Pána Ježíše vystupují na horu Sijón, se občas zastaví. Mívají okamžiky, kdy se smí ztišit v záři probleskujícího světla Boží slávy, v duchu se ohlédnou zpět na určitý úsek životní pouti a velebí Pána. Jejich srdcem zvučí nová píseň, která jim vlévá sílu pro další problémy a těžké cesty.

Ten, který nás vyvedl z Egypta, obmyl nás Beránkovou krví a vysvobodil z pout hříchu, ten nás nenechá vězet na poušti, ale dovede své dílo ke dni, kdy bude spolu znít u jiskřícího moře píseň Mojžíšova

a Beránkova.

Beránkova kniha života

Zjevení 21,27

1. dubna

Nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.
(Zj 21,27)

Copak je to za knihu, ta Kniha života Beránkova? A jací lidé tam jsou zapsaní? Skoro se zdá, že apoštol Jan věděl o tomto životě více, než ostatní apoštolové. Ze slávy, kterou náš Pán a Spasitel měl od věků, byl v něm život (J 1,4) a apoštol Jan říká ve vztahu k tomuto Slovu života: *„Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven.“* (1 J 1,2)

Pro takové padlé lidi, jako jsme my, existuje v celém vesmíru jen **jediný** život, a to je život Beránkův, jak se zjevil při jeho vtělení, jeho působení na zemi

a obětování těla na kříži. Nikdo z nás, žádný úd Adamova pokolení, by si nikdy nemohl vydobýt přístup kolem plamenného meče ke stromu života (1 M 3,24). Pán Ježíš obětoval svůj život na kříži, aby Duch svatý mohl z tohoto života brát, nám zjevovat a udílet, takže se stává naším opravdovým vlastnictvím. Máme v sobě život Beránkův.

Ve svém pozoruhodném úvodu ke Skutkům apoštolů píše evangelista Lukáš Teofilovi: *„První knihu, Teofile, jsem napsal o všem, co začal Ježíš činit a učit až do dne, kdy byl přijat k Bohu.“* (Sk 1,1) To, co Pán Ježíš činil a učil až do svého nanebevstoupení, byl jen začátek jeho činění a učení. To, co se v naší Bibli jmenuje „Skutky apoštolů“, je tedy vlastně pokračováním toho, co konal a učil Pán Ježíš dál skrze své apoštoly. Jeho život na zemi byl začátkem, který trval do chvíle, kdy byl Otcem znovu přijat ve slávu.

Všimneme-li si blíže knihy Skutků apoštolů, zjistíme, že jde opravdu o první kapitolu zprávy o divech a znameních, které náš zmrtvýchvstalý Pán a Mistr působil skrze své apoštoly a učedníky. Pokračováním jsou dějiny církve Páně, která se skládá z pravých,

živých údů těla Kristova ve všech jednotách, denominacích a pozemských církvích. Skrze ně během staletí pokračoval Duch svatý v učení a díle Kristově.

2. dubna

Vstoupí jen ti, kdo jsou zapsáni v knize Beránkova života. (Zj 21,27)

Pán Ježíš řekl: *„Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe. Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky.“* (J 14,10) Pán Ježíš se sám od sebe oprostil, vyprázdnil se a po celý život seděl u nohou Otcových. Byl mužem s probodeným uchem, který si to, co učil a činil, nechal darovat shůry. Mluvil a konal jen to, co mu Otec ukázal a co mu daroval. Po celý svůj život od jeslí až po kříž žil v postoji naprosté závislosti na Otci.

Člověk se stal nezávislým na Pánu Bohu. Aby nás z našeho pádu vykoupil, musel Pán Ježíš zaujmout postoj toho, kdo nic sám ze sebe nemůže a nic sám od sebe nemluví, ale jen to, co mu dává Otec. Proto skutky, které Pán Ježíš činil, byly vlastně skutky

Otcovy. Tak i skutky každého pravého, Duchem svatým pomazaného učedníka Pána Ježíše, žijícího v niterném obecenství s ním, nejsou jeho vlastní skutky, ale skutky Pána Ježíše Krista.

Všecko, co jsme konali sami ze sebe, byť i v dlouhodobé službě Pánu, co jsme si nenechali darovat v naprosté závislosti na něm, pomine. Co není shůry, nemá trvání. Tak na př. apoštol Pavel, vyvolený Boží nástroj, závisel do té míry na Pánu, že mohl říci: *„Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo. Více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou.“* (1 K 15,10) Ta Boží milost, která byla s Pavlem, byl Pán Ježíš sám, jak vyplývá z jeho vyznání: *„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“* (Ga 2,20) Protože tedy Kristův život zde na zemi byl jen začátkem jeho konání a učení a nanebevstoupením nepřestal na zemi dále žít a působit, pokračuje jeho nekonečný život v jeho dětech. Ještě jednou: život křesťana je do té míry znovuzrozeným novým životem, do jaké míry je to život

Beránkův v nás, zplozený z Ducha svatého a Božího slova.

3. dubna

Aby viděl símě své, byl dlouhověký, a to, co se líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno bylo. (Iz 53,10; Ž 22,31)

Bude mít símě, které mu bude sloužit. Když ten zvláštní muž, dvořan etiopské královny, četl na svém voze proroka Izajáše, dospěl k místu: *„Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa. Ponížil se, a proto byl soud nad ním zrušen. Kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen.“* (Sk 8,32–33). Ačkoliv byl jeho život na této zemi ukončen, bude mít símě, bude dlouhověký, a to, co se líbí Hospodinu, bude zde konáno skrze něho. Jak nádherně to všecko souvisí s tím, co řekl Pán Ježíš u Jana 12,24 o pšeničném zrnu! Jen když zrno v zemi odumře, nese užitek. Jen svou

obětí na kříži získal Pán Ježíš símě. Víte, co je semeno: když vezmete semeno nějakého stromu a zasadíte je do země, vyroste tentýž strom, z jakého jste vzali semeno. Bude mít símě, bude dlouhověký! *„Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“* Před smrtí na kříži měl Pán Ježíš svůj život jen sám v sobě. Vyzařovaly z něho paprsky jeho slávy, ale svůj život nemohl nikomu darovat. Teprve ve smrti vydaný život Pána Ježíše může Duch svatý vzít a udílet, rozmnožovat toto drahé símě a budovat z Kristových ran církev, lid, který žije Kristovým životem, lid, v němž Kristus prodlužuje své dny na zemi. Tak jako skrze své apoštoly a učedníky dále učil a jednal, žije dál svým životem v těch, kdo v pravdě vyznávají: *„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“* To je život Beránkův. Kniha Beránkova života zahrnuje životy všech těch, kteří ho věrně následují. Každý takový život je novou stránkou v této knize prodlouženého života našeho zmrtvýchvstalého Pána, právě tak, jako Skutky jsou novou stránkou toho, co On začal konat a učit a v čem ve svých apoštolech a učednících pokračoval. Každá nová stránka Beránkovy knihy života má nedocenitelný

význam pro věčnost, protože vyjadřuje novou stránku Kristovy podstaty, je novým paprskem jeho slávy v životě jeho učedníka. Pán Ježíš žil plným životem lásky, víry a naděje. Avšak v životě každého svého učedníka, kterého vykoupil svou krví a zachránil od zahynutí, vidí zazářit novou stránku svého života, napsanou a vyplněnou Duchem svatým. Podobně jako Korinťané byli listem Kristovým, psaným Duchem svatým, tak píše staletími Duch svatý dál službou Bohu oddaných, Beránkovou krví vykoupených lidí další stránky Knihy života Beránkova.

4. dubna

Ti, kteří se bojí Hospodina, rozmlouvali. Hospodin to pozoroval a slyšel. A byla před ním sepsána pamětní kniha těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno. (Mal 3,16)

Naším doporučujícím listem jste vy sami. Jste listem Kristovým, napsaným Duchem Boha živého na živých deskách lidských srdcí. (2 K 3,3)

V nebi se píší různé knihy. Teď se tam otevírá nová kniha. Je to pamětní kniha, sepsaná před Bohem o těch, kteří se bojí Hospodina, ctí jeho jméno a v té kritické době, v níž žijeme, hovoří spolu o něm. Taková pamětní kniha se před Pánem Bohem píše

vždy, když se děti Boží shromáždí u jeho nohou v duchu pokory a lásky. Čím více přibývá lhostejnosti a bezbožnosti, čím více bezbožníci Pána Boha pokoušejí, tím více cítí bohabojní lidé potřebu se sdružovat.

Čím více se svět tříští, tím více se učíme ve vší věrnosti v pozemském zaměstnání či službě v církvi pěstovat v srdci tu jedinou touhu: aby náš život byl čím dál více životem jeho, aby tak lidé při listování stránkami našeho života v něm čím dál více rozpoznávali list Kristův, psaný Duchem svatým, stránku nádherného, nekonečného života Beránkova, který se v jednotlivých životech ukazuje vždy novým způsobem. Jakmile bude počet údů plný, bude moci to dokonalé, slavné tělo Kristovo říci: „Kdo vidí mne, vidí Krista“ (1 K 12,12), jako Pán Ježíš mohl říci *„Kdo vidí mne, vidí Otce.“* Církev Pána Ježíše je v plnosti svých údů plností Kristovou. Nebude scházet ani jediný paprsek jeho slávy, protože ona je *plnost toho, který všecko ve všech naplňuje* (Ef 1,2–3).

Varujme se proto nějak rušivě do tohoto Božího životopisu zasahovat. Každým dnem se více blížíme tomu okamžiku, kdy Kristus vystoupí a přivolá nám:

„Vystup sem!“ Buďme hotoví slyšet toto zavolání. Hotoví budou jen ti, jejichž život se stal součástí života Beránkova, kteří jsou zapsáni v Knize života zabitého Beránka. Ti jsou jeho semenem, v nich mohl Beránek prodloužit svůj život na zemi. Golgota je tím místem, kde se zbavujeme svého ohavného vlastního života, který i ve vší nádheře těla je sobecký a zavržení hodný (Iz 40,6). Vše, co není ze života Beránkova, z Boha, co pochází ze starého Adama, je pod prokletím. Pán Ježíš se stal prokletím nejen pro zločince, ale pro celý lidský rod. V jeho obětování spočívá tajemství, jak unikneme vlastnímu životu, abychom mohli žít životem Beránkovým. Čím více hledíš na Beránkovu povahu a ducha, tím více z tebe bude zářit jeho podoba. Hledíce na něj jako do zrcadla a odrážejíce jeho obraz, stáváme se denně více účastni jeho života. Otěže vlády nad vlastním životem vypadnou z naší ruky do ruky Beránkovy, který v nás prodlouží svůj život až do té chvíle, kdy všecko se poddá pod jeho nohy.

Vděčnost za dílo vykoupení

Koloským 1,12–23

5. dubna

Budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle.
(Ko 1,12)

Když si vzpomeneme na všecko, co jsme v uplynulých týdnech denně přijímali do srdce o výkupném díle Pána Ježíše, je na místě, abychom si povšimli apoštolova slova a jednali podle něho. Vykoupení mají při všech svých modlitbách především **děkovat**. Není to náhoda, je to potřeba srdce, protože každému duchovnímu člověku je vděčnost k Pánu Bohu nejpřednější. Vděčnost musí vyrůstat a vyrůstá z bohabojného života, ze života, v němž má Pán Bůh zalíbení. Je-li u nás patrný jakýkoliv pokrok a růst, pak za to vděčíme Otci, který nás zasadil do Krista a tím nás učinil hodnými k účasti *na dědictví svatých ve světle*.

Dědicem se člověk stává narozením do určité rodiny. Dědictví si nelze vydobýt. Děti dědí po svých rodičích. *Dědictví svatých ve světle* patří těm, kdo jsou zplozeni Kristem. Jako děti Boží jsme spoludědicové se všemi svatými, kteří jsou ve světle a chodí ve světle, se všemi dětmi světla, které patří k lidu světla. Ačkoliv žijeme ve světě, který je ve tmě a ze tmy, jsme osvíceni světlem milosti a Božího slova. Jsme vychvácení, vykoupení ze světa temnosti a z jeho děsného vladařství. Nikdy bychom se sami nemohli vymanit, vypracovat se do svobody ve světle, do nezávislosti, když jsme se narodili jako dědicové předků, jimž vládla temnota. Boží Syn však sestoupil do našeho člověčenství, dal se do boje se vším, co nás zotročovalo, vykoupil nás z otročení knížeti temnosti a jeho vlivu, který nás na každém kroku drtil. „*Svět ve zlém leží,*“ píše apoštol Jan. Hoví si v náručí toho zlého. Nejen že se pohybuje v oblasti zlého, přímo leží v jeho náručí. Z této děsné temnoty nás Boží Syn vykoupil. Vyrval temnosti její kořist. Každý Beránkovou krví zkropený a vykoupený je vytržený z panství temnoty. Je zasazený do jiného světa. Jako vykoupení sice ještě vnějšně žijeme ve světě tmy, ale

svou vnitřní podstatou jsme přesazeni. Spojení v jedno tělo s ním jsme přesazeni do světa, kde žije On a vládne On, odkud nám ustavičně proudí moci budoucího věku skrze Ducha svatého.

On nás vysvobodil z vlády temnoty a přenesl do království svého milovaného Syna. (Ko 1,13)

6. dubna

On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření. (Ko 1,13–15)

Vysvobodil nás z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna. Láska a světlo, nenávist a temnota patří dohromady. V říši temnoty panuje vzájemná nenávist a třenice. V království Syna lásky je ovzduší vzájemné lásky a služby. Došlo ke smíření, přesazení. Byli jsme vytrženi ze staré půdy a přesazeni do říše lásky. Z té nové půdy, kam jsme byli zasazeni, čerpáme sílu milovat i tam, kde láska naráží na všemožné překážky a musí přemáhat chlad a odcizení. Láska je silnější než smrt a přemáhá všecek chlad smrti.

„Vysvobodil nás a přesadil do království Syna své lásky,“ Syna, na nějž je soustředěno všecko Otcovo zalíbení. V něm stvořil svět a v něm svět miluje.

V Něm máme vykoupení, odpuštění hříchů – takové odpuštění, kterým nás Otec vytrhuje ze závislosti na životě a prokletí starého světa, v němž jsme dříve žili. Odpuštění hříchů nás oprošťuje od starého světa a přesazuje a zakořeňuje ve světě novém, totiž ve světě Syna jeho lásky. Sláva Syna jeho lásky spočívá v tom, že je obrazem neviditelného Boha. *„Boha nikdy nikdo neviděl. Jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“* (J 1,18)

Útržkovitě nám o něm vyprávěli už proroci, ale doopravdy nám jej přiblížil až Syn. Mohl říci: *„Kdo vidí mne, vidí* zosobněného *Otce.“ „Jak můžeš [Filipe] říkat, ukaž nám Otce? Kdo vidí mne, vidí Otce.“* (J 14,9) V Pánu Ježíši Kristu, v jeho osobě, v jeho díle, v celém jeho zjevu máme dokonale výstižné vyjádření Otce v lidské podobě. *„On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření.“*

7. dubna

V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný, jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (Ko 1,16)

Jsme-li zachránění Stvořitelem, pak nás nemůže přivést k pádu žádná z věcí jím stvořených a padlých světů. Jsme skryti ve svém Stvořiteli jako ve svém Vykupiteli. Ten, který nás vykoupil, je ten, skrze kterého byly stvořeny všecky věci. Je-li tomu tak, pak nejsme vydaní na pospas stvořeným věcem. Ty jsou ve svém působení natolik omezeny, že žádná nám nepřátelská moc neunikne kontrole našeho Vykupitele. Jsme-li v něm, jsme tak kryti proti všem vlivům, které se uplatňují ve viditelném či neviditelném světě. Všecky věci jsou stvořené skrze něho a On je drží ve

své ruce. Všecky věci na nebi i na zemi, celý viditelný svět lidí, domů, různých zemí – a neviditelný svět, vlivy neviditelného světa na naše tělo ovzduší a počasí, škodlivé či neškodné klimatické podmínky, prostě všecko je skrze něho, až k těm trůnům, mocnostem a vladařům, knížactvu, jemuž podléhají věci tohoto světa a jeho říše. Z Danielova proroctví víme, že viditelné vlády podléhají neviditelným pohlavárům, že tedy svět není ovládán jen viditelnými vladaři. Nad nimi stojí neviditelné moci, trůny, vladaři a knížata. A vysoko nade všemi je náš Pán, prvorozený všeho stvoření.

„Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“ On je původcem, a jako takový i cíl, střed, k němuž všecko směřuje, který všecko kontroluje a používá ke službě svým svatým. Všecko nám musí sloužit k dobrému, k vnitřnímu růstu a budování.

Jsou-li všecky věci stvořeny pro Pána Ježíše, našeho Spasitele, pak jsou stvořeny i pro nás. Jsme-li z naší strany zajedno s Pánem, pak nám všecko slouží, všecko je nám poplatné, všecko spolupracuje k našemu věčnému vzdělání a slouží k naší potřebě.

8. dubna

On je přede vším a všecko jím stojí.
(Ko 1,17)

„*On je přede vším.*“ Není stvořený. Mocnosti, až do nebe nebes a až do nejzazších hlubin pekla, jsou stvořeny. On však je stejné podstaty s Otcem, jeho věčný Syn, existující dávno, než cokoliv bylo stvořeno. On také všechno drží jako pravá ruka Otcova, jíž Otec všechno svěřil.

„*Dána jest mi všeliká moc,*“ říká Pán Ježíš a jako ten vševládný a všemohoucí Pán vysílá ty své do světa. A ať nás pošle kamkoliv, ať nám svěří jakýkoliv úkol, nejsme nikdy vydaní na pospas libovůli mocností, nějaké náhodě či nějakým proudům lidských duchů ve světě národů. Všechno je pod jeho kontrolou, pod jeho mocnou vládou a všechno musí napomáhat k dobrému těm, kdo jej milují, těm, které On vyvolil. On drží

všechno pohromadě jako vládce a panovník.

„Dána jest mi všeliká moc.“ Avšak nad námi, Božími dětmi, údy svého těla, není v první řadě Panovníkem. Naše postavení je mnohem slavnější, náš vztah k němu je neskonale hlubší. Jsme údy jeho těla a On je hlavou. To je přece něco zcela jiného. A my všichni, kteří jsme údy jeho těla, jsme poddáni hlavě tak, že jsme s ním organicky spojení, s ním srostlí tak, jako je má hlava srostlá s ostatním tělem. Z něho čerpáme bez ustání sílu, tak jako v lidském těle se děje ustavičná látková výměna. Ve zdravém těle nikdy žádný úd nebojuje proti druhému. Jen vzteklí lidé nebo lidé duševně nemocní si sami škodí a působí si bolest (koušou se do rtů a pod.) Ve zdravém organismu se všechny údy snaží vzájemně si pomáhat.

9. dubna

On jest hlavou těla – totiž církve. On je počátek a první zrozený z mrtvých – takže je to on, jenž má prvenství ve všem.
(Ko 1,18)

„*On je hlavou těla.*“ Boží Syn žil na světě 33 roků jako Ježíš z Nazareta, jako syn Izraele. Tím však, že položil svůj život, se stal hlavou nového lidstva.

„*On má ve všem prvenství.*“ Toto prvenství mu zůstává. Pravý úd jeho těla se necpe dopředu, slouží hlavě, každý úd na svém místě pod vedením hlavy.

„*Otci se zalíbilo, aby v něm přebývala všecka plnost.*“ Celá plnost, to je Otec, z něhož všecko pochází a k němuž se vše vrací. Není nic v Bohu, co by se nezjevilo v Synu, co by Syn neoznámil. Pán Ježíš není jen vyjádřením určité stránky Boží dokonalosti,

nýbrž v něm přebývá všecka Boží plnost tělesně. Celá ta nekonečná nevyzpytatelná sláva Boží v něm září, je v něm ztělesněna.

„Spatřili jsme jeho slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn,“ píše Jan (1,14). *„Aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest.“* Bůh Otec přebývaje v Pánu Ježíši jen prostě nespočíval, ale jeho cílem bylo, aby skrze Pána Ježíše všecky věci znovu sám se sebou smířil a přivedl k sobě zpět.

„Smíření přinesla jeho oběť na kříži.“ Smířil nás s Bohem, stvořil mír, uvedl nás od Boha odcizené a oddělené znovu pod Boží vladařství. Jako Bohu navrácení jsme znovu postaveni do služby Bohu. Kéž nás v tom Pán zachová a den za dnem posiluje až do dne svého návratu.

10. dubna

Vás, kteří jste dříve byli odcizeni a nepřátelští Bohu svým smýšlením i zlými skutky. (Ko 1,21)

Apoštol nejdříve ukázal, že všecko na nebi i na zemi bylo s Bohem smířeno a přivedeno k němu zpět jedině skrze na kříži prolitou krev našeho Pána a Spasitele. Nyní ukazuje náš někdejší stav. Všichni jsme se Pánu Bohu odcizili. Už jsme nebyli u něho doma. Cítili jsme se dobře daleko od něho. Dlouho jsme se mu vyhýbali. Necítili jsme se volnými, nebylo nám pohodlně v Boží blízkosti, prostě jsme se stali cizinci od něho vzdálenými. Naše vlast už nebyla u Boha.

Tak to vypadá s přirozeným člověkem. Necítí se u Boha dobře, chce se mu vyhnout a vyhýbá se mu, jak jen to jde. Máme všecky důvody po celou věčnost

Pánu Bohu děkovat, že nad vším tím odcizením zvítězil svým svatým Duchem, vytrvalostí své lásky, svým hledáním a ťukáním u našich dveří. Svým smýšlením jsme byli Boží nepřátelé a toto nepřátelské smýšlení se čím dál více upevňovalo a zjevovalo ve zlých skutcích. Skutky vyrůstají z našeho smýšlení. To, co roste ze smýšlení Bohu odcizeného, jsou zlé skutky, ať si třeba v lidských očích vypadají sebeušlechtileji a krásněji. Je v nich jed. Člověk se může sebevíc snažit zachovat si čistý štít. Jeho životem a skutky, ať jsou v lidských očích sebelepší, se přesto táhne černé nebo šedé vlákno. Člověk se točí kolem sebe, snaží se líbit sobě a lidem, vystříhá se nepříjemností a trapností, dbá na vlastní čest a přednosti. Je to jedním slovem jiná než Boží linie. Pán Bůh je láska a z lásky vydal za nás svého jednorozeného Syna. My naopak se snažíme dělat dobré těm, kdo nám udělali něco dobrého, abychom nevypadali nevděčně. Ale obětovat svým nepřátelům to, co mám nejraději, to bychom nesvedli. Toho je schopna jen Boží láska.

A toto své smýšlení udílí Kristus i nám. Pán Bůh nám dává „mysl Kristovu“, takže jsme schopni jako On, jednorozený Boží Syn, trpět, mlčet, milovat, strávit

se pro druhé, aniž bychom při tom hledali něco sami pro sebe. To se při nás projevuje všude tam, kde Duch svatý triumfuje nad naším duchem a všecku naši ctižádost, sobectví a soběstřednost uvádí do poslušnosti a poddanosti kříže Kristova.

11. dubna

Smířil vás s ním, když ve svém pozemském těle podstoupil smrt, aby vás před Boží tvář přivedl svaté, neposkvrněné a bez úhony. (Ko 1,22)

Kristus vstoupil do lidského těla, aby je mohl obětovat Bohu. Svou smrtí nás ve svém těle smířil s Bohem a v našem nitru stvořil něco zcela nového.

Stejně jako postupně narůstalo naše odcizení, tak se postupně vyvíjí i přibližování k Bohu. Čím blíže jsme k němu, tím cizejší je nám svět se svými žádostmi, vášněmi, pýchou a sobectvím. Stejně jako se přirozený člověk Pánu Bohu čím dál více vzdaluje a vůči němu zatvrzuje, tak se stupňuje i naše odcizování světu. Svět nad námi pozbývá moci, ztrácí pro nás svou přitažlivost, už nás neokouzluje, a to v té míře, v jaké zakořeňujeme

v neviditelném světě s jeho dary a silami, které v nás získávají čím dál více prostoru. Kvůli tomu musel Kristus zemřít.

Svou smrtí nás smířil s Bohem a úplně anuloval veškeré satanovy nároky na náš život. Satan nás musel propustit. Tak zároveň Pán Ježíš vytvořil prostor pro přebývání Ducha svatého v nás. Stvořil pro nás úplně nový svět. Božím cílem je: nás, kteří jsme byli kdysi ovládáni satanem, spoutáni různými vášněmi, sobectvím a vším možným zlým, chce nyní posvětit, proměnit v bezúhonné Boží děti, v lidi, kteří jsou zde pro Boha, kteří všechny své síly a schopnosti dali k dispozici Pánu Bohu a zasvětili mu všecky své radosti a bolesti, všecko své úsilí, naději a lásku. V Boží blízkosti si čím dál více uvědomujeme všecko, co ještě není z něho, všecko pokřivené, co se musí narovnat, všecko, co se skrývá v našem podvědomí, v našich pocitech, všecky hrany, které se musí vyhladit pod kázní Ducha svatého. Skrytý svět našeho nitra se čím dál více očisťuje od obav a žádostí, od lásky k pozemskému a strachu z viditelného – prostě zdroje a pohnutky naší bytosti se vracejí zpět k Bohu, jsou jemu zasvěceny, jím ovládány a řízeny.

12. dubna

Pokud ovšem pevně zakotveni setrváte ve víře a nedáte se odtrhnout od naděje evangelia. (Ko 1,23)

„*Pokud setrváte ve víře,*“ tedy v životní závislosti na Pánu Ježíši, našem Spasiteli. Víra nás s Pánem Ježíšem spojuje a udržuje ve spojení s ním, takže On sám může oplodňovat zdroje našeho života, vést naše kroky a ovládat naši budoucnost.

„*Kdo zůstává v něm, ten nese ovoce mnohé,*“ kdo zůstává v něm zakotvený skrze víru. Jedná se zde o nejniternější základ. Tím musí být základ víry. Nesmíme se dát strhnout do přirozeného způsobu života. Naše víra spočívá na novém základě. Ten základ není něco z nás a v nás, ale je to Kristus. On je ten úhelný kámen. Řídí náš život a jako úhelný kámen nás nese. Proto jsme zakotvení a pevně stojíme.

Základ je nepohnutelný a tím je osobnost Pána Ježíše Krista. V Něm máme pro celý pozemský život i pro celou věčnost pevný základ pod nohama. Pohne-li se základ, pohne se všecko. Avšak na pevném základě, Pánu Ježíši, stojíme pevně. Ať si přijde nečas a bouře, dům stojí pevně! Jako pevně zbudovaný se dům prokáže teprve v nečase a bouřích. Jsme-li hluboce zakotveni v našem Spasiteli, máme sílu vzdorovat všemu, co by námi chtělo otřást, co by chtělo zkalit tu živou naději, které se nám dostalo v evangeliu, co by nás chtělo zlákat zpět do pozemských nadějí, do oblasti strachu z lidí, do viditelných marností.

13. dubna

Pokud ovšem pevně zakotveni setrváte ve víře a nedáte se odtrhnout od naděje evangelia, jež jste slyšeli, jež bylo kázáno všemu stvoření pod nebem a jehož jsem se já, Pavel, stal služebníkem. (Ko 1,23)

Je kolem nás plno lidí, kteří se ve svém jádru dali zmást a odtrhnout od prostoty evangelia. Slovo, které zde Pavel užívá – *„odtrhnout“* od naděje evangelia – bývá chápáno v souvislosti s intelektem. Zde však se to vztahuje na duchovní svět. Je mnoho i duchovně „odtržených“, sem a tam zmítaných mezi nadějí a strachem, bez duchovní rovnováhy. Takový od evangelia „odtržený“ člověk se otevírá rozličným nadějím a obavám. Dnes se bezuzdně raduje, zítra propadá depresi.

Z takového rozkolísaného světa nás může vytrhnout jedině naděje evangelia, od níž se, žel, tak mnozí dají odtrhnout. Varujme se oddávání pozemským nadějím a vyhlídkám, aby nás neodtrhly od té evangeliem na svícen postavené naděje. Nad duchovním životem je třeba bdít, třídit vlivy, které na nás doléhají, abychom se nepodchladili nebo nepřehřáli.

To evangelium kázané všemu stvoření pod nebem proniklo i k nám, otevřelo nám nový svět, zplodilo v nás novou naději, vytrhlo jádro našeho vnitřního i vnějšího života ze starého světa a zakořenilo nás do Pána Ježíše. O tomto evangeliu říká apoštol samozřejmě ze svého geografického pohledu, kdy v podstatě před sebou viděl jen světovou říši římskou, že je kázané všemu stvoření. *„Jehož jsem se já, Pavel, stal služebníkem.“* Každý z nás by měl být živoucím evangeliem pro celé stvoření, ať nás Pán postaví kamkoliv, evangelizujíce slovem, činem, celou bytostí a způsobem života, prostě tím, že jsme dětmi evangelia, že se jím dáme opanovat a obnovit. Buď sláva Bohu a Beránkovi!

S Kristem ukřižován a vzkříšen

Římanům 6; Koloským 3; Efezským 2,1–6

14. dubna

Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. (Ř 6,5)

Obrácení bývá často chápáno nesmírně povrchně. Obrácení není jen nějaké odložení špatných zvyků a hříchů. Obrácení je sjednocení s Kristem v jeho smrti, pohřbení a vzkříšení, je to totální změna naší podstaty, vytržení ze starého světa. Lidé světa žijí pro sebe, Boží děti žijí pro Boha. To je obrovský rozdíl. Padlý člověk učinil středem svého života své já. Kolem něho se všecko točí. Ideál, hodnota, poesie, sláva obráceného člověka spočívá v tom, že žije pro svého Boha. Obrácení a ospravedlnění lze přijmout toliko vírou. Doslovný překlad pátého verše říká, že víra z nás činí jednu rostlinu s Kristem. Víra je odpovědí ze strany člověka

na dílo spásy, stvořené láskou Pána Ježíše. Stará podstata je zrušena. Už nikdy se nemůžeš stát tím starým člověkem, kterým jsi kdysi byl, protože ten je s Kristem ukřižován. Ani kdybys upadl zpět, nebudeš už nikdy tím starým stvořením. Avšak běda tobě, zapřeš-li svou víru.

Základ našeho spasení není v nás, v našem myšlení či pocitech. Spočívá nedotknutelně pro celou věčnost v Ježíši Kristu, našem Pánu, v jeho dokončeném díle spásy na Golgotě. Vírou jsme uznali a podepsali své odsouzení na smrt. Tak se naše záležitost stala záležitostí našeho Spasitele. Se všemi kořeny svého bytí jsme byli vytrženi ze staré půdy hříchu a přesazeni do nového života. V těle Pána Ježíše bylo souzeno naše staré tělo hříchu a odsouzeno na smrt. Rozsudek byl proveden. My však často ve smrti nezůstáváme a svou nevěrou probouzíme mrtvolu k životu. Náš postoj k Pánu Bohu nevykazuje vždy tu pravou věrnost a bezpodmínečnou důvěru, proto upadáme do hříchu. Naše stará přirozenost umřela, byla pochována, umrtvena. My však jsme sestoupili do starého světa, a tak tělo hříchа ožilo. Postoj víry, kterým jsme přijali ospravedlnění, musí být důsledně uskutečňován po celý

náš život. Moc k tomu jsme obdrželi. Je v prolité krvi našeho Spasitele. Kdo chodí pod záštitou krve Pána Ježíše, zapuzuje mocnosti pekla, které musí ustoupit. Věru, krev Pána Ježíše, to není jen nějaká planá filozofie s určitými mezerami, která se nehodí pro praktické použití. Vírou v tuto krev se stala naše smrt na kříži Pána Ježíše skutečností.

Mocí své nové přirozenosti jsme schopni odmítat všecko, co by se u nás chtělo prosadit z marností světa a udržujeme se ve svobodě od hříchu. Díky Bohu je nám dána možnost, jak dosáhnout svobody od mrtvolného zápachu hříchа. Smím chodit s Pánem Ježíšem, smím mu sloužit a žít pro něho. To je ta pravá biblická střízlivost, to je zdravý názor na život. Jsme sjednocení s Pánem Ježíšem a On s námi. Bez něho jsme jen karikatury.

15. dubna

Díky Bohu za to, že jste sice byli služebníky hříchu, ale potom jste se ze srdce přiklonili k tomu učení, které vám bylo odevzdáno. (Ř 6,17)

Pán Bůh žádného člověka neznásilňuje, nikomu se nevnucuje. Jeho milost není neodolatelná. Je to moc jeho lásky, která lidské srdce táhne ke Spasiteli. Jak se to děje, nevíme. Když se to však stane a lidské srdce je získáno pro milost, vydechne si v blažené svobodě a také se skutečně cítí svobodným od všech svázaností. Člověk prostě vztáhl ruku uprostřed nejvyšší nouze a bezmocnosti jako kdysi Petr, tonoucí na bouřlivém moři, Pán se ho zmocnil a pomohl mu. S milostí se k nám přiblížil nový svět. Jak tomu bylo dříve, když jsme se ještě namáhali pod Zákonem a jak je tomu dnes?

Mně zdálo se, že zhynu v hříších svých,
však Ty jsi do svých loktů milostných
mne přijal, když jsem lkal, a odpustil
a nikdy's mne z nich, nikdy nepustil.
Svou ruku kladu ve tvou zas,
co slzy slasti kanou zpod mých řas.
Přes radost, strast i žal,
jak's vedl, veď mne dál
a slavně doveď si mne ve vlasti jas!

6. kapitola Římanům hovoří úchvatně o Zákonu. Zákon požaduje a požaduje a požaduje, ať chci nebo nechci, ať mohu nebo nemohu plnit jeho požadavky. Má svaté právo požadovat. Spasitel sám nemohl Zákon obejít, ale musel bezpodmínečně naplnit všecky jeho spravedlivé požadavky. Zákon má skutečně svaté, nedotknutelné právo na nás, hříšné lidi. Svatý Bůh má neoblomnou vůli a neoblomný Zákon. Neřídí se podle nás lidí, podle našich přání a předpisů, podle toho, co se nám zdá správné nebo nesprávné. Pán Bůh bezpodmínečně trvá na naplnění svého Zákona, ať se tomu jakkoliv vzpíráme. Každé přestoupení má za

následek soud.

Pod Zákonem stojíš, dokud jsi všecko, co jsi a co máš, nepodřídil milosti, své jitřní i večerní hodiny, svou četbu a korespondenci, svou peněženku. Nepoddáš-li všecko milosti, neprožiješ nikdy její slávu. Milost bere z našich rukou pozemské věci a dělá z nich smetí. Milost, to není nějaká mrtvá nauka, ale Boží moc, zosobněná v Pánu Ježíši Kristu. Zastav se ve ztišení před tím, který neměl žádné podoby ani krásy, nic, proč bychom ho žádostivi byli (Iz 53), zahleď se na něho zrakem víry. On je tvůj Spasitel, Zachránce, ten, kterého právě potřebuješ. Odvážíš-li spojit se s ním vírou, pak nadejde i pro tebe chvíle, kdy v něm rozpoznáš toho Nejkrásnějšího mezi syny lidskými a přijmeš jako nejvyšší štěstí, že smíš být jeho otrokem. Budeš děkovat svému Bohu, že se tě zmocnil. Vzdej se všeho pozemského, vzdej se sebe sama a budeš vítězem. Celá tvá bytost bude čím dál více prahnout po něm, po té vodě živé.

16. dubna

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. (Ko 3,1)

Kdosi případně poznamenal, že třetí kapitola Koloským začíná v nebi a končí v kuchyni. To je to pravé křesťanství, pravé evangelium, ten nejhlubší rozdíl mezi katolickým a protestantským smýšlením. Katolík se má svými dobrými skutky a bohoslužbami vypracovat do nebe. Evangelická cesta je: Věř v Pána Ježíše Krista, který byl vyvýšen na kříž, vstal z mrtvých a vstoupil na nebe. Víra nás sjednocuje s Kristem. Kdo opravdu z celého srdce věří, je spolu s Kristem ukřižován, pochován, aby zde dole už nežilo jeho staré já. Je s ním vzkříšen do nového, kvalitativně jiného, Božího života a přesazen do svrchního světa, jehož se stal občanem, dítětem Nové smlouvy a může

všecky pozemské věci konat jako nebeský občan: vládne spolu s Kristem shora dolů až do té kuchyně.

„Byli jste vzkříšeni“ je v řečtině vyjádřeno jedním slovem. Byli jste vzkříšeni s Kristem. V životním spojení s Ukřižovaným a Zmrtvýchvstalým jsme s ním ze země vytrženi. On zemřel a váš život je spolu s ním skryt v Bohu, v sjednocení s Bohem. Střed a základ vašeho života se změnil, jste přesazeni do svrchního světa, s Kristem v Bohu, jedno s Bohem. To jsou ti vytržení! Katolík chce toho dosáhnout vlastní námahou. My jsme přesazení do zcela jiného světa. Ale i mezi evangelíky je mnoho lidí, kteří se velice namáhají. I zde jsou mnozí, kteří se chtějí do nebe nějak dopracovat. Ale jediná cesta je cesta víry. Jedině vírou v něho můžeš uniknout zemské přitažlivosti a nepodléhat jí, když na tebe působí. Tak je náš život životem skrytým, je světu tajemstvím. Ani není potřebí, aby nám svět rozuměl. Nám patří nebe, ten svrchní svět. Ale až se jednou zjeví Kristus, náš život, pak se i my spolu s ním zjevíme v slávě.

Proč však je pak dále psáno *„umrtvujte své pozemské sklony“*? Řecký gramatický tvar vyjadřuje skutečnost, která se děje hned a jednou provždy.

Konec se vším tím starým! Bylo by to hrozné, kdybychom všecko to staré museli stále vláčet sebou a za určitých okolností znovu a znovu upadat. Žijte v nebeském světě a nikdy se do toho starého nevracejte!

17. dubna

Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. (Ko 3,1)

Je nesmírně veliký ve své moci k nám, kteří věříme. Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána jak v tomto věku, tak i v budoucím. (Ef 1,19–21)

I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušní vládce nadzemských

mocností, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. I my všichni jsme k nim kdysi patřili. Žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši. (Ef 2,1–6)

V první kapitole listu do Efezu ukazuje apoštol cestu, po níž šel Pán Ježíš jako naše hlava. 20. verš hovoří o té nesmírně veliké moci, kterou Otec dokázal na Kristu, když ho vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích. Pojem „v nebesích“, doslovně „v nebeských oblastech“, se v listu do Efezu vyskytuje pětkrát. Poprvé v 1,3, kde se hovoří

o duchovním požehnání v nebeských věcech v Kristu v novém, nebeském světě. To je ta oblast, o níž se mluví ve v. 20, kde sedí Kristus po Boží pravici. Druhá kapitola ukazuje postavení vykoupených dětí Božích. Byly kdysi mrtvé ve vinách a hříších, ale Pán Bůh je spolu s Kristem obživil, vzkřísil a posadil do nebeských míst. V Kristu je naše nebe. Vírou jsme byli vzkříšeni a posazeni do nebes, abychom se usadili tam, kde je usadil Pán Ježíš, po Boží pravici. Není to až příliš nádherné? Jaké skvostné postavení! O tom bychom mohli hovořit celé roky. A v Ef 6,12 se mluví o mocnostech v nadzemských oblastech. Jsou zde mocnosti, které zatím nebyly zbaveny trůnu.

Ale vraťme se k Ef 1,20: Vidíme, že v nebesích jsou stupně, světy, nadřazené jeden druhému. Ale nad všemi těmito mocnostmi trůní Kristus, i nad těmi, které ještě vládnou v nadzemských oblastech, dokud nebudou svrženy na zem (Zj 12,6). Pokud žijeme právem svého nebeského občanství nad těmito mocnostmi, které jsou hotovy každým okamžikem na nás zaútočit, *„kralujeme v životě s Kristem“* (Ř 5,17). Pokud však dáváme prostor pozemskému smýšlení, pokud nás přitahuje země a pokud neuplatňujeme své

právoplatné postavení nad těmito mocnostmi, má ještě satan v našem životě záchytné body, na něž může útočit.

18. dubna

Probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni. Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši. (Ef 2,5–6)

Naše vlast, půda, v níž kořeníme, není už tedy země, ale nebe. Ten nebeský svět, tam, kde Kristus sedí na Boží pravici, to je náš magnet. Jsme-li vykoupeni krví Pána Ježíše, pak musíme být vykoupeni od zemské přitažlivosti. Ve vítězné písni Zj 1,5 čteme: *„Který si nás zamiloval a vykoupil nás svou krví od hříchů.“* Kdo je skutečně obmytý krví, je oproštěný od hříchů, vykoupený, vysvobozený, vykoupený z pozemského smýšlení. Náš život musí vykazovat skutečnost, že nás krev Pána Ježíše oprostila od rodné hroudy a přesadila do nebeské podstaty. Vytrženi ze

země a pozemského smýšlení a přesazeni do nebes vcházejí Ježíšovi učedníci domů, jakmile k tomu dozrají. K tomu je však potřebí skutečná spoluúčast s Kristem na ukřižování, pohřbení, oživení a zmrtvýchvstání, posazení na nebesích a život v nebeském světě. Forma je satanu k smíchu, ale podstata, žitá podstata Kristova, žitá dogmatika, postoj víry tlumočený v etice, to je pro nepřítele smrt. A to je také to, čemu chce za každou cenu v našem životě zabránit, co chce zmařit, zpackat, zkarikovat.

Ve Fp 3,19 píše Pavel o lidech, kteří smýšlejí přízemně, jsou zaměřeni na pozemské věci. Takoví nepatří k těm opravdovým vítězům, ještě je přitahuje země. Závaží, které tíhne k zemi a poutá k ní je „nebýt vykoupen Kristovým křížem“. Jejich smýšlení v obavách a nadějích je určováno zemí. Avšak jen ti, kdo jsou skrze Kristovu smrt vytrženi ze země, budou v den, kdy se Pán Ježíš vrátí, vytrženi k němu. Jen vytržení mohou být vytrženi. Pokud nás ještě poutá země se svými obavami či nadějemi a nejsme z jejího vlivu vytrženi Kristovým křížem, nepatříme k zástupu vítězů. Pán nás ze země nevyrve násilím. Násilná proměna těla těch, kdo jsou ještě přízemního smýšlení,

není dle učení Písem myslitelná. Tato konečná proměna se ve vší tichosti připravuje *„silou, kterou je mocen všecko si podmanit“* (Fp 3,21). Vytržení není nějaký násilný Boží zásah. Pán Bůh nezasáhne násilím tam, kde jsme se nedali vykoupit a proměnit Kristovou krví. Nebyl by tak před peklem ospravedlněn. A že Pánu Bohu záleží na ospravedlnění i před duchovním světem, vidíme z knihy Jobovy.

19. dubna

Hledejte to, co je nad vámi. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem.
(Ko 3,1–2)

Naše chození, naše občanství je v nebi. Musíme, žel, přiznat, že církev Pána Ježíše jako celek nikdy nevešla do skutečně podstatného společenství kříže a smrti s Pánem Ježíšem. Proto při ní ani není patrné sjednocení s jeho vzkříšením. Církev se prostě nechce vzdát domovského práva na zemi. Ještě si dělá nároky na zemi a lidi, nároky, jimž dávno měla být mrtvá (Ko 3,1–3). Nemůžeme mít dvojí občanství. Jednoho se musíme vzdát. Musíme si dát líbit, že na zemi budeme *„jako ovce určené na porážku“* (Ř 8,36). Bude se s námi jednat jako s těmi, kteří nemají na nic nárok. Avšak budeme pod ochranou Boží a budeme vědět, že nikdo nám nemůže udělat nic, než

co nás zase o krok hlouběji uvede do nebeské podstaty a občanství. Ale kupředu se musí. Pokud se církev jako celek dosud nevzdala svého pozemského občanství, čeká ji ještě období putování po poušti jako děti Izraele. Pokud děti Boží neumějí žít na zemi jako hosté a příchozí, budou se tomu muset naučit na poušti. Kolika lidem musel Pán vzít muže, ženu, dítě nebo něco jiného, protože jejich srdce na tom viselo, místo aby z toho oslavovali Boha. Dokonce k samému Božímu Synu přišel pokušitel a nabízel mu říše světa a jejich slávu. Chceš na zemi panovat? Tak se přede mnou pokloň. Dám Ti to všecko. Jistě, satan je ochotný rozdávat. Nabízí mnohé a jako kníže tohoto světa má leccos na rozdávání. Mladíkovi a dívce, po cti toužícímu muži nabízí potravu pro přirozeného člověka a krmí je prachem země. Tak se mstí. Had byl prokletý, aby se plazil po zemi a sytil se prachem, a tak i nás chce strhnout do prachu a krmit prachem. Všecko, co nám země nabízí na slávě, nádheře, bohatství, je pouhý prach. Nechceme se přece sytit prachem jako had!

Naše srdce prahne po slávě. Ale není pro nás jiné skutečné slávy, pro nás, k Božímu obrazu stvořené a ze

své výše padlé, než ta sláva nebeská. Nebuďme už zemskými červy! Vzhůru z prachu, dítě Boží! Výchovou na poušti pronikáme k tomu, co je nahoře. To je ta pravá sláva pro ubohé, prokletí země zaprodané ale krví Beránkovou vykoupené životy!

20. dubna

Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši.
(Ef 2,6)

Pán vstoupil do našeho hříšného těla (Ř 8,3), aby nás svou smrtí z něho vysvobodil. V něm, v tom Zmrtvýchvstalém, se nám nabízí nový svět, naprosto odlišný od přirozeného světa našeho těla. Sám Pán nás učí, jak máme v tomto novém světě žít. Denně nás do něho uvádí hlouběji a hlouběji. Setkáváním s bratřími se učíme milovat, trpět a sloužit. Kdykoliv se chce uplatnit něco z naší staré přirozenosti, skrýváme se hlouběji v něm. Tak Pán nad námi získává více moci. Je stále po ruce, aby nám poskytl pomoc. Varuje nás, kdykoliv nás něco chce vylákat ze skrytosti v něm. Pán bdí nad těmi, jejichž srdce bdí. Kdo si zvykne trpět v sobě něco, co patří do Kristovy smrti, byť by to bylo jen

něco ve fantazii, ten v sobě nosí věčnou disharmonii, ten ještě částečně žije v těle. Takový se dosud neodvážil plně věřit Písmu, moci smrti a zmrtvýchvstání Pána Ježíše, ten plně nevěří, že Duch má moc nás přesadit do nebeských míst spolu s Kristem na trůn.

Všecko záleží na tom, abychom vírou cílevědomě uplatňovali právo synovství, postavení s Kristem v Bohu, v nebeské vlasti, kterou nám vydobylo spásné dílo Pána Ježíše Krista. Jen už nikdy nemějme nic společného s něčím přízemním, co v sobě odhalíme, i kdyby to byl jen náznak. Nemysleme, že je to něco, co prostě trpět musíme. Jsme občany nebeské vlasti a každý satanův pokus něčím nás znova zlákat a připoutat k zemi vede jen k tomu, že se úžeji přimykáme k nebeskému domovu. To se děje na kolenou, v adoraci, v hlubokém ztišení, ne nějakou námahou. Písmo přece říká, že jsme spolu s ním „posazeni“. Tam je náš domov. Odtud čerpáme sílu ke vzdorování útokům satana, který se pokouší, aby se v nás uchytila závist, žádost těla, žádost očí a pýcha. Všecky boje a utrpení vedou k tomu, že tím více zakořeňujeme ve své nebeské otčině. Věčnost je nám čím dál bližší, nebe sestupuje k nám a my vystupujeme

vzhůru, a to ne do nějakého vysněného nebe, ale do niterného obecenství s Pánem, kde je nám s ním dána moc. Učíme se poznávat svoji bezmocnost a důvěřujeme krvi Pána Ježíše. Opíráme se o jeho slovo.

Zmrtvýchvstalý Spasitel a jeho učedníci

Jan 21,3–18

21. dubna

Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Šli a vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili. (J 21,2–3)

V této době mezi Velikonocemi a Letnicemi chci vaši pozornost upřít na některé body tohoto líbezného příběhu. Mají svůj osobitý půvab a hluboký smysl, ta setkání Pána Ježíše s učedníky po jeho zmrtvýchvstání a obsahují mnoho pro nás významného. Setkáváme se zde především s tím starým Petrem. Je stále stejný. Pán ho varoval: *„Duch zajisté hotov jest“* (ne Boží, ale lidský), hotov vrhat se dopředu,

odvážný, vroucí, ohnivý. *„Ale tělo je slabé.“* Nakonec z toho není nic, než hořký pláč a strašná katastrofa. Ta je už za nimi, ale Petr je stále tentýž. Pohotově se opáše a strhává i ostatní do práce. Pán musí znovu přijít, zasáhnout a zjevit se jim na troskách jejich horlivosti. „Půjdu lovit ryby.“ Jistě, byl předurčen být na čele církve. Ale kolik námahy a práce musí Pán věnovat svým nástrojům, než to, k čemu je určil, se objeví v podobě Pánem zamýšlené. Petr neměl zůstat rybářem. Měl se stát rybářem lidí. To staré mu však už jaksi nejde a tomu novému se ještě nenaučil. Je stále tím starým Petrem, není dosud obnovený. Tak pracují po celou dlouhou noc, a když v jitře k nim zazní hlas: *„Děti, nemáte něco k jídlu?“*, musí odpovědět: *„Nemáme nic.“* Samozřejmě to nevím určitě, ale sotva si můžeme Pána představit jinak, než že je v každé chvíli hotov vystoupit a zjevit se učedníkům. Oni se však dosud nenaučili s ním počítat a volat ho ku pomoci ke svému rybaření, ať jdou nebo stojí, ať pracují nebo odpočívají. Kdykoliv se jim zjevil, byli překvapeni. Nebyli na to připraveni a nepoznali ho. A teď se jich táže: Máte něco k jídlu? Máte něco, co byste mi nabídli? Co vaše práce vynesla pro mne? Není-liž

pravda, milí čtenáři – jsme-li děti Boží, pak musíme dbát na to, aby každá naše činnost něco vynesla pro Pána. Už přece nežijeme na vlastní účet, vlastním zájmům při svém rybolovu, na tržišti života. Má tu něco být pro něho, svědectví, jeho libá vůně. I čtení těchto úvah splní své určení, jen když náš každodenní život bude mít jediný velký cíl: naše každodenní činnost musí něco vynést pro Pána.

22. dubna

Ježíš jim řekl: „Přátelé, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli: „Nemáme.“ Řekl jim: „Hoďte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ Hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb. (J 21,5–6)

Máte něco k jídlu? ptá se Pán. Vždyť je nepotřeboval. Už dávno sám pro ně pokryl stůl. Všecko bylo pohotově: ohniště, ryba, chléb. Ale i oni mají něco poskytnout ke společnému občerstvení, k obecenství. Mají-li však něčím přispět, pak to musí vypůsobit Pán sám. Iniciativa nemůže vzejít od ohnivého Petra. Tomu se však teprve musí naučit, jako tehdy při poslední večeři. Tehdy věděl, na koho se má obrátit. Když sám nemohl Pána dosáhnout, dal pokyn Janovi: Zeptej se ty! Teď se však ani jeden ani druhý Pána na rybaření neptal. Sotva Petr řekl, že půjde lovit

ryby, byli všichni hotovi jít s ním. Ale k ničemu to nebylo. Teprve když jim Pán dal pokyn a udal směr, naplnila se jejich síť rybami. Hrozná katastrofa ležela teď za nimi, ale smrt Pána Ježíše byla pro ně ještě mrtvým, zapečetěným kapitálem, který jim mohl otevřít až Duch svatý. Kéž se pro nás, děti vzkříšení, stane v těchto dnes běžným všecko, co je pro nás složeno v utrpení a smrti Pána Ježíše, abychom se ve vší naší činnosti, službě, práci a konání v pozemském zaměstnání či v práci na Boží roli poddali v poslušnost kříže, dovolili, aby tam pod křížem byla nad námi zlomena hůl, byl udělán kříž nad naší iniciativou, nad naším působením a chutí do práce, abychom byli před ním důkladně zahanbeni. Pak nebudeme dlouhé noci marně pracovat, až v nadcházejícím ránu nám pozvolna na obzoru vzejde postava Pána a někdo, kdo stojí Mistrovi blíže než my, nás bude muset upozornit, že je to Pán. Máme co činit s ním. Stojí na břehu a čeká, abychom vstoupili do obecenství s ním, přinesli mu všecko, aby nás očistil tak, aby v nás bohatě a jasně zazářilo ke cti a chvále jeho jména to, co On sám do nás vložil.

23. dubna

Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše, a povede, kam nechceš. (J 21,18)

Jakmile Petr uslyšel „Je to Pán“, opásal se a vrhl se do moře, jako už kdysi, kdy mu to nedalo, aby zůstal v lodi.

Ve druhé části setkání s Pánem znova vidíme jeho zdvižený prst: *„Když jsi byl mladší, sám ses přepásával.“* Vždyť se pak stejně musel vrátit na loď, aby ostatním pomohl s bohatým úlovkem. Jestliže se Pán nemá v nás zklamat ve svaté chvíli, kdy každý věřící má být na svém místě, ale radovat se z ovoce své dlouhé námahy s námi, pak si musíme dát pozor,

abychom nepředbíhali a nevrhali se někam, kam nás nevolá, i kdyby nás pudila nevím jak žhavá láska. Lásku Pán Petrovi nevytýkal. Ale jak daleko to se svou láskou Petr dotáhl? *„Až zestárneš, jiný tě přepáše.“* Chceme se v těchto tichých chvílích dát přepásat, ať Pán s námi své dílo dokoná.

Kéž nám dá Pán milost, abychom za vším viděli Pána ne někde v rohu, ne tělesným zrakem – ale osvícenýma očima své mysli, abychom slyšeli jeho hlas a podřídili se jeho probodené ruce. Při tom si vždy vzpomenu, že Pán vstupoval na nebe s pozdviženýma rukama a říkám si: Tyto pozvednuté ruce nikdy nestáhl zpět. Jsou nad námi vztažené a jsou hotové nás opásat a vést, naše myšlenky a smysly, naše očekávání a naděje, spoutat naše přízemní smýšlení a podstatu, abychom se ztišili. K tomu je potřebí moci z výsosti. Ztišit lidského ducha a mysl může jedině On. Tvé záležitosti i ty sám se musí dostat do jeho ruky. Každý z nás se má dostat blíže k Pánu a všichni společně se máme v duchu lásky a pravdy posílit ke službě, která by něco vynesla pro Pána a my nemuseli přiznat: „Nemáme nic.“ Spíše abychom po poznání toho vlastního „nic“ skrze jeho Ducha v té omezené době

svého života na této zemi přinášeli ovoce jím zplozené, očištěné, vyzrálé k chvále jeho Otce ve dni jeho příchodu.

Tělo Kristovo

Efezským 4,1–16

24. dubna

Proto vás já, vězeň Páně, prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem. (Ef 4,1)

I když ne tak doslova jako apoštol Pavel, přece i my máme být v jistém smyslu vězni Pána Ježíše, jím spoutaní, máme-li druhé napomínat, aby chodili *„hodně Pánu v tom povolání, kterým jsou povolaní“*. Jak to je? Být spoutancem Páně či mít v sobě sůl, která chrání před hnilobou, je jedno a totéž. Jak se člověk stane takovým vězněm Páně? Jedno místo mi v této souvislosti obzvlášť leží na srdci.

V Ž 118,27 je v původním textu doslova: *„Jehova je Bůh, dává nám světlo. Važte provazy sváteční oběti až k rohům oltáře.“* Je to jedno z těch míst, které mi Pán podtrhl. Často se k němu vracím. Zdá se mi, že si smím představit Hospodina, Otce světel, jak

má v jedné ruce plápolající světlo a v druhé provaz ke svázání sváteční oběti – a to jsme my – k připoutání k rohům oltáře. Pán z nás chce učinit sváteční oběť: tělo, duše, duch na oltáři, otroci Ježíše Krista. Hospodin je Bůh, dal a dává nám světlo. Světlo a pravda. Světlo není na hraní ani k tomu, abychom si spálili prsty, ale je tu k tomu, abychom se stali sváteční zápalnou obětí na oltáři svého Boha, jeho zajatci.

Být jeho už navždy! Přemoženi mocí jeho pravdy, která i dnes sráží k zemi, spoutáni s ním, tím Pánem slávy. Oživme si znova před duchovním zrakem tu klasickou novozákonní postavu, jejíž příběh naplňuje skoro celé Skutky a jíž církev za tolik vděčí: osobnost apoštola pohanů. Ve chvíli, kdy jeho Majestát položil svou ruku na tohoto muže a vrhl mu do svědomí výčitku: *„Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“*, vztáhl své ruce, jak o tom mluví Pán při jednom z posledních setkání s Petrem (J 21,28). Od té chvíle se dal jako vězeň Ježíše Krista vést, kam chtěl Pán. Obestřela ho v té chvíli noc, symbol jeho celého dosavadního života, který zastřel závoj. U Damašku Saul ztroskotal. Tento muž, který od dětství vždy jasně věděl, co chce, nebyl v ničem polovičatý. Toho si Pán

vyvolil. Takového člověka On potřeboval, člověka, který se dal spoutat a který čím dále tím více neznal žádnou vyšší autoritu a o žádnou jinou nestál, než apoštolství, které mu udělil sám Pán slávy. *„Já, vězeň Pána Ježíše Krista!“*

I my máme tolik pravé autority, do jaké míry jsme spoutaní zajatci jeho Majestátu a víme, kdo nás posílá, komu sloužíme, komu jsme se zaprodali – Pánu slávy, jím vykoupeni, upsáni krví. A té pečeti krve se nechceme dotýkat.

25. dubna

Prosím tedy vás já, vězeň Páně, abyste chodili tak, jak hodné jest na to povolání, kterým povoláni jste. (Ef 4,1)

Jehova je Bůh, dává nám světlo. Važte provazy sváteční oběti až k rohům oltáře. (Ž 118,27)

Při svědectví králi Agrippovi mohl Pavel o sobě vyznat, že nebyl neposlušný nebeskému vidění, kterého se mu dostalo (Sk 26,19). Neposlušnost svědčí o nedostatku bázně Boží. Bázeň Boží je počátkem moudrosti a pravdy. Kdo se třese před Božím slovem, je zlomený. Pavel nebyl neposlušný. Od té chvíle stál svému Pánu k dispozici. Damašek! V Jr 48,11 čteme pozoruhodnou výpověď: *„Moáb byl bezstarostný od svého mládí, klidně si hověl na svém kalu. Nebyl*

přelíván z nádoby do nádoby, nešel do vyhnanství. Proto si podržel svou příchuť, jeho vůně se nezměnila.“ I dnes je mnoho těch, kteří si klidně hoví na kalu své zbožnosti a rozšiřují svou vlastní příchuť, pach starého člověka. Nikdy nebyli spoutáni a odvedeni k rohům oltáře, nikdy se nestali vězni Ježíše Krista. Zůstala jim jejich příchuť, jejich pach se nezměnil. Jsme vedeni v jeho triumfálním průvodu jako jeho zajatci (2 K 2,14)? V Novém zákoně se toto slovo o triumfu vyskytuje už jen v Ko 2,13, kde je řeč o vítězství Božího Syna nad všemi mocnostmi. Na vítězství Pána Ježíše máme podíl do té míry, do jaké jsme se dali jím přemoci a odvést jako zajatci. Jen tak můžeme na každém místě šířit vůni jeho známosti.

Lidé Pánem Ježíšem nespoutaní roznášejí po světě a po církvi pach svého vlastního já a když je Pán chce přelít, zbavit jejich kalu, křičí ach a běda! Nikdy nerozpoznali jeho slávu a netuší, že není nic vyššího a krásnějšího, než být zajatci jeho Majestátu, být pod vládou Pána slávy, který námi nadále disponuje. Jsem svázaný se svým Pánem, jsem jeho vlastnictví a už nikdo jiný mnou nemůže disponovat. Jen se pokus rozhodovat o služebníku nějakého knížecího domu!

Tady se však jedná o tu nejvyšší urozenost: být zajatcem, připoutaným k nevyššímu Pánu.

Ústřední a primární světlo je to, že ti na obzoru vzešel Kristus. Každé obrácení se zakládá na nebeském zjevení. Nemusí se to dít přesně tak, jako tam u Damašku. Ale v kázaném slově se ti najednou zjeví živý Kristus, ne něco citového. Pak konečně procitneš a zjistíš, že máš co činit s ním, ne s nějakým blouzněním nebo pojetím, ale s Pánem slávy. Chceš se stát jeho zajatcem? Musíš vědět, co chceš.

Bůh nám dává světlo. Sem s provazy! Kdo se ještě nedal spoutat, ten dosud neuviděl to pravé světlo nebo si s ním jen zahrával a tak se ztratilo, stáhlo. Sem s provazy! Budou se vázat sváteční oběti, stanou se z nás vězňové Páně.

26. dubna

Prosím tedy vás já, vězeň Páně, abyste chodili tak, jak hodné jest na to povolání, kterým povoláni jste. (Ef 4,1)

Z toho hlediska daného prvým veršem se teď zahledíme na celý oddíl 1–16. Mluví k nám vězeň, vězeň Páně, který však navzdory svým poutům neztratil ani na okamžik ze zřetele Boží církev. Své osobní pracovní pole musel přenechat jiným, kteří se ho zmocnili ne právě nejpěknějším způsobem. Někteří, aby mu přitížili ve vězení, jiní ze závisti a ctižádosti, jak o tom píše Filipským 1,16. Ať to vše bylo jakkoliv smutné, apoštol se navzdory všemu raduje, že Kristus je vůbec zvěstován. Byl ve vězení, vyloučen ze své dosavadní působnosti. Lidé, kteří do práce nastoupili po něm, nebyli zrovna nejvhodnější, jejich pohnutky nebyly ryzí. Apoštol přesto říká: *„Raduji se!“* Je to tak pro

mne dobré. Je si jist, že se mu to vše obrátí k dobrému (Fp 1,19). Vždyť Pán nikdy nepouští ze zřetele spásu a dobro svých pracovníků.

Pavel je ve svém vězení jako někde na posedu na čekané a přehlíží všecko pohledem jasnějším než kdy dříve. Je ve své odloučenosti svému Bohu blíže a také církev nese tím více na srdci. Z jeho vězení vyvěral zdroj života a lásky. V takovém duchu jsou psané prvé kapitoly listu do Filipis i list do Efezu. Jako „vězeň Páně“ měl právo napomínat, avšak on věřící prosí, aby chodili tak, jak se sluší na vysoké povolání, kterým byli povolaní. Jejich povolání je převysoké, o tom se ani nesní žádnému andělu ani archandělu – totiž, povolání být údy na těle Kristově (1 K 12,12), k jednotělnosti s ním. Vždyť On není jen hlava, On je i tělo. Protože stejně jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všecky údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Kristus je plný teprve všemi svými údy. On ke své plnosti potřebuje každý úd. Žádný nemůže postrádat (Ef 4,10). Jeho tělo je plnost toho, který všecko ve všem naplňuje.

27. dubna

Vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojeni svazkem pokoje. (Ef 4,2–3)

Kchození hodnému našeho vysokého povolání patří pokora. Pokud nejsi ve vlastních očích hodně malý, nevešel jsi ještě do linií věčného a duchovního života. Pokora sjednává přístup ke každému srdci, pýcha naopak srdce zavírá. Sebelepší úmysl sloužit nestačí, když schází pokora. Je třeba se hluboko sklonit, zaujmout patřičný postoj, abychom mohli bližním umývat nohy (J 13,9–14), ne hlavu. Tak bude tvá služba přijata a přinese požehnání. Žádné dítě Boží neodmítne službu konanou s pokorným srdcem.

„Se vší pokorou, tichostí i snášenlivostí.“ I když ten či onen úd těla Kristova dnes nepřijme takovou

v pokoře, tichosti a snášenlivosti konanou službu, určitě však dříve nebo později přijde chvíle, kdy mu to Duch svatý připomene, takže se podvolí a bude činit pokání. *„Snášející se vespolek v lásce,“* i takové ty obtížné, neposvěcené charaktery, kdy si to bratr, sestra neuvědomují a my jim to nepřičítáme, ale neseme je v lásce, která všecko snáší a všecko přemáhá, i když se zdá, že dlouho není vidět žádný výsledek.

„Usilujíce zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje.“ Mějme se na pozoru, abychom se nějak nepozvedali, i když si myslíme, že jsme naprosto v právu. Zachovávejme jednotu Ducha ve svazku pokoje, aby nenastala mezi údy žádná roztržka. Dopřejme Duchu svatému čas, aby bratra, sestru sám usvědčil a sami mějme čas trpělivě a lásce se učit v pokoře těm druhým rozumět.

28. dubna

Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni. Jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. (Ef 4,4–6)

Dříve než nás apoštol povolá ke spolupůsobení na budování Kristova těla, ukazuje to, co zde už je. Tělo už zde je. Nepotřebujeme jednotu vytvářet. Ta už tady je. Máme ji jen zviditelnit, uznat. Je jen potřebí ve shovívavé a chápající lásce postavit na svícen tuto nádhernou jednotu, která svou vítěznou mocí triumfuje nade vším, co by jakkoliv mohlo rozdělovat. *„Jedno tělo, jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.“* (Ef 4,4–6) Jak bych se neměl

s nejhlubší úctou blížit ke každému, v němž přebývá ten ve všech údech přítomný Bůh? *„Každému z nás byla dána milost podle míry Kristova obdarování.“* (v. 7)

Stejným tajemstvím jako svatá Boží Trojice je i pravá církev. Pán Bůh nám ji přibližuje na zázraku podivuhodné stavby lidského těla. *„Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všecky údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem“* – a to s Kristem, míněným zde ne pouze jako hlava na rozdíl od údů, ale Kristus a jeho církev jako jedna jediná v sobě uzavřená jednota. *„Neboť my všichni byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů.“* (1 K 12,12–14) Zákonem i hybnou silou těla Kristova je láska. Ježíš zemřel, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno. Jeho prolitá krev (Ef 2) nejen přivádí odcizené a daleké do Boží blízkosti, ale sbližuje i nás vzájemně. Strhává všecky zdi, které rozdělují a likviduje všecko nepřátelství a nenávist. Vytváří ze dvojího a z mnoha před tím oddělených **jednoho** nového člověka. Ve své velekněžské modlitbě prosí náš Pán, *„aby všichni byli*

jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno.“ (J 17,21) Slávu, kterou Otec dal Synovi, dal Syn svým učedníkům. Láska, jíž Otec miloval Syna, má jako ovoce Ducha svatého přebývat v jeho učednících, aby byli dokonáni v jedno.

29. dubna

Proto je řečeno: Vystoupil vzhůru, zajal nepřátele, dal dary lidem. Co jiného znamená „vystoupil“, než že před tím sestoupil dolů na zem? Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, co jest. A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele. (Ef 4,8–11)

Z toho právě přečteného vidíme, že veškeré budování těla církve až do příchodu Kristova působí ten na pravici svého Otce vyvýšený Pán Ježíš Kristus. Všecko koření v tom, že On se vydal v oběť.

Kdyby nezemřel, neklesl mrtvý na kříži, nepovstalo by žádné ovoce. Obilné zrno muselo padnout do země, ba hlouběji. Dříve než mohl vystoupit nade všecka nebesa, musel sestoupit do nejhlubší hlubiny, až do samé říše smrti. Odtud odvedl jaté vězně, aby pak vystoupil nade všecko, aby všecko naplnil. Ten, který sestoupil a pak vystoupil, vzal s sebou klíče pekla a smrti. Proto jej vidoucí na ostrově Patmos vidí jako Oslaveného, který drží klíče pekla a smrti. On je to, který nyní zplnomocněný svým Otcem rozděluje dary, které obdržel od Boha. Některé povolal za apoštoly, jiné za proroky, některé za evangelisty, jiné za učitele a pastýře. Tyto dary rozděluje ze své nekonečné plnosti těm, které mohl učinit svými zajatci, podobně jako Pavla, které mohl odvést jako zajatce, bezvýhradné své vlastnictví. Skrze ně šíří své království, aby ještě mnozí jiní mohli vejít do poslušnosti kříže. Proto vždy znova zpět k základům, ke kmeni, ke kořenu, ke zdroji, k té poslušnosti kříže, odkud vychází veškerá plodná práce v Božím království. Nový život raší jen ze smrti. Taková služba Pánu, která nevede do poslušnosti kříže a do společenství utrpení Kristova, na oltář zápalné oběti, se míjí svým účelem a nenese

ovoce pro věčnost.

„Posadil ho po své pravici na nebesích, vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.“ (Ef 1,20–23) Každičký úd těla Kristova je jedním paprskem jeho slávy. Církev ve své plnosti je plností Kristovy slávy tak, jako v Kristu přebývá všecka plnost božství. Je to veliké tajemství, to tajemství o Kristu a jeho církvi (Ef 5,32). Pros Pána, aby ti otevřel zrak, abys mohl žasnout nad předivným předuložením Boží milosti, a koř a klaněj se se všemi nebešťany.

30. dubna

Aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla.
(Ef 4,12)

Pán Ježíš sestoupil do nejnižších míst a pak vystoupil na nejvyšší výšiny, aby zmocněný k tomu Otcem, dal některé jako apoštoly, jiné jako proroky, některé jako evangelisty, jiné jako učitele a pastýře. Nikoli bezprostředně k budování jeho těla, k dílu služebnosti, ale aby byli k budování těla, k dílu služebnosti připraveni svatí. V tom je těžiště evangelijní církve: apoštolové a proroci jsou základem, kde je úhelným kamenem Kristus, a na něm se buduje církev.

Apoštolové sami tělo nebudují, avšak přihotovují svaté, věřící, aby budovali tělo, jak to vysvítá z 16. verše: Tělo se buduje v lásce podle toho, jak je každé části dáno. Proto se apoštolovi tolik jednalo o to, aby už

věřící nebyli děti, nemluvňata, která se podstatně neliší od otroků, kteří nezůstávají v domě navěky, nemluvňata, která potřebují poručníky. Nechce, aby zůstávali dětmi, zmítanými sem a tam, ale aby byli pravdiví v lásce a rostli ve všech částech v **toho**, který je hlava. To věřící, svatí, sami budují tělo. Ještě i dnes se jim službou pravých učitelů dostává všeho, co potřebují, „budování“ ne ve smyslu podnětů, povzbuzení, kárání, ale k tomu, aby se zúčastnili na té nádherné, podivuhodné, veliké stavbě. Všechno budování má jediný účel: aby církev nezůstala torzem, chatrným nedodělkem, který by na Pána Boha vrhal špatné světlo.

Pán Ježíš jednou hovořil o stavbě věže, kde je potřebí nejdříve řádně zvážit náklady. Církev má být takovou výškovou stavbou, dle níž se lze orientovat. Bude to tak, že se buduje a buduje a stále není vidět účel, protože stavitelé žádný cíl nemají? Chybí-li cíl, pak je křesťanství na scestí, a satan i svět se směje neúspěchu. Aby se to nestalo, musí církev Pána Ježíše procitnout ke svému úkolu, nesmí zůstat stát u budování jednotlivců, ale spolupracovat cílevědomě na oné tajuplné stavbě, jejímž stavitelem je Duch svatý.

K tomu používá Duch svatý těch údů, jimž mohl otevřít pohled na slávu jediného těla, budovaného na všech kontinentech. Ti, co již jsou u Pána, i my, kteří ještě žijeme zde, jsme jedním tělem, jedinou velikou jednotou, která bude zářit do celého vesmíru jako největší a nejpodivuhodnější stvořitelské dílo Boží. Lidské tělo ve své podivuhodné stavbě je jen slabým odleskem a stínem této slávy. Apoštol a Duch svatý nám nemohli pochopitelněji znázornit, co je církev, než na těle, se všemi jeho údy, které oživuje, motivuje a jimiž hýbá hlava, kterou všechny údy poslouchají. Jen u šílenců či epileptiků zraňuje jeden úd druhý. Ve zdravém organismu jeden úd druhý chrání. Ruka se zvedne, aby ochránila při pádu hlavu a pravice nehledí, zda jí levá přispěje na pomoc. Levice pravici nezávidí tu čest, že směla ochránit hlavu. Všechny údy spolupracují k jedinému cíli: chránit hlavu. Děje se tak bez ctižádostivosti a bez váhání. *„Abych činil vůli tvou, líbost mám,“* řekl Pán Ježíš a položil tím základ, aby se tělo, církev, mohlo budovat tak, že zde platí jen jediná vůle: vůle hlavy, Pána a Krále.

1. května

Až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,13)

Jak dlouho to bude trvat, než bude tato stavba dokončena? *„Až všichni dosáhneme jednoty víry a poznání Syna Božího.“* Rozumím-li dobře, apoštol se domnívá, že jednotu těla podporuje poznání Božího Syna a víra. Co to však je víra? Je to lpění na Kristu, zůstávání v něm. V této víře rostouce, rosťme ve všem k tomu, který je hlava – ke Kristu. Víra se rozvíjí do té míry, do jaké vrůstáme v Krista. Děje se to poznáváním Božího Syna.

Tak se dostáváme k praktické, vědomé jednotě, ke skutečnému obecenství Ducha, kde už nemá místo žádná nedůvěra. A i kdyby moji bratři ještě něco proti

mně měli, jako svého času Pavlovi spolupracovníci proti němu, v mém srdci nesmí být proti nim vůbec nic, podobně jako tomu bylo u Pavla, ačkoliv někteří mu dokonce chtěli v jeho nesnázích přitížit. S láskou a trpělivostí pevně doufáme, že v síle svého Pána a Mistra a s jeho pomocí nakonec přemůžeme zlé dobrým. Naše osobní vrůstání v Krista bude sloužit k tomu, že tutéž víru a poznání Božího Syna podpoříme v jiných údech těla, až všichni dosáhneme plnosti a jednoty víry. To je něco, co se ještě v plnosti při nás neprojevilo. Je to však naše blažená výsada, že se ve víře smíme chopit jistoty, že skutečně na celém širošírém světě není jediného dítěte Božího, které bychom nemohli milovat. To je jednota víry, nejen jednota Ducha, ale jednota víry, rozvíjená poznáváním Božího Syna. Taková víra se projevuje láskou, pokorou a shovívavostí. Tato víra nás sjednocuje a pomáhá nám společně vrůstat v Krista, *„až všichni dosáhneme jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorosteme zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti.“*

2. května

Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmítáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu. (Ef 4,14)

To, co již řekl, opakuje apoštol poněkud jinak: *„Pak už nebudeme nedospělí, zmítaní a unášení kdejakým učením, lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu*,“ ale *„budeme pravdiví v lásce“. „Ty libuješ pravdu u vnitřnostech.“* (Ž 51,8) To znamená, ty nechceš jen, abychom si říkali pravdu, ale abychom v nejhlubším nitru byli vůči všem bratrům pravdiví. A skutečně pravdiví jsme do té míry, do jaké stojíme v lásce.

Vzpomeňme výroku z 1 J 2,10: *„Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle a není nikomu kamenem úrazu.“* Jsme jen do té míry ve světle, do jaké

milujeme. Světlo je pravda a pravda je světlo. Být v nejhlubším nitru pravdivý vůči svým sourozencům znamená žít v Božím světle. Ten Duch pravdy a světla soudí všecko, co není láska a pokora, trpělivost a shovívavost, podle míry plného vzrůstu do plnosti Kristovy. Ten Duch pravdy a světla bere z toho co je Kristovo, a zjevuje to nám a v nás.

Co do pokory a pravdivosti v lásce byl Kristus obrazem Otcovým. I my, opření o něho a následujíce jeho šlépějí, budeme každým setkáním s tím a oním sourozencem v praktickém životě zrát do plnosti lidství mužného věku Kristova. Čím více pronikáme do Božích záměrů při budování církve, tím víc nás bude Pán při setkávání se sourozenci upomínat na to, co ještě není v pořádku. Nemáme možná dost vřelý vztah k tomu a onomu sourozenci, a to je opravdu hrozné, je-li tu takový nedostatek. Ve své podivuhodné něze a lásce nám Pán dává možnost setkání, abychom si mohli všecko vyříkat a dosáhnout správného vzájemného vztahu. V těle nesmí zůstat žádná mezera. Jeden kámen musí být pečlivě napasován ke druhému. Právě ty údy, které si jsou vzdálené, musí se tak k sobě přiblížit, jak by to nikomu ani nenapadlo. Tak se

napojuje jeden kámen na druhý.

To je dílo se smyslem pro věčnost, tak uspišujeme návrat Páně.

Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle. (1 J 2,10)

3. května

Buďme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava. (Ef 4,15)

„Pravdiví“ v lásce dorůstáme vším do jeho pokory, tichosti a trpělivosti, do jeho srdce plného lásky a slitování, do Krista, který je hlava těla. V Duchu svatém máme nevyčerpatelný zdroj lásky, takže můžeme milovat bratra navzdory všem jeho chybám a nepříjemným stránkám. Různé drobnosti ve vaší domácnosti už vás nebudou vytáčet. Nebudete si už stěžovat sami na sebe a svou bídu. Budete věrně konat ty nejmenší a nejobyčejnější věci v síle Ducha svatého, s pohledem upřeným na Pána. Tak porostete. A tak v lásce a službě, věrní na svém místě v těle Kristově pomůžete i svému bratrovi k věrnosti na jeho místě.

Duch svatý pracuje s Boží energií, která působí růst těla a potlačuje tělesnost. Naše vlastní energie

poskytuje tělesnosti živnou půdu. Život v lásce je třeba uskutečňovat *„s bázní“*, tj. ne liknavě. Je třeba dbát, abychom nepropásli danou příležitost, která se nikdy nevrátí. Každá práce na lidských duších je zbytečná, když se neděje v lásce. A musí začít především doma. Jaký je to ubohý křesťan, když nedokáže bratrovi v nouzi poskytnout chléb? Zastavme se v hluboké pokoře u dveří svatyně, abychom pomohli těm, kdo leží v prachu a ukažme jim láskyplného, živého Krista. Ne snad proto, že bychom se pokládali za nevím jak zkušené a zralé křesťany, ale prostě proto, že jsme údy láskyplného Spasitele.

Pán Ježíš působí chtění i skutečné činění pod jednou podmínkou: když posloucháme Ducha svatého. Je Kristus vaším Pánem, vaším Králem? Máte vyhrazeny chvíle ztišení pro obecenství s ním? Pokud jste dosud Duchu svatému nedovolili, aby řídil vaši všední práci, pak pojďte, složte k jeho nohám vše, co se ve vás proti němu vzpírá! On má moc vysvobodit vás od vás samých. Staňme se těmi opravdu poraženými, poddanými údy Kristovými, kterými cele vládne už jen On sám.

4. května

Z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno. (Ef 4,16)

Na lidském těle je pozoruhodné, jak si jednotlivé údy prostřednictvím kloubů pomáhají, jak se vzájemně podpírají. Takové klouby jsou i v církvi. To jsou ty údy, které spojují jeden úd s druhým, to jsou příležitosti, kdy Pán Bůh každé části dává možnost, aby pracovala na budování těla. Na budování těla se podílím vždy, když tam, kde nějaký bratr něco proti mně má, přemáhám zlé dobrým, jeho potíž mne milovat přemáhám láskou, která se řine z hlavy. Tady právě působím jako „kloub“. Kameny ke stavbě chrámu byly přitesávány v lomu tak, aby pak zapadly na místo, kam byly určeny. I dnes jsme na různých místech

přitesáváni a pak jinde spojováni. Tak mne třeba potíže v rodině se starou tetou přitesávají, cvičí v lásce a trpělivosti, v snášení a ctění druhého v tichosti a skrytosti domova, abych pak ve styku s jinými Božími dětmi jim mohl jít vstříc s láskou, trpělivostí a tichostí, s jakou se ke mně přibližuje Kristus.

Protože sami v sobě žádnou trpělivost nemáme, vedou nás potíže se sourozenci do hlubšího vrůstání v Krista, takže se nám pak z hlavy dostává potřebné vedení a moc. Čím hlouběji se nořímе do krve Pána Ježíše, tím více síly dostáváme, abychom ve styku s druhými mohli dávat dál lásku, byli trpěliví a pokorní, tiší srdcem, jako Pán Ježíš, naše hlava. Uplatňujeme smýšlení hlavy, do které vrůstáme, a jeho smýšlení zjevujeme. Tak pomáháme ostatním údům těla, které ještě nejsou tak niterně spojené s hlavou. Nepohoršujeme se nad nimi, ale děkujeme Pánu, že jim smíme pomáhat, pravdiví v lásce, ne drsní, ale ve vší tichosti pod vedením Ducha Božího. Jestliže chceme takto úspěšně působit mezi všemi sourozenci, pak musíme nejdříve žít v Duchu a usilovat, abychom měli dobré svědomí před Bohem i před lidmi. Pokud se týká našeho postavení na těle Kristově, bedlivě dbáme na

to, aby v našem srdci nebyl ani sebemenší stín proti kterémukoliv údu těla. S tělesnými údy musíme jednat o to více v Duchu, v pravdě a lásce, to obojí vyvážené, abychom nedělali chyby a nepoškodili tělo. Pracujeme ve shodě s Tím, který nás nemohl více poctít, než když nám dovoluje ve shodě se sebou samým tiše a neúnavně pracovat na budování jeho těla.

5. května

Z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce, podle toho, jak je každé části dáno. (Ef 4,16)

Pán Bůh to určitě zařídí tak, že ti přivede do cesty nebo do vzpomínek toho sourozence, ke kterému ještě v srdci chováš určitý pocit chladu. Jak se zachováš? Je to pro tebe nepříjemná vzpomínka, nebo vnímáš Boží pokyn, abys budoval tělo, jak je ti právě dáno a soustředil pozornost a modlitby tímto směrem? Soustřeďme se právě na ty, kteří nezaujímají ten správný postoj, zvláště pak na ty, k nimž my sami nemáme průzračný vztah! Nedejme si pokoje, dokud láska nebude zase bez překážky proudit! Tak musí pocítit, že se v našem vztahu něco stalo, něco bylo odstraněno. V Božím domě se všechny škody musí

ihned napravovat, každé váhání je nemístné, zejména pokud se týká budování těla. Jen si vzpomeňme na Fp 2,1: *„Je-li jaké smilování“* ne ve vás, ale *„v Kristu“* a v něm je dostatek smilování a trpělivosti s námi *„dovršte mou radost a buďte **jedné** mysli.“* Nestačí, že bratrovi odpustím a jsem rád, když mi jde z očí. Bratr musí vnímat: už mezi námi nic není, klouby jsou zase v pořádku, už tu nic nevrže. *Jak jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení* (Fp 2,12), budujte s úzkostlivou pečlivostí tělo. Vždyť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se jemu líbí (Fp 2,13), totiž že jsem ochoten každého podepřít a každému pomoci podle toho, jak je mi dané. Jde o budování těla. Buďme tedy na svém místě takovými údy, které žijí pro hlavu. Vždyť On proto zemřel, aby ti, kdo žijí, již ne sami sobě živi byli, ale tomu, který za ně zemřel a vstal z mrtvých. On je to, který každému údu určuje jeho místo a službu a každý úd proniká svou láskou, každému ukazuje, jak může přispět k budování těla.

Jestliže jsi ve skrytosti ve svém nitru všecko

pouklízel a dal do pořádku všecko, kam sahá tvůj rozhled, takže už všecky miluješ, pak budeš schopen pomáhat i tam, kde s tebou někdo bude jednat drsně, snad i nějakým tím přátelským úderem, ovšem ne políčkem, ale budeš v lásce sypat řeřavé uhlí bratrského milování na jeho hlavu. Budeš sloužit v moudré, ne v ukvapené lásce. Pak snad nebude moci tvou službu obejít. Když se k němu přiblížíš v pokorné, moudré, upřímné lásce, pak máš o jednoho přemoženého nepřítele více. Bude se s tebou radovat z vítězství Pána Ježíše. Tak se podpíráme. Tak utichá vzdychání jednoho proti druhému. A kde třeba k takovému vzdychání máte důvod, použijte to jako příležitost k budování těla, ke konání dobra, k setkávání se s druhými v Duchu Kristově, ne ve vlastním duchu.

6. května

Z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno. (Ef 4,16)

Pavel uzavírá stať o Večeři Páně v 1 K 11 slovy: *„Čekejte jeden na druhého!“* (v. 33) To je hlavní bod při budování těla Kristova. Pavel tím chce říci: Pomáhejte jeden druhému, táhněte jeden druhého! Čekejte jeden na druhého! Vše ostatní je zneužívání Večeře Páně. V Korintu jeden přišel příliš brzy, jiný se opozdil. Byl z toho zmatek ve svatyni. Jeden na druhého nečekal. Vezměme toto slovo v celé jeho závažnosti. Nikdo ať nenechává druhý úd pozadu. Mějte kvůli Pánu jeden pro druhého čas, trpělivost, srdce! Pán nemůže pokračovat dál, dokud nemá hotové tělo. Při Večeři Páně je řeč o těle Páně ve

dvojím smyslu: předně je to tělo, které Otec připravil svému Synovi, když mu Syn řekl: Zde jsem! Připrav mi tělo, abych mohl zachránit své bratry. Toto Kristovo tělo musíme odlišit od obyčejného jídla. Ale dle 1 K 10,16–17 je chléb obecenství Kristova těla. My mnozí jsme jedno tělo. Nejsou to jen ty děti Boží, které jsou právě někde na jednom místě shromážděny kolem stolu Páně. K tělu Kristovu patří všechny děti Boží. Pán má jen **jedno** tělo. Proto se proti tělu Páně proviňuje každý, komu není u stolu Páně vítáno každé dítě Boží. Jednota těla je svatyně, kde jsme všichni souzeni a každý soudí sám sebe. To je tedy další význam těla Kristova, mystické tělo Kristovo, jak říkají teologové, církev Páně. Co Bůh spojil – a nikde víc, než právě ve svatyni svatých – to nechť se neopovážží žádný člověk rozdělovat. Jestliže někdo nerozpoznává jednotu a svatost těla a zaujímá vůči nějakému Božímu dítěti postoj, který tomu odporuje, ten se musí připravit, že Pán se dotkne jeho vlastního těla (1 K 11,29–30). Bude souzen (nikoli odsouzen), bude kárán, že nerozlišuje těla Páně, které Duch svatý buduje pro hlavu a jehož jsme všichni údy. Jakpak bychom s tisícerou radostí neměli pozdravit každého, koho Pán

přijal? Jen se neproviňujme proti tělu! Budeme káráni na svém těle, když nebudeme uznávat tělo Kristovo. Proto čekejte jeden na druhého! Místo druhého vytlačovat nebo křivě posuzovat, pozdravte ho jako toho, na kterého jste dlouho čekali! Kde došlo k roztržce a vy jste to vyznali a odpustili, kde jste se pokořili, pak jej s radostí pozdravte a přivítejte, až přijde. Čekejte, až znovu zaujme své místo u stolu Páně.

7. května

Celé tělo roste a buduje se v lásce.
(Ef 4,16)

Až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,13)

Při důkladném rozboru daného oddílu (Ef 4,1–16) shledáme, že je to svým způsobem ojedinělé místo Písma svatého, kde vnímáme nejen jak jeden úd druhý naléhavě potřebuje a jeden o druhý se stará, ale že všechny údy skrytě, avšak uvědoměle, spolupracují k určitému cíli – budování těla v lásce. Nestačí, aby každý úd zaujal své příslušné místo. Údy se musí semknout k určenému společnému cíli. Každý na svém místě má spolupůsobit svou speciální sobě danou funkcí

k budování a dokončení těla. Musí tedy každý především najít své příslušné zařazení. Klouby zde nejsou jen jako opora, ale mají sloužit k zabudování jednotlivých údů do celkové stavby těla, aby bylo utvrzeno nalevo a napravo, nahoře a dole, každý začleněný na svém sobě od věků a pro věky určeném místě.

Pán Bůh si přeje, abychom se nejen vzájemně podpírali v osobních potřebách, ale abychom si také vzájemně pomáhali nalézt příslušné místo na těle tak, aby rozličné služby těla byly řádně rozděleny. Již dost dlouho skýtala církev světu smutný pohled na zmatek, ba namnoze dokonce nepřátelství, panující mezi údy těla. Je na čase, aby si konečně každý ve světle Božího Ducha uvědomil, k jakému účelu byl do těla Kristova povolán a pak nadále, pokud je na něm a pokud sahá jeho rozhled, žil v dokonalém souladu s ostatními údy k oslavě hlavy. Navzdory všem dosavadním rozporům a roztržkám se konečně spojme a hledejme pro každého jemu danou službu, místo mu v těle určené. Podpírejme se vzájemně nalevo a napravo k budování těla v souladu s tím vysokým, slavným posláním, které zaměstnává v současném věku Ducha svatého.

K tomu potřebuje Duch svatý Pánem Bohem osvícené, do Kristova obrazu proměněné nástroje. V Písmu svatém nám objasňuje, jaké jsou jeho úmysly pro současný věk.

8. května

Bděte, stůjte pevně ve víře, buďte mužní a silní! (1 K 16,13)

Až bychom všichni dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,13)

Stáváme se mužnými a dosahujeme zralého lidství Kristovy míry, když co nejúplněji vejdeme do naprosté závislosti víry na Pánu Ježíši, když už opravdu vůbec nic nemůžeme konat bez něho. *„Beze mne nemůžete nic učinit.“* Děje se to tak, že slovo Ga 2,20: *„Živ jsem pak již více ne já, ale živ je ve mně Kristus“* uplatníme až do těch nejniternějších zdrojů svého života, takže celé naše bytí je ovládané Božím Duchem a Pán trůní nad všemi oblastmi našeho života až k samým jeho kořenům a nejniternějším pohnutkách v podvědomí. Než spočine Pánu u nohou celý vesmír,

musí jeho plná vláda být uplatněna v církvi až k samému jejímu základu, a to dobrovolně (Ž 110,3), tak aby se tu už nehnulo nic, co by nezvěstovalo jeho slávu, až pak v tisíciletém království bude sláva Hospodinova rozšířena až na koňské postroje. Tak musí každé hnutí být spoutáno k slávě Boží.

Tak provádíme, realizujeme, uskutečňujeme postoj závislosti. On je Pán. To je postupné uskutečňování posvěcení až ke kořenům našeho bytí, ke zdrojům našeho života. Tím, že se nám Pán Ježíš stává vším a my na něm závislými bezmocnými dětmi, stáváme se mužnými, nezávislými na každé jiné moci, nezávislí na lidech (autoritách) a okolnostech. Už mne nic nezláká a nic nezastraší, když Pán Ježíš nade mnou mohl uskutečnit svou vládu. Kde On mne zastírá, nemůže mi satan uškodit. Jak dalece nás očistila Kristova krev a pomazal Duch svatý, tak dalece jsme kryti, jsme nezávislí, pokud zůstáváme závislí na něm. Závislost na něm uskutečňujeme v každém případě, za všech životních okolností. Jsme přece označeni novým jménem a jménem toho města, kde je Boží Beránek a jeho nevěsta všecko ve všem.

Už jen On! To je postoj důvěry. Ne že bychom sami

byli schopni něco provést, uskutečnit, sami se posvětit a očistit. Ale: Pane, nepustím Tě, dokud i v této oblasti mého života nebudeš trůnit Ty, až se už nic nehne, co by nedělalo čest Tobě, Pánu slávy. To chce Duch svatý odevzdat Ježíši Kristu, Pánu: Církev v dokonalém Kristově věku mužnosti, která svou závislost na něm dovedla až k nejzazší mezi.

Kéž nám dá Pán milost, abychom směli nově nahlédnout i do této slávy, tohoto tajemství! Pak nám On sám ukáže, jak své tělo buduje a jak mu v tom máme pomáhat. Kéž dá Pán milost, aby toto mistrovské dílo nového stvoření, církev Kristova, šla vstříc své korunovaci, svému dovršení a jednou s Pánem zasedla na jeho trůně ke cti Boha Otce.

Dar Ducha svatého

Jan 16,5–15; Skutky 2,37–38

9. května

Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud. (J 16,7–8)

V přečteném oddíle z Janova evangelia se setkáváme s dvojím posláním Ducha svatého: vůči světu a vůči církvi. Dokonané dílo Kristovo prolomilo dráhu pro působení Ducha svatého. *„Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“* Svou smrtí na kříži Pán Ježíš znova spojil odpadlý svět s Bohem, s ním smířil, Otce a svět znova svedl dohromady, takže mohl přijít Duch svatý a v lidech přebývat. V původním textu užité slovo Jana 16,7 lze přeložit také jako Utěšitel, Zástupce. Dle poslání, které je zde Duchu svatému připisováno, je

nejdříve Zástupcem, než se může stát Utěšitelem. Z 8. verše poznáváme, že bude světu ukazovat, v čem je hřích, spravedlnost a soud. Bude svět obviňovat z hříchu. Je to Zástupce Boží, vede na světě Boží proces, tak jako Pán Ježíš je Zástupcem lidí před Bohem. Kristus zastupuje padlé lidstvo před Božím trůnem. Jeho krev volá ne o pomstu, ale o milost a odpuštění. Tak zastupuje naši věc před Bohem a Duch svatý zastupuje Boží věc před lidmi, usvědčuje svět z hříchu, zejména z hříchu, že zavrhl Syna, který nás zastupuje před Pánem Bohem. Ve svém poslání jako Boží zástupce se dokázal Duch svatý hned o Letnicích, kdy Boží proces vyhrál. V ten den otevřel třem tisícům lidí zrak a usvědčil je z hříchu nevěry. Tak v lidských srdcích vítězně vedl Boží proces. Kde se člověk zhroutí, kde se přestane vymlouvat a vyzná: „Zhřešil jsem!“, tam může Duch svatý odvést zhrouceného hříšníka do Kristova zajetí, do poslušnosti kříže a prosadit při něm Boží vítězství až do konce.

10. května

On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud. (J 16,8)

Duch svatý začíná své dílo tím, že usvědčuje svět z hříchu nevěry v Pána Ježíše. Usvědčený hříšník smí vejít do církve a Duch svatý ve svém díle na něm může pokračovat.

Učedníci uvěřili v Pána Ježíše, všecko opustili a začali jej následovat. Tím, že všecko opustíme, vycházíme ze světa a zaujímáme nový postoj. Pán Ježíš učedníkům neodporoval, když říkali: *„Pane, my jsme všecko opustili a následovali jsme tě.“* Avšak opustit vše je pouhý začátek. Kdo ještě všecko neopustil, kdo se nedokáže vzdát vlastních zájmů, u toho musí Duch svatý plnit svůj první úkol a usvědčovat jej, že vlastní vůle a zájmy jsou mu milejší, než Pán Ježíš. Musí jej usvědčit, že hřeší, když

setrvává v marném kolotoči světa, své přirozenosti a své vlastní vůle. Zde schází církvi ještě mnoho světla a hlodá na ní červ, protože staví do popředí vlastní chtění a zájmy, místo aby se jich vzdala. Učedníci se skutečně všeho vzdali a začali Pána následovat. Ale nyní musí přijít to další. Duch svatý je musel přesvědčit o bolestné skutečnosti, že vůbec nejsou schopni Mistra všude následovat. Musel je přesvědčit o jejich vlastní nemohoucnosti. Došel s nimi tak daleko, že se učedníci rozhodli jít s Pánem Ježíšem dokonce i do vězení a na smrt. Věřili v něho, teď však se měli naučit, že jedině Mistr sám jim může dát sílu opravdu se všeho vzdát, neohlížet se nazpět. Té moci se jim dostane s darem Ducha svatého. A pak přišla ta bolestná hodina, kdy všichni selhali. Nejhlouběji padl Petr, který si tolik věřil a spoléhal sám na sebe, že je schopný zůstat Pánu věrný, místo aby sílu k tomu očekával od Pána.

V první chvíli při obrácení se člověk rozhodne tváří v tvář kříži, že se všeho vzdá. To druhé je, že se musí dát usvědčit o své vlastní neschopnosti tento dobrý úmysl provést. Chtění ať je upřímné a ryzí. Pak je však třeba poznat, že v nás není schopnost k činění. Kdo se dostal k tomuto bodu, tomu se Duch svatý stává

Utěšitelem a Pomocníkem.

Musím vědět, co chci, musím opravdu se vším skoncovat a pak krok za krokem očekávat na Pána. Pak On sám svým Duchem přidá ke chtění i skutečné činění. On přemohl svět v nás i kolem nás, všecko vzal a přibil na kříž. Teď činí všecko nové, vytváří mezi sebou a námi takové spojení a životní vztah, kde den za dnem čerpáme z něho, na každé nové zatáčce životní cesty. Každé uvědomování si vlastní bezmocnosti nás tím plněji váže k němu, našemu Pánu, který přemohl svět a hřích a je větší, než naše srdce, k tomu, který zná všecko. *„On ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud.“*

11. května

Duch svatý bude svět usvědčovat z hříchu, spravedlnosti a soudu. (J 16,8)

O Letnicích vytvořil Duch svatý na tomto světě něco zcela nového. Hrstka lidí, kteří uvěřili v Pána Ježíše a pak prošli strašnou zkušeností, že nejsou schopni svého Mistra následovat, je nyní o Letnicích uvedena do zcela nového světa, přesazena trýznivou bolestí úplného ztroskotání do nové půdy. Duch svatý jim musel nejdříve otevřít moc smrti a vzkříšení Pána Ježíše a tím je přesadit do nového světa, do světa svatých, kteří žijí jen z jeho moci. Kde se Pánu podaří nás zahanbit a zároveň dovést k rozhodnutí, že se Pána nepustíme, tu tvoří nový svět, ve kterém každá porážka je branou k novému vítězství, novému zjevení Ježíše Krista v boji proti nějakému hříchu, nějakému těžkému charakterovému zatížení,

sklonu a pod. Každou porážkou Pán získává více prostoru a moci v nás a nad námi, kdy znovu a znovu prohlašujeme: *„Nepustím tě, leč mi požehnáš!“* Uvědomujeme si, že nejsme schopni jít za ním ani jediný krok, pokud nás On sám neuchopí a neponese svou mocnou pravicí. Jestliže jsme se skutečně rozhodli jej následovat, pak každá zkušenost s vlastní bezmocností a svázaností bude vstupem do větší závislosti na něm. Už si nenamlouváme, že to s pomocí Boží sami nějak dokážeme, ale víme, že je to Pán sám, který působí chtění i skutečné činění. Věříme v jeho vítězství a nepustíme jej, dokud na troskách starého nestvoří všecko nové. To je evangelium. Věřte evangeliu, dovolte Pánu, aby sňal roušku z vašich očí, abyste poznali, co znamená evangelium, a to na základě dvojího, co máme udělat:

1. naprosto se mu vydat a zásadně nenávidět vlastní život;
2. nehledět na vlastní schopnosti, nenamáhat se a všecko očekávat od Pána.

To je jistá cesta na otcovské srdce Boží. Tam, kde to vázne, musí nás Duch svatý ještě hlouběji usvědčit z hříchu, aby náš život nebyl směsí tělesného

a duchovního, ale aby všecko sloužilo k oslavení Boha Otce.

12. května

Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří?“ (Sk 2,37)

O Letnicích se Pánu ve 120 osobách zrodilo první potomstvo. Kristus byl poslušný až do smrti na kříži. Smrtí a hrobem si prolomil cestu k Božímu trůnu. Nyní jako dokonalý Bůh a Člověk mohl udělit svého Ducha těm, které svou smrtí smířil s Bohem, těm, kteří jej uznali za svého Vykupitele a Pána. Tak úzce, jak se Pán Ježíš svým vtělením spojil s lidmi, tak nyní bylo těch 120 vylitím Ducha svatého spojeno s Bohem. Stali se chrámem, příbytkem trojjediného Boha (J 14,23).

Tak se však stali zároveň ústrojím a nástrojem Ducha svatého. Každý Bohem stvořený život je schopen rozmnožování, v přírodě i ve světě milosti. To životodárné símě o Letnicích a od Letnic dodnes je

Boží slovo, slovo o Ukřižovaném a Vzkříšeném. Pán Ježíš prolomil cestu Duchu svatému, nyní prolamuje Duch svatý cestu Kristu. Oslavuje Pána Ježíše tak, že osvěcuje jeho osobnost a jeho dílo.

To světlo se o Letnicích projevilo jako plamen. Byl to tak mocný projev, že se třáslo a pohybovalo celé město, když Duch svatý sestoupil na těch 120. Jasné světlo vrhl Duch svatý na postavu Pána Ježíše také Petrovým kázáním. Totéž jasné světlo oslepilo a srazilo k zemi o něco později Saula u Damašku. O Letnicích tak „leželo na zemi“ 3 000. Jejich srdce proklál pohled na to, co **Bůh** jejich otců pro ně učinil, když podle svého věčného předurčení a promyšleného plánu lásky vydal svého Syna do rukou hříšníků. Pak v Božím světle uviděli, co učinili **oni**, když toho nyní vzkříšeného, Pánem a Mesiášem učiněného Ježíše, přibili na kříž. To obojí viděli nyní v Božím plném světle nově vzcházejícího dne, a to jim zlomilo srdce. *„Co máme dělat, bratři?“* volali se srdcem probodeným (doslovně přeloženo) Duchem svatým. Nebylo to pouhé citové pohnutí. Skrz naskrz probodeni leží na zemi. Naplnilo se slovo Páně: *„Až přijde Utěšitel, Duch svatý, obviní svět z hříchu“* (J 16,8). Nebyl to

hřích vraždy v běžném slova smyslu, z něhož tehdy Duch svatý svět obvinil. Byl to hřích všech hříchů, před nímž všecky ostatní zločiny blednou, hřích, že nevěřili Pánu Ježíši. Vždyť On přišel do svého vlastního a jeho vlastní ho zamordovali.

13. května

Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří?“ (Sk 2,37)

A co my? Už jsme se dali usvědčit z hříchu nevěry vůči Pánu Ježíši? Nebo se vymlouváme: „Kdybychom žili za dnů našich otců, nepodíleli bychom se na krvi proroků“? (Mt 23,30) Z těch 3 000 Židů, shromážděných o Letnicích v Jeruzalémě ze všech koutů světa, jistě nebyli všichni v Jeruzalémě o Velikonocích a všichni se jistě nepodíleli na vydání Pána Ježíše na smrt. Byli to však bohabojní Izraelci a proto se sklonili pod vinu svého národa. Boj se Boha a nechtěj být lepší než tvoji otcové! Židé vydali Pána Ježíše pohanům a všichni společně ho vydali na smrt. To udělalo celé lidstvo a hřích lidstva je hříchem tvým a mým. Konec konců, co se týče tebe: Copak jsi ve

svých raných nebo pozdějších letech nešel svými vlastními cestami při hledání štěstí, požitků, pohodlí a cti? A když ti vstoupil do cesty Pán Ježíš se svými nároky, copak jsi také neodmítl Pána slávy, abys žil dál svým vlastním marnostem? Nikdy jsi se nepřipojil k tomu volání, které znělo o Velkém pátku Jeruzalémem: „Pryč s ním! Pryč s ním!“? Jistě i v tvém životě byly chvíle nebo celá období, kdy postoj tvého srdce byl: „Pryč s ním!“ Nebo ses nikdy od něho neodvrátil s pohrdáním, protože jsi při něm neshledal nic žádoucího? Nebo jsi s ním možná došel až do Getsemane, ale pak jsi se raději stáhl, protože se ti zdálo, že požaduje příliš mnoho, jde příliš daleko?

Jsme všichni napořád hříšníky, vinní krví Páně. Jestliže nás dosud nezasáhl blesk Božího slova a neusvědčil nás z tohoto hříchu, takže jsme padli na zem, pak nám schází základní prvek bázně Boží.

14. května

Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří?“ (Sk 2,37)

Čiňte pokání! Co to znamená? Někdo se může domnívat, že tím apoštol myslel: Jen ještě víc litujte toho, co jste provedli! Ať kajícnost, bolest a zármutek nad vaším hříchem je ještě hlubší! Kdo může spočítat, kolik duší opravdu dotčených Duchem svatým bylo podobnými návody vrženo zpět do mlhavého světa pocitů, zážitků a duševních stavů či dokonce pod Zákon a do vlastního snažení? Když si však všimneme souvislosti, slovo pokání takto vykládat nemůžeme. Apoštol nehovoří s lidmi, kteří sice byli dotčeni Duchem svatým, ale ještě se drží na nohách. Petr zde hovoří s lidmi, kteří probodení Božím slovem leží na zemi. Od smrtelně zraněných se nežádá, aby

počkali, až jejich rány budou ještě více bolet.

Význam řeckého slova *pokání* je změna smýšlení. V souvislosti s 35. a 36. veršem nemůže zde pokání znamenat nic jiného, než: Změňte své smýšlení o Pánu Ježíši! Zaujměte vůči němu opačný postoj, než dosud. Přibili jste tohoto Ježíše na kříž jako zločince. Poznejte v něm nyní toho, kterého Bůh učinil vaším Pánem a Mesiášem. Zavrhli jste jej jako stavební kámen, s nímž jste si nevěděli rady. Zavrhněte nyní jeden každý sebe sama. Zlomte nad sebou hůl. Zřekli jste se Pána Ježíše. Zřekněte se nyní sebe, svého života, své minulosti, svých přátel a příbuzných.

Pokání a křest patří dohromady. Ať se každý dá pokřtít ve jméno Pána Ježíše! To znamená: Kristus, který do té chvíle mi nic neznamenal, je mi od té chvíle všecko ve všem, autoritou, vedle níž ztrácí všecko ostatní cenu a význam. Základ a úhelný kámen, dle kterého se nadále všecko řídí.

15. května

Petr jim odpověděl: Čiňte pokání a každý z vás ať přijme křest ve jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů a dostanete dar Ducha svatého. (Sk 2,38)

Podívejme se blíže na cestu, která vede k daru Ducha svatého. Jestliže různá náboženská cvičení a náboženská výchova nedokázala u tebe to, k čemu byla určena, dej se pozvat do výuky k Duchu svatému. Dovol, aby ti otevřel Písmo svaté, aby ti osvítil Ukřižovaného a Zmrtvýchvstalého, pak jistě dojdeš k pokání a víře, pak budeš moci zaujmout v Duchu a v pravdě správný postoj ke křtu. Když na tvé straně bude tohle v pořádku, z Boží strany nic nepochybí. Zcela určitě své zaslíbení naplní. Obdržíš dar Ducha svatého a staneš se připraveným a plnoprávným údem Těla Kristova.

Duch svatý nikdy nikomu neodepře přípravu k jeho přijetí. Vždyť je psáno: *„Proste a vezmete. Hledejte a naleznete. Tlucte a bude vám otevřeno. Kdo prosí, béře, kdo hledá, nalézá a kdo klepe, tomu bude otevřeno.“* (L 11,9–10) A na jiném místě: *„Jestliže vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávati dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteří ho prosí.“* (v. 13) Neodstaví tě a neřekne, že si máš počkat na pozdější dobu.

Pozemský otec, který je nám dáván v Lukáši 11 za příklad, dává svým dětem chléb, rybu a vejce, když mají hlad, ne až po dlouhém čekání. Třeba o půlnoci otec vstane, opouští své děti a na žádost přítele, který prosí o jídlo pro pocestného, který se u něho zastavil, mu dává co potřebuje a nenechává ho čekat do rána. *„Dnes, uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých!“* (Žd 3,7–8) Duch svatý se ti nabízí dnes. Je-li v tvém srdci touha po něm, On se tě ujme, povede tě a připraví tak, aby se mohl v tvém srdci ubytovat.

16. května

Dostanete dar Ducha svatého. (Sk 2,38)

Těch 120 obdrželo o Letnicích Ducha svatého zřejmě zcela jinak, než ty brzy na to obrácené 3 000. Každý nový Boží stvořitelský zásah je provázený do očí bijícími příznaky. Charakteristické jsou otřesy a zvraty. Ale při dalším rozvíjení stvořeného působí Boží předurčení skrytě a tiše. To platí v přírodě i na půdě milosti a vykoupení. Stará smlouva byla uzavřena za nápadných průvodních jevů mocných a strach nahánějících otřesů. Milost se liší od Zákona jako něžný, tichý vánek od bouře, ohně a zemětřesení. Skrze Ducha svatého se uskutečňuje jedinečné spojení mezi člověkem a Bohem, které bylo možné teprve po dokončení díla spásy, až dokonalý Bůh a Člověk Ježíš byl vyvýšený na Boží pravici. Není divu, že takový nový začátek, jedinečné stvoření církve, se stalo

viditelně a slyšitelně. Viditelný byl ten nový oheň, který učedníky naplnil, a v celém Jeruzalémě slyšitelný byl ten vichr, který otřásl domem, kde byli učedníci shromáždění. A když se pak ty ohněm pokřtěné jazyky jaly hovořit a svědčily o Ukřižovaném a Zmrtvýchvstalém, pak to nejen otřáslo lidskými srdci až do jejich nejhlubšího nitra, ale mocným působením ohnivých jazyků byl dokonce odstraněn i rozdíl v lidských jazycích. Každý slyšel evangelium ve svém vlastním jazyku (Sk 2,6).

O ničem podobném nečteme při obrácení oněch 3 000. Ve vší tichosti, aniž by se to vůbec zmiňovalo, obdrželi všichni, kteří přijali Slovo a dali se pokřtít, dar Ducha svatého. Tak dává Boží slovo základní a pro všecky doby platné směrnice. Kdo přijme Boží slovo a zaujme postoj k Pánu Ježíši a pro něho, dostává dar Ducha svatého, aniž by se muselo dít něco viditelného nebo slyšitelného. Nově Duchem svatým zapečetěný nemusí zkoumat, co se v jeho nitru děje. Stačí, když ví: Jsem novým stvořením. Staré věci pominuly, všecko je nové!

17. května

Dostanete dar Ducha svatého.
(Sk 2,38; Sk 8,5–17)

Jen dvojí hranici nemělo evangelium a udělení Ducha svatého překročit bez viditelných znamení. Jsou to hranice, které Pán Ježíš sám ve svém pozemském působení dodržoval a na které poukázal při svém nanebevstoupení: *„Budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“* (Sk 1,8)

Jsou to tři soustředné kruhy. Vnitřní kruh je Jeruzalém a Judea, další je Samařsko a poslední jsou pohané, *„konec země“*. Když Pán Ježíš svého času vysílal učedníky s evangeliem, přikázal jim: *„Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechoďte. Jděte raději ke ztraceným ovcím z domu izraelského“* (Mt 10,5–6) a kananejské ženě řekl:

„Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z domu izraelského“ (Mt 15,24). Obětí Pána Ježíše ztratily všecky přehrady základ a opodstatnění. Ale jejich pád neměl proběhnout tiše a nepozorovaně.

Než byli samařští věřící uvedeni do církve a zapečetěni Duchem svatým, měli si jasně uvědomit slovo Pána Ježíše, že *„spasení je z Židů“* a mělo jim to být jasně předvedeno. Z Jeruzaléma k nim přišel Duchem svatým naplněný evangelista Filip, kázal jim evangelium a věřící křtil. K jeho kázání se Pán přiznával a zpečeťoval je na srdcích posluchačů. A pak z téhož judského Jeruzaléma přišli Petr a Jan, sloupové církve, aby se za věřící modlili a vkládali na ně ruce, aby přijali Ducha svatého. A to se stalo viditelným způsobem, vždyť to Šimon *„viděl“* (Sk 8,18). Tak bylo Samařsko spojeno s mateřským sborem v Jeruzalémě. Každý zárodek starého kvasu tím byl odstraněn.

18. května

Dostanete dar Ducha svatého.
(Sk 2,38; Sk 10)

Ovšem zcela jinak tomu bylo, když mělo evangelium překročit hranice mezi Židy a pohany. V Samařsku se uplatnilo Ježíšovo *„Spasení z Židů jest“*. Pohané přijali Ducha svatého, aniž by se předem dali obřezat, čímž se pro ně stal judaismus nezávazný. Duchem svatým pomazaného evangelistu mohl Duch svatý bez velkých potíží přimět, aby kázal evangelium v Samařsku a křtil tam věřící. Apoštolové se také bez námitek této práce ujali, jakmile o Božím působení uslyšeli. Petr se však musel nejdříve naučit, že v církvi budou zrušeny všechny rozdíly mezi Židy a Řeky a že už neplatí nic jiného, než nové stvoření v Kristu. Bylo zapotřebí zvláštního Božího zjevení, než se Petr dokázal natolik přemoci, aby překročil práh

pohanů a vstoupil do jejich domu. Pán Bůh musel zasáhnout stvořitelským činem. A zasáhl, a to proti všemu očekávání a chápání apoštola. Ještě během jeho kázání sestoupil Duch svatý na jeho pohanské posluchače, shromážděné v Cesarei, a to tak očividně, že každá pochybnost a námitka byla bezpředmětná. *„Bratři židovského původu, kteří přišli s Petrem, žasli, že i pohanům byl dán dar Ducha svatého. Vždyť je slyšeli mluvit u vytržení mysli a velebit Boha.“* Tu zbývala Petrovi jen jedna sama si odpovídající otázka: *„Kdo může zabránit, aby byli vodou pokřtěni ti, kteří přijali Ducha svatého jako my?“* (Sk 10,45–47) Tímto stvořitelským činem Božím vzešlo úplně nové světlo celému kruhu učedníků a především Petrovi, který se později musel za svůj čin zodpovídat (Sk 11,1–4). Když věřící v Jeruzalémě vyslechli Petrovu zprávu, zmlkli a pak chválili Boha a řekli: *„Tak i pohany povolal Bůh k pokání, aby dosáhli života!“* (Sk 11,18). Tímto stvořitelským Božím činem byl také položen nedotknutelný základ pro další rozhodování o otázkách, jaké se např. řešily při prvním apoštolském koncilu. Pro církev bylo nadále nedotknutelnou skutečností, že Pán Bůh očišťuje

i srdce pohanů skrze víru (Sk 15,9).

Kornelius a jeho celý dům byli bohabojní lidé, kteří se snažili podle svého nejlepšího vědomí a svědomí sloužit Pánu Bohu. Tam, kde se Boží slovo zvěstuje pomazanými rty a padne na takovouto půdu, může Pán v jediné chvíli vypůsobit pokání a víru, očistit srdce a usídlit se v něm. Není vůbec potřebí ani krátké ani dlouhé přípravy pro přijetí Ducha svatého. Záleží jen a jedině na správném postoji srdce.

19. května

Dostanete dar Ducha svatého. (Sk 2,38)

Podobně jako kdysi lid Staré smlouvy prochází i církev ve svých dlouhých dějinách obdobími menšího či většího úpadku. Usychá a churaví a nemocní rodiče plodí nezdravé děti. Když člověk vyšel z ruky Boží, nesl jeho podobu. Když však padl, začal plodit děti ke své vlastní podobě (1 M 5,3), k podobě padlých rodičů. I v Boží církvi je to tak, že na počátku, v prvotní církvi, byly ryzí Boží děti. Později se však v církvi objevovali a objevují se i dnes lidé duchovně neduživí a slabí, a celý jejich zjev svědčí o nízké úrovni duchovního života. Tu Pán Bůh znova zasahuje a jako v dobách Eliášových si vychovává ve zvláštní, často těžké škole muže, které vyzbrojuje obzvláštní mírou svého Ducha. Těm se může stát, že jsou naplněni a proniknuti Duchem svatým tak, že je to

na nich na první pohled patrné.

Apoštolové nijak lidem nevnucovali, že by měli být naplněni Duchem svatým v tak zvláštní míře a stejným způsobem, jak to prožili oni na počátku. Ani ty neočekávej nějaké mimořádné zkušenosti proto, že je prožil bratr vedle tebe. Kvůli čekání na podobné zkušenosti se mnozí nikdy nedostanou k jasnému poznání toho, co jim Pán už dal. Takový člověk nekoření v Božím slovu, neutvrzuje se v prostých liniích biblické víry, která nehledá pocity a zážitky, zvláštní stavy vytržení, ale drží se psaného Slova. Vyhledávat a prahnout po něčem zvláštním může být velmi nebezpečné a vede často k obrovské směsici těla a ducha, k takovým úkazům, jako byli ti předpotopní obři, kteří vznikli ze spojení Božích synů a lidských dcer. Obrovské zjevy, ne však podle srdce Božího. Zráli pro soud.

Drž se Božího slova a poslouchej je. Pán Bůh dává plnost svého Ducha těm, kdo jej poslouchají (Sk 5,32). Dělej to, co přikazuje Boží slovo, ať to stojí, co to stojí. Vyznej, kde máš něco vyznat. Dej do pořádku, co máš uvést do pořádku. Upřímným dává Pán Bůh milost a zdar. V mlhách a temnotách jim vzchází světlo.

20. května

Dostanete dar Ducha svatého. (Sk 2,38)

Dávejme tedy pozor a pečujme o to, abychom se ve svém vztahu k Duchu svatému pohybovali v daných mezích Božího slova, jinak Ducha brzdíme a uhašujeme. Slovo Boží a Duch Boží patří nedílně dohromady. Boží slovo musí upravovat, ujasňovat a upevňovat náš vztah k Duchu svatému, aby se s námi mohl sdílet.

„Slova má Duch jsou a život jsou.“ Lidskými slovy cirkuluje tělo a život z těla. Slovy Písma proudí duchovní život, vlastní život Ducha svatého. Duch svatý bere z plnosti Pána Ježíše a udílí nám z tohoto zdroje. *„Čiňte pokání,“* odpovídají apoštolové na otázku Duchem dotčených lidí: *„Co máme činit, bratří?“* Pravé pokání znamená změnu smýšlení. Vůči komu? Vůči Kristu. Duch svatý oslavuje Pána Ježíše.

Pracuje k tomu cíli, abychom zaujali správný postoj vůči Kristu. Staví jej do středu naší pozornosti. *„On z mého vezme a zvěstuje vám,“* slíbil Pán Ježíš učedníkům. Duch svatý nám zjevuje, co všecko máme v Kristu, ukazuje nám, že v něm přebývá všecka plnost Boží nám k dispozici. Je uskutečňovatelem závěti Pána Ježíše. Zjevuje nám, co všecko ta závěť obsahuje, do jakého bohatství jsme uváděni. Duch svatý, Boží Duch, nemluví ani o sobě, ani ze sebe. Nepoutá naši pozornost na sebe, ani si nepřeje, abychom vstupovali do přímého obecenství s ním.

Když upíráme zrak na Pána Ježíše, tu v nás Duch svatý odpočívá a plní nás. Pak skrze Ducha svatého čerpáme z plnosti Pána Ježíše všecko, čeho je nám potřebí pro duchovní život, jak to odpovídá našemu duchovnímu věku a vývojovému stupni. Čerpáme, co potřebujeme pro zvláštní dny a zvláštní pokušení z jeho nevyčerpatelné plnosti tak, abychom zůstali věrni svému povolání a skrze Ducha svatého oslavili Otce a Syna. Pak rosteme z plnosti do plnosti. Svěřit se cele Spasiteli, kotvit v kříži a ve Slovu, dát možnost působení Duchu svatému, čerpat z plnosti Kristovy a přijímat milost za milostí podle svého duchovního stáří – to je ta

cesta, po níž kráčíme bezpečně a kde zůstaneme zachováni od nebezpečných věcí. Jedna milost přivolává další. Je tu ustavičné proudění. Místo jedné milosti přichází další, hlubší, aniž by ta první byla zrušena. Každá milost je plodná a nese v klíně další milost. Když věrně využíváme milosti nám dané, uvolňuje se prostor pro další milost.

Naplněni buďte Duchem

Efezským 5,18–23

21. května

Neopíjejte se vínem, v němž je prostopášnost, ale naplněni buďte Duchem, mluvíce sobě vespolek v žalmech, chvalách a v písničkách duchovních, zpívajíce a plesajíce v srdcích svých Pánu, díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Ježíše Krista Bohu a Otci. (Ef 5,18–20)

Zeptejme se na základě přečteného oddílu z epištoly do Efezu, co má dělat Boží dítě, které obdrželo Ducha svatého, aby bylo **plné** Ducha svatého? Kraličtí zde přesně překládají původní text, když k příkazu *„Naplněni buďte Duchem“* přiřazují přechodníkem další pokyny. Je nám tak zde ukázána cesta, na níž jsme plněni Duchem svatým.

To první *„mluvíce sobě vespolek v žalmech, chvalách a písničkách duchovních“* nám připomíná apoštolské vyznání víry: „Věřím v Ducha svatého“ a „svatých obcování“. Duch svatý a společenství svatých nelze oddělit. Tak je tomu i zde: *„Naplněni buďte Duchem tak, že spolu mluvíte v žalmech, chvalách a duchovních písničkách.“* Jestliže děti Boží a Boží služebníci mohou být hodiny pospolu aniž by spolu mluvili v žalmech a chvalách, spíš popíjejíce pivo nebo víno, nemůžeme se divit, když je pak církev slabá a bezduchá.

Prvotní církev setrvávala v obecenství. Sotva o Letnicích Pán k církvi přidal 3 000 duší (Sk 2,41), čteme o nich (v. 42): *„Zůstávali v učení apoštolském, ve společenství, v lámání chleba a na modlitbách“* a (v. 44) *„všichni věřící byli pospolu“*. Verš 46: *„Každého dne trvali jednomyslně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem.“* Duchem svatým zapečetěni, kteří chtějí být plní Ducha, se scházejí a modlí se. Mluví vespolek v žalmech a duchovních písních, lámou společně chléb. Tam, kde z ostychu nebo spoutanosti se neodvažují shromažďovat

a vzájemně se sbližovat, chudnou, uhašují a brzdí Ducha svatého, kterým byli zapečetěni.

22. května

Naplněni buďte Duchem! (Ef 5,18)

Není ovšem možné setrvávat dnem a nocí v obecenství s ostatními věřícími. Proto apoštol připojuje ***„zpívajíce a plesajíce v srdcích svých Pánu, díky činíce vždycky ze všeho“***. Duchovní život, jehož se ti dostalo, je živen, budeš naplněn a zůstaneš plný Ducha, jestliže základním tónem tvého srdce bude chvalozpěv, budeš-li se pocvičovat v děkování Bohu a Otci ve jménu našeho Pána Ježíše Krista za všecko, co tě potká, za světlé i temné chvíle, za sladké i trpké, za radost i bolest. Tak to zní z Davidova srdce v žalmu 103: *„Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní. On ti odpouští všecky nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje.“* Chvalozpěv našich srdcí nesmí oslabit nebo přerušit žádný zážitek. Srdce, z něhož každého

času vystupuje k nebi dík a chvála, může Duch svatý zcela naplnit. Už tu není místo pro nějakého cizího ducha, ani pro malomyslnost a trudnomyslnost, ani pro bujnost a zpupnost. Žalmy jsou nejlepším návodem, jak najít ten pravý tón pro své písně. Nezabloudíme pak příliš vysoko na nepravé duchovní výšiny. Naše svědectví a písně nebudou vyumělkované ani strojené. Nepropadneme se ani příliš hluboko do trudnomyslnosti a skleslosti.

Kolik rozladěných lidí chodí světem! Když se na ně někdo nelaskavě podívá, když utrpí nějakou ztrátu, hned jsou rozladěni. Jdi do svatyně, k Božímu slovu, milá rozladěná duše! Uč se ladit svou harfu v žalmech! Jistě, tu a tam si zanotuješ také „z hlubokosti“ nějaký žalm pokání a koření se před Boží tváří, ale nebude to písnička nedůtklivého smutku. Jestliže své písně skutečně zpíváme Pánu Bohu, pak je tu prostor pro volné proudění Ducha svatého. Neopěvujeme sebe, své skutky, ani své výkony.

23. května

Naplněni buďte Duchem! (Ef 5,18)

Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu našeho Pána Ježíše Krista Bohu a Otci – a to bez rozdílu, z radosti i bolesti, ze štěstí i ústrků, prostě ze všeho, ať se nacházím v čemkoli. Všecko pochází shůry. Děti Boží se nerozhlížejí horizontálně, ale vertikálně. Nevšímají si toho, co k nim přichází ze stran, od lidí či okolností. Přijímají vše z ruky Otcovy, i když skrze lidi, často skrze děti Boží. Všecko bez rozdílu přijímáme z ruky Boží, klademe to před jeho trůn a učíme se lépe milovat ty, kteří s námi jednají povýšeně a nectí nás tak, jak si myslíme, že by měli. Přijímáme všecko z Boží svaté ruky ke své výchově. Tak vytváříme prostor pro Ducha svatého. Stvořené ustupuje do pozadí, všecko, co pochází od stvořeného však spojujeme s Bohem a tak se dostáváme do

niternějšího obecenství s ním a Duch svatý v nás má čím dál více místa. Pravá svoboda a vykoupení spočívá v tom, že nám víc a víc vystupuje do popředí Boží věrnost a vlastní konání a selhávání ustupuje do pozadí. Tak se celá naše bytost správně ladí, takže všecko společně vyznívá k větší oslavě Boží. Ze všeho vystupuje k Otci líbá vůně našich chval. K tomu jsme byli stvoření a k tomu nás milost uschopňuje. Malomyslnost i nadutost ustupuje a srdcem zní ustavičný tichý chvalozpěv. V adoraci přednášíme Pánu své písně chval. Lidská chvála už nás nenadýmá, lidské hanění nás nesráží. Všecko slouží k tomu, že se stáváme lidmi naplněnými Duchem svatým.

„Naplněni buďte Duchem“ tak, že mu uvolňujete prostor. Je to On, který pak ovládá a udržuje ve správných mezích všecko, co se k nám blíží z okolního světa nebo vystupuje z našeho nitra. K tomu nám byla dána milost. Sebeovládání je také jedna z křesťanských ctností a ovoce Ducha svatého. Musíme být bdělí směrem ven i dovnitř, aby nedošlo k rozladění harfy našeho srdce. Tady ustává veškeré blouznění. Vždyť ani pýcha ani blouznění není z lásky. Za to se rozvíjí pokora, svobodomyslnost a křesťanská statečnost.

24. května

Naplněni buďte Duchem! (Ef 5,18)

Na cestě k plnosti Ducha přistupuje k pěstování obecenství, vděčnosti a chvalozpěvům ještě pokorná láska: ***„Poddáni jsou jedni druhým v bázni Boží.“*** (Ef 5,21) Duch svatý nás připojil k tělu Kristovu, stali jsme se jeho údy, vstoupili pod zákon lásky. Ta všecky údy spojuje pod vedením hlavy ke vzájemné službě. Prostor Duchu svatému vytváříme, když se v této pokorné, sloužící lásce pocvičujeme. Kdo zůstává v lásce (kterou do našich srdcí jako své ovoce rozlévá Duch svatý), láskyplný i vůči nevděčným a nespravedlivým i tam, kde láska většiny vychládá, ten je plný Ducha svatého. Duch svatý v nás má tolik prostoru, kolik uplatňujeme jeho lásky.

Být poddaný. V občanském životě stojí jeden nad druhým. Jsou zde lidé, kteří přikazují, ale i oni stojí pod

vyšší kontrolou až k těm nejvyšším místům. I v církvi je podřízenost. Slovo Boží neruší přirozené, Pánem Bohem dané lidské vztahy. Ženy mají být poddané svým mužům, děti mají poslouchat rodiče. Nad tím vším je zákon dobrovolné poddanosti. Otec, který stojí na biblické půdě, bude požadovat patřičnou poddanost, ale v nejasných otázkách přihlédne k tomu, co dětem a ženě prospívá v pevné důvěře, že svůj život nejspíše získá, když jej položí. Dá-li přednost tomu, co je dobré pro ženu a pro děti, určitě toho nikdy nebude muset litovat, ale bude to i pro něho požehnáním. To není slabošské ustupování od zásad, ale v síle Boží odsunutí vlastních zájmů tam, kde to povinnost nevyžaduje jinak a kde nejsou skutečně jasné a nevyhnutelné potřeby. To jsou všecko meze, v nichž se Duch svatý rád pohybuje.

25. května

Naplněni buďte Duchem!
(Ef 5,18; Ga 5,22–26)

Když apoštol Pavel mluví v listu do Galácie o chození Duchem (5,13–26), ze souvislosti vyrozumíváme, že má při tom na zřeteli především **„sloužící lásku“**: *„Toliko abyste pod zámyslem svobody nepovolovali tělu, ale skrze lásku posluhujte sobě vespolek!“* „Chození Duchem“ znamená, že při všem setkávání s lidmi, ať se děje, co děje, se osvědčujeme jako ti, jimž se obětavá, sebezapírající a podřizující se láska stala životní potřebou a zákonem. Chodíme-li Duchem, ztrácí nad námi tělo moc, už se nedostane k slovu. Jsme vedení Duchem a nestojíme už pod Zákonem. Už neplatí „musíš“, ale „smíš“ a „můžeš“. Skrze Ducha svatého se mi stává bohoslužba výsadou a mám k ní sílu. Ti,

kteří patří Pánu Ježíši (v. 24), kteří žijí ve spojení s ním a nezarmucují Ducha svatého, ti své tělo s jeho vášněmi a žádostmi ukřižovali a na kříži je nechávají. Pokud bez přerušení setrváváme v Duchu a ctíme svou sounáležitost s Kristem, pokud mu patří všecky zdroje našeho ducha, duše, těla, jsme bytostně spojeni s Ukřižovaným. Svět s jeho žádostmi a vášněmi je nám ukřižován a my jsme ukřižováni světu do té míry a potud, pokud ležíme u nohou Pána Ježíše. To jsou zásadní pravidla, která si musí každé dítě Boží uvědomit, nemá-li v praktickém životě bojovat do větru.

Nikde se neřine svatý olej pomazání hojněji, než tam, kde ve vzájemné lásce a službě snášíme jeden druhého a tak dáváme prostor Duchu lásky. Duch svatý rád přebývá a rozděluje své dary tam, kde bratři přebývají v jednomyslnosti, kde drží tělo na uzdě, aby nemohlo narušovat a oslabovat jednotu Ducha.

26. května

Naplněni buďte Duchem!
(Ef 5,18; Ga 5,22–26)

„*Když se modlili, otřáslo se místo, kde byli shromážděni a všichni byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili slovo Boží*“ (Sk 4,31). Zde se mluví o nehledané a neočekávané zkušenosti, kdy věřící byli naplnění Duchem svatým. Petr a Jan se byli před Nejvyšší židovskou radou zodpovídat za zázrak uzdravení chromého u Krásné brány. Rada nenašla odvahu je odsoudit a propustila je s pohrůžkou a zákazem další činnosti. Po návratu apoštolů vyslechli shromáždění věřící zprávu svých bratří. Když slyšeli o pohrůžce a zákazu Rady, pozvedli svá srdce k všemohoucímu Stvořiteli nebe a země ve slavnostním apelu a prosili o radost a odvahu ke svědectví o Pánu Ježíši navzdory danému zákazu. Prosili, aby Pán Bůh

vztáhl svou ruku k dalším divům ve jménu Pána Ježíše. Pánu Bohu se však zalíbilo vyslyšet jejich prosbu o odvahu ke svědectví jinak. Místo, kde byli shromážděni, se zatřáslo, a všichni byli naplněni Duchem svatým.

V téže kapitole v 8. verši čteme, že Petr byl naplněn Duchem svatým, když stál před soudem. Následující kapitola ukazuje na příkladu Štěpána, jak může být ve stoupající míře plněn Duchem svatým muž, který před soudem zastupuje Boží věc. Ve všech třech případech (Petr, Štěpán, shromáždění modlící se církve) se naplnilo zaslíbení Pána Ježíše: *„Až vás povedou před soud, nemějte starost, co budete mluvit. Ale co vám bude v té hodině dáno, to mluvte. Nejste to vy, kdo mluví, ale Duch svatý“* (Mk 4,31). Toto zaslíbení platí i nám. Ze zkušeností zaznamenaných ve Skutcích smíme čerpat jistotu, že ve chvílích nebezpečí a nouze za mimořádných dob a okolností nám Pán přidá mimořádnou milost. Ale je v tom skryté i vážné varování: Chceme-li v dobách pronásledování počítat s mimořádným vyzbrojením, mimořádným plněním Duchem svatým, musíme se nejdříve ve všedním životě dokazovat jako lidé plní Ducha dle Efezským 5

a chodící Duchem dle Galatským 5.

27. května

Naplněni buďte Duchem!
(Ef 5,18; Sk 4,31; 7,55)

Oč se jednalo Petrovi, Štěpánovi a onomu shromáždění, na jehož modlitbu se otřásl dům? Jen a jedině o oslavení jména Pána Ježíše, o dobré zastupování jeho věci na zemi. Nejde vůbec o to, zda a do jaké míry náš život vykazuje mimořádné zážitky, podobné těm ze Skutků. Jde o to, aby se nám vždy a za všech okolností jednalo o věc Pána Ježíše a o oslavení jeho jména. Ve všedním životě se jako lidé plní Ducha prokazujeme tam, kde je Kristus východiskem a středem, cílem a smyslem našeho života. Tím se stal, když jsme při svém znovuzrození přijali dar Ducha svatého, sic jinak jsme vůbec dar Ducha svatého nepřijali. Ale zůstal tím? Byla to čím dál hlubší skutečnost našich všedních dnů? Duch svatý působí

tam, kde je středem Pán Ježíš. Uhašujeme ho tam, kde je v popředí člověk a stvoření, kde se lidé líbí sami sobě a hledají vlastní čest. Děti Boží mohou druhým lidem cestu k přijetí Ducha svatého usnadnit nebo zatarasit. Dar Ducha svatého obdržíme, když vírou přijímáme poselství o Ukřižovaném a Zmrtvýchvstalém, zvěstované pomazanými rty. Ale Duchem pomazané rty jsou jen tam, kde je srdce očištěné vírou (Sk 15,9), kde člověk už nemiluje sebe a svůj život. Kde je posel zahleděný sám na sebe, stává se zvěst o Ukřižovaném a Vzkříšeném v jeho ústech pouhým žvástem, potupou a popřením spásy dokonané v Pánu Ježíši Kristu, popřením moci jeho zmrtvýchvstání.

Drahá duše! Dovol konečně Duchu svatému, kterého jsi obdržela, aby v tobě mohl plně a pronikavě působit. Brzdíme ho, kde mu nedovolíme, aby nás uvedl do osobního, přímého spojení s Pánem Ježíšem. Vždyť podstatou jeho poslání je oslavit Krista, vyprostit jeho obraz z mlhavých představ naší fantazie a ukázat nám ho v plném jasu jeho slávy. To neumí nikdo jiný. Ale je třeba se ztišit a dovolit mu, aby působil. Staňme se v tom dobrým příkladem těm, mezi nimiž žijeme. Zacházejme svatě s naším každodenním ztišením,

abychom ani minutu nepropásli. Často je k tomu potřebí určité doby, než se naučíme osobně s Pánem komunikovat. Nechť z našeho obzoru zmizí všecko, co nás často právem zatěžuje z naší práce a povinností. V obecenství s Pánem uvidíme všecko v docela jiné perspektivě, pod jiným úhlem. Kristus skrze nás! A my živi **cele v něm!**

28. května

Naplněni buďte Duchem! (Ef 5,18)

Lidé plní Ducha žijí pro Krista. Jejich život je názornou lekcí ke kázání o Ukřižovaném a Zmrtvýchvstalém. Takové lekce hledající duše potřebují. Pomůže jim to ze soumraku, který je obklopuje, z dusna, které vdechují. Najednou vidí: Odpuštění hříchů, Kristus pro nás, to byla jen polovina evangelia, poloviční vykoupení. Druhá polovina je: My pro Krista! Co Bůh spojil, to nechť nikdo nerozděluje!

Je nádherné, když smíme Ducha svatého zakoušet jako Těšitele. Učedníci ho velice potřebovali, když po odchodu Pána Ježíše zůstali sami. Avšak něco zcela jiného je, když v něm smíme poznat Božího Zástupce, jak jsme to četli u Jana 16,7. Jak nás Pán Ježíš zastupuje před Božím trůnem, kde se ujímá našich záležitostí, tak se Duch svatý ujímá Božích záležitostí

v našem životě, uplatňuje v něm Boží nároky na naše myšlení, naše bytí a celý náš život dává pro Pána Boha ve jménu krve Pána Ježíše za nás prolité. Až odhodíme své nároky a pustíme ze zřetele svůj život, až nám svitne, že jsme tu pro Pána Boha, abychom jej zjevovali, zvěstovali jeho ctnosti a jeho chválu, pak opravdu víme, co znamená vykoupení.

Pak už bude zbytečná otázka: „Jak dostanu Ducha svatého?“ Spíše se budeme tázat: „Jak Duch svatý dojde plného práva v mém životě?“ Ne už jak **my** dostaneme Ducha svatého, ale jak Duch svatý dostane **nás**! Ne „Jak dosáhnu plnosti Ducha svatého?“, ale „Jak Duch svatý mne může použít za svůj nástroj, průplav, nádobu?“ Nejedná se o to, jak my něčeho dosáhneme nebo co s pomocí Ducha svatého vykonáme, ale jde o práva a nároky Ducha svatého, aby, v nás přebývaje, mohl nás plně používat, jak On sám ráčí.

Pán Ježíš řekl: *„Kdo věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé.“ A to řekl o Duchu, kterého měli přijmout věřící v něho.* (Jan 7,38–39)

29. května

Naplněni buďte Duchem! (Ef 5,18)

V žalmu 139 čteme: *„Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří?“* To hluboce souvisí s tím, co dále žalm praví o podivuhodné stavbě lidského těla. Že člověk před Božím Duchem utíká, víme. Proč jej však Boží Duch hledá? Aby jej obviňoval, zneklidňoval a vedl ke Kristu? Jistě. Ale je za tím vším ještě něco dalšího, vyššího. Podivuhodná stavba lidského těla, jak ji popisuje 139. žalm, nebyla stvořena pro nás, k našemu užívání, tím méně jako sídlo hříchu a obydlí nečistých duchů. Lidské tělo bylo stvořeno pro Boha a od začátku bylo určeno za sídlo Ducha svatého. Proto nedá Duch svatý člověku pokoj, dokud ta zhanobená, ale Beránkovou krví vykoupená svatyně není vyčištěna, dokud Duch svatý znova nevtáhne do svého obydlí. Má-li se naplnit Otcův plán,

má-li Kristus být alfou a omegou nejen v jednotlivých lidských životech, ale v celém stvoření, musí Duch svatý nejdříve osídlit těla vykoupených lidí, z nitra proměnit celou jejich bytost, žití a myšlení v Kristovu podobu a všecky síly jejich bytosti položit ke Kristovým nohám. Tak bude mít Kristus po boku pomocnici, tělo ze svého těla, kost ze svých kostí a může v nadcházejících věcích bez překážky rozšířit své vladařství přes všecky okruhy, až bude podroben i ten poslední nepřítel. Tak nadejde okamžik, kdy Kristus sám všecko složí k nohám svého Otce, aby Bůh byl všecko ve všem (1 K 15,28).

Vedení Duchem

Římanům 8,14; Jan 11

30. května

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14)

Chceme se soustředit ještě na jeden úkol Ducha svatého při nás, který má pro běh našeho života dalekosáhlé důsledky. Dnešní verš z Božího slova nazývá Božími syny ty, kdo se dají vést Duchem Božím. Pod vedením Ducha svatého rozumíme tu možnost, ba nutnost, že Duch svatý vezme do své ruky náš život se vším naším každodenním konáním i odpočíváním a uvede jej do souladu s vůlí Boží a v ní zachová.

Izraelci stáli při svém putování pouští pod bezprostředním Božím vedením. Kde se zastavil ohnivý nebo oblakový sloup, tam se utábořili a zůstali tam tak dlouho, dokud sloup odpočíval nad stánkem smlouvy, ať to bylo den, měsíc nebo rok. Jakmile se sloup zvedl,

i oni vyrazili, aby jej následovali, kamkoliv se hnul. Podle Hospodinova rozkazu se hýbali, podle jeho rozkazu tábořili.

Dalším obrazem pro vedení Duchem je starozákonní bohoslužba, která se konala ve stánku smlouvy, vybudovaném do nejmenších podrobností podle Hospodinova návodu. Novozákonní Boží lid neuctívá Pána Boha ve stánku zbudovaném lidskýma rukama. Hospodin od nás očekává bohoslužbu v Duchu a v pravdě. Jestliže však Izrael směl své oběti přinášet jedině ve svatyni zřízené podle Božího plánu, pak i novozákonní uctívání Pána Boha v Duchu je možné jedině pod vedením Ducha svatého, v životě až do nejmenších podrobností uspořádaném Pánem Bohem. Všecky nitky naší práce, chození a stání, vycházení i vcházení musí odpočívat v Boží ruce. Jen tak se náš život stane místem zjevování Boží vůle a Božích záměrů. Jen tak jako děti Boží splníme svůj úkol být světlem světa a solí země.

Chceme-li přesněji vědět, jak je to s vedením Duchem, pak řekněme rovnou: Duchem vedeny mohou být jen děti Boží. Koho nemohl Duch svatý usvědčit z hříchu, komu nemohl zjevit slávu Krista a jeho kříže,

toho život nemůže vzít pod svou vládu. Kdo není zplozen z Ducha, v kom Duch svatý nepřebývá, ten jím nemůže být veden.

> *Neboť všichni, kdo jsou vedeni Božím Duchem, ti jsou Boží synové.* (Ř 8,14)

31. května

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14)

Ne všecky děti Boží znají vedení Duchem. K tomu nestačí jen žít Duchem. Je třeba i Duchem chodit (Ga 5,25). Znamená to, že věrně následujeme světlo, když nám Duch otevírá Písmo a uvádí nás hlouběji v poznání Otce a Syna. Kdo zůstane stát u toho, co našel v osobnosti a díle Kristově, má jen poloviční světlo. Zdravě narozenému a normálně se vyvíjejícímu Božímu dítěti nestačí, že pod křížem Pána Ježíše našlo odpuštění hříchů. Uvědomuje si, že *Kristus proto zemřel a vstal z mrtvých, aby ti, kdo žijí, už nežili sami sobě, ale tomu, který za ně zemřel a z mrtvých vstal.* Ví, že obětováním těla Kristova jsou jednou provždy zasvěceni Bohu. Kdo tohle ví, klade s radostí život

i srdce k nohám svého Pána.

Což to nezní jako čiré rouhání a neprozrazuje to kus bezbožnosti, když někdo chce znát vedení Duchem a při tom nedělá to, o čem ví, že se Pánu Bohu líbí, zejména když se vzpírá položit Pánu v oběť své tělo, dát mu k dispozici své údy jako nástroj a zbroj spravedlnosti? Kdo hledá svých věcí, šetří svůj život a připodobňuje se tak světu, u toho nikdy nedojde k proměně mysli a správnému názoru na život. Schází mu tak základna, aby mohl rozpoznat, co je dobrá, libá a dokonalá Boží vůle. Až když naše tělo leží jako živá oběť na Božím oltáři, může nám Boží Duch zjevit naše místo na těle Kristově a službu s tím spojenou. Pak nás také povede v podrobnostech naší služby, vymezí její hranice a dá nám světlo jak, kde, kdy a v jakém rozměru máme Pánu posluhovat. *„Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste svá těla přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť. To ať je vaše rozumná bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, jaká je vůle Boží, dobrá, libá a dokonalá.“* (Ř 12,1–2) To je slovo, které nám o vedení Duchem dává jasnou a důkladnou

odpověď.

1. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14)

Vedle správného postoje k Otci a Synu, je pro vedení Duchem svatým důležitý náš vztah k Písmu. Božího Ducha nelze oddělit od Božího slova. Člověk narozený z Ducha je zplozený z neporušitelného semene Božího slova, které mu bylo zvěstováno a které zůstává na věky (1 Pt 1,23–25). Slovo Boží je meč Ducha, jemuž neodolá žádný duch bludu. Chceme-li tedy být vedení Božím Duchem a ochránění před cizími duchy, musíme být doma v Písmu. Psané slovo musí být pro nás bezpodmínečnou autoritou. Jestliže se člověk zplozený z Božího slova Božím slovem neživí, nehájí, nesklání se před ním a pod jeho autoritu, popírá svůj původ. Pak se mu může stát, že ho Duch svatý zapře a nepřizná se

k němu, až bude nejvíce jeho vedení potřebovat. Pán Ježíš, počatý z Ducha i po tělesné stránce, osvědčoval svůj původ tím, že se od dětství živil ryzím mlékem Božího slova. Už jako chlapec byl doma ve věcech Otcových. Podle příběhu, líčeného ve 2. kapitole Lukášově, se tím nemůže myslet nic jiného, než Písmo svaté, které se v chrámě předčítalo. Když při svém křtu obdržel plnost Ducha svatého, přešlo veškeré jeho chození i ve vnějších projevech pod bezprostřední nepřerušené vedení Duchem. Tentýž Duch, který jej bezprostředně po křtu vedl na poušť, jej pak vedl nepřetržitě krok za krokem po celou dobu jeho služby, až se skrze téhož věčného Ducha obětoval na kříži. Křtem v Jordánu ukončila poddanost Pána Ježíše v rodném domě a následným křtem Ducha byla prohlášena a zpečetěna jeho bezpodmínečná poddanost svatému Písmu. Písmo svaté bylo směrnicí pro všecku jeho svědeckou, prorockou a kněžskou službu, pro jeho utrpení. Snaha a touha, aby se naplnilo Písmo, provázela Božího Pomazaného na každém kroku. Byla to jeho nejniternější životní potřeba. Chceme-li, aby náš život byl a zůstal pod vedením Ducha, pak musí veškeré naše konání i spočívání, usilování a myšlení být

prodchnuto touhou, aby se Písmo naplnilo i v našem životě a dosáhlo v něm plného uplatnění a tak v nás nabývalo podoby.

2. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14)

Vedle správného postoje k Bohu Otci a Synu a k Písmu svatému, je třetí podmínkou vedení Duchem správný vztah k tělu Kristovu, k bratřím a sestrám. Kdo miluje bratra, ten chodí ve světle. Ví kam jde, a kam má jít. Kdo nemiluje bratra, je v temnotě. Kde není láska, tam není světlo, vedení Duchem. O tom hovoří apoštol Jan ve svém prvém listu. Ti, kdo chodí ve světle lásky, mají vzájemné obecenství. To znamená, že ti, kdo obecenství lásky nepěstují, světlo nemají, žijí v temnotě.

Kristus zemřel, aby rozptýlené děti Boží nejen svedl dohromady (J 11,52), ale, jak lze vyčíst z řeckého textu, aby je shromáždil v jedno, stmelil v jedno tělo. Jako Boží děti jsme jedním Duchem pokřtění v jedno tělo,

ponořeni do jednoho Ducha.

Je to Duch svatý, který buduje tělo Kristovo, úd po údu je vybavuje a každému údu přiděluje příslušné místo a úkol. Úd se sklonem k zaujímání nějakého zvláštního postavení bez ohledu na ostatní údy, který popírá nutnost korekce a doplnění ostatními údy a nechce se od druhých ničemu učit, stojí v rozporu s Duchem svatým, podobně jako úd, který ve službě hledá vlastní prospěch a vlastní zájmy. Jsme-li však věrni povolání, kterým nás Pán povolal být jedním tělem, jednoho Ducha, jsme-li pilní v zachovávání jednoty Ducha ve svazku pokoje, nemyslíme-li si o žádném údu, že ho nepotřebujeme, pak nám bude Duch svatý dávat potřebné světlo i v jiné nelehké otázce: co totiž ze způsobů a jednání druhých máme přijmout, a co zatím máme nechat ležet, co zatím nepotřebujeme. Kdo snáší bratra se vší pokorou, tichostí a trpělivostí, se tím ještě nestává jeho napodobeninou. Pravá bratrská láska z Ducha svatého nás úžeji spojuje s hlavou a ostří náš duchovní zrak, takže ve světle Božím, ve světle pravdy, smíme bez předsudků rozsuzovat chození ostatních údů. Tím se naše chození před Pánem utvrzuje a upevňuje.

3. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14)

Kdo zůstává v Pánu Ježíši a nevzpírá se vedení Ducha svatého, pozná, že Duch svatý nikoho nenutí, nežene. Když nás napomíná, varuje, k něčemu vyzývá, ponechá nám vždycky dost času na uvážení, abychom se před Boží tváří správně rozhodli. Jen nesmíme být líní a nedbalí. Kdykoliv se vynoří nějaký problém či otázka, musíme se soustředit a před Pánem vše zvažovat.

Když jsme v tom pocvičeni a nedáme se ničím vyděsit a vyvést z míry, může se stát, že Duch svatý v nás během krátké doby dá uzrát rozhodnutí, o kterém víme, že může mít dalekosáhlé důsledky.

Pro vedení Duchem potřebujeme zvykem vycvičený, pevný a ostrý smysl, jak ho lze mít jen ve

zralém mužném věku (Žd 5,14). Jenže chlapec se musí nejdříve stát dorostencem a ten teprve mužem. Jak je to s dětmi a jinochy? Ti si mohou být za všech okolností jisti, že jejich ohleduplný a něžně věrný Pastýř podle Iz 40 nese jehňátka v klíně a březí vede poznenáhlu, jejich vlastním tempem. Nebo, řečeno bez obrazu, odměřuje problémy a zkoušky v našem životě podle našeho současného duchovního stáří a vyspělosti. Nikdy se nepřepočítá.

Mnohem důležitější než duchovní vyspělost je věrnost. Když se dostaneme na rozcestí a rozpoznáme, na kterou stranu ukazuje povinnost, tj. vůle Boží, pak všecko záleží na tom, abychom tímto směrem bez váhání vykročili, ať už se nám chce nebo nechce, i když je nám třeba úzko a máme strach. Skryjme se pod křížem Pána Ježíše a na Otcově srdci. Náš Pán nepodléhal strachu, tak ani my se už nemusíme bát, ať jsou obavy, které na nás doléhají, nevysvětlitelné nebo podmíněné okolnostmi. Když je milostí Boží naše srdce upevněné a naučíme se bez váhání konat každou poznanou Boží vůli, cvičíme se v zachovávání vnitřního pokoje a ztišení, Pán nás nenechá dlouho v nejistotě. I když okolnosti, vnější podmínky a setkání ukazují na

jednu stranu, ale vnitřní puzení a ochota spíš na jinou, upřímnému člověku Pán v pravý čas svou vůli a cestu zjeví.

4. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14; J 11)

Je to zejména příběh o vzkříšení Lazara, který nad jiné jasně ukazuje, jak se v životě našeho Pána uplatňovalo za všech okolností vedení Duchem. Co tím Pán myslel, když na začátku jedenácté kapitoly říká: *„Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa“*? V 1. – 11. verši vidíme dvojí, co stojí za povšimnutí a zapamatování. Předně, že náš Pán ve své službě očekával na vedení Duchem a pak, že se ničím a nikým nedal zdržet, když poznal, že má jít kupředu. Dnem i nocí řídil své chození i spočívání podle oblakového sloupu. Kdykoli se zvedl, vyrážel, kdykoli se zastavil, zůstal i náš Pán na místě. I kdyby se svět hroutil, bez Otcova pokynu se ani nehnul. Jeho postoj byl postoj očekávání na Otcovy pokyny. Jemu stál cele

k dispozici.

Sebenaléhavější případ jím nehnul z místa, pokud mu Otec přikazoval vyčkat. V tom je důstojnost Hospodinova Služebníka. Kázal, uzdravoval, křísil mrtvé jen na cestě poslušnosti vůči Otci. Nemůžete obdržet Ducha svatého a být jím vedeni do slávy ke zvěstování Kristovy smrti, aniž byste si plně uvědomili, že v Božím království platí zákon: *„Ti, kdo žijí, již nežijí sami sobě.“* Jen když v očekávání na Pána jemu plně k dispozici ležíme na oltáři, poznáme, co v který den a hodinu Pán od nás očekává. Nikdy v té nádherné službě lásky nezapomínejme, že je to Kristus, který v nás působí skrze Ducha svatého, když nás použije pro druhé, a že nám tedy nepřísluší tlačit se do popředí.

Kdo v obecenství s Ukřižovaným už svůj život nemiluje až k smrti, ten má otevřené srdce pro vedení Duchem svatým. Tu jsou všecky pohnutky, pocity a přání z oblasti přirozeného života pod vládou a kontrolou nejvyššího Majestátu.

Říkám vám: Choďte Duchem
a nevykonáte žádost těla. (Ga 5,16)

5. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14; J 11,1–16)

Když Pán Ježíš dostal vzkaz od sester z Betanie, že jeho přítel Lazar je nemocen, zůstal ještě dva dny tam, kde byl. Nepoddal se hlasu svého srdce, které jej táhlo k lůžku nemocného a umírajícího. Měl sluch jen pro Otcův hlas a jeho pokyny. Když jej pak Duch pudil do Judska, opět byl otevřen jen tomuto vedení a nedbal na varování svých učedníků: *„Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé kamenovat, a zase tam chceš jít?“* Pán Ježíš odpovídá: *„Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“*

Noční chodci jsou podle přečteného oddílu ti, kdo se dají určovat pohnutkami vlastního srdce. Dnes

pospíchají tam, kam je milující a roztoužené srdce táhne, dva dny na to se dají zastrašit a odradit od cesty tam, kde na ně čekají kameny, nebezpečí a utrpení. V takových není světlo. Nevykonají práci dvanáctihodinového, plného dne, ale jen několika hodin. Klopýtají na cestě a zůstávají vězet na místě, jestli je Pán vůbec neodvolá v polovině jejich dnů. Jen ti, jejichž srdce jsou hluchá pro vábení i hrozby, kteří se řídí jediným heslem: „Zde jsem, Pane, abych činil tvou vůli," jen to jsou synové dne, vedení Duchem. Chodí ve světle a zůstávají na Božích cestách a jsou na nich bezpeční, takže nemusejí být odvolaní od nedokončeného a všelijak pokaženého díla. Na jejich hlavách je olej pomazání ze svatyně, jsou to novozákonní Nazirejci, kteří jsou zde jen pro Pána. Svět i církev dnes potřebuje takové Boží služebníky, kteří mají jeho Ducha, chodí ve dne, jsou tu jen pro Pána, jemu stojí bez výhrady k službám. Pán akceptuje jen ty, kdo se mu cele oddávají. Ty přijímá a jako své vlastnictví zapečeťuje Duchem zaslíbení. Je to zástup dobrovolníků, kteří se dobrovolně dali zapsat, aby sloužili pod praporem Ukřižovaného.

6. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14; J 11,1–16)

Varování, kterým je pro nás tento příběh ze života Pána Ježíše, je velice závažné, protože nejen svou cestu, ale i cestu druhých zmateme, jestliže nezůstaneme pod vedením Ducha. Zmaříme při nich Boží výchovu, když přiběhneme hned na jejich první zavolání, aniž bychom vyčkali Boží chvíle. Nesmíme se nikdy postavit mezi svého bližního a Pána Boha, mezi lidskou duši a jejího Spasitele.

Ty dvě sestry v Betanii jistě ani chvíli nepochybovaly, že Pán Ježíš přijde ihned, jakmile jej dostihne zpráva o Lazarově onemocnění. On však nepřišel, stejně jako neběžel k mamince, jakmile zaklepala na dveře, když Syn sloužil svému Bohu. Určitě očekávala, že všeho nechá, jakmile jej zavolá.

Ten, který na kříži s něžným ohledem myslil na ni a na Jana, říká: *„Kdo je moje matka? Kdo jsou moji bratři a sestry?“*, když byl čas služby. Když jej Pán Bůh volal, nekonzultoval své nejbližší, s nikým se neradil, protože chodil ve dne. To, co si sestry v Betanii musely prodělat, jim nemohl ušetřit. To nebyla tvrdost, ale prostý důsledek toho. že chodil v denním světle, a že se nesnažil brát nitky vedení z Boží ruky. Sestry si musely prodělat svou lekci. To se ukázalo hned, když přišel (nebyla to přímá výčitka, ale něco vyčítavého tu přece zaslechneme): *„Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.“* Ale pak se Marta opraví a dodá: *„Ale ještě i teď není všecka naděje zmařena.“* Pečlivě si všimněme zásadního postoje pro Boží služebníky, kteří chtějí v Božím království vykonat něco podstatného: V kritických chvílích nehledat svůj život, svou iniciativu, ale přenechat všecko Pánu Bohu. Pak se nám dostane osvícení, pak nás přání nesvedou. To vnáší do života Božích služebníků přímočarost, pak na oko neplodné období může být tím nejplodnějším. *„Jsem rád, že jsem tam nebyl,“* říká Pán Ježíš, *„abyste uvěřili“*. Myslím, že nechybujeme, když si Pána představíme, jak ve chvíli, kdy jej zastihla neblahá

zpráva z Betanie, má zřetel upřený k Otci a očekává na jeho pokyn. Ten zněl: „Zůstaň!“

To je prostota. Čím věrněji se snažíme nepodléhat pohnutkám vlastního srdce, neběžet hned na první zavolání do Betanie ani neotevírat srdce strachu z kamenování, tím více světla dostáváme pro svou cestu, tím jasnější den je v nás i kolem nás. Ti, kdo chodí ve dne, mají světlo, chodí pod oblakem. Vede je Duch svatý a jsou od všeho oproštěni. Jejich obzor nic nezatemňuje. Mají svobodného ducha, tak smí sloužit a jejich služba je plodná, i když se zdá, že všecko jde nakřivo a nějaký ten Lazar umře. To nejhorší se stává příležitostí pro zjevení Boží slávy. Ustaneme s pokusy zmocnit se otěží vlády nad vlastním životem. Ty vypadly z naší ruky do ruky vševládného bezpečného předzvědění Lásky, která jednoho staví tu a jiného onde a nikdo neví, proč. Pak přijde chvíle, kdy se všecko vyjasní a každý musí uznat: Nemohlo, ba nesmělo tomu být jinak.

7. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14)

Kdo se podle Iz 50,10–11 naučil nejdříve sám spoléhat v temnotách na jméno Hospodinovo a opírat se o svého Boha, místo aby se ohříval u vlastních ohníčků, místo aby si předčasně vynucoval občerstvení a potěšení, ten se učí svěřovat Pánu i jiné, své nejbližší, a očekává na Boží hodinu, až jim bude moci poskytnout pomoc a potěšení.

Kdo pod vedením Ducha chodí se svým Pánem, ten se jej učí lépe poznávat a pravým prorockým duchem rozpoznává, co odpovídá Božím způsobům a co ne. Samozřejmě že nebude o žádném Lazarovi prohlašovat: Toho přece, Pane, nenecháš umřít! Toho nesmíš vzít jeho rodině, jeho sestrám, sboru. Důvěřuje svému Pánu a klidně jde za ním i na horu Mórija. Je

s to obětovat i syna zaslíbení, aniž by v té chvíli chápal, jak se to shoduje s Božím slovem.

Kolik dětí Božích je ještě spoutáno duchem strachu! Propadají občas strachu a úzkosti, že by Pán mohl po nich požadovat něco nepřirozeného nebo dobrodružného, kdyby se mu cele vydali. Jak je to možné? Neznají Pána Ježíše, jaký je. Stojí ještě jednou nohou ve Starém zákoně a snadno se dostanou znova pod Zákon. Když se jedná o rozhodnutí a úkoly, často říkají: „Rádi bychom, ale nemůžeme.“ Těžko se dostávají k radostnému: „Můžeme, smíme! Vždyť všecko můžeme v Kristu, který nás posiluje!“ V milosti jsme zakotveni až tehdy, když už sami ze sebe zhola nic nemůžeme, ani to lehké ani to těžké, když už sami sebe nepokládáme za moudré. Boží děti zakotvené v milosti důvěřují vedení svého Pastýře, který je zná podle jména. On dobře ví, jak daleko se s kým z nás může odvážit, co od koho z nás může očekávat a co komu může svěřit. To dává pocit klidu a bezpečí a prostor pro vedení Duchem. Kdo nestojí v milosti, neshledává Ježíšovo jho rozkošným a břímě lehkým. Zdá se mu tvrdým chodit po úzké cestě, vymezené pevným zábradlím. Při takovém postoji nemůže být

o vedení Duchem řeči.

8. června

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. (Ř 8,14)

Skrze Ducha svatého nazýváme Ježíše svým Pánem. Duch svatý nás učí lépe jej poznávat, ať už v Písmu nebo v denním životě. Do jaké míry tomuto Pánu svěříme svůj vnitřní a vnější život, do té míry vezme Duch svatý běh našeho života i každodenní práci pod své vedení. Do jaké míry nás Kristus ovládá, do té míry má Duch svobodu nás vést. To pak hluboko ve svém nitru, hlouběji než naše pocity, nálady a pohnutky vnímáme jeho „stůj“ nebo „jdi“. Jedny dveře se otevírají, jiné se zavírají. To je do krajních maličkostí všedních dnů přenesené to, co prožívají děti Boží ve slavnostních chvílích závažných životních rozhodování, když konečně dospějí k přesvědčení a získají pokoj v Pánu, aby nějaké volání přijali nebo

odmítli, šli kupředu nebo zůstali stát.

Způsob, jak Duch svatý vede náš život, je závislý na stupni našeho duchovního vývoje. Budeme pravděpodobně procházet stejnými krizemi, jakými prochází dítě do věku mládí a z mládí do mužné dospělosti. Když Pavel nastoupil svou misijní činnost jako nezkušený a necvičený, vedl jej Duch svatý jako dítě, říkal mu, kam má jít a kam ne, aniž by mu co vysvětloval nebo zdůvodňoval. Po dlouholeté oddané službě, vyzrálý nejrůznějšími zkušenostmi v muže, se musí Pavel rozhodovat sám (Tt 3,12; Sk 20,16). Žádné dítě se však nestane mladíkem a zralým mužem, aniž by muselo projít procesem odstavování od mateřského mléka (Ž 131,2). A každé odvykání, odstavování je nepříjemné. To staré se nám bere, a co má přijít místo toho, ještě nevidíme. Jaksi se v tom nevyznáme. Zdá se nám, že už nerozpoznáváme Boží hlas tak jasně a rychle jako dříve, a při tom si nejsme vědomi žádné nevěrnosti. Pán je však věrný, a ty, kdo mu důvěřují, vede bezpečně svou paží i nejhlubšími vodami, v nichž se šlépěje, dosud důvěrně známé, ztrácejí (konec žalmu 77).

Služebníku je třeba udílet pokyny. Nevěsta povolaná

ke spoluvladaření se musí vžít do způsobu myšlení svého nebeského Ženicha a důvěrně se seznámit s jeho záměry a cíli. Kristova nevěsta se už nyní v niterném obecenství s ním a ustavičné závislosti na něm musí učit zvládat Duchem jí dané úkoly v souladu s jeho myslí, aniž by pro každou jednotlivost potřebovala obzvláštní výslovný pokyn. Procvičováním zde dole v malém a nemnohém vyzráváme pro to veliké, co nám má být svěřeno po jeho boku na trůně v nebesích.

Věrnost Duchu svatému

Skutky 13,1–5

9. června

Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“
(Sk 13,2)

V tomto zvláštním oddílu Písma vystupuje Duch svatý jako osobnost tak, jako málokde jinde. Podle 1 K 12 rozděluje Duch svatý své dary, jak sám ráčí. Ale zde se představuje v první osobě stejně jako jinde Otec a Syn. Duch svatý buduje církev a jako takový je také zakladatelem a vedoucím misijního díla Pána Ježíše. To je zřejmé i ze života apoštola Pavla: *„Vyslaní Duchem svatým“* (Sk 13,4). To je Pavlovo misijní ústředí. Mohlo vzniknout jedině u takového ohniště, které našel Duch svatý v Antiochii, kde se sešli proroci a učitelé.

Je pozoruhodné, že se to nestalo v Jeruzalémě.

Duch svatý tak říkajíc vytáhl a hledal nové rodiště pro zakládající se církev. Ve Sk 13,1 jsou vyjmenováni ti, kteří zde sloužili Pánu a postili se. Řecké slovo zde použité vyjadřuje službu ve svatyni. Půst je obvykle znamením smutku. A tak tito Boží služebníci stojí zde před Pánem ve svatyni, aby se zorientovali, jak dál s misijním pověřením Páně, jak zevangelizovat celý svět. Skloněni a zarmouceni (snad s pohledem na Jeruzalém) přednášejí Pánu své prosby a starosti. Takové časy v církvi bývají, kdy svatí Boží lidé před Pánem pláčí nad stavem Sijóna, zatímco ostatní jsou spokojení a šťastní a bídu nevidí. Ale Pán praví: *„Označ znamením na čele muže, kteří vzdychají a sténají nad všemi ohavnostmi, které se v něm páchají.“* (Ez 9,4) V takových chvílích hovoří Duch svatý. Promluvil i v Antiochii: *„Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal. Já je vyšlu, já jim ukáži, kam mají jít.“* A tak byli vyslaní – Duchem svatým, žádnou lidskou organizací.

10. června

Když konali bohoslužbu Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“
(Sk 13,2; 15,37–41)

Podobně jako Pán Ježíš, vysílá i Duch svatý své misionáře po dvou. Tu jsou tedy dva mužové. Nevysílá je žádná organizace. Duch svatý sám se za ně staví, když praví, aby mu ty dva oddělili k dílu, ke kterému je On sám povolává. Jak je to smutné, že to nedotáhli dál, než k jedné společné misijní cestě! Na počátku druhé se rozcházejí ti, o nichž Duch svatý prohlásil, že patří k sobě. To se mne velice dotklo. Jak důležité je, aby Duch svatý našel muže, kteří se bezpodmínečně snesou a nedovolí žádnému problému, aby je rozdělil!

Otázka, kdo měl pravdu, zda Pavel nebo Barnabáš,

je druhotná. Předně se ptáme, proč se nevrátili zpět do toho pokojíku v Antiochii? Jestlipak ti ostatní sourozenci dál leželi před Pánem v půstu a zármutku? Jak je to smutné, schází-li kněžská církev, před niž je možné předložit nouzi a která se tak dlouho modlí, až se takoví pracovníci jako Barnabáš a Saul opět spojí. Tu je něco, co ještě dnes těžce doléhá na naše srdce.

Mělo by nás vést k bdělosti, když vidíme muže, které Duch svatý spojil pod jedno jařmo a kteří to nedotáhnou dál, než k jedné misijní cestě! Jak milé je však naopak, když si uvědomíme, že Marek, příčina sváru, mohl Pavlovi posluhovat v jeho stáří (2 Tm 4,11)! Chceme-li být zachováni v této náročné poslední době, abychom se neprovinili proti Budovateli církve, který má jediný moc konat misii, musíme se učit ze stránek svatých dějin a vrátit se k prvopočátku. Všecko se musí vrátit zpět do rukou toho, který je zakladatelem misie. Radujme se ze všeho, co Pán působí, ale nezapomeňme se také kořit a postit při pohledu na trosky na Sijónu. Pán má zalíbení v každém, kdo se rmoutí, a zapisuje ty, kteří pláčí a lkají k němu, aby tvořivě znova zasáhl.

Kéž všichni ti, kdo pracují na díle Páně, nikdy

nezapomenou, že je potřebí takového pokojíka, do kterého je možné se vrátit, když to mezi spolupracovníky začne skřípat, pokojík, kde je možné se ztišit a dát prostor Duchu svatému, aby vše urovnal, aby pak dál v srdcích sjednocení se mohli ruku v ruce vrátit do služby! Ó ten požehnaný pokojík v Antiochii!

Nezarmucujte Ducha svatého

Efezským 4,30

11. června

Nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.
(Ef 4,30)

Připomeňme si nyní před Boží tváří toto Boží slovo! Duch svatý buduje Boží chrám, tělo Kristovo, církev. Má ji dovést k plnosti mužného věku Kristova. Pracuje cílevědomě ke dni vykoupení. Bylo mu vždy možné v tomto díle pokračovat? Zůstala církev v kontaktu s cíli Ducha? Jak dlouho to trvalo, než pronikla od ospravedlnění k posvěcení! A jak dlouho to ještě potrvá, než od posvěcení pronikne k vykoupení (1 K 1,30), jak dlouho to bude trvat, než bude činit pokání, že zarmucovala Ducha svatého? Jakmile je Duch zarmoucený, ustane ve svém díle, nemůže dále budovat. Duch svatý vám přestupky nepromine (2 M 23,21). Můžete dokonce za hřích, že

jste zarmucovali Ducha svatého, dosáhnout odpuštění v krvi Kristově, ale dál budovat začne Duch svatý teprve, až pronikneme hlouběji do skutečného vykoupení, až nám svitne, že vykoupení neznamená jen „odpuštění hříchů“, ale také „moc nad hříchem“. Slabikujme si tak dlouho základní pojmy vykoupení, až každý hřích v nás bude budit přímo nesnesitelnou bolest, takže vám bude nadále nemožné Ducha svatého zarmucovat. Pak vám otevře Písmo ještě v docela jiné míře, než dosud.

Jak strašně se církev změnila tím, že zarmucuje Ducha svatého! Místo aby mohl v církvi pokračovat v budování, musí se v ní Duch svatý ujímat úkolu, který má původně vůči světu (J 16,8–9), musí začít **věřící** obviňovat z hříchu, že nevěří Pánu. Není divu, že utíká století za stoletím, aniž by církev dospěla k plnému věku Kristovu!

12. června

Nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.
(Ef 4,30)

V modlitebných shromážděních často slyšíme, jak věřící otevřeně vyznávají, že Pánu dost nevěří, že mu nejsou schopní bezpodmínečně ve všem důvěřovat. Co by řekli pohané, kdyby přišli do takového shromáždění a zjistili, že ani křesťané svému Pánu plně nevěří? Teprve ve věčnosti se ukáže, jaké hloubky moudrosti, věrnosti, trpělivosti a lásky Boží bylo potřebí, aby navzdory bezedné lidské zkaženosti a přirozené neschopnosti věřit, Pán mohl dovést k cíli své věčné předuložení přes jedno zjevení milosti ke druhému. Slavněji než kde jinde se to zjeví v tisíciletém království. Při budování církve musí Bůh Duch svatý počítat s lidmi a s okolnostmi, v nichž vězí. A nebyla

v tajuplném budování církve Kristovy období, kdy bylo více vidět lidská selhání, nevěrnost, nevděčnost a hanbu, než dílo Stvořitele a všemohoucnou vůli Boží?

A jak je tomu dnes? Kdy konečně přestane církev Ducha svatého zarmucovat? Z vlastních slov Pána Ježíše a z jeho zaslíbení (J 16) víme, že Duch svatý byl Otcem a Synem pověřen, aby se ujal Kristova úřadu, aby nás „všemu“ naučil, ba dokonce aby nám „zvěstoval budoucí věci“. Dokud byl na zemi Pán Ježíš, mluvil Duch svatý skrze něho. Ve Zjevení se musí Pán Ježíš ještě jednou propůjčit Duchu svatému, aby mohl skrze něho promluvit k sedmi církvím, aby aspoň některým jedincům se otevřel sluch, když zarmucováním Ducha svatého církev ztratila schopnost slyšet jeho hlas. *„Kdo má uši slyš, co Duch* (znovu skrze Krista) *praví církvím.“*

13. června

Nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení.
(Ef 4,30)

Nikdy neměla církev – navzdory své nevěrnosti – takovou plnost světla a poznání pravdy jako dnes, i když to nevyužívá v praxi. Avšak přes všeobecné selhávání se najdou tu a tam jednotlivci, kteří si uvědomují vážnost doby, vnímají Boží záměry, vzájemně se povzbuzují a uplatňují ve svém životě poznání, které v církvi je. Nezáleží na tom, kolik jich je. Na počtu nikdy v dějinách církve nezáleželo a už vůbec ne tam, kde se jednalo o hluboké Boží věci.

To jsou děti Boží, které prahnou po jediném: „být dokonalí“. Mocí krve a Ducha Kristova uplatňují ve svém vnějším i vnitřním životě Boží slovo. Jsou denně čím dál víc celou svou podstatou oddány Kristu. Je na

nich patrné, že Duch svatý působí v Božích dětech, které si uvědomují slávu svého povolání. Pán nalezl už netoliko jedince, jako kdysi ve středověku, ale skutečné „malé stádce“, rozptýlené po různých místech, lidi, kteří věří, že je opravdu možné uvést v život všecko, co stojí v Božím slově. Právě skutečnost, že je to slovo **Boží**, je zárukou, že je možné je v církvi uskutečnit. Písmo svaté je nám přece dáno k tomu, aby formovalo naše životy. Skrze jeho Ducha, Ducha toho dokonalého Boho-člověka, mám v jeho smrti a zmrtvýchvstání záruku a závdavek, že i já, dokonce i já, navzdory vší své bídě, mohu opravdu žít Boží slovo. A tak ať shledávám ve svém vnitřním a vnějším životě jakékoliv nedostatky, nalézám v Ježíšově krvi nejen shlazení své viny, ale i uzdravení v jeho ranách, tříbení a očištění od každé poskvrny či vrásky, ode všeho, co ještě není ve mně Kristus, Slovo tělem učiněné.

Copak má ten Bůh Stavitel i nadále vypadat jako ten, kdo stále buduje a není s to nic dokončit? Sluší se, abychom svého Boha v jeho svatých záměrech ospravedlnili. Kéž nám jeho milost pomůže k hlubšímu pochopení úřadu Ducha svatého!

U Ježíšových nohou

Lukáš 10,38–42

14. června

Maria si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. (L 10,39–40)

Není mnoho těch, kdo Pána přijímají do svého domu. Jedněm se nedostává místa. Neradi se omezují, nechtějí se vzdát svého pohodlí. Jiní se bojí o svůj čas a raději Pána navštíví v Božím domě, pozdraví jej, když se s ním náhodou setkají, ale jen letmo, aby se jich náhodou nezeptal: „Odkud přicházíš? Kam jdeš?“

Marta přijala Pána do svého domu, ale neuvědomila si, co to znamená. Věděla určitě, že se nejedná o obyčejného hosta a nasadila všecko, aby jej řádně uctila. Skutečný charakter svého hosta však nechápala. Neměla potuchy, jaké místo mu v domě

náleží. Podle zásad slušného chování se od hostů očekává, že se nebudou míchat do záležitostí užšího rodinného kruhu. Když však přijmeme do domu Pána Ježíše, bude požadovat, aby byl zasvěcen do všeho, co se v domě děje, až po ty nejtajnější myšlenky a pohnutky srdcí. Nic se před ním neukryje. Nesmí nás ani napadnout ponechat si nějakou skrytou komůrku sami pro sebe. Chce mít všude volný přístup, a to v každou denní i noční hodinu, zkrátka řečeno: musíme mu vydat všecky klíče od domu.

Možná to jistým způsobem tušíš a je ti proto zatěžko pustit si tak povážlivého hosta k domácímu krbu. To ale není všecko. Zatímco obyčejný host se snaží co nejméně obtěžovat a pokud možno co nejméně narušovat domácí řád, musíme si nechat od Ježíše líbit, že hned tu, hned onde dá najevo svou nelibost, bude požadovat všemožné změny a nedá si pokoj, dokud celý dům neobrátí vzhůru nohama.

Martu ani nenapadlo, že dům, do něhož Ježíš vstoupí, se stává jeho vlastnictvím, kde jako neomezený vládce ovlivňuje všecko dění. Takovému hostu není co nabízet. Stáváme se naopak jeho hosty, či lépe řečeno jeho otroky. Nesluší se, abychom se mu snažili zalíbit

různými poctami, službami a výhodami. Máme dělat jediné: dbát rozkazů svého božského hosta, stejně jako orientální otroci dbali pokynů svých pánů.

15. června

Maria si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. (L 10,39–40)

Lazarovy sestry měly jistě nejeden rys společný a všecko nasvědčuje tomu, že to byly věrné učednice Pána Ježíše. Stojí také jistě za povšimnutí, že později (J 12,2) čteme o Martě nikoliv, že by se rmoutila při mnohé službě, ale prostě že *„Marta obsluhovala“*. Když však vnímáme ten dvojí zásadně odlišný, byť přechodný, postoj vůči Pánu Ježíši, jak to zaznamenává Lukáš, pak v nich vidíme zosobněný dvojí rozdílný duchovní směr. Neposuzujeme tedy ty dvě ženy a jejich charakter, ale tyto dva duchovní směry. Z tohoto hlediska shledáváme v postoji Marie zásadní evangelijní linii, jak ji vyjadřuje apoštol Pavel

v Ř 4,5: *„Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost.“* Jestliže jsme všecko složili u Ježíšových nohou, není-li už nic, co bychom mu mohli nabídnout, pak je člověk šťastný a blažený, že si smí všecko nechat darovat. Jinými slovy, člověk „žije vírou“. Už si nepředstavuje, co pro Pána vykoná. Už si představuje jen Pána samého (Ž 16,8). Už touží jako David jen po jediném, *„spatřovat okrasu Hospodinovu“, „Hospodinovu vlídnost“* (Ž 27,4). Raduje se jako Jan Křtitel, že smí slyšet Ženichův hlas (J 3,29). Je vděčný za každou chviličku, kterou smí strávit u jeho nohou, o samotě s ním, patřit na něho, přemýšlet o jeho slovech a naslouchat hlasu jeho Ducha.

Kdysi jsem prahnul po požehnání,
teď už hledám jen jeho, Pána.
Kdysi jsem se slunil v pocitech,
dnes je mou jedinou hvězdou Slovo.
Kdysi jsem usiloval o vzácné dary,
dnes vidím toliko Ježíše.

Kdysi jsem zápasil a žíznil,
dnes ve mně přebývá On a je můj!

16. června

Marta měla plno práce, aby jej obsloužila. (L 10,40)

Zato Marta musí pracovat. Je celá blažená, když může něco konat, nějak působit. Jistě, pracuje pro Ježíše, pro něho se namáhá a unavuje, jemu nabízí všecko, co má, sílu a čas. Stržená prací však zapomíná na Mistrovo varování: *„Neradujte se, že se vám poddávají duchové, ale z toho se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebesích“* (L 10,20). V samé práci pro něho zapomíná na Pána, ztrácí jej ze zřetele, vzdaluje se od zdroje života, a jestliže včas nezadrží, vrhá se do nebezpečí, že jednou stane ve věčnosti, a bude mít za sebou život, kdy neúnavně o něm hovořila a všecko pro něho obětovala, ale nakonec je spasena jen jako skrze oheň, nahá, aniž by ji následovaly nějaké skutky (Zj 14,13; 1 K 3,15).

Veškerá Martina služba je zákonické skutkaření, jímž se člověk snaží zalíbit Bohu, ale skrze které *„nebude ospravedlněno žádné tělo“*. Ne tolik Pánu, jako spíše sobě se líbit je vše, čeho tak člověk dosáhne. Člověk se domnívá, že je opravdu cele Pánu oddaný a že všecko pro něho obětoval, ale místo toho hledal vlastně sebe sama a započítává si vlastní spravedlnost.

Martovská služba žádné lidské srdce nikdy neuspokojí. Je to práce se smýšlením nájemníka, který pošilhává závistivě a žárlivě po druhých a reptá, že Marie nic nedělá. Však Marie také bude pracovat (jen se, Marto, neboj!), ale nejdříve se musí u Ježíšových nohou naučit základní lekci, že je „služebnice neužitečná“, která však je svému Pánu ne méně, než nepostradatelná. Bude také pracovat, ale je příliš pokorná, než aby se někam vnucovala. A když ji pak její Mistr poctí úkolem, provede ho tím ochotněji a radostněji, a bude jej chválit za milost, že vůbec smí něco pro něj vykonat.

Martina blaženost je spojena s prací. Stoupá a upadá s proměnlivým úspěchem, kterému podléhá veškerá lidská činnost. Marta je nejdříve plná ochoty a horlivosti, ale brzy selhává. V její práci bylo hodně

horečného vzrušení. Tu se nutně dostaví ochladnutí. Jakmile narazí na překážky, zmalomyslní a pozbude odvahu, ruce jí poklesnou.

Kdysi mne pohánělo nekonečné plánování,
teď žiji modlitbou víry.
Kdysi jsem sténal pod břemenem starostí,
teď se stará On a všecko je v pořádku.
Kdysi jsem žil vlastním působením,
teď působí On a já odpočívám.
Kdysi jsem chtěl já používat Pána
a teď používá On mne!

17. června

Marie volila dobře. (L 10,42)

Marie čerpá svou sílu a uspokojení z toho, který je tentýž včera, dnes a až na věky (Žd 13,8). Proto zůstává její nitro klidné a nezkalené, i když se zdánlivě její práce nedaří a troskotá. Ví, že její práce, konaná z lásky k Pánu, nikdy není marná, proto může zůstat pevná a nepohnutelná a vždy se rozhojňovat v díle Páně (1 K 15,58). Na její cestě se mohou kupit potíže jako hory, ale ona ví, že víra přenáší i hory. To jí pomáhá zůstat klidná **během** práce tak, jak byla klidná **tváří v tvář** úkolům, na něž pouhé pomyšlení Martu rozčilí. Potíže jí slouží k tomu, že si tím více uvědomí svou naprostou závislost na Pánu, dávají v ní zrát vnitřnímu člověku a posílí jej a zároveň ji uchovají v pokoře. Když sama v sobě necítí žádnou sílu, je šťastná a blažená, že její síla je Bůh (Ž 84,6) a že se

silou svého Boha smí počítat pro každý úkol, k němuž ji Pán volá. V této síle běží a neumdlévá. I když je unavená, nehroutí se. Očekává na Pána, který obnovuje její svěžest i mládí, takže se vznáší jako orel. Tak i v práci žije vírou, soustředěná jen na to, aby byla nalezena věrná i v tom nejmenším, co je jí svěřeno.

A ty, milá sestro, která vedeš domácnost a ze zkušenosti víš, kolik bolesti a trápení dokáží způsobit drobné nesnáze všedních dnů, která už možná po léta neseš břemeno a tíhu domácnosti, která jsi už nejednou ztratila klid duše a rovnováhu, protože ti všecko přerostlo přes hlavu, někdy jsi všecko nestíhala, často jsi nemohla vyhovět ani manželovi ani dětem, ach, snaž se lépe než Marta porozumět tomu, co to znamená, že jsi do domu přijala Ježíše. Odevzdej mu vládu nad svou domácností, vlož otěže řízení do jeho ruky všeobecně i v těch nejmenších podrobnostech a od té chvíle už dbej jen jeho pokynů a nařízení. Když se něco nevyvede, něco se zadrhne, Pán je zde. Jen zůstaň Marií. Pak všecku zodpovědnost přejímá Pán. On dokáže rozvázat každý uzel, všecko uvede na správnou míru a ty se nemusíš durdit a namáhat.

Pamatuj: Vol jako Marie. Ta si vybrala to, oč

nepřijde.

18. června

Jen jednoho je třeba. (L 10,42)

Co jsme si řekli o službě, kterou se snažila uctít Pána Marta, platí pro všechnu službu na vinici Páně, kterou se snažíme konat v Martině duchu. Učedník stejně jako hříšník těžko uznává, že může Pánu dát jen to, co sám od Boha přijal.

Hříšník těžko poznává, že snaha roztrhat pouta hříchu a přiblížit se Bohu jsou z jeho strany opovážlivostí. Nechápe, že teprve pak začne ctít Boha, když uzná svou bezednou zkaženost, svou bezmocnost a neschopnost jakkoliv se zalíbit Bohu a když nadále očekává vše jen od Boží milosti a milosrdenství. Učedníkovi je zatěžko se posadit u Mistrových nohou, ve vší prostotě a pokoře mu naslouchat, aby sám něco dostával, ne dával nebo konal. Všude kolem vidí díla, s nimiž by se mělo začít, mezery, které je třeba vyplnit,

potřeby, jež je třeba utišit. – Ó, jen ať si nikdo nemyslí, že ctí Pána Boha nebo pomáhá Boží věci, když se vrhá do práce a námahy!

Snad říkáš, že tě pudí láska Kristova. Co to však je za lásku? Snad si nemyslíš, že můžeš Pána milovat jako nějakou bytost, která potřebuje tvoji pomoc a oporu? Naše láska k Pánu Bohu nemůže být jiná, než láska slabého dítěte, které všecko očekává od svého otce.

Nebo je to snad láska k hynoucím, která ti nedá pokoje? Ty však nejsi schopen zachránit jednu jedinou duši a dobře víš, že Pán Ježíš je miluje mnohem víc, než ty, že ničeho kvůli nim nelitoval a že i dnes udělá vše, aby je zachránil. Jistě, potřebuje k tomu lidské nástroje. Avšak jeho nejmocnějšími nástroji jsou pravé kněžské duše, které se od něho učí brát na sebe břímě hynoucích a klást je k jeho nohám. A když modlitba tvé lásce nestačí a máš touhu hovořit s hynoucími o jejich Spasiteli – a měl bys toužit nasadit pro ně své síly a život – nezapomeň však, že Pán dává přednost lidem Mariina typu, když si vybírá své svědky. Musíš nejdříve ve vší tichosti sedět u jeho nohou, aby tě mohl vyučit a vzdělat. Jestliže pospícháš na jeho vinici dříve, než tě k tomu přihotovil, můžeš si být jist, že tam napácháš

škody.

Nebo snad tvrdíš, že tě sžírá „horlivost Božího domu“? Jestlipak už pozřela tvou pýchu a namyšlenost, sebelásku a marnivost, lenivost a zbabělost, tvé rozčilování a netrpělivost? Přemoz nejdříve sám sebe, měj sílu se ztišit a vyčkat, až tě Mistr zavolá! On určitě nenechá nikoho zbytečně dlouho čekat. A kdyby se mu líbilo použít na tvou přípravu celých 30 roků, můžeš si být jist, že pak během tří let vykonáš mnohem více, než jinak v nevím jak dlouhém životním běhu. Nesnažme se nést ovoce předčasně! Byly by to nezralé plody, k hanbě Mistrovi, jemuž chceme sloužit.

19. června

Jen jednoho je třeba. (L 10,42)

Než vůbec začneme hovořit o lásce a horlivosti, musíme si ujasnit, zda už Pánu Ježíši patří celé naše srdce. Kde se On mohl usídlit, tam všecko před ním umlká, aby mohl hovořit a působit On sám. Tam čím dál víc vládne pokojný a slavnostní šabatový klid.

To, co pudilo apoštola Pavla (2 K 5,14), nebyla především jeho láska k Pánu, ale láska, kterou Pán Ježíš miloval jeho. Kde Pán Ježíš nějaké srdce naplní a pudí svou láskou, tam také On sám vede a pořádá všecku činnost, která z této lásky pramení.

Ve spojení s Pánem Bohem a jeho dílem nemůže být o nějakém rozčilování nebo vzrušení ani řeči. Něco takového by bylo příliš prostoduché. Jeho věc je v dobrých rukou a její vítězství je zaručené, což jistě víme. Rozčilujeme se pouze tam, kde je ve hře naše já,

kde pod pláštíkem Božího slova hledáme svých věcí a své cti. Tak se přece posaď u Ježíšových nohou, dej se jím soudit, káznit a uvést do pokoje. Sedni si, nebo raději vrhni se před ním do prachu! Ať se národy, pohané bouří a rozčilují (Ž 2,1), děti Boží se koří a velebí Pána. Bojíš se, že bys na této cestě mohl upadnout do nějakého zasněného, zadumaného křesťanství? Buď klidný! Jistě, chceš-li se ve světě zviditelnit, neváhej a vol cestu Martiny služby. Ale věz, že to je špatná cesta. I když Martin život vypadá na oko plný činnosti, je to v podstatě promarněný život. – Toužíš-li však po plodném životě, zvol si to jedno potřebné, které vyvolila Marie. To je **dobrá** volba. Jen u Ježíšových nohou unikneme zákonu marnosti, neplodnosti a smrti, jemuž podléhá veškerá lidská námaha. Jen u Pána procitáme k pravému životu. U něho je zdroj života a moc ke vší plodné činnosti.

Slož všecku martovskou horlivost u jeho nohou, všecku hotovost ke službě, všecku obětavost a ušlechtilou odvahu. Přines to jako oběť a vyznej tím, že sám ze sebe nejsi schopen zplodit něco života schopného a použitelného. Tak uznáš pravdivost slova Písma: *„Jestliže pšeničné zrno nepadne do země*

a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ (J 12,24)

20. června

Jen jednoho je třeba. (L 10,42)

Slyš Mistrova slova a dej se jimi ukáznit, vyučit a vyškolit. Nemusíš se bát, že ztrácíš čas, jen když jsi upřímný a celým žitím oddaný Pánu. Nikdo nezůstane zbytečně dlouho u jeho nohou. Jeho Duch, který přichází na všecky, kdo poslouchají jeho slovo, je činný Duch (J 5,17; Ga 3,2). Jakmile ti Pán poví, co potřebuješ vědět, vyšle tě ven, abys dával dál, co jsi obdržel. Často tě nejdříve prověří v pokušeních a utrpení, vždy však tě vyšle s patřičným vyzbrojením mocemi milosti a života. A jak nás v pravý čas vyšle, tak nás zase včas uvede do ztišení, aby nám nedošly zásoby a my se nepokoušeli čerpat z vlastních zdrojů a pracovat tak nadarmo.

Pán tě také naučí tajemství, jak si zachovat Mariino smýšlení i v návalu práce. Jen si musíš dát pozor, aby

tě práce nestrhla, abys zůstával svými nejskrytějšími myšlenkami a pohnutkami ve světle jeho obličeje, aby tvé mluvení i mlčení bylo kázněno Duchem svatým, abys v práci i odpočívání následoval jeho šlépějí, nezůstával příliš pozadu ani nepředbíhal. Tak se stane, že Pán Ježíš **v tobě žije**. A tam, kde žije, tam také pracuje, takže Pavel mohl říci: *„Ne já pracuji, ale milost Boží ve mně přítomná.“* (1 K 15,10)

Kdo tohle vyznává, může počítat s opravdu požehnaným životem, kde je každý okamžik plodný, kde se plní slovo Pána Ježíše: *„Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra.“* (J 7,38) Jak vyzrál Samuel ke svému velkému prorockému poslání, kterým jej Pán Bůh obmyslil? Určitě ne jinak, než že celý svůj život podřídil té modlitbě, které jej naučil Elí oné památné noci: *„Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší!“* (1 S 3,9–10.19)

21. června

Marie si sedla k nohám Ježíšovým.
(L 10,39)

Sezení u Ježíšových nohou velmi úzce souvisí s otázkou: **Jak mohu obdržet plnost Ducha svatého?** Objasní nám to 49. verš ze 24. kapitoly Lukáše: *„Hle sesílám na vás, co slíbil můj Otec. Zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“* V řečtině je doslova: „Posaďte se v Jeruzalémě.“ Ve Sk 2,3–4 čteme: *„Ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, který se posadil na každém z nich. I naplněni jsou všichni Duchem svatým.“* Z obou uvedených míst vyplývá, že Duch svatý se usadí jen na sedící.

Je významné, co se mezi učedníky seběhlo během oněch desíti dnů mezi nanebevstoupením a Letnicemi. Byla to doba, kdy se měli společně posadit (Sk 1,14),

doba ztišení ve společných modlitbách a prosbách. Že však i učedníkům bylo zatěžko sedět, vyplývá z 15. verše: *„V těch dnech* ***vstal*** *Petr ve shromáždění bratří a řekl.“* O čem mluvil? Musíme rozhodně zvolit dvanáctého apoštola místo Jidáše. Pán Ježíš byl s nimi po čtyřicet dní a slovem se o něčem podobném nezmínil. Přikázal však: „Sedněte si!“ Ale Petr vstal! Kolik to dalo Pánu práce, než tohoto muže donutil, aby si sedl! Jednou vyhrkl: *„To se ti nesmí stát!“* Jindy: *„Nebudeš mýti noh mých na věky!“* Stále Pána opravoval, a musí proto i při posledním setkání s Pánem slyšet: *„Když jsi byl mladý, opasoval ses sám.“* Ale i Petr prožil své Letnice, které jej vyvedly z jeho neklidné krve a přirozeného ohně lásky do poddanosti Duchu Ježíše Krista.

Můžeme si o volbě Matěje myslit, co chceme. Avšak neponechal si ten velký Mistr tam nahoře volbu dvanáctého apoštola pro sebe, když ohledně doplňovací volby nedal žádný příkaz? Když se podíváme na konec věků do Zj 21,14, najdeme na základních kamenech Nového Jeruzaléma jména dvanácti, nikoli třinácti apoštolů Beránkových.

Na tom sezení či předčasném vyskakování opravdu

hodně záleží. Vždyť při sezení u Ježíšových nohou se nejedná o nějaké přemýšlivé snění o Božích věcech. To by nebylo skutečné sezení u Ježíšových nohou ani naslouchání jeho slovu. Každé jeho slovo pochází shůry, od Otce, a vyvádí nás z měsíčního pozemského svitu, ze snění, blouznění a citovosti. Ježíšovo slovo nás staví do jasné záře věčnosti a pravdy a vyzbrojuje nás k činorodému působení, k neúnavnému milování a snášení utrpení.

22. června

Marie si sedla k nohám Ježíšovým.
(L 10,39)

Chceš-li v **pravý** čas a v plné síle povstat, musíš se posadit u Ježíšových nohou, zůstat sedět a naslouchat jeho slovu. Každým vláknem své bytosti se musíš stát jeho zajatcem, dát se vést z jedné školy do druhé, až ti dojde: má věc je ničím. Pavel, který „více než jiní pracoval“, se naučil pracovat v sedě, jak jsme to četli v 1 K 15,10: *„Ne já, ale milost Boží mně přítomná.“* Tomu říkám práce v sedě, když si člověk uvědomí, že je to milost, která v něm a skrze něho působí. Co v nás nevypůsobila milost, nemá žádnou cenu pro věčnost, není ovocem, které zůstává. Zůstávající ovoce je jen tam, kde se člověk stane ratolestí na Božím vinném kmenu. Tou se stáváme tak, že se usadíme u jeho nohou a naslouchámeje jeho slovu.

S jeho slovem přijímáme jeho Ducha a takto s ním spojeni už nekonáme ani práci v Božím království ani všední povinnosti z vlastního ducha, ale necháme se jím vyučit a vystrojit k tomu, co On si předsevzal, pro práci, kterou On nám určil. V Božím království je jen jeden Stavitel, a to je Duch svatý. My se musíme stát jeho učni, musíme si sednout a odsedět si to, být vším svým myšlením, konáním, odpočíváním zajatci Páně. Už jsme se jimi stali? Zůstali jsme jimi? Nebo jsme se nechali vlnami času a poměrů, návalem práce odtrhnout od Ježíšových nohou?

Bůh jen ztišeného vede.
Kdo vykročí sám od sebe,
místo vůle Otce věčné
zvolí plány své konečné.

23. června

Marie si sedla k nohám Ježíšovým.
(L 10,39)

Nejsme-li ochotni sedět u nohou Ježíšových a přesto chceme sloužit jiným, jsme v nebezpečí, že na ně přeneseme svůj vlastní neklid, a ti, jimž jsme chtěli posloužit, se stanou obětmi našeho svévolného působení. Vneseme do jejich života zmatek a narušíme při nich práci Ducha svatého. Nepomůžeme jim z neplodné oblasti citovosti, vážeme je na nervové vjemy, nálady a hnutí zvnějšku. Celé shromáždění je neklidné, když se několik lidí nechce posadit. Jak má být neklidný svět donucen si sednout, aby naslouchal Božímu slovu, když děti Boží se nechtějí usadit? Jak má být svět usvědčen, že jeho nepokoj a neklidné honění je hříchem, když ani zapečetění Duchem nevcházejí do Božího odpočinutí? Jak má svět

dojít k pokání a probuzení lidé k daru Ducha svatého, když Duchem zapečetění nevcházejí v odpočinutí a nechodí Duchem tak, aby svou práci konali v sedě?

Syn nikdy nekonal nic, než co viděl činit Otce, a mluvil jen to, co mu Otec přikázal. Bůh Otec mu každého jitra otevíral uši. Pokud budeš svou všední práci konat v sedě u Ježíšových nohou, otevře i tobě každého jitra, které ti daruje, znova uši, abys byl připraven k dílu. Když se pak setkáš s unavenými, žíznivými a hladovými, budeš mít pro ně pravé slovo v pravý čas, prorocké slovo ze svatyně, odposlouchané uchem proroka. Bohu vzdálený, ve spánku a snu smrti ponořený svět potřebuje lidi, kteří žijí ve spojení se svatyní. Unavení potřebují čerstvé slovo shůry, čerstvou vodu přímo od pramene. Takovou jim může poskytnout jen otevřené potrubí, nepošpiněné vlivem viditelného světa a marnosti, lidé, kteří jako pravé ovce Ježíšovy neposlouchají cizí hlasy. Jsme-li napojení na nebeskou vlast, neseme dětem rozčileného, nervově slabého pokolení pokoj ze Sijóna a tím moci svrchního světa. Svět takové lidi potřebuje a běda nám, nedáme-li se Pánem k tomuto úkolu vzdělat, aby tak mohl být skrze nás oslaven a my mohli sloužit ubohým všude,

kde a jak to potřebují.

24. června

Marie si sedla k nohám Ježíšovým.
(L 10,39)

Konečný cíl a nejvyšší úmysl Ducha svatého pro náš věk je dle Ef 5,25–27 připravit pro nebeskou hlavu dokonalé tělo, církev. Víme, že celé stvoření prahne a lká po zjevení synů Božích (Ř 8,19). Milovaní, i když ovoce vaší práce bude viditelné v zástupech obrácených – jestliže nerozumíte tomuto nebeskému povolání, stvoření nebude uspokojeno a Boží synové se vaší službou nedostanou blíže svému zjevení ve slávě spolu s Kristem. Kvůli tomuto cíli, tomuto věčnému Božímu předuložení a nejvyššímu záměru Ducha svatého se už konečně usaďme u Ježíšových nohou, abychom naslouchali jeho slovům. To je to místo, kde nám chce zjevit vůli své věčné lásky, kde se nám otevře zrak pro šíři a hloubku našeho

povolání.

Pro Božího služebníka je především důležité, kolik dá svému Pánu prostoru, aby v něm přebýval a skrze něho působil a zda se Pán skrze něho může natolik zjevit, aby lidé nástroj přehlédli. Jen On sám může vypůsobit skutky, které snesou zkoušku ohněm a zůstanou pro věčnost. Oč více práce by mohlo být vykonáno, práce, která nepomine, kdyby dělníci byli s to na nějaký čas na svou práci zapomenout a otevřeli sluch volání: Jen jednoho je třeba!

Vrať se, toulavé dítě Boží, zabrané do vlastní služby, které jsi dosud nevěnovalo pozornost Ježíšovu volání! Pojď, posaď se u jeho nohou! Pros jej, aby si tě vzal stranou a hovořil k tvému srdci. Vstup znova do reality nekonečného života, aby tě mohl vzdělat k patřičnému údu své církve.

Až Pán shledá, že ti jeho jsou připraveni, pak všecko ostatní rychle dokončí. Všecka práce v domácí a zahraniční misii je pouze přípravou na ten úžasný okamžik, kdy Pán pozvedne svoji nevěstu, aby mu byla po pravici. Do té chvíle všecko záleží na tom, aby to „maličké stádce“ rozumělo hlasu svého Pastýře. Veškerá služba evangelia, kterou nám Pán dovolí nebo

odepře, připravuje ty jeho na dokonalou službu v jiném věku, kdy budeme vládnout s Králem a Pánem Ježíšem Kristem od věků do věků (Zj 11,15; 22,5).

Být tichý a pokorný

Izajáš 30,15–21; Ozeáš 14; Jan 13,1–17

25. června

Nebo toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: „V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství.“ Vy však nechcete. Říkáte: „Nikoli! Utečeme na koních.“ A vskutku budete utíkat. „Ujedeme na lehkonohých.“ A vskutku vaši nepřátelé budou lehkonozí. Jeden tisíc vás uteče před pohrůžkou jediného, před pohrůžkou pěti utečete všichni, až zůstanete jako opuštěná žerď na vrcholu hory, jako korouhev na pahorku. (Iz 30,15–17)

Prorok Izajáš nám ve své 30. kapitole líčí bloudící Izrael, který není s to se ztišit před svým Bohem a ve své nouzi nasazuje všecko, aby získal spojence v Egyptě a Asýrii. Když Hospodin volá k pokání a obrácení a připomíná, že spása jeho lidu je ve ztišení, klidu a důvěře, odpovídá jeho lid vzpurným: „Nikoli!“ Utečeme na koních! Ujedeme na lehkonohých! Tak tedy utíkejte! Nakonec budete jako opuštěná žerď a korouhev, *„okleštěné dřevo“* (kral.), které do daleka zvěstuje, jak dopadnou ti, kdo nejsou s to se ztišit před Pánem. Ti ztratí vše, co kdy měli, a zvěstují tak před celým světem, že Hospodin je Bohem soudu. Kolik lidí už doplatilo na spekulace a vlastní námahu! Nechtěli být střízliví, nechtěli se spokojit s poměry, do kterých je Pán postavil. Když však zbankrotovali a byli před lidmi zahanbeni, dostalo se jim vnitřního uzdravení.

Ztišení, tichosti se učíme u Pána Ježíše. *„Vezměte jho mé na se a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.“* (Mt 11,29) Tam v Babyloně, v potupě, kterou vás Pán musí nechat projít, naleznete odpočinutí, ne však v Egyptě. Spojenectvím a smlouvami se sousedy,

vlivnými lidmi a autoritami ničeho nedosáhnete. Ztište se a vzejde Bohu čest! On z nás udělá to, co se jemu líbí, jen když se naučíme poddávat se ve ztišení Božímu vedení ve svém vnitřním i vnějším životě. Zatlačí nás do kouta a tam nás nechá zmítat, až se konečně utišíme. Zahradí nám všecky cesty, po nichž utíkáme. Vezme nám jedno po druhém. Jen kdybyste se dokázali utišit! Pak by vám mohlo být pomoženo! A když člověk nechce čekat, pak musí čekat Bůh, až se člověk unaví svým utíkáním, až ho dostihnou jeho nepřátelé, až ve všech svých snahách na poli finančních spekulací nebo v Božím díle se stane listí a větví zbaveným pněm, okleštěným dřevem, troskou, která místo aby nesla ovoce ke cti Boží, všecko ztratila, protože se nenechala poslat do školy v Babyloně či v jiném zajetí.

Tichým mne, Pane, učiň, malým a pokorným,
ať Tvoje svatá vůle je vždycky cílem mým.
Ať všecka skrytá přání, jež táhnou myslí mou,
už navždy spočívají tiše Ti u nohou.

26. června

Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat, vyvýší se, slituje se nad vámi. Vždyť Hospodin je Bohem práva (soudu). *Blahoslavení všichni, kteří očekávají na něj.* (Iz 30,18)

Pán musí čekat. Nemůže pro nás nic udělat. Musíme se nejdříve ztišit. Je to jako s tonoucím. Zkušený plavec stojí klidně na břehu a navzdory rozčilenému davu se nehne, dokud se tonoucí nepřestane zmítat a nezačne klesat pod hladinu. Dokud se zmítá a zápasí, záchrance nemůže zakročit – teprve až se přestane hýbat a ztiší se, může bezmocného zachránit. Ani náš Pán nám nemůže pomoci, dokud se chceme zachránit sami. Až se k smrti unavíme, jsme jako okleštěný strom, zahanbeni ve své námaze, korouhev na holém pahorku, takže každý může vidět,

jak to dopadá s Božími dětmi, které se nechtějí ztišit a tak popírají ten nejhlubší a nejsvětější rys charakteru Božího dítěte. Nechtějí být malé, brání Pánu, aby s nimi skoncoval, a tu jim Pán musí odporovat a se svou pomocí prodlévat.

Avšak to vše je důkazem jeho milosrdenství. *„Hospodin vyčkává, chce se nad vámi smilovat.“* Chce vás vytáhnout z vody. Musí čekat a stavět se proti vašemu zápasení, aby vás zachránil od vás samých, od domýšlivosti, od sebechvály takového Petra, Skály. Pán Bůh musí se vší chválou skoncovat a také to učiní. Pak bude vyvýšen On sám, hora Hospodinova bude vyvýšená nad všecky pahrbky a každý, kdo o hlavu ostatní převyšuje, o ni přijde. Vyčkává, čeká, aby se smiloval nad těmi, kteří neumí čekat. To je **milost**. Jak mnohý mladý kazatel by se zkazil a propadl domýšlivosti, kdyby mu Pán Bůh nevzdoroval a neodpíral mu úspěchy. Ale to platí i pro staré kazatele a pro všecky děti Boží. Pán Bůh nedává zdar a dopustí, aby na kluzkých cestách upadli. Dětem Božím, které chtějí Pánu vyhovět, se nic nedaří. Pán Bůh se ve svém slitování staví proti nim, aby starý člověk byl spoután a zemřel. Tak vyčkává, aby se

smiloval. Ano, Pán je nám blízko!

27. června

Hospodin vyčkává, milost vám čině, a proto se vyvýší, aby se smiloval nad vámi. (Iz 30,18)

Hospodin se vyvýší, vyvýší nade vším, nad všecko naše pachtění a utíkání, tím výše, čím výše se vypínáme. Hospodin se vyvýší nad všecky naše spekulace a podnikání. Jeho nedosáhneme, jemu neunikneme, i kdybychom si vzali křídla záře jitřní a chtěli utéci k nejzazšímu moři. Pán Bůh se staví proti nám, oklešťuje nás, až se staneme tím orvaným stromem na holém vršku. To však není jeho cíl. Cílem je jeho smilování. ***„…aby se smiloval nad vámi.“*** Zdá se nám nemilosrdným, když někdo povstane z lůžka nemoci, putuje od jedněch lázní do druhých a nikde nenachází uzdravení. Stovkám jiným to pomůže, ale vysloveně tobě ne. Máš se učit ztišení,

uvědomit si, že máš co činit se svým Bohem. V nemoci se máš naučit tomu, čemu ses nechtěl učit v dobách zdraví: ztišit se před Pánem a ve vedení, které se ti jeví jako největší bezohlednost a tvrdost, rozpoznat to největší smilování. Konečně se ti otvírá zrak: Nemohlo tomu být jinak! Až jsem se konečně pokořil, oddal Pánu a udělal mu radost tím, že se nade mnou mohl smilovat a být mi milostiv. Neboť Hospodin je Bohem práva (soudu), a kdo chce náležet k jeho domu, musí se postavit pod jeho zákony a dát si líbit, že Boží soud začíná od jeho domu. Jak hluboko nás Pán uvádí do tajemství svého domu, tak hluboko s námi vchází v soud, tím více musí rozpálit svou tavičskou pec. To je cena, kterou je nutno zaplatit. Hospodin je Bohem soudu.

„Blahoslavení všichni, kteří očekávají na něj,“ končí náš verš. To jsou ti, kteří se něčemu naučili o svém Bohu, který musel tak dlouho čekat, než se nad nimi mohl smilovat. Naučili se blaženosti očekávání na něj. Jsou teď niterně spojeni s ním a mohou s apoštolem vyznat „Já, vězeň Páně“. Se mnou je Pán hotov, podařilo se mu při mně získat převahu. Stydím se, že jsem jej tak dlouho nechal čekat. Ale teď je to

hotovo.

28. června

Moáb byl bezstarostný od svého mládí, klidně si hověl na svých kvasnicích. Nebyl přelíván z nádoby do nádoby, nešel do zajetí. Proto si podržel svou příchuť, jeho vůně se nezměnila. (Jr 48,11; Iz 30,15–21)

Na cestách kříže, kde jde všecko proti našim křesťanským i obecným zkušenostem, ztrácíme pozvolna svou příchuť, své zlé způsoby, které čpí, otravují okolní ovzduší a kalí naše svědectví, kterým zde dole máme pro Pána být, zatemňují naše světlo a zbavují slanosti sůl, kterou Pán chtěl použít. V zajetí proniká člověk k vnitřní svobodě, je oproštěn od slávomamu, svobodný k myšlení a k milování, svobodný k tomu, aby se uměl snížit. Dříve se vší mocí vzpíral: všecko, jen to ne! **Tebou** se rád dám pokořit, jen ne od

lidí, jen ne nespravedlivé zacházení! Podnikáme všecko možné, ale ztišit se nechceme. A Pán se staví proti nám, čeká s velkou trpělivostí, až se staneme tím okleštěným stromem a stydíme se, když vidíme, kam vedou naše cesty, naše utíkání a snažení. Teprve tam, kde ztroskotáme, může působit Duch Kristův, duch jeho učedníků. To nejsou převrácené a křivé cesty, ale přímé linie věčného života. Rádi bychom se zbavili vlastního pachu, co se nás stále drží, vždy znova proráží a je našim bližním při nás tak nepříjemný. Dovolme Pánu, aby s námi skoncoval, vzdejme se mu! Díky Bohu, že nad námi vždycky vítězí! *„Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí jako zajatce v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání.“* (2 K 2,14) Ti, nad nimiž Pán triumfuje, už nešíří pach své vlastní povahy, ale sladkou vůni poznání Pána Ježíše všude, kam přijdou. *„Jsme vůně Kristova.“* To pak je ta pravá evangelizace, průrazná, důkladná, nenapadnutelná. Vůně poznání Pána Ježíše se od nás šíří všude tam, kde jsme Pánu uvolnili prostor, aby s námi udělal pořádek, aby s námi skoncoval.

Tak se, milí čtenáři, před Pánem spojme: Ať nás

vede On! Kdo jiný by nás měl vést? Co by se z nás stalo, kdybychom dál utíkali a chtěli se vést sami? „Už se nechci vést sám. Vládni Ty, jako můj Pastýř, pod Tvou berlou chci vcházet i vycházet. Ty sám mne přemoz, chci tiše držet v dobách bankrotu a nemoci. Vždyť mám co činit s Tebou, ne s lidmi.“ Tak to udělejme. Náš duch se tak dostane do zajetí, naše zlá přirozenost je přibita na kříž a vložena do hrobu. Pak nám Pán dá svou mysl a vtiskne nám svou pečeť. Obdaří nás sladkou vůní jména Kristova a jeho poznání, takže jsme vpravdě světlem světa a solí ke cti Pána, kterému se podařilo skoncovat s takovými lidmi, jako ty a já. On je Pán!

29. června

Ač vám dával Panovník chléb soužení a vodu útlaku, on, tvůj učitel, už se nebude držet stranou. Na vlastní oči uzříš svého učitele. (Iz 30,20)

Ač ti Pán dával chléb soužení a vodu útlaku, tvůj učitel nebude skrytý. Uvidíš jej vlastníma očima. Pán nás musí držet zkrátka, aby se nám otevřely oči pro to, co On od nás chce a sluch pro našeho velikého učitele Pána Ježíše a jeho Ducha i pro ty, kdo nám v jeho jménu zvěstují jeho slovo. Pán používá soužení a útlaku, aby nás upevnil v postavení vykoupených, kteří žijí pro svého Boha. Možná chceš být co nejdříve zdráv, abys mohl zaujmout své místo ve světě a v Božím díle. Avšak posaď se tiše k nohám svého Učitele. Pak na vlastní uši uslyšíš: *„To je ta cesta.“* (v. 21) Dej se upevnit v tomto zásadním

postavení vykoupeného, v těchto svatých, Božích liniích. A máš-li v tělesné slabosti a nemoci začít nový pracovní den, rok, převzít nový úkol, drž se pevně toho jediného: dělám to pro svého Pána. Právě uprostřed potíží a v slabosti, držený Pánem zkrátka jsi vychováván pro své velké poslání. Je-li ti tohle jednou provždy jasné, pak už ti nebude tak těžké rozpoznávat Boží vůli, bude to lehčí, než sis představoval. Všechna protivenství budeš klidně snášet, protože už nežiješ sobě, ale svému Pánu. Učíš se Pánu rozumět a začínáš chápat, jak právě soužením k nám hovoří. *Uvedu tě na poušť, a budu ti promlouvat k srdci* (Oz 2,14), a i když tě musím držet zkrátka, budu ti skálou, z níž budeš pít. Dám ti chléb z nebe a budu ti sloupem oblakovým ve dne a světlem v noci. Právě soužením tě osvobodím od všeho, co je zdola. Vždyť jsi můj a tvůj život je určen pro moji službu.

30. června

Obrať se, Izraeli, cele k Hospodinu, svému Bohu, neboť jsi upadl pro svoji nepravost. Vezměte s sebou slova, obraťte se k Hospodinu a řekněte mu: Odpusť nám všechnu nepravost a dej, co je dobrého, a budeme se odpláceti volky rtů našich. (Oz 14,1–2)

Izajáš uvádí ve 30. kapitole slova padlého Izraele, Ozeáš ve 14. kapitole líčí jeho návrat. V dalším verši pak vkládá Izraeli do úst: *„Ašúr nás nezachrání, na oře nevsedneme a výrobku svých rukou nebudeme už říkat: Náš Bože.“* Jsou uzdraveni od své bláhovosti, a to Božími soudy. Kdo se nedá uzdravit Božím slovem, ten se uzdraví Božími soudy. Hospodin má rozličné způsoby a cesty, aby uvedl

vzdorovité srdce na pravou míru a srazil pyšného do prachu z jeho oře. Jen počkej, ještě budeš děkovat, až jako ubohý sirotek přijdeš k němu s voláním o pomoc!

Obrať se Izraeli, ale cele, až k Hospodinu. Žádný půlobrat, jak to tak lidé dělají, pak si to rozmyslí a vrátí se zase do Egypta. Kolik času se promarní takovým obracením hned sem, hned tam, až už člověk sám neví, kde je jeho domov. Vrať se až ke svému Bohu, jako se marnotratný syn vrátil domů k otci. Koně ti nejsou k ničemu. A když ti Pán hned neodpoví, tak jen pěkně pokorně počkej. Pán chce vědět, myslíš-li to upřímně.

„Vezměte s sebou slova,“ ne však nějakou záplavu svých vlastních slov, ale Boží slovo. Ty jsi řekl, že smím přijít, i když jsem se dlouho ohlížel na lidi, místo abych hledal tvou tvář. Vezmeme s sebou Boží slovo, a i kdyby se vůči nám stavěl tvrdě, chceme se pokořit. Mé srdce nejen představuje tobě tvé slovo, ale také sobě svou vlastní nepravost. Vyznávám, jak hlubokou propast jsem tak vytvořil mezi sebou a svým Bohem. Přicházíme a vyznáváme: „Pane, nepřinášíme Ti nic, než své pokání a ani o tom nevíme, zda je na něm něco dobrého. Přijmi tedy, co můžeš přijmout a co jsi vypůsobil Ty sám. Vždyť to Ty jsi nás k sobě táhl.

Chceme Ti za to obětovat oběť chval.“ *„Kdo obětuje oběť chvály, ten mne uctí, a tomu, kdo napravuje cestu svou, ukáži spasení Boží.“* (Ž 50,23) *„Chceme oběti býčků nahradit svými rty.“* Ovoce rtů je chvála, velebení, děkování, pokání, oddávání se Pánu, vyznávání všech dosavadních omylů, pochybení a bláhovostí napravo a nalevo. *„Ašúr nás nezachrání,“* ani těch pár korun, co nám někdo dá, ba ani miliony, ty by nám tak nanejvýš pomohly znovu na koně. Už jsme se unavili utíkáním. Teď dáme koně do stáje a už je tam necháme.

1. července

Na oře nevsedneme a výrobku svých rukou nebudeme už říkat: „Náš Bože!“ U tebe přece nalézá sirotek slitování. (Oz 14,3)

Je mnoho koňů, z nichž nás Pán musí sesadit. Satan by nás na nich rád za každou cenu podržel. Ale to nesmí. Přirozené lidské srdce tíhne k tomu „na koních ujedeme“. Až když poznáme, jak daleko jsme ujeli ze správné cesty, křičíme: „Ach, Bože, co jsem to provedl! Ty jsi mne před koni varoval a já neposlechl.“ Spoléhali jsme na to, co jsme vydobyli vlastníma rukama, tomu jsme říkali „náš Bůh“. Už si nějak poradíme. Máme ještě dost síly ve svých pažích. Proto Pán musel naši sílu ochromit. On má dost prostředků a cest, jak vzdorujícího člověka sklonit do prachu.

Ale *„u tebe přece nalézá sirotek slitování“*. Teď už si konečně přiznáme ten stav sirotka, co nám byl

tolik proti mysli. Právě ten bezmocný, bez opory a doporučení ve světě zanechaný sirotek se dotýká Božího srdce, stejně jako vdova. Vdovy a sirotci patří k sobě. Jak by se Pán neslitoval nad svými vdovami a sirotky, kteří zůstali jako to okleštěné dřevo? I když je *„Bohem soudu“*, jak říká Izajáš, není soud nikdy jeho posledním slovem. Jeho soudy vyrovnávají cestu milosti a slitování nad těmi, kdo se umí pokořit, odstaví koně do stáje a spolehnou se na lkaní a prosby. Pán se slitovává v pronikavé pomoci tak, že v srdci stvoří něco nového, že už nám jednou provždy zajde chuť pokoušet se sami si pomoci či hledat pomoc u lidí, a tak živému Bohu vypovídat věrnost a důvěru.

2. července

Jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji, neboť můj hněv se od nich odvrátí. (Oz 14,5)

Uzdravím svůj lid od toho neblahého sklonu pošilhávat stále do Egypta a Ašúru. *„Rád si je zamiluji,“* ba *„milováním věčným miluji tě“* a *„všecky nepravosti uvrhnu do hlubokostí mořských“*, ať je jich sebevíce. *„Můj hněv se od nich odvrátí.“* Nedejme Pánu pokoje, až se jeho hněv odvrátí a On k nám opět obrátí svou milostivou tvář. *„Budu Izraeli rosou.“* Zase rozkvete. Boží milost a milosrdenství je nové každého jitra. A tak Izrael rozkvete jako lilie, zapustí kořeny jako libanónský cedr. Až přijde rosa od Hospodina – a ta jistě přijde – vyvolený Boží lid znova vykvete. Usednou opět v jeho stínu, budou pěstovat obilí. (Stockmayer to psal ve víře

na počátku století, my na jeho konci to smíme vidět jako historickou skutečnost, pozn. překl.) Je na čase důkladně vygruntovat. Pán na to odpoví: *Já vyslýchati a patřiti budu na tě.* V tom je pro nás nové jaro. Sám Efraim žasne: *Jsem jako zelený cypřiš!* Pán odpovídá: *Ze mne je ovoce tvé.* Ovoce ponesou ti, kdo ve všem vytrvali, dali se přelít z nádoby do nádoby, vyprázdnit od vší marnosti. Takoví budou žasnout v blažené radosti, až uvidí, jaké bohatství milosti Pán vložil do jejich života.

„Kdo je moudrý, porozumí tomu“ a to, co předně platí Izraeli, uplatní ve svém životě. V Božím světle obdrží jasný pohled na svou minulost a pozná, proč se Pán Bůh musel stavět proti němu. Bloudil na křivolakých cestách, zatím co Boží cesty jsou přímé, schůdné pro každého, kdo má ve svém srdci cesty srovnané.

3. července

Byl poslušný až do smrti, a to smrti na kříži. (Fp 2,8; J 13,1–17)

Upřeme nyní svou pozornost na Toho, který je největším příkladem a vzorem vší pokory srdce a ztišeného bytí (Mt 11,29). Slova, kterými apoštol Jan uvádí příběh o tom, jak Pán Ježíš myl nohy svých učedníků, mají hluboký význam: *„Před Velikonočními svátky, kdy Ježíš poznal, že přišla jeho hodina, aby šel z tohoto světa k Otci, miloval své, kteří jsou na světě a prokázal svou lásku k nim až do konce. Když byli u večeře a ďábel již vložil do srdce Jidáše Iškariotského, syna Šimonova, aby ho zradil, Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází,“* v této rozhodující chvíli, v okamžiku zrady, s plným vědomím své odvěké slávy a své od

Otce dané všeobsáhlé vladařské moci, *miloval své až do konce* – co udělal? Pokleká a slouží jako otrok učedníkům, o nichž dobře věděl, že ještě téže noci se všichni od něho odvrátí, pohorší se nad ním.

Jen shora zrozený je schopen skutečně sloužit, zmírat za druhé, opásat se zástěrou, vyprázdnit se tak, jak to učinil On. Máme tolik Ducha svatého, do jaké míry jsme schopni sestoupit, stáhnout se do pozadí, milovat stín. Máme tolik Ducha svatého, kolik se u nás projevuje lásky a moci, abychom mohli být druhým k požehnání, kolik máme síly konat ty nejmenší služby, kterými namyšlené, iluzorní majestáty padlých lidí pohrdají. Co je malé, toho si neváží, a co nemá žádnou cenu, to lidé vyvyšují. Chceme-li vejít do plnosti Ducha svatého, do Boží plnosti, do lásky Boží a Kristovy, která převyšuje každé naše pomyšlení ve své šíři, hloubce, délce, dovolme Pánu, aby v nás působil. On uměl sestoupit, sloužit, vyprázdnit se a jít po cestách, jichž by se žádný anděl neodvážil.

Dovolme mu, aby při nás působil, vydržme, aby od jednoho pokoření ke druhému nám mohl hlouběji vtisknout své smýšlení, nebraňme mu, jak to dělal Petr, když si nechtěl dát mýt nohy, protože jej takové

Pánovo ponížení pohoršovalo.

Blíže k naší hlavě, bratří, blíže ke Spasiteli! Čím blíže mu stojíme, tím hlouběji nám vtiskne ušlechtilost svého Ducha, která se projevuje pokornou, sloužící a nesoucí láskou. Jen vpravdě urození, jen ti, kdo mají účast na Boží přirozenosti, jsou s to sestoupit do nejnižších hlubin. Jen ti nejušlechtilejší rozpoznají i ty nejnehodnější jako rovnocenné a podle toho s nimi jednají.

4. července

Ponížil se a byl poslušný až do smrti, a to smrti na kříži. (Fp 2,8; J 13,1–17)

Petr ani ostatní učedníci nechápali, že všecko, co nám Pán dává skrze Ducha svatého, je jen výzbrojí, abychom mohli kráčet dál po cestách pokořování (Mt 16,21–24). Jen to se může stát naším podstatným a trvalým vlastnictvím, když půjdeme s ním cestou níž a níž, s ním, který sestoupil až na kříž. Jeho jediným vyvýšením na této zemi bylo, když jako ukřižovaný visel mezi nebem a zemí na potupném dřevě. Známe Petrovo srdce, protože známe sebe. Samozřejmě: kam jde Pán, tam musí s ním i učedníci, musí pít jeho kalich, dát se křtít křtem, kterým se křtil On. Pán Ježíš se obětoval skrze Ducha věčného. Mocí Ducha svatého se ponížil v poslušnosti Slovu. Pro něho byl Duch a Slovo nedělitelnou jednotou. Mocí Ducha,

kterým byl zplozen, sestupoval od jednoho vyprázdnění ke druhému, aby naší karikatuře majestátu ukázal cestu, nám, kterým satan vpašoval do cév jed slávomamu. Tento jed si s sebou přinášíme na svět. Máme povahu našich prarodičů. Chceme nahoru, ale ne dolů. Ježíš Kristus musel sestoupit tak hluboko, abychom jedni jako druzí v rozhodném okamžiku nezaváhali. Tím však, že zemřel, vstal z mrtvých a vystoupil na nebesa, prolomil Duchu svatému cestu k nám. Křest Duchem svatým je pro děti Boží křtem k umenšování, k utrpení a pokořování. Jsme pokřtěni ve smrt Pána Ježíše. Ve křtu jsme ve smrti Pána Ježíše ukřižováni a pochováni své pýše a lžeme, pokud to neuvádíme v praxi. Nepochopili jsme, co znamená křest a Římanům 6.

Bét-el a Peníel

Římanům 9,13; 1. Mojžíšova 28,10–22; 32,22–33; Ozeáš 12,3–5

5. července

Neboť je psáno: Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl. (Ř 9,13)

Postavy v Jákobově příběhu jsou typické, prorocké, klasické postavy, v nichž můžeme rozpoznat svůj vlastní obraz. Od samého začátku se tu setkáváme s pohoršením kříže, s **milostivým vyvolením**. Jednoho si Pán zamiluje, druhého odmítne. *Jákoba jsem si zamiloval, Ezaua jsem odmítl.* Takové odmítání vyžaduje Pán Ježíš od svých učedníků, když podmiňuje následování nenávistí k otci, matce, ženě, dětem i k vlastnímu životu. Tak odmítl Pán Ježíš svou matku, když ji nechal, aby jej několik dní jako dvanáctiletého chlapce plná úzkosti hledala, nebo při svatbě v Káni, avšak na kříži, uprostřed nevýslovných muk, na ni myslí s nejněžnější synovskou láskou. Dříve než se Jákob a Ezau narodili, dříve než

mohli udělat něco dobrého nebo zlého, Hospodin si zamiloval Jákoba, tj. vyvolil jej, aby se stal nositelem Božího požehnání pro druhé. Panují dva různé názory na křesťanství: těm jedněm se jedná pouze o vlastní spasení, ti druzí vidí ve vlastní spáse jen východisko. Pro ně je to hlavní, aby je Pán mohl používat pro druhé, chtějí žít jako Bohu zasvěcení. Hospodin vyvolil patriarchy ne pouze k tomu, aby sami dosáhli života a požehnání. Měli se stát nositeli života a požehnání pro celý svět, pro ostatní národy. Tak vyvolil Abrahama, muže podle svého srdce, aby v něm byly požehnány všecky národy. Izrael se k tomuto slavnému úkolu použít nedal. Proto si Pán Bůh stvořil novozákonní církev a Izrael zatím odsunul stranou, dokud církev nebude doplněna. Teprve pak pozná Izrael svůj úkol vůči celému světu a vyplní ho. Pán Bůh se svých plánů nevzdává.

Zahleďme se na Jákoba a Ezaua. Ezau se nám zdá sympatičtější než Jákob, který podvedl bratra a otce. Lidsky viděno není na Jákobovi nic ušlechtilého. Něco však tu přece je, co září v hloubi jeho duše přes všecku hanbu a poskvrnění hříchem, co vnímá Boží oko: **smysl pro věčné, Boží hodnoty**, touha po požehnání

prvorozenství, touha být nositelem zaslíbení, být něčím pro druhé. Ezau patří k tomu pokolení, které hlásá: Jezme, pijme, neboť zítra zemřeme! – Přátelé, uvědomujeme si, že jsme zde kvůli Bohu? Pán na nás čeká a celé stvoření očekává na zjevení slávy synů Božích. Celé stvoření, které je naší vinou zaprodané marnosti, je podváděno, pokud žijeme jen sami sobě. Celé stvoření čeká marně, pokud hledáme jen blažené zkušenosti a nevydáme se pro službu druhým. Nejdříve zde musí být Boží děti, v nichž dozrála vnitřní skrytá sláva, pak teprve přijde zjevení s Pánem v slávě.

6. července

Starší bude sloužit mladšímu, jakož psáno jest: Jákoba jsem miloval, ale Ezaua nenáviděl jsem. (Ř 9,12–13)

Očištěný a ohlazený křemen je jistě krásnější, než surový diamant. Ten se musí vybrousit. Každý znalec ví, že diamant lze brousit jen diamantem. Rád bys obrousil svého bližního a sám ještě potřebuješ broušení. Teprve až očistný proces při nás bude dokončen, můžeme sloužit jiným. Jákob byl takový surový diamant, ale Boží oko vidělo jeho budoucí krásu. Není divu, že svět ani dnes nevidí na Izraeli nic ušlechtilého, ale Hospodin ví, že v tomto kdysi tak hluboko padlém, potupeném lidu vězí síla, životní šťáva, která je schopná velkých věcí. I ve zcela vnějších věcech se moderní věda třese před Izraelem. Jak slavné to teprve bude, až se tento národ upne

k věčným hodnotám! Jákob chtěl prvorozenství za každou cenu.

Lidé povolaní ke svatosti procitají uprostřed svého nesvatého života, když je jim nabídnuto svaté. Cítí závan domova. Dají se vyvést ze všeho, co diamant znehodnocuje, rádi se dají očistit. Mnohé dítě Boží se často po desítiletí vleče životem se směsicí přirozenosti a milosti, zákona a evangelia. Křičí a volají po křtu Duchem a nevnímají, co Pán řekl o blízkém spasení: *Slovo je ve tvých ústech, blízko tebe, ve tvém srdci!* To je to slovo o víře, které zvěstujeme. Nepotřebujeme sestupovat někam do hlubin, abychom Krista vynesli, ani se šplhat na výšiny, abychom jej snesli dolů (Ř 10,6–8). On je ti blízko, probuď se! – Když se Jákob v Bét-el probudil, měl hluboký pocit: Tady je Bůh! Tak tomu má být i s námi. A když je Pán zde, pak je tu proto, aby ti pomohl. Na vyšší duchovní úroveň nás Pán nevede mechanicky, ale rozplétá všecka ta zamotaná vlákna našeho zmrzačeného křesťanství, dělá pořádek a uzdravuje nás. Dopřejme mu dostatek času, aby na nás mohl pracovat, abychom jako jeho učedníci byli vyzbrojeni mocí ke službě. U Jákoba šlo o to, aby se stal nositelem zaslíbení, tj.

aby zde byl pro druhé. Měli bychom lépe sloužit. Proto čteme tyto úvahy. Pán nás chce v budoucnosti ještě více používat.

7. července

Jákob vyšel z Beer-šeby a šel do Cháranu. Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil jej v hlavách a na tom místě ulehl. (1 M 28,10–11)

Slunce zapadlo, když Jákob uléhal v Bét-el. To má i hlubší smysl. Pro Jákoba zapadlo slunce života. Nikde není doma. Když se člověk doma znemožní, zapadne mu slunce. Co však přivedlo ubohého Jákoba tak daleko? Nedokázal tiše očekávat na Hospodina. Chtěl Hospodinu pomoci k dosažení toho, co tušil, že má v úmyslu. Kdo chce Pánu Bohu pomáhat, vstupuje obyčejně na velmi křivolaké cesty, i když třeba ne tak viditelně, jako Jákob. Jen vzpomeňme na jeho lež.

Když člověk nedokáže čekat, vždycky z toho vyjde něco falešného. *„Nikdo si nemůže nic vzít sám od sebe,“* říká poslední starozákonní prorok, *„leč by mu bylo dáno shůry“*. Nemůžeme popohánět Boží hodiny, ale pozdržet je můžeme. Můžeme být jako Mojžíš na 40 roků postaveni někam do kouta, když chceme lidem ukázat, jak nás Pán Bůh používá (Sk 7,23–29). Jenže oni si toho nevšimnou. Co přivedlo Jákoba na toto místo, kdy nemá pod hlavou nic jiného, než kámen? Prostě jeho převrácená domněnka, že tam, kde mu Pán Bůh něco zaslíbil, mu musí pomáhat, aby toho dosáhl. Tak se stalo, že požehnání ukradl, jako o něco později Ráchel modly svého otce.

Nuže, Pán Bůh to připustil. Různé hříchy a přestoupení Pán Bůh dlouho přehlíží, než dozraje čas, aby s námi o tom mohl hovořit. Musíme nejdříve projít lecjakými lekcemi, než poznáme, kde jsme Pána Boha zdrželi. Jen si jdi po svých převrácených cestách, Izraeli. Svým časem tě najdu a promluvím si o tom s tebou. Tak musí Pán Bůh své svaté, kteří mu chtějí nesvatě pomáhat, usadit na suchu, jako zde Jákoba se zavřeným domovem v zádech.

A co udělá pak Hospodin? Otevře nad ním nebe.

Jákob se za to nemodlil. Ještě si ani neuvědomoval, jak převráceně jednal. A přece mu vychází Bůh plný milosti vstříc s nebem do široka otevřeným. Nedrží mu žádné poučné kázání. Jákob by mu ani nerozuměl. Nic jiného tu nevnímáme, než pouhou milost. Ano, kdyby v Jákobově životě na všech stranách nevládla milost, byl by ztracen. Boží oko vidí hlouběji, než je propast hříchu, jeho láska je jako nesmírné moře a On nám ji ve své svobodné milosti otevírá.

Boží milostí však jsem to, co jsem, a Jeho milost ke mně nebyla marná. (1 K 15–10)

8. července

Měl sen: Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují andělé Boží.
(1 M 28,12)

Ve chvílích, kdy je všecka naděje ta tam, nikde na zemi nejsme doma a všecko je nám cizí, zjevuje nám Hospodin **podivuhodný nebeský žebřík**, totiž, čím je pro nás Pán Ježíš. Teprve druhý Adam, Kristus, proměnil znovu poušť v zahradu. Na poušti se třikrát utkal s ďáblem a řekl mu to, co mu Adam zapomněl říci: „Bůh řekl," a tečka. Pak vynesl naše hříchy na potupné dřevo, roztrhal zápis, namířený proti nám, odstranil oponu, která nás oddělovala od Otcova srdce. Je zde žebřík, vedoucí ze země k nebi.

Nesluší se, abychom budovali mosty ze země do země, po nichž bychom utíkali před Bohem jako Kain,

který nikde nenašel odpočinutí. Je jen jediný žebřík na zlých, dusných, osamělých místech, jehož horní konec sahá otevřeným nebem až k Otcovu srdci. Je tu, abychom ho používali a navázali spojení se svrchním světem. Postav na jeho první příčku nohu, ty neobrácený, a změň své smýšlení. Převrátil jsi svou cestu. Uznej to a pohlédni na Spasitele, který tě chce přijmout takového, jaký jsi. Nemysli, že se k němu musíš nějak propracovat. O Letnicích proklál meč Ducha 3 000 mužů. Petr jim řekl: Musíte vírou přijmout Spasitele, kterého jste zavrhli. Musíte změnit svůj postoj k němu. Korunujte Spasitele, ať se stane vaším Pánem a Králem, předejte mu vládu. Udělejte to hned ve vší tichosti. Styďte se za své vlastní cesty, stoupněte na první příčku žebříku a vězte: shůry vám jde vstříc Otec, Duch svatý vás zvedá stále výš. Pak budou nakonec ti poslední prvními. Opravdu, člověk, který dnes postaví ve víře svou nohu na první příčku nebeského žebříku, může předběhnout nejednoho za léta zkostnatělého křesťana.

Naučme se chodit pod otevřeným nebem a tiše Pánu naslouchejme ve všem, co nám chce říci. Na jeho velkém, širokém srdci leží mnohé, co by nám rád

sdělil. Chce naše srdce rozšířit pro svou plnost, jen když mu ve vší pokoře uděláme místo.

9. července

Nad ním stojí Hospodin a praví: „Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a v tvém potomstvu dojde požehnání celé lidstvo. Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsme ti slíbil.
(1 M 28,13–15)

Co praví Hospodin tomu osamělému poutníkovi, který pokazil svou cestu a zabouchl si vlastní vinou dveře otcovského domu? *„Já jsem Hospodin, Bůh otce tvého Abrahama a Bůh Izákův.“* Je to čirá milost, která se tu nehodnému Jákobovi z otevřeného nebe nabízí. To největší, co nám Bůh může dát, je, když se nám zjeví, když nám poví, kdo je. *„To je ten věčný život, aby poznali tebe, samého pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Krista.“* Veškerá nevěra pramení z nevědomosti, zapomnětlivosti a bezmyšlenkovitosti. Ztrácíme ze zřetele, kdo Pán Bůh je a co v něm máme. A právě to je trestuhodné. Proto se musíme znova učit, co všecko máme ve svém milostiplném Bohu. *„Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův.“* To bylo Jákobovi blízké. Znal příběh dědečkův i otcův. Pán Bůh navazuje na to, co je v člověku. Tak, jak se oslavil v životě jeho otců, tak chce i při Jákobovi činit veliké věci, neboť Hospodin je Bohem smlouvy, stejný včera, dnes a až na věky. Jákobovi nechce být ničím menším, než byl jeho předkům. Jen se musí Jákob dát vést, nechodit po vlastních cestách a drát se sám do nebe.

Má konečně vložit svou ruku do silné ruky Boží.

Pak zaslibuje Hospodin Jákobovi zemi, na níž leží, z níž mu ani píď nepatřila. To je znova nekonečná milost. Pán Bůh musí mít s námi obrovskou trpělivost, aby nás mohl konečně uvést do svého světla, abychom v jeho světle poznali sami sebe. *„Ve světle tvém světlo vidíme.“* Kdo může přebývat ve světle nepřistupitelném? Jákob slyší, že se jeho potomstvo má rozšířit na všecky strany. Tak zní Boží zaslíbení. Všecko lidstvo má být v něm požehnáno. To je vyjádření prvorozeneckého práva. Má se stát nositelem Božího požehnání a života. Náš úkol je uvádět lidi do spojení s Pánem Bohem, nikoli je vázat na sebe. Jen tak jsme požehnáním. Nechť v našem srdci přebývá jen jediná touha: být nástrojem, skrze který by se Pán Bůh mohl zjevovat ostatním. K tomu je potřebí se čím dál více umenšovat, aby On rostl a mohl nás používat.

„A hle,“ praví Hospodin dále, *„Já jsem s tebou. Budu tě střežit, kam půjdeš a zase tě přivedu do této země.“* Dveře tedy nezapadly navždy. Jen se musí Jákob nejdříve naučit zásadní lekci Boží. *„Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil.“*

10. července

Tu procitl Jákob ze spánku a zvolal: „Jistě je na tomto místě Hospodin a já jsem to nevěděl!“ Bál se a řekl: „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného, než dům Boží, je to brána nebeská.“ (1 M 28,16–17)

Jákob procitl, ale nevnímal, že v noci se s ním setkal Hospodin. *„Jistě je na tomto místě Hospodin a já jsem to nevěděl!“* Kolik hříchů jsme vykonali i my proti Pánu a jeho služebníkům, kteří nám týden za týdnem zvěstují s mnohými slzami a nouzí slovo Boží! Mají před sebou namnoze ospalou církev, spící a snící. Pán Bůh neposílá své slovo na to, abychom vyšli stejní, jako jsme pod kazatelnu přišli. *„Posílá slovo své a uzdravuje je.“* (Ž 107,20) Mnozí

naslouchají po léta Božímu slovu, ale na poli jejich srdce roste dál trní a hloží – starosti, obavy a strachy, vyhýbání se utrpení, touha žít si pohodlně a tak je símě Božího slova zadušeno. Pán Bůh může hovořit jen k těm, kdo mají ztišená srdce. Kéž nikdo z nás neprocitne příliš pozdě a nemusí volat jako Jákob: Pán tu byl a já to nevěděl!

Máme tady před sebou jedno probuzení. Dnes se tolik o probuzení hovoří. Až se probudí děti Boží, bude Pán moci probudit i ostatní svět. Až děti Boží nebudou chodit životem jako ve snách, ale pod otevřeným nebem, bude moci Pán darovat všude nádherné probuzení.

Jákob byl otřesen svatostí tohoto místa. Doslovný překlad je *„Jak strašné je místo toto!“* Čeho se hrozil? I když je Pán milosrdný a láskyplný, jakmile se přiblíží k člověku, který nechodí Duchem, člověk se zhroutí. Dokonce i sám miláček Páně se v jeho slavné přítomnosti zhroutil a Pán jej musel posílit dotykem své ruky, aby mu mohl ukázat, co se bude dít.

Jen málo lidí si skutečně uvědomuje Boží přítomnost. Po léta chodí do shromáždění pod zvuk Božího slova, ale nekoří se před Pánem, nevzývají ho

v Duchu a v pravdě. Předstupují před něho s celým svým nezlomeným bytím, se svým světským smýšlením a ani nepomyslí, že tak brání Duchu svatému v působení. Kdo hledá setkání s Bohem, musí se na to řádně připravit. Je třeba se ztišit, otevřít Pánu srdce a sluch a uvědomit si, jak to s námi před ním vypadá.

Je důležité, aby se děti Boží shromažďovaly a spojovaly v očekávání, že Pán nad nimi otevře nebesa a požehná jim, aby skončilo všecko snění a všichni se naučili „třást se“ před svým Bohem a jeho slovem. On je svatý, živý, nám přítomný Bůh.

Co tedy tváří v tvář tomu do široka otevřenému nebi učiníme? Vejdeme ve smlouvu s milostivým Bohem? Nelze říci, že by Jákob vešel. Jak jinak mohl probíhat jeho život, kdyby prostě učinil to, k čemu jej Bůh vyzval! Zde měl jednat tak, jak to zpíváme:

A když pak procitnu do jasu dne,
Tobě se zasvětím, jenž vedeš mne.
Oltář Ti postavím, věřím Ti již!
Blíž Tobě, Bože můj, jen Tobě blíž!

11. července

Za časného jitra vzal Jákob kámen, který měl pod hlavou, a postavil jej jako posvátný sloup. Svrchu jej polil olejem. Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží). Původně se to město jmenovalo Luz. Jákob se tu zavázal slibem: „Bude-li Bůh se mnou, bude-li mne střežit na cestě, na niž jsem se vydal, dá-li mi chléb k jídlu a šat k odívání a navrátím-li se v pokoji do domu svého otce, bude mi Hospodin Bohem. Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě desátky.“ (1 M 28,18–22)

Co to dělá Jákob? Nejdříve drží jakousi bohoslužbu. Staví posvátný sloup, polévá ho olejem, nazývá místo Bét-elem, Božím domem, ale nevchází do otevřeného nebe, nepoužívá toho nádherného žebříku, nepřijímá všecka ta nádherná zaslíbení, nestaví se na ně jako na základ, nebuduje na nich svou budoucnost. Zato skládá slib. Už jste to také někdy tak udělali? Je téměř nepochopitelné, jak dítě Božího požehnání může takto jednat. Z nebe do široka otevřeného podává Hospodin tulákovi, bezdomovci svou ruku. Plná milosti je k němu vztažená. Pokazil jsi sice svou cestu, ale nic ti nebude scházet. Zase tě přivedu zpátky. Učiním pro tebe všecko. Nežádám od tebe nic víc, než abys se dal mnou vést. A Jákob? Klade Pánu Bohu samé podmínky. Chce se nejdříve přesvědčit, jestli Pán Bůh opravdu dodrží své slovo. Uběhne hodně dlouhá doba, než Jákob dovolí Hospodinu, aby byl opravdu jeho Bohem.

Poznáváme se v tomto Jákobovi? Pán i nám nabízí svou nezaslouženou, bezpodmínečnou milost. Ale my k tomu máme samá „když“. To a ono chceme nejdříve vyzkoušet a nejsme si jisti, zda můžeme jeho zaslíbením

úplně důvěřovat. Nechceme kritizovat Jákoba, chceme nahlédnout do vlastního srdce a vnímat tu strašnou propast nedůvěry a zděsit se nad ní. Kdo chce nejdříve okoušet, ten nedůvěřuje. „Jestliže“ a „když“ jsou slůvka nedůvěry. Takové stanovisko není možné k němu zaujímat. Není to hanebné, že nevcházíme do otevřeného nebe, které nad námi Pán milostivě otevírá, když prorazí všemi mlhami, mraky a dusnem, které jsme nad sebou nakupili? A my mu klademe samé podmínky, chceme vyzkoušet, zda je možné mu plně důvěřovat! Naučme se vyznávat: **Důvěřuji Ti, Pane Ježíši!** Pak budou naše zkušenosti jiné, než Jákobovy.

Jak dobře by se mu bylo dařilo, kdyby hned od té chvíle důvěřoval Pánu Bohu, který mu zaslíbil: Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem slíbil! Mohl ihned vejít v odpočinutí víry. To však neudělal. 20 roků se trápil v zápasení a snažení, až mu znova Hospodin vstoupil do cesty a Jákob konečně obrátil a řekl: *„Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš!“*

12. července

Též s Judou povede Hospodin spor, Jákoba ztrestá za jeho podstatu, odplatí mu podle jeho zásluhy. Už v mateřském životě úskočně jednal se svým bratrem a ve vlastní síle zápasil s Bohem. Jako kníže se utkal s andělem a obstál, když plakal a prosil o smilování. V Bét-elu nalézá toho, který tam s námi rozmlouvá. (Oz 12,2–4)

Těžko říci, kolik kárání a kolik pochvaly je v těchto verších. Jsou setkání s Bohem, kdy závisí celá desítiletí, ne-li věčnost, na tom, jak se v takové chvíli zachováme. Pavel vypravuje Galatským o svém obrácení a při tom poznamenává, že se neradil s tělem a krví, ale hned se vzchopil a přijal Pána Ježíše.

To udělalo z tohoto muže Pavla, který se od té chvíle, kdy se mu Ježíš zjevil, dal vést a šel se zavřenýma očima, kam jeho Pán chtěl. O několik dní později uklidňuje Pán Ananiáše, kterého posílá za Saulem s určitým posláním: *„Hle, modlí se!“* Tím chtěl říci: S tím mužem jsem skoncoval. Starý Saul už nežije. Ten muž, který zlomený leží u mých nohou, je úplně nový člověk.

Jákob byl v podstatě neposlušný, nevešel otevřenými dveřmi podle Boží vůle. Co mu to vyneslo? 20 roků trpkého potu a mnoho námahy. Jaký je výsledek těchto let, užitek, který později vidí jako výsledek této doby? Je to ubohé, suché, období života bez milosti a bez požehnání. Pusté trápení s marnými věcmi, boj o přežití, bez vyššího zjevení, trávení nejlepších životních sil v malichernostech všedních dnů, doba křivolakých cest, zraňovaného svědomí a bolesti srdce. Možná, že to, jak svůj život líčí Lábanovi (1 M 31,36–42), je poněkud přehnané. Ale vidíme z toho, co se u Lábana natrápil. A proč? Protože nedůvěřoval Bohu a nespolehl na Jeho zaslíbení.

Zachovej mne ve své péči, když jsi smrti

vyrval mne,

kéž klamná zář vlastní cesty už mne nikdy nesvede.

Znáš mé srdce, jeho vzdory, jak se kříže obávám.

Zachovej mne ve své péči, Tvé kázni se poddávám.

Zachovej mne v poslušnosti Tvého Ducha vedení.

Bez něho jsem bez užitku, strom jen s listí zelení.

Ty klíčky lásky, dobra, víry, co vložil's mi do srdce,

bez péče Tvé už před rozkvětem uschnou a nenesou ovoce.

13. července

A té noci vstal, vzal obě své ženy i obě své služky a jedenáct svých synů a přebrodil se přes Jabok. Vzal je a převedl je přes potok se vším, co měl. (1 M 32,22–23)

V Jákobově životě uběhlo 20 dlouhých roků bez nového Božího zjevení. Pak Pán přichystal **Peníel (Fanuel)**. Všecko, co v Jákobovi po 20 let bojovalo, má v nastávající noci přinést výsledek. Tam v Bét-elu chtěl Hospodin Jákobovi požehnat, nabídl mu svou všemocnou milost, leč marně. Teď dojde k zápasu a k průlomu. Pán Bůh vždycky ví, co chce udělat. Když však na to nedbáme a nepřijímáme jeho cesty, pak dojde k zápasu. Je-li v nás co ze svatého semene, dojde k průlomu. Kolik však roků je promarněných, roků, které mohly být plodné, to ví jen Pán! Nyní se to neobejde bez jábokovských hodin

a zápasů.

Před tím tu ještě je dojemná Jákobova modlitba. Pán mu poslal dva oddíly andělů a dal mu je k dispozici. Ještě jednou mu otvírá nebe. To všecko však Jákoba neuklidnilo ani nepotěšilo. Ve 3. – 8. verši čteme o všech přípravách a počinech, kterými hledal Jákob východisko z nouze, kterou mu přinesla zpráva, že proti němu táhne jeho bratr Ezau.

To všecko mu však vůbec nepomohlo. Padá na kolena a volá k Hospodinu: *„Nejsem hoden veškerého tvého milosrdenství a tvé věrnosti, které jsi svému služebníku prokázal.“* Ale sotva povstal, už zase začíná rozdělovat a plánovat, jak by si ze své nouze pomohl. Nakonec však musí uznat: nejde to. Převádí celou rodinu přes brod a vrací se sám. Modlil se, dojemně se modlil, ale Pánu Bohu nedůvěřoval. Kolik modliteb lidé vysloví bez skutečného důvěřování Pánu Bohu! Takový člověk klame sám sebe. Když se modlíme, buď se modleme s vírou, nebo raději mlčme. Jak chceme zodpovědět svou nedůvěru vůči Pánu Bohu? *„Nechť však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk*

nemyslí, že od Pána něco dostane.“ (Jk 1,6–7)

Víra počítá s Boží milostí a dobrotivostí. Je třeba, aby srdce a mysl byly cele obráceny k Pánu a zakotveny v něm samém bez kolísání a pochybování.

14. července

Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: „Pusť mne, vzešla jitřenka.“ Jákob však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“
(1 M 32,25–27)

Jákob je zase obklopen nocí, jako před dvaceti lety v Bét-el. Teď však nespí, jako tehdy, ani nemá žádné vidění. Ale něco zvláštního prožívá, také jakési noční zjevení, ale tentokrát to není sen. Zápasí s ním anděl Hospodinův s tajemným jménem. Není to ani Gabriel, ani Michael, je to TEN anděl Hospodinův, který stojí nade všemi stvořenými Božími anděly. Zápasí s Jákobem až do svítání. Tu se chystá anděl odejít, ale Jákob ho nechce pustit: *„Nepustím tě,*

dokud mi nepožehnáš.“ Zápasit už nemůže, protože anděl mu vykloubil nohu. Nezbývá mu nic jiného, než úpět. *„Knížecky se potýkal s andělem a přemohl, když plakal a pokorně ho prosil. V Bét-el jej nalezl, a tam s námi mluvil.“* (Oz 12,4)

Více než dvacet let Jákob Hospodinu vzdoroval od onoho Božího prohlášení *„neopustím tebe“* (1 M 28,15). Kolik těžkostí a protivenství musel prožít, než pochopil, co to znamená, když člověk nepoužije otevřené nebe, a Bohu, plnému milosti a slitování, klade jen samé podmínky. Hospodin se mu musel stavět do cesty, bojovat proti němu, až ho konečně ochromil a zlomil jeho sílu, takže Jákob leží bezmocně jako přemožený u jeho nohou. Už mu nezbývá nic, než slzy a pokorné volání k Bohu.

Stejně jedná Pán Bůh i s námi. Nedbáme-li na Boží milost a nepoužíváme ji, pak nás vede těžkými cestami, až se zhroutíme. Pán může v našem životě vítězit a žehnat nám jen tehdy, když ležíme jako zlomení a poražení u jeho nohou. Pak na nás vylévá plnost své milosti a požehnání. On se nemění. Nezavírá své nad námi otevřené nebe, ale nechá nás vychutnat důsledky naší převrácenosti. Je-li v nás to neporušitelné semeno

věčného života z Boha, přijde chvíle zlomení, zhroucení. Komu opravdu jde o to, aby byl Bohem požehnaný, a to za každou cenu, zakusí to, co Jákob, který řekl: *„Pane, nepustím tě, dokud mi nepožehnáš!“* A když tvé ruce nejsou schopné už nic udržet, pak přijde ta svatá chvíle, kdy nám Pán řekne: „Mé milé dítě, ne ty držíš mne, ale já držím tebe!“ Jákob chtěl Bohem zaslíbené a nabízené požehnání křečovitě udržet. To však nešlo. Musel se zhroutit. A přece si myslím, že křečovitá snaha udržet Boží požehnání je lepší, než bezmyšlenkovitá lhostejnost. *„Nepustím tě, leč mi požehnáš,“* to je svatý obrat v lidském životě. Od té chvíle už přestaneme říkat „Já se držím Pána,“ ale poznáme a vyznáme: „On drží mne!“

Tak vcházíme v odpočinutí víry. Konečně vyznáme s Jeremjášem: *„Hospodin byl silnější než já, pročež zmocnil se mne.“* (20,7) Tak je celá lidská bytost plně uchvácená Bohem a vcházíme do nového svítání podle Boží vůle. Zůstaňme věrní a nezapomeňme na setkání s ním, žijme pod jeho vlivem a nepropasme tuto příležitost, která se už nikdy nevrátí.

15. července

Otázal se: „Jak se jmenuješ?“ Odpověděl: „Jákob“. Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls.“ A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odvětil: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A požehnal mu tam. I pojmenoval Jákob to místo Peníel (to je Tvář Boží), neboť řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život.“ Slunce mu vzešlo, když minul Peníel, ale v kyčli byl chromý. (1 M 32,27–31; 2 K 2,14–16)

Slovo apoštola Pavla ve 2 K 2,14–16 Peníel objasňuje. Ukazuje, že vítězem se stává ten, kdo sám je přemožený. *„Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodí jako zajatce v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání.“* Zvítězil nad námi, jsme jeho zajatci. **Skoncoval s námi.** Tak to dosvědčuje apoštol Pavel. Bůh s Jákobem u Jaboku skoncoval. Jen do té míry nám Pán může dát vítězství v práci a povolání, v boji s protivenstvím v rodině, doma, v obchodě, do jaké míry mohl nad námi zvítězit, porazit nás, ochromit naši vlastní sílu, abychom se stali neschopnými jít ve vlastní síle dál. *„Když jsi byl mladší, sám ses přepásával, a chodil jsi, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“* (J 21,18)

Pán musí v našem životě mít volné pole působnosti. Musíme se naučit se vším, co vzdoruje naší námaze, apelovat na kříž, kde Pán Ježíš skoncoval s naší přirozeností, naším já, hříchem. Jakmile se objeví něco, co se nechce poddat, musíme apelovat na jeho vítězství: Pane, copak s tímhle nemůžeš skoncovat?

Zjev i zde své vítězství! Ale bez naší účasti to nepůjde. Všecko se musí poddat v poslušnost jeho kříže. Kříž se musí stát naším domovem. To je místo vítězství Pána Ježíše. Tam slaví svá vítězství, tam je také zjevuje. Dokud s námi nemohl Pán skoncovat, dokud nás to nestálo život, dokud vpravdě nejsme s ním ukřižovaní, mrtví, nezakusíme jeho vítězství. Nebudeme zjevovat vůni jeho známosti, ale budeme páchnout svým vlastním já. Jen na kříži můžeme zjevovat sladkou vůni jména Ježíš. Už není vidět nás, lidé se nesetkávají s námi, ale v nás a skrze nás s Pánem Ježíšem. A tak dochází kolem nás k rozdělení. Jedni nacházejí cestu k věčnému životu, jiní jdou dál do záhuby.

Kéž nám dá Pán milost, abychom se všichni poddali Kristu a nechali jím vést v jeho triumfálním průvodu! Pán Ježíš zemřel jako pšeničné zrno, aby nás ve svém vyvýšení táhl za sebou na kříž (J 12,24; 32–33). Jen tak se staneme nositeli jeho vítězství a požehnáním, prvotinami, které jsou oddělené pro Boha, staneme se lidmi zajatými ukřižovaným a zmrtvýchvstalým Pánem, lidmi, kteří sobě i všemu ostatnímu zemřeli, aby už žili a sloužili jedině jemu.

Tvé věrné milování, tak zázračné,
již přemohlo mne zcela – konečně.
Myšlení, chtění, touhy mé,
síly a dary – vše je Tvé!

Víra a důvěra

2. Mojžíšova 14,19; 16,10; Žalm 22,5–6; Kazatel 11,5; Izajáš 40,26; 45,15; Micheáš 2,13; Římanům 1,8; 4,18–22; 16; 1. Timoteovi 6,12; Židům 2,13; 5,7–9; 10,38; 11,8; 12,1–3; 13,9; Jakubův 5,10–11; 1. Petrův 1,21; 1. Janův 5,13

16. července

Už vytáhl ten, kdo jim bude razit cestu. Prorazili a procházejí branou a z ní vycházejí. Jejich Král prošel před nimi, Hospodin v jejich čele. (Mich 2,13)

Tu se zvedl Boží posel, který šel před izraelským táborem… Oblakový sloup se před nimi zvedl. (2 M 14,19)

Než se při svém putování pouští dali do pohybu synové Izraele, zvedl se Boží posel. Než nás Pán vyzve k nějakému kroku víry, předejde nás. Vyzývá nás prolamovat jen tam**, kde On sám už prolomil. Naše kroky víry se opírají o pohyby v neviditelném světě. Jsou to Boží dávno vykonané a zpečetěné činy, na nichž spočívá naše**

víra. V tomto smyslu je naše víra skutečně **slepá**. Slepá je však jen v tom smyslu, že naše tělesné oko nic nevidí. Pán Bůh nás však vždycky předchází. **V neviditelném světě je už dávno prolomena dráha pro kroky a chození ve víře i pro toho nejslabšího a nejubožejšího mezi námi. V duchovním světě už jsou dobyta vítězství, proti nimž žádný ďábel a žádné peklo nemůže protestovat. Pán Ježíš, náš slavný Mistr a Vojevůdce, dávno zvítězil a Otec mu dal veškerou moc na nebi i na zemi, nad přírodou, ve světě duchů a ducha, těla a smyslů.** Kde se zvedne posel Boží a změní své postavení, tu můžeme i my vyrazit, zaujmout jinou pozici. On nás zachovává, podpírá a razí cestu.

Očekávat všecko jedině od Krista, od prvního po poslední krok naší cesty, odvrátit zřetel od všeho, co by se chtělo vsunout mezi něho a nás, patřit na něho a vytrvat – to přináší vykoupení a život. Pevní zůstáváme, když hledíme na Lva z Judy, který zvítězil, na toho Původce věčného spasení pro ty, kteří jej poslouchají (J 16,33; 1 J 5,4).

17. července

Nejprve vzdávám díky svému Bohu skrze Ježíše Krista za vás všechny, protože se po celém světě rozšiřuje zvěst o vaší víře.
(Ř 1,8; kap. 16)

O Letnicích, kdy vznikla církev, kdy tři tisíce lidí uposlechlo výzvy apoštola, činili pokání a dali se pokřtít, přijali s odpuštěním hříchů dar Ducha svatého. Jak je to možné, že dnes lidé při svém obrácení jen zřídka přijímají Ducha svatého tak, aby si jasně a zřetelně uvědomovali, že jsou Boží děti? Podle mého mínění je to tím, že církev dnes vůči Pána Bohu nezaujímá správný postoj víry, jak vysvítá z modliteb jejích dětí. Je to hluboký nedostatek a lze snadno pochopit, že nás Pán proto víc než kdy jindy zkouší, zda mu svůj život oddáme v prosté víře, aniž bychom cítili, že se něco v nás děje. On dává svého Ducha těm, kdo

jej poslouchají (Sk 5,32). Tak půjdeme dál cestou prosté víry a poslušnosti, až dosáhneme cíle. Ta jediná správná, slavná Boží cesta, abychom došli cíle, je: čiň pokání, vzdej Spasiteli čest a nečekej na nějaké zvláštní zážitky.

Musíme se učit chodit vírou, zakotveni na skále psaného slova, a ne stále škemrat: „Dej mi víru! Dej mi Ducha svatého!“, místo abychom prostě přijali Boží nabídku. On nám dal Krista. Copak v církvi věrně nepůsobí Duch svatý, když na srdcích posluchačů žehná každé ryzí zvěstování Slova? Tak jen pěkně poslouchej svého Spasitele! Obraťsvé srdce k němu! Vzdej mu čest, místo škemrání o víru, když vězíš v pochybnostech a neposlušnosti. Ubohý, zmrzačený lide Kristův, který se každým sebemenším závanem větru necháš porazit! Nejsi s to odolat bouři, protože nekotvíš v prosté víře a neznáš blažené tajemství cesty víry, kdy uprostřed největších temnot stojíme na základě Božího slova a dokonalého výkupného díla v Kristově smrti! Léta a desetiletí mi Duch svatý věrně dosvědčuje, že jsem dítě Boží, a to nepřetržitě. Avšak ani na okamžik jsem nepropadl pokušení opírat se o tuto zkušenost. Celou svou naději jsem složil v krvi

Kristově, v jeho na Golgotě dokonaném výkupném díle a v Otcově věčné lásce, zjevené obětováním Syna. Opřený o Boží slovo a na kříži obětovaného Spasitele mám ve víře přístup k Bohu.

18. července

Otcové naši doufali v tebe, doufali, tys jim dal vyváznout. Úpěli k tobě a unikli zmaru, doufali v tebe a nebyli zahanbeni. (Ž 22,5–9)

Škoda, že ve Starém zákoně je často slovo „doufat“ tam, kde by se správně mělo přeložit „důvěřovat“. Důvěřovat je blažená výsada. Důvěřovat umí zejména malé dítě. Pán Bůh však má moc proměnit nás, ubohé, vyšinuté, přemrštěné lidi znova v malé děti. Jak se může starý člověk znova narodit? Pro člověka je to nemožné, ale u Boha není nemožná žádná věc. Čiň pokání ze své nevěry, z toho, že se stále pachtíš po křesťanských zážitcích, a jdi kupředu, opřený o psané slovo a věrnost svého Spasitele, i kdyby se zdálo, že další krok je do prázdna. Tak ať spadneš! I kdybys měl dojem, že padáš do propasti,

padneš do otevřené náruče svého Pastýře. Ať jsi kdokoliv, vzdej se všeho a svěř se Pánu Ježíši! On je všecko ve všem. U jeho nohou se jako slabé děťátko naučíš blaženému tajemství, jak mu důvěřovat v každičkou chvíli, okamžik za okamžikem. Evangelium má proto tak malou odezvu, že je prosté, lidská srdce však jsou přemrštěná. A když začneš s lekcí důvěry, uč se zároveň prostotě, a až se ostatní v modlitebném shromáždění budou modlit o milost, aby mohli Pánu důvěřovat, měj odvahu vyznat: „Pane, já Ti důvěřuji!“

Jak často se musí v modlitebných hodinách lidem připomínat, že základní tón všech žalmů a modliteb v Písmu zaznamenaných je důvěra v Pána Boha! A proč bych neměl důvěřovat svému Spasiteli, když moje žena a mé děti důvěřují mně? Nemají moji bratří a sestry a svět vědět, že mám Spasitele, kterému smím bezpodmínečně důvěřovat? Kam jinam bych se měl obrátit, kam utéci, u koho se skrýt? Vždyť všichni potřebujeme útočiště, záštitu před vlastním já a světem, před bouří a vedrem. Radost stejně jako bolest mne mohou odvrátit od Boží cesty, kdybych neměl Spasitele, kterému se smím svěřit. A čím plněji mu den za dnem důvěřuji, tím jsem svobodnější. S každou

novou zkouškou víry lépe poznávám svého Pána. Děti ničím tolik nectí své rodiče, jako důvěrou. Je to snad příliš velký požadavek? A jestliže jsou mezi čtenáři takové děti Boží, které dosud neobdržely svědectví Ducha, takže si nejsou jisty svým synovstvím, použijte Pánem vám danou dobu přípravy k tomu, že mu prostě důvěřujete, až vám synovství zpečetí. Potěšte jeho srdce trváním na jeho zaslíbení: *„Kdo ke mně přijde, toho nevyvrhnu ven.“* Nemůžeme jej více uctít, než když mu důvěřujeme v temnotách. Ovoce prosté víry je vidění ve věčnosti. V jaké míře Pánu zde dole důvěřujeme, v takové budeme účastni jeho slávy.

19. července

Pohled upřený na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. (Žd 12,2)

Upřením pozornosti na určitý předmět vstupujeme s ním do spojení, otevíráme se jeho vlivu a dáváme mu moc nad svým srdcem. Podle toho, nač upíráme svou pozornost, otevíráme se životu nebo smrti, požehnání nebo zlořečení, světlu nebo temnosti, pravdě nebo lži. Protože svět leží ve zlém a je pod prokletím, protože naše přirozenost je nahlodaná hříchem a propadlá zatracení, propadáme se čím dále hlouběji do temnoty, smrti a hříchu, jestliže svůj pohled ať v obavách či v naději obracíme ke světu kolem sebe, ke stvoření a okolnostem nebo ke svému vlastnímu nitru. Pohled na okolí stejně jako pohled do vlastního nitra v nás plodí a živí poskvrnění, malomyslnost, nespokojenost, marnivost, žádostivost,

pýchu, závist a starosti. Proto nás apoštol nabádá, abychom od toho všeho svůj pohled odvrátili. Když člověk ztratil svou vladařskou korunu, propadl vlivu stvoření, tlaku okolností a poměrů, nebo se nechá zaujmout a spoutat vlastní fantazií, básněním a snažením, starostmi a obavami, nadějemi a vyhlídkami vlastního srdce.

V těchto svých poutech by byl člověk beznadějně ztracen, kdyby mu Pán Bůh sám nepodal záchrannou ruku. Tím, že poslal na svět svého Syna, nabídl člověku nový střed pozornosti k soustředění a napravení, vinný kmen, z něhož lze čerpat životní mízu. Ježíš Kristus je ta Skála, z níž už lid Staré smlouvy pil při svém putování pouští. Duch svatý nás uschopňuje, abychom mohli upřít pozornost na Pána Ježíše, a to i ti, jimž do té chvíle bylo království Boží uzavřeným světem. Kdo se poddává Duchu svatému, když mu chce zjevovat Beránka Božího, za nás obětovaného, a v plné důvěře vzhlédne na Pána Ježíše, tj. **uvěří v Něho,** ten má věčný život (J 3,14–17.36).

20. července

Skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje, patříce na Vůdce a Dokonavatele víry Ježíše. (Žd 12,1–2)

V původním textu je místo *„patříce“* výraz *„odhlédnouce k Vůdci“*. Máme odhlédnout od snadno nás obkličujícího hříchu, od různých břemen, ode všeho, co by nás zdržovalo v běhu k předuloženému cíli. Dokonce i pohled na oblak svědků, kteří nás předešli, nás může za určitých okolností srážet, když se hned nezahledíme na toho Jediného, který chce a je s to v nás působit stejně, jako působil v nich. Kristus má moc nad tvým životním během, nad tvou budoucností. Prorazil ti dráhu, vyrovnal a upravil cestu. Jestliže cestu nevidíš a jsi bez síly, dej se jím vést. Jdi kupředu i beze světla a beze síly, s pohledem upřeným na něho. Jeho oko vidí jasně

a na každý krok ti dá potřebnou sílu. Když budeš ve víře patřit na Pána Ježíše, máš jistotu, že se nedostaneš do úzkých, do soužení či pokušení, které by nebylo odváženo a odměřeno dle tvé současné duchovní zralosti na vážkách svatyně. On sám zná východisko tak, abys to mohl snést, ba dokonce abys mohl být v tom všem více než vítězem (1 K 10,13; Ř 8,37). Možná se ti bude zdát, že tvůj duchovní život upadá. Dej si to líbit. Není tvou věcí, abys posuzoval své pokroky. Jednoho je potřebí a to čiň: hleď na Pána Ježíše. Možná půjdeš z jednoho pokoření do druhého, možná ti bude čím dál mizerněji. Jen si to dej líbit. Je to cesta Kristova. Dovol, aby v tobě dál konal své dílo, i kdyby šlo všecko úplně jinak, než sis to vysnil. Jen když je u kormidla On! Upři svou pozornost na Pána Ježíše, uteč se k němu! On vede naši víru od počátku k cíli, je Vůdcem i Dokonavatelem naší víry. Nedej se ani náladami ani okolnostmi zdržovat. Vzdoruj jejich náporu rozhodným a vytrvalým patřením na Pána Ježíše. Nečekej, až budeš mít dost síly k následování Pána. Jdi k němu se vší svou slabostí, strachem z lidí, leností těla. Nehleď na svoji bezmocnost, počítej s ním a jeho silou k vítězství, ke svědectví, k utrpení a ke

službě, a dostaneš nad své prosby a očekávání. Každičkou chvilku měj dost na jeho milosti, ať se děje cokoliv, ať na jeho pokyn máš sloužit či nést kříž, který ti uložil. Buď v tom věrný a vytrvalý a život Pána Ježíše se bude v tobě prosazovat a nabývat podoby, aniž by ses tím trápil. Budeš zdravým a živým křesťanem, volného a pevného kroku.

Stůj tedy pevně na tom, že Pán Ježíš je tvůj život, tvé všecko ve všem, že jemu náleží dokonat všecko v tvém životě, že je to zcela jeho věc, aby duši, kterou draze vykoupil, dovedl do bezpečného přístavu. Na tobě je, abys mu byl cele k dispozici, abys upřel svou pozornost na něho, oddal se mu v dětinné důvěře a bezpodmínečné poslušnosti.

21. července

Spravedlivý z víry živ bude. (Žd 10,38)

Spravedlivý žije z víry po celou dobu svého pozemského života. Víra se ovšem do jisté míry stává už zde viděním, kdykoliv prožijeme reálně něco, co jsme před tím přijali vírou. Avšak každá zkušenost je jen dalším vyzbrojením pro příští těžší zkoušky víry, takže kráčíme z víry k víře.

Čím déle chodíme po této nádherné stezce, tím jistější je naše chůze. Milost Boží se nám stává mocí, která nás nese a zahaluje. Boží Duch vede ty, kdo se cele oddají svému Bohu. Už se nepotřebují vést sami a mučit se starostmi. Ustavičné patření na Krista je už nestojí žádné úsilí. Už to ani jinak neumí a nechtějí, bez něho by už neudělali ani krok. Bezpodmínečné, neomezené důvěřování Pánu, jako důvěřuje dítě svému otci, se jim stalo přirozeným a trvalým stavem srdce.

Láska vyhnala všecku bázeň a námahu.

Kdo nezná život víry z vlastní zkušenosti, tomu by se mohlo zdát, že se vzdáváme vlastní osobitosti, že se zříkáme důstojnosti a postavení, které nám přísluší jako před Bohem a lidmi morálně zodpovědným bytostem, když Pánu cele vydáme srdce a vůli. Mohlo by se zdát, že se tak stáváme pouhými roboty. Ve skutečnosti je tomu úplně naopak. Když se Pánu předáme v bezpodmínečné důvěře, jsou všecky síly naší morální bytosti, našeho poznání, chtění a milování osvobozené z otrockého jařma hříchu. Vstupem do života víry nadechneme čerstvé nebeské ovzduší, pro které jsme byli stvořeni a bez něhož není možný žádný zdravý, našemu určení odpovídající vývoj. Milost, pod jejíž léčivou, pevnou kázeň se vírou postavíme, je vlastní, domácí půda, na níž naše hříchem utlačená a mrzačená osobitost nově vzkvete a bude se v rámci odpovídajících životních úkolů volně rozvíjet.

22. července

Také já svou důvěru složím v Boha.
(Žd 2,13)

Víte, co bylo nejvyšším cílem pozemského života Pána Ježíše? Aby jeho život byl svědectvím, že cele důvěřoval Bohu. Autor listu Židům vkládá Pánu Ježíši do úst prorockou výpověď ze Starého zákona: *„Také já svou důvěru složím v Boha,“* svého Otce, svého Boha. Doslovný překlad řeckého textu zní: „Budu tím, kdo důvěřoval Bohu,“ jako by tím chtěl říci, že jeho život se bude moci nakonec shrnout do krátkého vyznání: „Budu zde stát jako ten, kdo ve všech situacích a okolnostech života pevně důvěřoval svému Bohu.“ Jistě si vzpomínáte, že onoho strašného dne, kdy Kaifáš a Pilát vyslovili prorocké „Aj, člověk!“ posměvači kolem kříže svědčili: *„Doufal v Boha“* a dodávali: *„Ať ho vysvobodí!“* Ale Pán Ježíš

důvěřoval svému Otci, i když jej nevysvobodil. Ačkoliv zůstal na kříži, pevně důvěřoval Otci. Tak pro nás prorazil cestu, abychom mu i my mohli důvěřovat. Žil na zemi život důvěřování, abychom i my, děti jedenadvacátého století, se tomu od něho učili a důvěřovali mu tak, jak On důvěřoval svému Otci.

Kéž se najdou mnozí, u nichž toto svaté símě vzklíčí, které život důvěry, jímž žil Pán Ježíš, povzbudí k tomu, aby řekli: „I já chci svému Spasiteli důvěřovat tak, jak On důvěřoval svému Otci až do posledního dechu.“ Pán Bůh prahne po takových lidech, na jejichž životní běh by mohl vtisknout svou pečeť, životy s věčným obsahem. A věčnou hodnotu má to, co je z víry. Nemůžeme proniknout do hlubšího posvěcení, jestliže nebudeme vysvobozeni z hříchu nedůvěry. V posvěcení rostou ti, kteří už nemají jiný cíl, než měl Spasitel, když vcházel na svět: „Důvěřuji Ti ve všem, v každém okamžiku.“ V tom světě, který Pán Ježíš přemohl, je obsažen i můj malý svět. Smím důvěřovat svému Spasiteli, že má pro mne takovou cestu, kde nebudu pokoušen nad svoji možnost. On se nikdy nepřepočítá. Když On něco ode mne žádá, pak jsem toho jistě schopen. On se nemýlí, On nepřehání. Víra je

takový postoj Božího dítěte, kdy Boží požadavky na vnitřní růst neměříme vlastními schopnostmi a silou, ale jedině Božím zaslíbením.

Ó té plnosti požehnání, dostatek síly pro toho,
kdo už nehledá nic v sobě,
ale čerpá z nevysychající studnice
Pána slávy milost za milostí.

23. července

Abraham věřil a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl. A vydal se na cestu, ačkoliv nevěděl, kam jde. (Žd 11,8)

Kdo věří, nehledí na to, co je před očima, na vlast, příbuzné a minulost, od níž se musí odloučit. Staví na svém Bohu, který mu zaslíbil jinou vlast a lepší budoucnost. Vydává se na cestu, i když neví, kam. Necítí v sobě sílu podrobit se rozsudku smrti, který byl nad ním vynesen v těle Kristově, žádnou sílu oddělit se od dosavadního způsobu života, vzdát se svých model a odtrhnout se ode všeho, co mu do té chvíle bylo drahé a vzácné. Cítí, že je spoutaný a bezmocný. Všecko, co vnímá v sobě a kolem sebe, je v přímém protikladu se zaslíbením daným mu Pánem, které podle lidských předpokladů se zdá nesplnitelným

(Ř 4,17–24). Navzdory tomu však důvěřuje svému Bohu, tomu Bohu silnému a pravdomluvnému, který nemůže zrušit své slovo, který obživuje mrtvé a povolává to, co není, aby bylo.

Kdo věří, nehledí na své nálady a zkušenosti, nestará se o stav své mysli a potíže cesty. S Božím slovem v ruce jde kupředu, aniž by co pociťoval nebo viděl, aniž by ve svém nitru pátral po víře a důvěře. Víra není něco postižitelného, základ a půda, na níž bychom kotvili. Je to **postoj** důvěrného očekávání a oddání se Bohu, který řekl: *„Uzdravím jejich odvrácení“* (Oz 14,5) a *„Já jsem Hospodin, já vás posvěcuji“* (2 M 31,13). Jediná pevná půda a základ, kam lze pevně šlápnout, je dílo Kristovo a věrnost živého, mocného Pastýře, zaslíbení Otcovo, které nás ujišťuje o přítomnosti a pomoci Ducha svatého. Avšak tento základ je oku skrytý a kdo se naň chce postavit, má často pocit, že klade nohu do prázdna. To je víra. Víra si sama ze sebe neklade počet, neobírá se sebou, ale má co činit s předmětem a podstatou toho, k čemu se upírá. Ve chvíli, kdy se věřící začne obírat sebou a dívá se na svou víru, vlastně přestává věřit.

24. července

Bojuj ten dobrý boj víry! (1 Tm 6,12)

Nepopírám, že cesta víry je cestou utrpení, práce a boje. Jestliže se nacházíme na území nepřítele, což je případ křesťana, kde nebojujeme s tělem a krví, ale s duchovními mocnostmi, jestliže jsme vystaveni protivětrům a nepřátelským vlivům, a jestliže to vše se snaží odtrhnout náš pohled od Krista, pak je potřebí být hluchý, slepý a němý vůči všemu tomu, co si nárokuje naši pozornost a chce se vloudit mezi nás a Krista. K tomu potřebujeme za určitých okolností opravdu napnout všecky duchovní síly. Potřebujeme neotřesitelnou pevnost, bojový postoj v plné výzbroji, abychom mohli jít dál, i když nic nevidíme, necítíme, nic nerozpoznáváme, ničemu nerozumíme. Tak to Pán dříve či později dopustí v životě každého Božího dítěte, aby se učilo chodit

prostou vírou. Je-li však náš boj bojem víry, pak nebojujeme vlastní silou a námahou, ale stojíme v síle, kterou si necháme darovat od Pána. Pak i uprostřed boje vládne v srdci **pokoj** a ustavičné odpočinutí. Jestliže jsme jednou Páně, pak máme jeho ujištění, že se k nám nepřiblíží žádné pokušení, které by přesahovalo naše síly. **Víme**, že Pán svou pomoc v pokušení odměřuje podle pokušení a podle naší duchovní zralosti tak, abychom je mohli nejen snést, ale mohli v něm zvítězit (1 K 10,13). Ať se setkáme s čímkoliv – vnější pokušení, utrpení, potíže a povinnosti v rodině a jinde – víme, že smíme počítat s věrným a milosrdným Velekněz em, který má v paměti, jak nás stvořil, a který má soucit s našimi slabostmi a trpělivě nás snáší. Když se na nás valí vlny pokušení, neděsme se, ale držme se o to pevněji Božích zaslíbení a Pána samého v **jistotě**, že pokud upíráme svůj pohled na Pána, žádné pokušení nás nezdolá. Každé pokušení nás tak zbohatí o novou zkušenost s věrností a mocí našeho Boha a upevní nás v odpočívání a pokoji v Pánu.

25. července

Skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje… Považte, jaký je ten, který snášel od hříšníků taková proti sobě odmlouvání, abyste neustávali, v myslech svých hynouce. (Žd 12,1.3)

Dvanáctá kapitola epištoly k Židům náš učí, že cesta víry je cestou **výchovy**. Pán nás chce vychovávat. Vždyť jsme ještě nedosáhli cíle! Tam, kde jde o výchovu, jsou nezbytné zkoušky, v nichž se ukáže, co ještě má být změněno, odstraněno. V Božích očích jsme tím, čím se ukážeme **v hodině zkoušky**, ne v normálních okolnostech. Každá zkouška, v níž obstojíme, nás vede dál. Tyto zkoušky – úkoly – nás ověřují. Nikdy nezapomeňme, že nás Pán Bůh vychovává a že výchova nutně zahrnuje zkoušky.

Dochází k dalším průlomům. Daří se nám jako Pavlovi: *„Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalý byl, ale snažně běžím, zda bych i uchvátiti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše.“* (Fp 3,12) Nezalekl se žádného úkolu, ale prostě šel dál.

Jestliže se naše víra osvědčí ve snášení utrpení, změní se cesta Boží výchovy v cestu proměňování stupeň po stupni, krok za krokem. 10. a 11. verš nám jasně říká, že Pán touto výchovnou cestou sleduje jasný cíl – účast na jeho svatosti. Nakonec bude *„rozkošné ovoce spravedlnosti“*. Až bude církev skrz naskrz posvěcena, nebude už nic bránit druhému příchodu Páně. Budou tu lidé, které bude moci povýšit k sobě na trůn. Jen si musíme dát všecko líbit, co k tomuto cíli vede: kříž, potupu, hanění, odporování. Při tom se ukáže, do jaké míry jsme vešli v Kristovu smrt. Jestliže umíme snést, když nám Pán Bůh něco překříží, je zjevné, že jsme na světě takoví, jaký byl Pán Ježíš. Víra je schopna všeho, protože stojí ve spojení s Pánem Ježíšem, který obětoval svůj život.

26. července

Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává a trestá každého, koho přijímá za syna. Podvolujte se jeho výchově. Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychovával?
(Žd 12,5–7)

Nikdy nezapomeňme, že za vším trestáním stojí Otec a ne člověk, a jaký Otec! Když kárání bolí, nezapomeň: je to milující Otec! Možná v tu chvíli nerozpoznáváš žádnou souvislost mezi vnějším utrpením, káráním, pokořováním a vnitřními pokušeními, kterým jsi vystaven. Ale pokoř se bezpodmínečně a za všech okolností pod mocnou ruku

Boží a brzy si uvědomíš, jak bezprostředně vnější vedení v tvém životě vedlo k očistění a k protříbení nejskrytějších záhybů tvého nitra. Pokořit se pod mocnou Boží ruku je cesta, na níž se stáváme malými, pokornými a ubohými, kde jsme lámáni a drceni. Zdrcená a zlomená srdce může Pán uzdravit, požehnat je a naplnit olejem víry. Proti pyšným a těm, kdo jsou plni vlastní síly, se Pán musí postavit.

„Snášíte-li kárání, dokazuje se vám Bůh jako Otec.“ Charakteristickým rysem vpravdě obrácených je snášení, vydržení. Citový člověk nevydrží. Jen ten vydrží, v kom vládne Duch svatý, kterého mohl On oprostit od závislosti na citech. Oddej se Pánu k vychovávání, namísto přecitlivělého vzdychání, když se vás dotýká výchovná ruka Boží. Kdo se vydá na cestu výchovy, spojuje se tak se svým Spasitelem. Řekni: „Jen mě pevně spoutej, jako Abraham svého milovaného syna. Nechci ze Tvé školy utíkat. Vím, že jsou ještě v mém životě věci, které by mne mohly přivést ku pádu. Tak se mne nevzdávej!“ S lidmi takto smýšlejícími dosáhne Pán svého cíle. Tam už nejsou žádné rozpory. Tam už člověk nereptá: „Ale Otče, tohle je opravdu příliš. Tento kříž je na mne moc

těžký!“ Copak Syn Boží někdy takto smýšlel? Nikdy! Jen buď poddajné, dítko Boží! Neodmlouvej, nevzdoruj! Copak chceme jít po jiné cestě, než po níž kráčel náš Spasitel? Nebo chceme po dokončené výchově být vyzdviženi k němu na trůn jako ti, které svým vychováváním mohl proměnit do své podoby? Drazí přátelé, pojďme dál na cestě víry, dejme se káznit, vychovávat a nikdy nezapomeňme, že máme co činit s milujícím Otcem a milosrdným Velekněz em. ON je Otcem duchů. On ví, jak s námi má jednat, vždyť jsme vyšli z jeho ruky! *„Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě. Nemáme být mnohem víc poddáni Otci duchů, abychom živi byli?“* (Žd 12,9)

27. července

Za příklad trpělivosti v utrpení si, bratří, vezměte proroky, kteří mluvili ve jménu Páně. Hle, blahoslavíme ty, kteří vytrvali. Slyšeli jste o vytrvalosti Jobově a víte, k čemu ho Pán nakonec přivedl. Vždyť Pán je plný soucitu a slitování. (Jk 5,10–11)

V Jobově příběhu jsme svědky toho, jak Pán sám upozorňuje na Joba satana: *„Zdalipak sis všiml mého služebníka Joba?“* (Jb 1,8) Tu vypukly bouře kolem muže víry a vysoko se vzedmuly vlny soužení. Takové bouře a zkoušky na nás dolehnou v Boží čas, nikoli kdy se umane satanovi. Ten už dávno na nic jiného nemyslí, než na naši záhubu, už dávno by nás pohltil. Jak pak Job nakonec zpozorněl, když jej

Pán Bůh oslovil! Byl zahanben svými přáteli, kteří sice s Božím slovem, ale v podstatě bez skutečné známosti Pána a proto s vlastními měřítky k Jobovi přistupovali. Nyní je Job zahanben Hospodinem, protože se odvažoval poměřovat Pána **svým** měřítkem. Jobova dosavadní zbožnost byla jen předstupněm, nebyla tím posledním. Pán Bůh chtěl tomuto vyvolenému služebníku Staré smlouvy dopřát pohled do světa, který otevřel Eliášovi, když jej obklíčil jemným vanutím Ducha svatého. Chtěl jeho srdce, pokud možno, otevřít Duchu Nové smlouvy. Kde Ten vane, tam ustává řeč o právu a nárocích. Hospodin odhalil Jobovi svůj majestát. Tak klesl Job jako červ do prachu a lkal o milost. Hospodin se nad ním slitoval a sklonil se k němu. Vyvedl jej mocným ramenem ze stínů Staré smlouvy a postavil jej na práh Nové smlouvy. Ukázal mu kus své slávy.

I v utrpení dětí Božích, osobním či rodinném, jsou dny a hodiny, kdy se na nás valí jedno přes druhé. Ale i když nastupuje nepřítel a vypíná se nad námi, jako by byl suverén, jako by byl Bohem, nesmí svévolně zasahovat do našeho života. I když je zapleten do našeho utrpení, je to pod Božím dohledem a s jeho

svolením.

Také v dobách temnoty, kdy satan nad námi dostane moc, kdy procházíme zkouškou ohněm a všecko se hroutí, je to vždy přece jen Hospodin, který povoluje satanu na nás do jisté míry útočit, ale klade pokušení meze. On sám všecko odměřuje, odvažuje, řídí. Požár má jen ten účel, aby shořela pouta. Pravý život víry vychází očištěný a protříbený. Nejsme vydáni na pospas náhodě. Víme dobře, čí ruka je nad námi vztažená, když procházíme mezi vzdutými vlnami moře soužení jako mezi dvěma stěnami. Je to ruka Pána Ježíše, do níž nás Otec svěřil. Z té ruky nás nikdo nemůže vytrhnout.

Drž mne pevně ve své ruce, Příteli můj!
A pak vpřed!
Buď mou Hvězdou vprostřed noci,
kormidlem sám loď mou veď!
A když v bouřích mdlí mé srdce, vyřkni
pouze slova dvě:
„Já jsem!“ a hned s novou silou veslo ruka
má sevře.

28. července

Abraham uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo. Tím se stal „otcem mnohých národů“ podle slova „tak četné bude tvé potomstvo“. Neochabl ve víře, i když pomyslil na své již neplodné tělo – vždyť mu již bylo asi sto let – i na to, že Sára již nemůže mít dítě. Nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. (Ř 4,18–22)

Nejpodstatnějším rysem víry je, že stejně jako Abraham nehledíme na to, co je před očima. Podle přírodních zákonů bylo naprosto vyloučené, aby

mohli mít se Sárou ještě dítě. Pán Bůh prostě nechal minout vhodnou dobu. Z lidského hlediska minula poslední naděje. Jak asi bylo Abrahamovi, když na jedné straně věděl, že se musí pevně držet Božího zaslíbení, a na druhé straně viděl pokračující jisté odumírání svého a Sářina těla. Nepochybně na něj těžce doléhal ten rozpor mezi světem víry a viditelným světem. Kráčel údolím stínu smrti, ale on se svého postoje víry nevzdal. Abraham se neobíral svým odumírajícím tělem, ale držel se Božího slova, a tak byl silný ve víře. Ani ty nehleď na své mrtvé srdce, na svou nevnímavost a mramorový chlad. Neobírej se sám sebou, ani tím dobrým, ani tím zlým, co je v tobě. Upři svou pozornost k Pánu a spočiň vírou v něm, vždyť tě vykoupil svou krví. Vzdej Pánu čest tím, že přestaneš pochybovat o jeho slově. Buď ujištěn, že co Pán zaslíbil, to také učiní. Oslav jej tím, že uprostřed své smrti se opřeš o jeho neomylné, život plodící slovo!

Vím, co znamená věřit a nic necítit, spolehnout se na Pána, když člověka obklopují stíny smrti a temná noc. Vím, co to je setrvat v prosté víře. Je to opravdu boj na život a na smrt. Vím, jak Pán drtí a láme lidské srdce, jak nás za jistých okolností postaví s naším

hříchem do světla svého obličeje. Ach, milovaní! Dovolte mu to! On dobře ví, co sneseme. Však zase přijdou jiné časy, kdy nám Pán se svou milostí je hmatatelně nablízku, kdy očistné vody a moci Ducha se řinou duší. To, co se u jedněch odehraje v několika hodinách či minutách, může u jiných trvat léta a to v rozličné intenzitě a rozličném pořadí.

Jen ať Pán jedná! Ať si jde s každým z nás cestou, již pro nás určil. Hrnčíř dobře ví, jak pracovat s tou kterou hlínou. Jen se ztiš v jeho otcovské ruce a zůstaň trpělivě v jeho otcovském ošetření. Ať co cítíš nebo ne. Ať je noc jakkoliv tmavá a srdce plné rozporů – to nevadí. Ruka Pána Ježíše je vztažená, aby tě zachránila a zachovala. Vlož svou ruku do jeho a věř mu, když říká, že tě přijímá, zachraňuje a zachovává. Se svou rukou v jeho mu věř uprostřed všeho neklidu a nepokoje. Možná tě ještě nějaký čas ponechá v temnotách a stínech, možná však, že již brzy ti vysvitne slunce. To vše přenechej zcela jemu, tomu věrnému Vůdci. Ty jen konej to jediné: následuj ho a důvěřuj mu. Svým časem, který je vždy ten pravý, tě jistě občerství. V takovém postoji dětinné víry se jej naučíš lépe znát. Však přijde ta chvíle, kdy tvé srdce

plné radosti zajásá, vedené jeho pevnou rukou, až vejdeš s ním do věčného Otcova domu. Zkoušky minou, Ježíš zůstává tentýž – věrný!

29. července

Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího. (1 J 5,13)

Uvěřil jsem, proto i mluvil jsem. (Ž 116,10)

Víra je Boží dar (Fp 1,29) stejně jako obrácení (2 Tm 2,25). Jsou **volnou, nezaslouženou milostí**, Božím darem. Víru působí Duch svatý tak, že otvírá srdce pro evangelium (Sk 16,14; Ř 10,14–17). Působí tam, kde je **upřímnost a láska k pravdě** (J 12,32; 8,46–47; 18,37).

Víra je nám proto na určitých místech Písma přímo **přikázaná** (Mk 1,15; 11,22; J 12,36; Sk 16,31;

1 J 3,23). Kdo odmítne uposlechnout toto Boží přikázání, ten nedůvěřuje Bohu a jeho svědectví, činí jej lhářem a dopouští se zločinu (1 J 5,10).

Pro získání pevnosti a jistoty na cestě víry je bezpodmínečně nutná věrnost ve svědčení. Víra má potřebu se vyjádřit. Pudí ke svědectví v té či oné formě. *„Srdcem věříme k spravedlnosti, ústy vyznáváme k spasení.“* (Ř 10,9–10; Zj 12,11) Kde jsme se něčeho chopili vírou, tam je potřebí zaujmout ihned postoj, který vylučuje cestu zpět a zavírá všecka zadní dvířka. Kdo váhá svědčit, dokazuje, že dosud ze svého srdce nevypudil všecku nedůvěru vůči Pánu Bohu.

Kdo žije v kázni Ducha svatého, bude často dlouho, někdy po celý život mlčet o určitých **vnitřních zkušenostech**. Pro víru je však přímo **životně nezbytné** svědčit tím, že velebí předmět své víry. „**Chlubíme se**, že nám pomáháš!“

V Bibli je celá řada takových svědectví víry, zejména v knize Žalmů (40,1–6; 34,1–8) *„V Hospodinu chlubiti se bude duše má.“* Taková svědectví nám pomáhají zejména v temných chvílích, abychom se dostali z jeskyní, do nichž by nás nepřítel

rád zatlačil. *„Uvěřil jsem, proto i mluvil jsem, ačkoliv jsem velmi ztrápený.“* (Ž 116,10) I když jsem velmi ztrápený, navzdory všemu chválím Pána. Navzdory, navzdory! *„Máme téhož ducha víry, o níž je psáno: Uvěřil jsem a proto jsem promluvil. I my věříme a proto také mluvíme, vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi. To všechno je kvůli vám, aby ta přehojná milost skrze díků činění od mnohých se rozmáhala k slávě Boží. A proto neklesáme na mysli: i když náš vnější člověk hyne, ten vnitřní člověk se den ze dne obnovuje.“* (2 K 4,13–16)

30. července

On je Skála. Jeho dílo je dokonalé, na všech jeho cestách je právo. Bůh je věrný a bez podlosti. (5 M 32,4)

K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem. Má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ***ani jedna****.* (Iz 40,26)

Uč se znát svého Boha! To je ta nejvlastnější lekce víry: abychom poznali jeho, toho Neproměnného, Věrného. Kdo zná jeho, zná zdroj vždy nové síly. Snad ten největší div světa a to, co jej nejvíce oslaví, je, když lidské srdce skrze milost poznání jeho je v Pánu tak upevněné, že se nezdaří ani nepříteli, ani

světu, ani životu s jeho mnohotvárnými a nečekanými událostmi otřást jeho důvěrou. Ta Skála totiž nejen dává vodu, ona i doprovází a nese pouští každého důvěřujícího. Vede od vítězství k vítězství, což je v podstatě od jednoho ztroskotání vlastní síly k druhému, do hlubší a hlubší závislosti na Pánu, až je člověk neschopný udělat jediný svévolný krok, zato je stále pevnější a jistější v něm. Tak se cesta pouští stává cestou slávy. Je to cesta Boží. Na Boží způsob jednání si musíme nejdříve zvykat, na ten podivuhodný, velkorysý způsob, jak zachází s těmi svými. Vždyť Boží myšlení není jako to naše a jeho cesty jsou zcela jiné, než ty, které bychom si sami vymysleli. Jako je nebe vyvýšené nad zemí, tak převyšují ty jeho cesty a myšlení naše cesty a výmysly (Iz 55,8–9). *„Toto praví Hospodin, Svatý Izraele, jeho Tvůrce: Ptejte se mne na ty věci, které přijdou! Ohledně mých synů, díla mých rukou, budete mi něco přikazovat? Zemi jsem učinil Já a člověka na ní jsem stvořil. Já jsem vlastníma rukama roztáhl nebesa a veškerému jejich zástupu jsem vydal pokyny. Věru, Ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, Spasitel.“* (Iz 45,11–12.15) Navykání na Boží způsoby je ovšem dlouhodobý

proces. Nesmíme však zbytečně ztrácet čas, aby náš život nezůstal zmetkem. Co zanedbáme na lekcích víry, může nám scházet dlouhodobě. Nechtějme si něco vymýšlet, nedejme si své lekce víry komplikovat viditelným světem, marnostmi přirozeného života. Učme se milovat ztišení a přemýšlejme o velkých činech Božích a nových lekcích víry, kterým nás tím chtěl naučit. Učme se přicházet sami k sobě a k Pánu Bohu a nahlížejme do velikých úkolů a slávy podivuhodných cest, po nichž jsme jako děti víry vedeni. A když nám konečně vzejde světlo o podivuhodných Božích způsobech jednání a o jeho podstatě, dbejme na to, abychom si udrželi tento pohled čistý, volný a prostý. Jinak ve víře zakolísáme a upadneme zase do slabosti.

Nech vládnout jenom Jeho! Vždyť moudrý
Vůdce jest.
On zasáhne tak slavně, že vzdáš mu dík
a čest,
až tak, jak Jemu sluší, zasáhne mocí svou
a právě to promění, co mučí duši tvou.

31. července

Ačkoliv to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, kterým prošel. Tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy. (Žd 5,8–9)

Náš Pán se naučil poslušnosti z utrpení, kterým prošel, a stal se tak Vůdcem naší víry od počátku až do cíle (Žd 12,2). Pod jeho vedením postupujeme od jedné zkoušky víry ke druhé. Jen nebuďme leniví a liknaví, neoddávejme se snění a pýše, jinak to s námi půjde z kopce. Jakub nás nejen nabádá, abychom zpívali žalmy, když máme dobrou náladu, ale také k modlitbě, když trpíme (Jk 1,13). Nakonec všecko záleží v našem životě na jediném: **vytrvalé důvěře**. Boží lid musí osvědčit trpělivost a víru

(Zj 13,10).

Tiché a pokorné srdce nezapomíná ani při zpěvu jásavých písní na břehu Rudého moře, že ještě jsme nedosáhli břehů moře křišťálového, že jsme stále ještě na cestě. To, co Pán v našem životě vykonal, se pak zpečetí. Potom poznáme, že jsme pochopili jednání svého Boha, když to, co prožíváme na jeho divech a zázracích používáme jako pokrm pro další cestu víry. Jako Eliáš mohl v síle Božího pokrmu jít pouští 40 dní a 40 nocí, tak můžeme i my, občerstveni nějakou nádhernou zkušeností, vzácným setkáním s Pánem, jít dál svou cestou a nenechat se ani unavit ani pomýlit, když vyvstávají nové problémy. Nebojme se! Mouka v hrnci a olej ve džbánu, všecko, co jsme nenasbírali u lidí, ale co do nás vložil Pán sám a co nám svěřil, prostě Boží zásoby, vystačí od jedné stanice do druhé, dokud je Pán sám neobnoví, nedoplní. S naší vlastní námahou, našimi vlastními zásobami je nepřítel brzy hotov. Pak jsme bezradní a reptáme. Boží zásoba nedojde, ale obnovuje se právě v nových zkouškách. Na stejných místech, ve stejných zkouškách, kde těm, kdo cestují s vlastními zásobami, proviant dojde, je těm druhým z Božích zdrojů zásoba obnovena. Dostávají

novou sílu, novou odvahu a ochotu, nové ztišení a trpělivost, prostotu a radost. Pán spřádá dál své svaté vlákno, nikdy však podle způsobů lidských.

1. srpna

Výborné je zajisté, aby milostí upevněno bylo srdce. (Žd 13,9)

Zkouška víry je nesnesitelná pro toho, jehož srdce není upevněno v Bohu. Jedná jako Lotova žena nebo Izraelci – ohlíží se zpět. Přece jen to bylo lepší v Egyptě, než tohle trmácení pouští! Co to bylo za hlasy? Minulost vypadá úplně jinak než ve skutečnosti, když srdce není ztišené v Bohu. Člověk se snadno dá vyvést z míry věcmi, které vůbec nejsou tak hrozné, jak si myslíme, a přitáhnout takovými, které jsou jen klam a mam. Tak smýšlí tělesný člověk. Stýská se mu po egyptských hrncích plných masa a zapomíná na břemena, která musel vláčet. Kam to člověk zabředne, když přestane důvěřovat Pánu! Pak k nám mají satanovy podvody volný přístup. Vymaluje nám všecko růžově a nikdo nás nepřesvědčí, že nevidíme reálně.

Jedni se potácejí v marných nadějích, jiné drtí malomyslnost a deprese. Jedni i druzí ztratili správný postoj k Pánu, jejich srdce není upevněno milostí. Proto je může nepřítel zlákat nebo zastrašit.

Pro náš život víry je nezbytné, abychom si uvědomili, že satan není nekonečný a proto ani žádné pokušení nemůže trvat věčně. Všecko má svůj cíl a své meze. Každá škola má svůj začátek a svůj konec. Čím je nouze větší, tím bližší je náš Zachránce. Neodhazujte svou naději, svou důvěru. Pán Bůh **nikdy bezdůvodně žádnou zkoušku neprotahuje**. Jakmile je v té či oné zkoušce „skutek trpělivosti“ dokonalý (Jk 1,4), Pán Bůh zasáhne. Zde je víra a trpělivost svatých. Jaká škoda, když někdo na poslední chvíli odhodí naději, přestane důvěřovat Pánu! Říkám „škoda“, ne ovšem v tom smyslu, že by tomu bývalo mohlo být jinak. V této oblasti není náhod. Teprve na konci zkoušky se ukáže, zda jsem dítětem milosti, nového věku, nebo zda jsem jen nahlédl a z výsad a mocí budoucího věku jen něco okusil, ale zůstal dosud vězet ve věku starém. To se pak nakonec stejně všecko zhroutí. **Musíme** proniknout do podstaty toho nového, do Pána Ježíše a v něm nalézt záruku pro

vytrvalost. I kdybys měl za sebou nevím jak slavné křesťanské zkušenosti: Cenu má jen to, co nás uvádí do niternějšího poznání Pána Ježíše a hlubšího obecenství s ním. Je-li On na scéně, můžeš jít kupředu s heslem: **ON**!

2. srpna

Jako nevíš, jaká je cesta větru, jak v životě těhotné vznikají kosti, tak neznáš dílo Boha, který to všechno koná. (Kaz 11,5)

Věru, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, Spasitel! (Iz 45,15)

Svatý Bůh většinou to nejsvatější a největší, co koná, zahaluje. Divy svých zásahů neodhaluje profánnímu, tělesnému zraku. Petr, Jakub a Jan neviděli na hoře proměnění, jak se Pán měnil, ani jak se vracel do své lidské podoby, ani jak mizeli Mojžíš a Eliáš. Celých 40 roků na poušti žádné lidské oko nevidělo padat manu. Byly to skutky skryté, svaté, divotvorné Boží paže. Pán jedná tak, jak jsme to četli v uvedených verších.

Učme se respektovat Boží svatyni, ctít ten závoj,

zastírající jeho působení. Vstup do svatých linií víry, na něž tě Bůh zve, upři pohled na svého vyvýšeného, oslaveného Spasitele a důvěřuj mu. Pak bude moci Duch svatý bez překážky v tobě působit, tebou nerušený, a ty sám najdeš každý den to, co potřebuješ. Ale jak to všecko připravuje, jak obnovuje síly tvého těla a ducha a mládí, víry, lásky a naděje, zdroje tvého vnitřního života, takže můžeš jít radostně kupředu, to je Boží skryté působení.

Pán Bůh nekoná žádné zázraky pro zázraky, aby se bylo nač dívat. To jen my bychom rádi před oči druhých lidí předložili všecko možné, abychom je přesvědčili o tom, co je Bůh mocný vykonat. Svět nepřesvědčíme ani nezískáme tím, že mu dáme nahlédnout do věcí a tajemství, která jsou jen pro děti Boží. Čím blíže budeš svému Bohu, čím hlouběji mohl s tebou jít, tím více bude v tvém životě věcí, které nikdo druhý nepochopí a ani nemusí chápat. Svým časem Pán zastření sejme. Zde dole však jen do té míry, do jaké to shledá dobrým. Nechť ti stačí, že máš Boha, který se o tebe stará, strážce Izraele, který nespí ani nedřímá.

I na práci v Božím království a vývoji dějin spásy

spočívá zastření, takže bezmyšlenkovití a ospalí nevnímají, která hodina již odbila, co Pán Bůh všecko už ve skrytosti připravil a vykonal, co dozrálo. Svým vyvoleným však Pán dopřeje pohlédnout na své cesty, aby postřehli, kam Pán směřuje a jak pevně všecko drží ve své ruce.

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu,
On je naše pomoc, náš štít. (Ž 33,20)

3. srpna

Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže se vaše víra i naděje upíná k Bohu. (1 Pt 1,21)

„Z víry do víry.“ Na jedné straně to jde z nevěry do nevěry, na druhé, chvála Bohu, se víra prohlubuje každým novým obzorem, který se jí otevírá. Kdo vnímá a přijímá milost, toho víra sílí, ten ožívá, plíce se mu rozšiřují, takže se nově nadechne. S milostí k němu proudí životodárné ovzduší domova a věčnosti. Ať ho již dnes, zítra, či v budoucích letech čekají jakékoliv úkoly a utrpení, neptá se, zda na ně stačí. Prostě **věří**. Neopírá se ani o sebe ani o druhé lidi, jedině o svého Boha. Vždyť Otec dal svému Synu slávu, aby naše víra byla založena jen a jen na něm. Jemu nikdy nemůžeme věřit příliš. Jeho ruka není ukrácena, jeho oko neosleplo, ucho neohluchlo. Pokud věříme v Boha,

projdeme každou zkouškou. Víra se ustavičně obnovuje, a i když nás hned neuvádí do plného vlastnictví toho, co nám Písmo ukazuje, nepřestáváme doufat. To, v čem jsme dnes ještě nedozráli, v čem Pán nemohl při nás dnes dokonat své dílo, bude hotovo zítra. Učíme se a procvičujeme ve víře. Na to jsou zde těžkosti, všelijaké vrásky a nedostatky v našem charakteru a naší fantazii, které neustoupí ze dne na den. Musíme nejdříve poznat ty svízele, které se usadily v našem tělesném a duchovním organismu. Víra se musí pocvičovat, musíme poznat sílu odporu a vlastní bezmocnost, a přemáhat sympatie a antipatie. Všechny tyto oblasti musí být zdolávány jedna po druhé. Tu nám pomáhá naděje. Kde nám charakterové vady a potíže s vlastním temperamentem stojí v cestě, roste naše víra. Kde jiní pozbývají odvahy, druzí ve víře jásají: **Milost nakonec zvítězí! Pán Bůh své dílo slavně dokoná i při mně!**

„Aby vaše víra se upínala k Bohu.“ Smíme věřit Tomu, který nikdy neselže, který je Pravda. On nikdy nemůže lhát ani se mýlit, nikdy nezaslíbí nic, co by nemohl splnit. Jeremjáš o něm říká, že je to udatný Rek, jehož síla nikdy nepochybí. Je to náš všemohoucí

Bůh, jehož ruka nikdy není ukrácena, který neodcestuje zítra někam do vzdálené krajiny. Je všudypřítomný a nikdy nám neřekne: „Teď nejsi na řadě.“ Takový náš Bůh není. Když se naše víra upíná k němu, stojíme na skálopevném základu, na půdě věčnosti, která unese i klesající nohy, kde se ztiší a uklidní i rozechvělé a bázlivé srdce. Tu pevně kotvíme, zde nejsme vydaní na pospas žádnému požáru. Odtud opanováváme širé pole, zde se nám otvírají nové obzory. Rosteme z víry do víry.

Poznáš, že Já jsem Hospodin, že se nezklamou ti, kdo skládají svou naději ve mne (Iz 49,23).

4. srpna

Když mluvil Áron k celé pospolitosti Izraelců, obrátili se k poušti, a vtom se ukázala v oblaku Hospodinova sláva.
(2 M 16,10)

Předstupme před Boží tvář a obraťme se ve víře k poušti ke své parné, úmorné cestě životem. Právě tam na té cestě, jíž se děsíme, v té oblasti, v tom úkolu, v tom odříkání, nad něž satan napsal „nemožné“, **čeká na nás sláva**! Nenechejme si satanem zkreslit svého Pána. Právě z nás, dětí Egypta, činí Pán děti pouště, následovníky Beránka. Chce nás napájet ze svých věčných zdrojů vodou, kterou znají jen ti, kteří se naučili krok za krokem, den za dnem žít z víry, poutníci, důvěrně s pouští obeznámení, kteří při všech zatáčkách a nerovnostech cesty upírají zrak přímo k nebeskému Jeruzalému. Ty může Pán vést i údolím stínů smrti,

kolem skal, které nedávají vodu, pustým pískem pouště, kde nerostou žádné palmy a nejsou žádná zřídla. Jdou ve víře kupředu a v pravé chvíli je zde pro ně chléb a voda, síla a radost. Jistě, kráčejí z jednoho odříkání do druhého, jsou obnažováni až k samým zdrojům bytí. **Čím hlouběji však pronikají do pouště, tím šířeji se nad nimi otevírá nebe.** To se otevírá nad těmi, kteří nedbají na to, co se děje v jejich nitru, ani na to, že musí jít kupředu bez osvěžení, bez přátelského stisku ruky. To jsou pravé děti pouště, děti slávy! V srdci zachovávají to, co jim Pán dal spatřit, a už nikdy nereptají. Tomu se lid Staré smlouvy nenaučil, protože ještě neměl na kříži zlomené tělo Kristovo, neměl Ducha Letnic. Všecko, co prožily děti Izraele, se stalo k našemu ponaučení. Protože máme Krista, který provázel Boží lid na cestě pouští, aniž by jej byli s to poznat a pochopit, můžeme jít pevným krokem tam, kde Izrael klopýtal, smíme vcházet do bohatství světla, jež Pán vložil právě do putování pouští.

Naše sláva odpovídá utrpením, kterými jsme ve víře prošli na cestě víry. To nám jasně říká 2 K 4,17–18: *„Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy.“* Komu? Těm, kteří nehledí na

viditelné, na to, co je před očima. Všecko viditelné, veškerá sláva těla, pomíjí. Jen Boží slovo a Boží sláva zůstává na věky. Ta spočívá na poutnících pouště, rodí se a zraje v těch, kteří jsou vírou vštípení do smrti a zmrtvýchvstání Kristova a hledají už jen to, co je shůry, kde Kristus na pravici Boží sedí.

Jásej, mé věrné dítě! Vždyť v dálce kyne již
koruna, věnec slávy pro ty, kdo nesli kříž.
S plesáním žalmy pěj mi! V slávu jsem změnil kříž.
Radosti dám ti palmy, vedu tě výš a výš!

Škola milosti

1. Petrův 1,13–21

5. srpna

Přepásejte bedra své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista. Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti. Ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. (1 Pt 1,13–15)

V první polovině prvé Petrovy epištoly obrací apoštol náš zřetel na zářivý obraz toho velikého vykoupení, kterého se nám dostalo v Kristu, obraz vykoupení, který proroci z dálky tušili, jehož velikost a slávu nikdy nemůžeme vyčerpat, které je tím hlubší, čím hlouběji se do něho noříme a pokoušíme se z něj čerpat. Všecky tyto slavné věci jsou zde pro nás,

kterým je nyní zvěstováno evangelium za přispění Ducha svatého, seslaného z nebe. Jsou zde pro nás pod jednou podmínkou: že jsme **poslušné děti** (v. 14). Máme vůči evangeliu, vůči zjevenému spasení velikou zodpovědnost. Poslušné děti chodí do školy, do školy milosti. V ní se dávají školit, vzdělávat, vychovávat, připravovat pro slávu. Škola začíná správným postojem, který máme zaujmout. Než se děti začnou něčemu učit, musí si osvojit správné chování a pořádek. Tak je tomu i v duchovní oblasti.

Vůči tak vzácnému evangeliu je potřebí se sebrat podle napomenutí ve v. 13: *„Přepásejte bedra své mysli!“* Čím závažnější věci se vyučují, tím důležitější je být řádně myslí při tom, soustředit se a myšlenkami nikam netěkat. Oděv se upevňuje přepásáním, aby nevlál na všecky strany. „Přepásejte bedra své mysli!“, odění svého myšlenkového světa, aby někde neuvázlo. Dejte pozor na své nálady a fantazii! Těkavost pramení z přirozené lenivosti lidského srdce. Jsme příliš líní, než abychom se sebrali. Aby se předešlo konfliktům, požadujeme od druhých, aby se sebrali. Tak se stáváme lidmi, kteří nesnášejí průvan, obviňují všecky kolem, jen ne sebe, lidmi bez páteře, bez morálních

zábran, kteří slepě podléhají svým náladám a sklonům, jsou zaprodaní své přirozenosti. Můžeme se pak divit, že není v církvi žádná duchovní moc, když v ní lidé takhle vyrůstají? Každý hledá jen svých věcí a pak obviňuje Pána Boha, že je nemilosrdný. Odkud to pramení? Inu, člověk nikdy neměl patřičný ohled sám k sobě, aby byl k sobě pevný a bezohledný. Jak se má stát něco pořádného z dětí, k nimž rodiče nikdy nebyli dostatečně přísní? Pán Bůh je Otec, který neváhá vůči nám vystupovat energicky, kde je toho potřebí. Má k tomu plné právo, když neušetřil ani vlastního Syna a vydal jej pro naši spásu. Jen když člověk není vůči sobě změkčilý, může být pevný a energický vůči druhým. Tak i v naší bezuzdné době porostou charaktery, které obstojí, až vypuknou bouře.

6. srpna

Přepásejte bedra své mysli! (1 Pt 1,13)

Přepásejte své smýšlení, své smysly. Bedra jsou těžištěm našeho těla. Jedinou směrnicí našeho smýšlení má být smýšlení Pána Ježíše Krista. On nezůstal doma, v klínu Otcově, ve slávě, nenechal svět zde dole zajít. Byl vůči sobě tvrdý a nemiloval svůj život až do smrti. Pán Ježíš Otci slíbil, že se stane ručitelem lidí, zárukou jejich spásy, když šlo o to, stvořit člověka se svobodnou vůlí, a tak s možností hřešit. Pán Ježíš se za lidi zaručil, aby bylo oslaveno Boží jméno stvořením lidí, kteří ponesou Boží podobu. Smýšlením Pána Ježíše bylo vyprázdnit se na nejzazší míru. Zplozeni jeho Duchem jsou jen ti, kteří už nemilují svůj život.

Kdo je zplozený Kristovým Duchem, nese jeho podobu, podobu Beránka, který cílí k oltáři, k oběti.

Kdo je zplozený Beránkem, tomu se služba stala druhou přirozeností. Trvalým požehnáním se člověk stává jen tehdy, když sám sebe vydá. Láska Kristova nikdy nevychladne. Pochází z jiného světa, než je ten náš. Láska Boží zjevená v Kristu na kříži nám dává moc, abychom šli životem jako přepásaní.

Prvním ovocem tohoto přepásání je střízlivost. Hřích udělá člověka nestřízlivým. Člověk obviňuje druhé, podléhá svým náladám, je ovlivňován chováním a slovy svých bližních, opíjí se požitky, příkladem lidí či vlastními zážitky. Není divu, že se pak považuje za politování hodnou oběť a dohaduje se s Bohem a lidmi. Jakmile začneme pochybovat o Boží lásce, stáváme se nestřízlivými, podléháme své fantazii, připadáme si jako mučedníci, kterým nikdo nerozumí. Nemyslíme už normálně, jsme vyšinutí. Duševně nemocní nejsou jen v ústavech choromyslných. Naše mysl se pádem dostala na scestí, ochořela, i když svému okolí připadáme normální. Kdo nevěří celým srdcem Boží lásce a proto si namlouvá všecko možné, požaduje, aby mu lidé platili jeho pohledávky, které si vede o jejich konání a spočívání. Ubozí žebráci, s pobloudilým, z rovnováhy vyšinutým myšlením! Takových ubožáků

je plný svět. Škola milosti nás uvede do pořádku.

Ve vašich srdcích ať vládne Boží pokoj…
(Ko 3,15)

7. srpna

Buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází se zjevením Ježíše Krista. (1 Pt 1,13)

Jak člověk vystřízliví? Když se svěří Boží milosti a důvěřuje Pánu, že je schopen obnovit zpustošený a zničený Boží obraz z té bezejmenné trosky, kterou po sobě nechal prvotní hřích. Petrova epištola je dopisem plným naděje. Apoštol se v něm stále vrací k víře. Vždyť jak bychom mohli doufat v budoucí slávu, kdybychom v ni nevěřili? Jestliže věříš svému Bohu a opíráš se o jeho milost, nebudeš zahanben, ať jsi sebevíc spoután nepřítelem vlastní vinou, ať máš jakékoliv smutné dědictví po předcích či tvrdošíjné chyby charakteru. Milosti můžeme důvěřovat bez rizika.

Pán Bůh má moc uvést do pořádku jakékoliv

zpustošení v našem tělesném i duševním životě. Čeho On se ujme, to uvede zpět do Božích linií. Nakonec musí i o tvém životě platit to, co platí o Božím stvoření: *„Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“* Z nejhlubších hlubin pádu hříchu pozvedá Pán ztracené hříšníky do nejvyšší slávy. Nedopřeje si pokoje, dokud z nás nezáří jeho sláva, ač jsme tak dlouho zjevovali jen karikaturu vlastní přirozenosti. Doufej a důvěřuj bezpodmínečně milosti, která slaví největší vítězství právě tam, kde se zdá každá pomoc marná. Důvěřuj Pánu, že skoncuje i s těmi pokušeními, která se znovu a znovu vracejí, v nichž jsi padal, s charakterovými problémy, které nikdo u tebe netuší. Důvěřuj svému Spasiteli! On je mocen i z tebe udělat svatého, který je tu pro svého Pána, místo aby se stále točil kolem sebe. Řekni mu: „Důvěřuji Tvé milosti. Přicházím k Tobě jako žebrák, obtížený vlastními a zděděnými dluhy.“ Milost všecko napraví u těch, kteří se odhodlají jí důvěřovat.

8. srpna

Celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází se zjevením Ježíše Krista.
(1 Pt 1,13)

Mluví se zde o naději. Chceme-li projít vítězně a bez poskvrnění, aniž bychom zradili svého Pána, pokušeními, která nás dnes čekají, pak musíme hledět k tomu, co je před námi. Víra čerpá **nyní** (v přítomném okamžiku) z milosti, opřená o naději, že se Pán brzy zjeví a že při svém příchodu najde lid na svůj příchod připravený. Ve skutečnosti Pán více čeká na nás, než my na něho. Kdo tohle pochopil, ten neváhá a dává se očišťovat od každé poskvrny těla i ducha. To je naděje upnutá k milosti, která k nám přichází, naděje upnutá k přicházejícímu Spasiteli, který nás táhne k sobě. Když posvětil našeho ducha a naši duši, promění i naše tělo. To je naše křesťanská naděje. Ta

musí být stále určitější. Základem toho řeckého slova je mimo jiné i cílevědomost. Myslíme při tom na člověka, který se upíná k určitému cíli. Ten má na něho daleko větší vliv a působí na něj větší přitažlivostí, než všecko ostatní, co útočí na jeho nervy, oči, sluch. Vůči tomu velikému cíli všecko ostatní ztrácí přitažlivost. Už máme na zřeteli jen jediné: „Vstříc Pánu k proměnění!“

Upínáme celou svou naději k milosti, která se má zjevit, k milosti, která tu ještě není. Nejdříve používáme tu přítomnou milost, která je nám k dispozici. Čím z ní věrněji těžíme k přemáhání tam, kde máme přemáhat, tím určitější je naše naděje na milost, která se má zjevit s příchodem Pána Ježíše. Tak přechází milost ve slávu a je slávou pohlcena. Vzchází však jen těm, kdo cílevědomě upnuli všecku svou naději na milost, kteří pod vlivem toho, co jiné vyvádí z míry, noří svou kotvu čím dál hlouběji do věčnosti.

Je proto důležité věrně využívat času ztišení, který nám Pán dává, abychom mohli vítězně obstát. Pán se pak postará, aby nám zásoba odolnosti nedošla, aby byla průběžně doplňovaná, abychom i v náročném zatížení vždy znova měli patřičné osvícení, aby nás nic ze světa světla nevytlačilo.

9. srpna

Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti. (1 Pt 1,14)

Poslušné děti se nedávají jen okouzlovat Božím slovem, ve shromáždění nehledají jen pouhé dojmy a podněty, ale jde jim při všem, co slyší, o to, aby poslouchaly svého Mistra. Dobře vědí, že Pán ke všemu, co požaduje, dá i patřičnou milost k přijímání a uplatnění. Poslušné děti neposlouchají jen tu a tam, ale jsou to prostě děti poslušnosti, které ani jinak nemohou, než poslouchat, protože jsou zrozeny do poslušnosti, která se stala jejich druhou přirozeností. Poslouchat Pána Boha a být mu věrný je jim tak důležité, že raději položí život, než být neposlušný.

„Jako děti poslušnosti, nepřirovnávejte se...,“ lépe přeloženo „vzdělávejte se“. Dnes se na vzdělání

klade velký důraz. Rodiče udělají všecko, co je v jejich silách a možnostech, aby jejich děti dosáhly důkladného vzdělání. Jestliže však děti nebyly předně důkladně morálně vzdělané, pak z nich školní vzdělání udělá pyšné lidi s nabubřelým životním stylem. Budou se čím dál více snažit něco znamenat, něčím být v lidských očích.

Každým poslušným činem se vzděláváme, každý akt poslušnosti je vzděláváním do Kristovy podoby. V našem těle probíhá ustavičný proces proměny. Podobně i náš vnitřní člověk se ustavičně mění a vzdělává vším, co přijímá nebo odmítá. Je proto nesmírně důležité, abychom v tom, co od druhých přijímáme, byli opatrní. Zdravý organismus odmítá to, co mu škodí. Boží přirozenost začala klíčit v tom, kdo je věrný a bdí nad svým vnitřním vzděláváním, ten má duchovní smysly stále citlivější a Duch Boží mu dává světlo v tom, co slouží k posílení a co naopak oslabuje. To platí zejména v mezilidské komunikaci. Kolik Božího vzácného semena je zašlapáno lehkomyslným žvaněním! Tam duchovní vzdělávání ustává a člověk slábne. Přijímá bez rozlišování všecky možné vlivy, protože už nebdí a nevnímá hlas Božího Ducha, který

varuje. Tak ztrácí citlivost vůči Božímu hlasu, dostává se do různých pout a je čím dál méně odolný.

10. srpna

Jako děti poslušnosti nevzdělávejte se podle prvních žádostí, jako když jste žili v neznámosti. (1 Pt 1,14)

Vzdělávejte se v úplně jiném směru, ne v nějakých nových žádostech, jak jste to dělali v době své neznámosti, kdy jste očima, ušima, všemi smysly přijímali kde co cizího a poskvrňujícího, takže jste sloužili jen tělu. Nevzdělávejte se podle dřívějších žádostí, v pýše a marnosti. Tak jsme to dělali kdysi. Blaze nám, jestliže jsme s tím přestali! Kde došlo ke skutečnému obrácení, tam přestává tělesné vzdělávání a den za dnem máme více síly a chuti vzdělávat se podle nového vzoru. Máme před očima Krista a kde v sobě objevíme cokoli, co se do jeho obrazu nehodí, spěcháme k jeho mocné krvi a nedáme Pánu Bohu pokoj, až ten neblahý rys ustoupí rysu Ježíšova obrazu,

k němuž se připodobňujeme. K tomu je tu Duch svatý, na to tekla Beránkova krev. Pšeničné zrno, které zemřelo, přináší mnohé ovoce. Tak vyrůstají z obětovaného Krista lidé, kteří nesou jeho podobu a kteří se oprošťují od všeho, co bylo dříve pro ně charakteristické. Ty už nikdo nevytočí. Stojí cele pod vlivem Kristova obrazu a jsou mu čím dál podobnější tím, že poslouchají Ducha svatého a čím dál více se stydí za tu starou podobu, na kterou byli kdysi tak hrdí. Duch Boží odklidí všecku pýchu a ctižádost. V celém vesmíru je jen jeden Jediný, do jehož podoby stojí za to se vzdělávat, a to je Kristus, Boží Beránek, ten praobraz Boží.

„V neznámosti.“ Nic lepšího jste dříve neznali. Nyní se však na vašem obzoru objevilo v kázání evangelia něco nového. V Kristu se k nám blíží nový svět, do kterého smíme vstupovat vírou a poslušností. Víra přichází nejdříve. Nepřítel se snaží pašovat do našeho srdce nevěru a podezírání, když nám našeptává: „Jen si nic nenamlouvej! Zůstaneš stejně pořád stejný!“ „Nic si nenamlouvám, ale věřím v moc Božího slova!“ Slovo Boží má proměňující moc a ta se projevuje všude tam, kde v neochvějné víře cílevědomě

spoléháme na milost, která proměňuje.

„Ne v neznámosti.“ Slyšel jsi právě, jak je milost mocná, tak se jí svěř! Není nic horšího, než když milost zneužíváme – když jí dovolíme, aby se k nám přiblížila a zůstaneme přitom nadále tím starým, nezpůsobným, nesmyslným, líným člověkem. Milost nás vychovává, jen když se jí k tomu vydáme. Ve své neznámosti jsme dříve ani netušili, že by vůbec mohla být nějaká moc, která by nás mohla vyvést ze všeho toho neřádstva, třeba jen ze svázanosti vlastním fantazírováním. Milost nikdy nepřestává, a milost se zjevila všem lidem jako záchrana. Proniká do všech pout trudnomyslnosti, duševních nemocí, utkvělých představ a přeludů. Kde je Boží slovo zvěstováno ryze a v moci Ducha svatého, tam působí Boží milost.

11. srpna

Jakožto synové poslušnosti, nepřirovnávající (nevzdělávající) *se prvním neznámosti své žádostem.*
(1 Pt 1,14)

Každý ví, nebo aspoň tuší, jak velice záleží na vzdělání a vyškolení. Mluvíme s určitým pohrdáním o „nevzdělancích“. Většinou tím myslíme lidi, kteří nemají pojem o základech zdvořilosti a slušného chování. Označujeme tak lidi, kteří se neumí správně vyjadřovat, nechovají se tak, jak je to zvykem. Nemusí se ani jednat o nějaké hrubé přestupky – prostě v této oblasti panuje značný zmatek a nejasnost. V Božích očích je nevzdělaností všecko, co neodpovídá podobě Pána Ježíše, protože člověk byl stvořen do podoby Kristovy. Kristus je ten pravzor, ten originál člověka. Všecko, co se v nás nepodobá jemu, je

v Božích očích nevzdělanost, je karikatura, znetvoření. Stupeň svého vzdělání můžeme určit jen podle toho, nakolik se podobáme Kristu, kolik vrásek našeho charakteru už při nás moc Kristova života vyhladila a kolik rysů odpovídajících jeho podobě se už v našem charakteru zformovalo.

Moudří rodiče, pokud to jejich prostředky dovolují, se snaží všemožně rozšířit obzor svých dětí, seznamují je s jinými zeměmi, národy, jazyky, způsoby myšlení. Každý jazyk nás jistým způsobem uvádí do dějin jiného národa. Ke vzdělání patří rozšiřování obzoru pohledem do minulosti, abychom věděli, co doporučení hodného lidé tam a onde mysleli a jak žili. Proto si moudří rodičové přejí, aby jejich děti měly k dispozici ještě jinou učební látku, než tu, kterou nabízí úzký kruh rodiny, rodné obce a vlasti. Rozšiřování obzoru je základní podmínkou všeobecného vzdělání.

Jak však vypadá vzdělávání v Božích liniích? Biblické vzdělání znamená poslušnost, chození v poslušnosti – ne jen tak všeobecně, ale v denním životě od rána do večera, kdy už se neptáme, co je nám příjemné, co se nám hodí a co ne. Patří do oblasti dřívější neznámosti, když pokračujeme v zajetých

kolejích, nedáme se rušit, místo abychom se z nich dali vyvést. Pro ty, kdo nechtějí líně ležet „na starých kvasnicích“, ale chtějí se stát vzdělanými Božími dětmi, je život nepřetržitým vzdělávacím procesem. Pán Bůh se o to postará.

12. srpna

Jako poslušné děti nedejte se opanovat (nevzdělávejte se) *žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti.* (1 Pt 1,14)

Každá civilizovaná země právem pečuje o dobré školství. Otázkou jen zůstává, co je a co není dobré. Pán Bůh určil každé rostlině patřičnou půdu, kde se jí daří. Některé rostou jen v zahradách, jiné ve volné přírodě, jiné na poli, jiné v lese. Ptáci mají své oblasti, ryby svůj živel, zvěř svá území, kde se nejlépe rozvíjejí. Tak má Pán Bůh i pro každého člověka půdu jemu odpovídající. Kde jej postavil, tam se mu daří lépe než kde jinde, tam se může vyvíjet k tomu cíli, který mu Pán určil. Zde všecko – okolnosti i podnebí – slouží k tomu cíli, který má s tím kterým svým dítětem Pán na srdci.

V lidské společnosti je pádem člověka všecko změněné. Jen málokteří rodiče mají možnost poskytnout dětem odpovídající školu, která by sloužila k plnému rozvoji všech jejich vloh.

Jinak je tomu u Stvořitele. Pád člověka nezabránil Bohu v dosažení jeho cíle. On stvořil člověka, protože se za něho zaručil jeho Syn, který ještě před ustanovením světa slíbil, že člověka přivede k Otci zpět i z toho nejhlubšího pádu. Pán Bůh navzdory pádu drží dál otěže vlády ve svých rukou i výchovu každého do světa narozeného člověka. Má pro každého srdce a cestu, podnebí, stupeň tepla či chladu, teplotu, v níž se nám nejlépe daří. Podobně jako rostliny potřebují každá svou teplotu, tak i lidé potřebují určitou míru tepla a chladu, bolesti a pohody, úkolů a odpočinku, přátelství a nepřátelství ze strany světa i dětí Božích. To vše je látka k našemu vzdělání, jen když jsme srozuměni s podmínkami takového vzdělávání: že totiž všecko **bez výjimky**, co se k nám přiblíží, bereme z ruky Boží a nejdeme bolestínsky určitým věcem z cesty.

Choďte v moudrosti před těmi, kdo jsou

venku, a vykupujte čas. (Ko 4,5)

13. srpna

Jakožto děti poslušnosti nevzdělávejte se jako dříve, kdy jste v neznámosti žili svým žádostem. (1 Pt 1,14)

Ve škole se pořádně pracuje – občas dost tvrdě. Ve škole milosti se nepokračuje podle dřívějších žádostí, kdy se každý snažil zařídit co nejpohodlněji a nejpříjemněji. Tak se z lidí stávají slaboši, které každý křivý pohled a ostřejší slovo vyvádí z míry. Ti uváznou v blátě své vlastní povahy a týden za týdnem se pečlivě balí, aby je neofouklo.

Všecko, co nás každodenně potkává, co musíme vnitřně zpracovat, je látka k našemu vzdělání. Nad tím vším je nápis: Kdo miluje svůj život, ten nikdy nedoroste do plného věku Kristova. Kdo však svůj život nemiluje, kdo se nešetří, ale ochotně přijímá i těžkosti, aby Pán Bůh při něm mohl dosáhnout svého

cíle, ten se vzdělává, ten se stává dobře vychovaným, vzdělaným, proškoleným Božím člověkem, hotovým ke všem dobrým skutkům, který Pán pro něho připravil, aby v nich chodil a byl jimi dále vychováván. V našem všedním dnu není nic, co by nás nevychovávalo. Denně je připravena zvláštní lekce pro ty, kteří usilují, aby v nich byla patrná Kristova podoba a kterým pozvolna dochází, že všecko, s čím se potkávají, je Pánem Bohem určeno k tomu, aby působilo jako prvek pro jejich vnitřní vzdělávání, budování, aby Pán byl skrze ně oslaven na jejich těle i duchu. Vždyť Pán má s každým jasný záměr. Žádný umělec, žádný tvůrce se nedá do díla, dokud nemá před sebou jasnou vizi toho, co chce vytvořit. To, čím druzí budou potěšeni, občerstveni, vzděláni musí stát aspoň v hrubých rysech před jeho vnitřním zrakem. A poslání, které nám Pán Bůh určil, je své bližní občerstvit, vzdělat, obohatit. Máme-li tomuto poslání dostát, musíme předně ve všem, co nás potká, v pokušeních a zkouškách, v radostech i bolestech, prostě ve všem, vidět Boží prst, Boží dláto, které nás přitesává. Do svého života nemáme nic svévolně vtahovat, ale to, co tam vloží Pán, přijímejme z jeho ruky jako látku ke svému vzdělání

a připodobnění do podoby Pána Ježíše. Co On nevzdělá, nevychová, to se nehodí pro věčnost.

Vzdělání, přeškolení, připodobnění, zpodobnění – jaká slova! Není nic nádhernějšího, než když člověku dojde: „Pán Bůh mne od věčnosti určil k tomu, abych byl připodobněn obrazu jeho Syna!“ K tomu je potřebí dokonalého přebudování. Vždyť neseme obraz prvního Adama.

Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.
(Fp 4,13)

14. srpna

Jakožto děti poslušnosti nevzdělávejte se jako dříve, kdy jste v neznámosti žili svým žádostem. (1 Pt 1,14)

Přirozený člověk nezná nic lepšího, než uspokojovat své žádosti, i když se to nemusí projevovat nějakou hrubou nezřízeností, ale třeba jen neukázněností, kdy má člověk srdce plné předsudků a výčitek vůči svým bližním. Zdá se nám, že by se druzí měli řídit podle nás a mít na nás ohled. Neříkám, že by ti druzí nebyli nespravedliví a v neprávu. Ale není naše věc, abychom se s nimi handrkovali. Pán používá nejjemnější ohled i nejhrubší bezohlednost našich bližních k naší výchově, i kdyby to někdy vypadalo, že je za tím sám ďábel. Pro ty, kdo milují Boha, musí všecko spolupracovat k dobrému: k našemu připodobnění do podoby Pána Ježíše. Všecko, co není

jemu podobné, je karikatura, znetvoření, vede naše bližní na scestí. Myslí si, že jsme opravdu proškolení a místo toho je to jen překližka, nic pravého, jak to Pán chce.

„V neznámosti.“ Lidé často už ani nevědí, co je krásné, ušlechtilé a velké. Jsou to karikatury, strhávané víry z propasti, jejichž vlnobití je čím dál mocnější. Prostota evangelia nás činí moudrými ke spasení, k vykoupení, takže se učíme čím dál méně očekávat od sebe a upíráme se k jedinému cíli: být čím dál blíže Pánu. Každý den má své vlastní starosti, svou podobu, svou lekci. Kdo se dnes důkladně naučí lekci Pánem pro něho připravené, dostane zítra další. Kristus je alfa i omega. Ještě jsme nepřeslabikovali celou abecedu, a tak děkujme Pánu, že nás ještě ponechává na zemi. Jak bláhové je, když nehledáme Boží vůli a nechceme poznávat Boží cíle, naříkáme na své bližní, a přitom všecko, co do našeho života přichází, je určeno Pánem! Není nic slavnějšího, než odevzdat zdroje svého života do Boží ruky, vyjít ze starých žádostí a vejít do života služby, poslušnosti a adorace. Ještě si povíme, jak na to.

15. srpna

Jakožto děti poslušnosti nevzdělávejte se jako dříve, kdy jste v neznámosti žili svým žádostem. (1 Pt 1,14)

Uvažovali jsme o tom, že se nemáme vzdělávat jako dříve ve své neznámosti, ve starých žádostech, které patří k tomu dávno zašlému, co bylo odstraněno, a proto už nesmí narušovat a poskvrňovat naše nové postavení dětí Božích, jimž na obzoru vzešel nový cíl. Dříve jsme žili v neznámosti, a kdo může určit, kolik jsme zavinili sami, kolik ovlivnil okolní svět, náš temperament, charakter, od předků zděděná krev! Byli jsme prostě nevědomí. Jak jsme se často styděli, když se ukázala naše nevědomost a zabedněnost v některé oblasti. Jak jsme zrudli, když ve věcech, kde druzí byli doma, my sami jsme se projevili jako nevědomí! Jak jsme se pokoušeli svou nevědomost maskovat! Přitom

jsme netušili, že daleko víc nevědomí jsme v oblasti Božích věcí, že je to celý svět, který je pro nás zapečetěný! Vůbec jsme netušili, jakým mocnostem sloužíme, mocnostem temnosti a nevědomosti. Temnota a nevědomost jdou ruku v ruce. Za nevědomostí stojí kníže, jehož oděním je temnota, jako Božím oděním je světlo. Toto kníže temnosti nás ošetřuje opiem a jinými uklidňujícími prostředky, abychom si za žádnou cenu neuvědomili vlastní vinu. Navzdory svému domnělému vzdělání jsme žili v neznámosti pokud se týče našeho určení a našeho stavu před svatým Bohem. Naše okolí nás možná uctívalo, ale my jsme se pohybovali ve světě neznámosti pokud se týče toho nejvyššího. Oddávali jsme se svým žádostem nejrůznějšího druhu.

„Nepožádáš!“ Žádostiví lidé jsou věčně nespokojení, nikdy nemají dost. Nemáme žádostivě hledět na to, co mají druzí, ať už jsou to jejich vnější přednosti, jejich původ, postavení, stav, vzdělání, peníze a pod. Když to žádáš, dotýkáš se ve své nevědomosti a zaslepenosti něčeho, o čem ani netušíš, že to, co jiným závidíš, by tě neudělalo šťastným. Je to neznalost, pomýlenost, bláhovost, když hledíme na

statky druhých a prahneme po nich. Nemůžeš na celém širošírém světě být nikde šťastnější, než v tom stavu, do kterého tě Pán Bůh nechal narodit. Žádný člověk nemá důvod k žádostivosti po tom, co má jeho bližní. Je to pouhá utkvělá představa: Kdybychom měli to či ono, byli bychom šťastní. Blázne! Nevidíš vlastní zaslepenost, ani to, že je to pouhá milost, když na tebe těžce doléhá Boží ruka, když ti Pán upírá mnohé, co bys rád měl. Bylo by ti to k záhubě.

16. srpna

Jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.
(1 Pt 1,15)

Jedná se o prostou otázku: Slyšel jsi někdy toto volání? Nezdálo se ti někdy, když ses právě chystal hrát důležitou roli, jako by ti někdo cestou šeptal jako marnotratnému synovi: „Ztracené dítě, vrať se domů! Tento svět není tvým domovem. Ten viditelný svět, na němž tolik lpíš, tě nikdy neuspokojí. Obrať se, vrať se domů ke svému Otci, který na tebe čeká!“

Je to hlas Boží, který zaznívá do našich bludných cest, proniká do hrobů, kam klademe k odpočinku své drahé, hlas, který nás volá na troskách toho, za čím jsme se hnali, oč usilovali, když bědujeme nad svým promarněným životem. Až příliš často nás musí Pán

uvést do hlubin nejhlubších, abychom se konečně otevřeli jeho volání. Blaze tomu, kdo pak procitá a uvědomí si, kolik marnosti a zkázy je ve věcech, které se zdály tak krásné. Pozemské věci nikdy nejsou jisté. Můžeš si myslet, že sis všecko uložil co nejlépe, a přece najednou uslyšíš: *„Blázne! Této noci požádají od tebe tvou duši!“* Boží volání! Takovým voláním je každé živé Boží slovo, každé tušení, jímž vnímáme cenu neviditelného, věčného, každý pohled, kterého se nám dostane na prázdnotu a pustotu toho, co se lidem zdá žádoucí.

I řekl Bůh: „Buď světlo!“ A bylo světlo. Když Pán Bůh řekne „Buď světlo!“ člověk procitá. Mnohý však nemá odvahu obrátit, nechce se vrátit domů, zatvrdí se, snaží se ujít Božímu soudu, nezastaví se, aby Pánu Bohu naslouchal a hovořil s ním. Příteli, jestliže tě na tvých cestách zastihne Boží volání, zastav se a taž se, zda nejsi nakonec na špatné cestě! Nepřejdi ani to nejtišší Boží volání, všimni si Božího varovně zvednutého prstu, který ti chce naznačit, že to, po čem prahneš, je červivé a patří pomíjivosti, která přišla na svět s žádostivostí. Jsme slepí, když si myslíme, že by cokoliv pozemského mohlo stačit lidskému srdci, které

Pán Bůh stvořil pro sebe, pro svou čest a slávu. Čím vším se snaží lidé sami sebe zajistit, a přece je to všecko prázdnota! Nakonec nás zahrabou do země, aby nikdo neviděl, jak se rozpadáme a jak páchneme. Dále setrváme v oblasti porušitelnosti „neznámosti“, která je trestuhodná, jakmile nás Pán Bůh začne volat.

17. srpna

Jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.
(1 Pt 1,15)

Když nás Pán Bůh volá, pak nás nevyvolává jen ven ze světa marnosti, ale volá nás domů k sobě. My vidíme jen to, z čeho máme odejít, co máme opustit, k čemu se máme obrátit zády. Nevnímáme však Otcovo srdce a Otcův dům. Musíme vykročit ve víře. Může se nám zdát tvrdým, že nám Pán to a ono odnímá, sesílá těžkosti a ničí tu naši zahrádku, kterou jsme s tolikerou námahou dávali dohromady. Protože vidíme jen z čeho, ale ne do čeho Pán volá, nevidíme za kulisy, myslíme si, že druzí to mají lepší a snadnější, s námi že Pán Bůh jedná nespravedlivě. Žádostivost je bláznovství a pomýlenost. Všecko záleží na tom, abychom naslouchali Božímu

volání, měli otevřený sluch pro Boží hlas. Rozhodný okamžik při obrácení je ten, kdy si člověk řekne: Chci se obrátit. Nevím sice, jak mne můj Otec přijme, ale chci jít domů. Všecko, čím jsem se dosud snažil nasytit svou duši, bylo bláhové a marné. Kam nás Pán volá? K sobě, svatému. Cesta pak nutně vede soudem, nikoliv přímo do svatyně. „Kdepak jsi byl?“ táže se nás. „Copak jsem tě nevolal? A ty ses vrátil k mlátu vepřů!“ Zodpovídej se – Bůh je svatý. Smíš si se svým životem dělat, co chceš? Smíš ruinovat své tělo, které má být chrámem Ducha svatého? Bůh ti nedal zdraví a sílu proto, abys je používal pro sebe, ale abys je dal jemu k dispozici. Pán Bůh je svatý zodpovídej se! A člověk utíká. Pán Bůh je svatý a když nás volá, pak proto, abychom i my byli svatí, vysvobození z marnosti, očištění ode vší nečistoty, lidé, kteří jsou tu pro Boha. Být svatý znamená „být tu pro Boha“.

„Svatí buďte, nebo já svatý jsem, Hospodin váš Bůh.“ Pak se nám Pán Bůh může začít zjevovat jako Otec a my začínáme vnímat svoje bláznovství a řekneme si: Jak bláhové je jíst mláto vepřů, když doma u Otce je hojnost chleba! Pak činíme pokání, vracíme se domů k Otci a vyznáme mu, co jsme dělali.

Pak nám začne svítat a čím dál více vidíme, že není slavnějšího povolání, než povolání do svatosti našeho Boha. Cítíme se nyní doma u Boha, kterého jsme nechtěli potkat, s nímž jsme nechtěli komunikovat, před nímž jsme se nechtěli ztišit.

Domovina duší je v nebeském světle. Když se ve víře otočíme ke světu zády, Bůh nám otevře brány otčiny. Tím nejvyšším a nejslavnějším se nám pak stane, že tu smíme být pro něho, toho Svatého. Být svatý znamená být oddělený, vyňatý ze světa, přesazený na Boží dvůr k dispozici jeho Majestátu.

18. srpna

Jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.
(1 Pt 1,15)

Doslovný překlad zní: „Podle toho Svatého, který vás volal, buďte i vy svatí ve všem svém chození.“ Už jsme si řekli, že toto volání zastihne každého tam, kde je, s čím se moří, kde je svázaný, kde se dosud cítil doma, sytil se smyslovými vjemy, ať už nízkými či vznešenými, prostě věcmi patřícími tomuto světu. Tu nás zastihlo volání z vyššího světa, z nebe, kam jsme náleželi před pádem a kam nás nyní milost volá zpět.

Kam že nás Bůh volá? K sobě, Svatému! Máme být svatí jako On, protože On ve své blízkosti nestrpí nic nesvatého. Svatými se stáváme v jeho blízkosti, když poslechneme volání ke Svatému, touhu následovat

Pána. Uvěříme-li tomuto volání a přijmeme je, zakusíme jeho oprošťující moc, která nás vysvobozuje ze světa, v němž jsme se do té chvíle pohybovali, odkud jsme čerpali svou potravu a který nás pošpinil. U svatého Boha nemůže dlít nic nesvatého. Před ním je všecko nahé a odkryté jako za nejjasnějšího dne. Proto je Boží slovo, které nás volá, mečem na obě strany ostrým, který proniká až k samým zdrojům našeho myšlení a pohnutek nejen aby soudil, ale aby také rozděloval a odděloval nás ode všeho, co nás dříve přitahovalo. Jeho volání nás táhne do bezprostřední Boží blízkosti a staví nás pod jeho bezprostřední vliv.

V Boží bezprostřední blízkosti a pod jeho bezprostředním vlivem můžeme zůstat, jen když se dáme ode všeho oprostit, co v jeho očích není svaté, co není v souladu s jeho světlem, co patří světu stínů a polotmy. Jinak to prostě nejde, je to věčná, etická, morální absolutní nemožnost. Máme-li zůstat v jeho bezprostřední blízkosti, musíme nechat všecko za dveřmi a jít cestou krve Beránkovy. To je sláva našeho povolání, zde se rozdělují duchové. Tu se ukáže, jestli ještě lpíme na strusce, nebo zda Boží volání námi otřáslo, zda si tohoto volání vážíme a s jásáním Pánu

děkujeme, že nás zavolal, abychom přišli k němu. Jako marnotratný syn odhodil své hadry, aby mohl obléci otcem darovaný nový šat, tak i my dostáváme nové pohnutky, nové smýšlení, abychom mohli žít s ním a před ním. Už nás to staré ani netěší. Čím dál víc roste rozdělující zeď mezi námi a vším, co neladí s Boží svatou přirozeností. Protože nás zavolal svatý Bůh, odpuzuje nás všecko nesvaté.

19. srpna

Jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.
(1 Pt 1,15)

Všimněme si: V **celém** způsobu života. Buďte svatí ne snad v nějakém od světa odděleném klášteře, kam se k člověku nedostávají různá pokušení zvenčí, ale v celém způsobu života. Ve své velekněžské modlitbě neprosí Pán Ježíš, aby Otec jeho učedníky vzal ze světa, ale aby je zachoval v pokušeních pozemského života, aby někde neuvázli, aby se ničím nesvatým neposkvrnili, ale aby vším prošli jako jejich Mistr ve svatosti toho, jehož se nic nesvatého nesmí dotknout. Je to takový ohnivý kruh, ohnivá zeď, kterou Pán postavil kolem těch svých tím, že začali vnímat jeho svatost.

„Buďte svatí v celém způsobu života“ – patří

k našemu vzdělávání, že způsob svého života neřídíme sami, ale tím, že jsme byli jsme vtrženi do Boží svatosti. Proto vkládáme hned v časném ránu do Božích rukou všecky své pohyby, vcházení i vycházení. Přes den pak bdíme nad tím, abychom se ničeho neujímali sami, nevzdělávali se podle svých dřívějších žádostí. Jinak bychom do skutečně nového způsobu života nepronikli. Vždyť pohledy, způsoby, jednání, slova těch, s nimiž se přes den stýkáme, přetékají světským smýšlením. Máme být tak svatí, jako Bůh. K našemu Mistru a Pánovi se mohl každý přiblížit („ruce naše se ho dotýkaly“), ale byl nedotknutelný pro cokoliv poskvrňujícího. Pán Ježíš dovoloval hříšníkům, aby k němu přicházeli, nikdy se jim během svého pozemského života nevyhýbal. Aby mohl zachraňovat ztracené, musel s nimi stolovat, vnikat do jejich prostředí. Všude však byl obklopen tím ohnivým kruhem Boží svatosti, nikdy se neposkvrnil způsobem myšlení samospravedlivých farizejů a zákoníků nebo hříšníků. Má i pro své svaté cestu, jak se přiblížit k těm nejhlouběji padlým, aniž by se při tom vnitřně poskvrnili nebo odešli z obecenství se Svatým. Mají Boží odolnost a jejich Bůh nad nimi bdí a varuje je. Nikdy

nezapomínají, co jsou zač, ale ví, že ve všech životních okolnostech jsou skryti a neseni Pánem a proto mohou všude rozšiřovat sladkou vůni jeho známosti.

20. srpna

Vždyť je psáno: Svatí buďte, nebo já jsem svatý. (1 Pt 1,16)

Toto slovo najdeme mnohokrát ve Starém zákoně, např. v 3 M 11,41. Zde na první pohled v poněkud zvláštní souvislosti: *„Všechna havět hemžící se po zemi je hodna opovržení, nesmí se jíst.“* Pán Ježíš přece řekl, že člověka neposkvrňuje to, co do něj vchází ústy, ale to, co z jeho úst vychází. Ale ve Starém zákoně je tento zákaz! Už vlastně v naší přirozenosti je odpor proti červům. *„Neposkvrňujte sami sebe žádnou havětí, plazící se po zemi. Já jsem Hospodin váš Bůh“* (v. 44), *„Já jsem Hospodin, který jsem vás vyvedl z egyptské země, abych byl vaším Bohem. Proto buďte svatí, nebo Já jsem svatý.“* (v. 45) Pán Bůh chce, abychom se oddělili ode všeho, co je spjato se zemí. Ostatní

živočichové mají schopnost vzpřímit se, oddělit se od země, ptáci dokonce létají, ale červi lezou po zemi a zalézají do ní, jsou světloplaší, v zemi zrození, se zemí srostlí, živí se namnoze zemí. V tom, že se od přirozenosti červů štítíme, je poučení: Nemějte nic společného s tím, co je se zemí neoddělitelně spjato. Jste děti nebe. Tak se oprostěte od pozemského smýšlení, nebuďte pozemskými červy, kteří se plazí po zemi. Jste povoláni do jiného světa, patříte jinam. Červi patří k prokleté zemi a jsou jejím výrazem. My jako vykoupení patříme Bohu a už nemáme na zemi co pohledávat, než být v celém způsobu svého života věrní Bohu a vším, s čím se setkáváme, hlouběji vrůstat do své nebeské domoviny.

21. srpna

Vždyť je psáno: Svatí buďte, nebo já jsem svatý! (1 Pt 1,16; 2 M 3)

Už jsme si řekli, že se tato výzva ve Starém zákoně mnohokrát opakuje, například při povolání Mojžíše u hořícího keře. Hospodin řekl: *„Nepřibližuj se sem! Zuj si opánky, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“* A pokračoval: *„Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.“* Mojžíš si zakryl tvář, neboť se bál na Boha pohledět. Bůh řekl Mojžíšovi: *„JSEM, KTERÝ JSEM.“* A pokračoval: *„Řekni Izraelcům toto: ‚Posílá mne k vám Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.‘ To je navěky mé jméno“* – ten neproměnný, který je tím, kým byl a kým bude ve všech proměnách času.

Podstatným rysem Boží svatosti je jeho

neproměnnost. Je vysoko vyvýšený nad vše stvořené, nezávislý na proměnách časů. Bohové národů jsou vázáni na své dílo. Svatý Bůh Hospodin se nám představuje na rozdíl od pohanských model jako ten, který nás stvořil podle svého obrazu. Zůstává svatý a raději obětoval svého milovaného Syna, než by sebeméně upustil od své svatosti a neproměnnosti.

Výzva *„Zuj obuv svou!“* má pro povolání Mojžíše a pro celý Izrael velký význam. Nemůžeme vejít do obecenství s Bohem, aniž bychom se oddělili od své minulosti a svých názorů. Nemůžeme mísit nebeské a pozemské cíle, pravdu a lež, svatost a špínu. To je příčina slabosti současné generace: ztratila smysl pro to, co je svaté a nevěří už, že by bylo možné žít pouze pro Pána. Vždyť naše svatost znamená, že jsme plně a nedílně jemu k dispozici. Význam Izraele spočíval v tom, že měl být pro Hospodina národem jeho vlastnictví. Když svému poslání nedostál, vyvolil si Bůh v Pánu Ježíši jiný lid, který ze špíny hříchu vykoupil krví svého Syna. Svatost, a to neposkvrněná, bezvadná, nezpochybnitelná svatost, je ozdobou jeho domu na věky. O tom je celá obětní služba ve Starém zákoně. Obětovaná zvířata musela být bez vady a bez

poskvrny, jinak neměla před Bohem žádnou cenu, byla mu ohavností.

22. srpna

Vždyť je psáno: Svatí buďte, nebo já jsem svatý! (1 Pt 1,16; Jr 1,1–10)

Všecko, co Bůh stvořil, stvořil pro sebe, a je tedy oprávněno existovat jen, je-li zde pro něho. Co tu není pro něho, je zasvěceno zániku, určeno ke zkáze. Všecko patří svatému Bohu a musí se k němu vrátit. Běh dějin spásy ukazuje, že všecko, co se k Bohu vrátit nechce, musí projít soudem. Všecko však, co se k Bohu navrací a dá se s ním smířit, vstupuje do spojení s ním, aby Bůh byl všecko ve všem. Všecky stopy nesvatosti a hříchu, vlastního života a touhy po uplatnění sebe musí zmizet v soudu a zániku. Všecky Boží cesty a jeho vedení v životě jeho dětí mají jediný cíl: přivést je zpět k němu, aby už nesloužily sobě a tělu, ale jedině jemu, svatému Bohu.

Já jsem svatý a vy patříte mně. Mým vlastnictvím

se máte jevit každou myšlenkou až do poslední kapky krve. Ve Starém zákoně si Bůh vyvolil jeden národ z celého světa ke zvláštnímu vlastnictví. Když národ ve své většině propadl modloslužbě, místo aby sloužil samému Hospodinu, vyvolil si Bůh jedince. Tak říká prorokovi Jeremjášovi: *„Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka.“* Čeho se Pán Bůh ujme jako svého nástroje, je mu zasvěceno. Tak si Pán Bůh v Jeremjášovi vyvolil svůj nástroj. Dříve než se vůbec narodil, byl Božím odděleným nástrojem. Koho a co Pán Bůh posvěcuje, toho se jako svého vlastnictví ujímá. Čeho se takto neujal, není posvěcené. Jsme posvěceni do té míry, do jaké se vykazujeme jako ti, kdo jsou zde pro něho, jejichž smýšlení, řeči a činy nejsou pod vlivem lidí. Bůh zde dosud má lidi, kteří se mu denně více blíží, kteří se posvěcují a každým dnem se čím dál méně nechávají ovlivňovat stvořením. Jejich smýšlení, mluvení, spočívání i konání neurčují vnější okolnosti, shon a události světa, v němž žijí, který se jednou štve, jindy umdlévá.

Hleďme dokonat své posvěcení tak, aby ve všem

našem spočívání a konání, jídle a pití, práci a odpočinku, mluvení a mlčení bylo znát, čího Ducha děti jsme. Cvičme se držet postavení lidí, které Pán Bůh povolal ke svému královskému dvoru a kteří jsou zde už toliko pro svého Krále, ať už jdeme do světa, abychom tam konali, co nám přikázal, nebo ať naslouchámeve ztišení jeho moudrosti.

23. srpna

Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni. (J 17,19)

Ačkoliv si Hospodin posvětil mnohé proroky, navrátit celý Izrael k Pánu se jim nepodařilo. V plnosti času poslal proto toho Jednoho, kterého si posvětil. S výhledem k jeho oběti stvořil svět, jinak by to asi vůbec neudělal. Ale svým Synem si byl jist. Posvětil jej a poslal na svět ne naopak: poslal na svět a posvětil. Položil na něj ruku jako na svůj vyvolený nástroj. Vyslání Pána Ježíše na svět bylo důsledkem jeho posvěcení. Pán Bůh si svého Syna vyhlédl jako nástroj, jímž mohl volně disponovat. Pán Ježíš žil, trpěl a umíral jako Pánu Bohu cele k službám oddaný nástroj, takže o sobě mohl prohlásit: *„Posvěcuji sám sebe,“* dávám se Tobě, svému Bohu, cele k dispozici se vším, co jsem a co mám, aby i oni byli posvěceni

v té pravdě, kterou zde žil Kristus. Pán Ježíš žil životem svatosti, a tím vytvořil prostor pro existenci svatých.

„Posvěcuji sebe samého za ně,“ aby i oni skrze mne přetvoření Duchem svatým se posvěcovali. Zasvěcením Kristovým jsme osvobozeni, jsme svobodní k tomu, abychom se mohli i my Pánu Bohu zasvětit každým dechem, všemi silami, vším, co jsme a co máme. Čím více se současný svět Pánu Bohu vzdaluje a většina údů křesťanských církví spí, tím důležitější je, aby zde byli lidé, kteří se zasvěcují Pánu, neptají se, co je to bude stát, zda je to cesta lehká nebo těžká. Jedná se jim prostě o jediné: „Každým dechem jsem zde jen a jen pro Tebe, svého Boha.”

Být svatý je nejvyšší postavení v celém vesmíru. Zasvěcenci jsou k Bohu navrácené děti, obmyté krví Kristovou, oděné jeho spravedlností. Nemají už jiný cíl, než „být zde pro Pána“. Učí se žít odděleni kruhem svatosti, takže je styk s lidmi neposkvrňuje, věci tohoto světa nepřitahují, protože je přitahuje nebe. Zůstávají nad vodou, kde jsou druzí strhávaní proudem. Zkušenostmi, jimiž nezasvěcení se dostávají pod tlak žádostí, se zasvěcení víc přibližují Pánu a uprostřed

pokušení, kde druzí podléhají, zůstávají pevní: „Pane Ježíši, Tobě žiji, Tobě umírám. Patřím Tobě, ať živý nebo mrtvý. Ty sám mne čím dám plněji vysvobozuj ze všech tajných svazků se světem, s jeho starostmi, marností a prokletím.“

24. srpna

Jestliže vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života. Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupení pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem. (1 Pt 1,17–18)

Být svatý v celém způsobu života znamená nechodit nadále v liniích staré žádostivosti. Prostě: nepovolovat si, neotevírat mysl a fantazii, srdce a smysly tomu, co se k nám dere z viditelného světa, ať už je to přitažlivé nebo děsivé, v nějaké nevědomosti, protože nic lepšího neznáme. Nevěděli jsme kdysi o Skále, kde je útočiště před marností viditelného světa.

Buďte svatí celým způsobem svého života, na každém kroku, ve světě a v obecenství církve, v rodině a v zaměstnání, o samotě i ve společnosti, všude a vždycky se vzdělávejte podle Toho, který vás vyvolal ze světa žádostí a pečování. Jeho volání zní v divočině a pustině našich cest, fantazie a plánů, vzpomínek a úsilí. On nás volá k sobě.

Buďte svatí, buďte zde pro něho, služte mu v lásce celým svým životem. Pusťte ze zřetele všecko, co vás kdysi přitahovalo či děsilo, v čem jste nacházeli smysl života. Choďte ve svatosti, protože patříte Pánu Bohu. On se stal středem vašeho života. Je to váš Otec. Už se nemusíte starat, že budete trpět nedostatek, že budete v něčem ukrácení. Otče náš, Ty jsi v nebi! Posvěť se jméno Tvé! Otcovo jméno je znesvěcované, když začneme pečovat o svou cestu životem, když se staráme o své zajištění, službu a pod. a chceme se toho sami ujmout. Vždyť máme v nebi Otce, není tedy třeba se úzkostlivě ptát: Co budeme jíst, co budeme pít, čím se budeme odívat? Jak to bude dál, když je všecko dražší, ovzduší čím dál nedýchatelnější, čím dál méně prostoru pro nás? Máme Otce, který nás vezme k sobě domů, až tu na zemi pro nás nebude místo a až budeme

připraveni pro vstup do jeho slávy.

Otcova věrnost ví a vidí. On patří a opatří! Vede v patrnosti sebemenší vlnu bouřlivého moře a uvede nás bezpečně do přístavu. U kormidla sedí OTEC!

25. srpna

Jestliže vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života. (1 Pt 1,17)

Náš Otec je však také naším vychovatelem. Není to nějaký slabošský otec, jak bývají někteří pozemští, kteří své děti milují „opičí láskou“a nemají dost odvahy je vychovávat, za určitých okolností trestat a posílat i do náročných škol. Boží cíl s námi je tak vysoký, že stojí za každé omezení. Vždyť bez omezování se z marnosti nedostaneme a pro věčnost nevyzrajeme. Réva se musí prořezávat, ať to stojí slzy. Všecko musí spolupůsobit k dosažení cíle, když se jedná o svatost. Pán Bůh někdy po léta jen přihlíží, ale za určitých okolností udělá v rozhodném okamžiku krátký proces. Máme co činit s všemoudrým,

vševědoucím Bohem, který zná své děti skrz naskrz, ví o každé jejich slze a každém záchvěvu nervů. Nikdy se nadarmo ničeho nedotýká, nikdy nás předčasně nepřesadí do jiné školy, pro kterou bychom nebyli zralí. Jedná s každým svým dítětem absolutně jistě podle jeho povahy a vloh a počítá s každým záhybem, poskvrnou a vráskou, které vznikly během let a jež se musí odstranit. Nelze u něho hovořit o nějakých přehmatech, přecenění nebo podcenění, jak tomu často bývá u lidských vychovatelů a učitelů. Je to náš Bůh, jemuž se jedná ne o to, aby se svými dětmi někde blýskal, stavěl je na odiv, ale chce v nás vypůsobit věčné hodnoty, ne jen něco na oko. Vezme si čas na naši výchovu, je k nám milosrdný, ale tam, kde je to potřebí, někdy i zdánlivě nemilosrdný. Nikdy nezapomíná, jak nás stvořil, má v paměti, že jsme prach. Ovšem, tu a tam nehledí na naše vykrucování nebo odpor. Je ve své výchově cílevědomý a pevný, sleduje neochvějně svůj cíl, aby nás připodobnil k obrazu svého Syna. Tak jen nic ze sebe nedělejme, nechtějme nic předstírat. Vždyť náš život a naše dílo má projít zkouškou ohněm! Tu není žádného přijímání osob. Teprve až je lidské dílo zváženo na Božích

vahách, ukáže se, čího ducha jsme děti. Soudí a jedná se zde dle Božích, ne dle lidských měřítek a úsudků.

26. srpna

Jestliže vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázni před ním žijte dny svého pozemského života. (1 Pt 1,17)

Protože máme co činit s takovým Otcem a Soudcem, kterému není možné sypat písek do očí, seberme se a nedopusťme, aby se do našeho způsobu života, do pohnutek vnějšího a vnitřního žití dostalo něco cizího. Žádné „kam vítr, tam plášť“! Máme co činit s Bohem. Nenechejme se proto svést ze správné cesty žádným člověkem, žádným dopisem, žádným mrakem na nebi či hvězdou na obzoru. Stojíme před Bohem. Jsme živi jemu. Nemusíme tedy už pečovat o nic jiného, než abychom obstáli před ním, vyhověli jemu a líbili se jemu. Choďme před ním ve svaté úctě. Nemusíme se bát nepřátel. Tam, kde by se

ještě chtělo prosadit něco ze starého dědictví po předcích, je zde náš Pán, aby nás z toho vysvobodil.

„V bázni před ním žijte dny svého pozemského života“ – tu dobu školy, učení a tovaryšství, kdy daleko od domova jsme vychováváni jako učedníci v cizině pro pozdější mistrovství doma. Naše otčina je v nebesích, naše putování zde dole. Proto žijeme dny svého pozemského života v bázni před ním. Jemu chceme vyhovět, tomu spravedlivému Soudci, aby se z nás stali dobře proškolení a vychovaní lidé. Už před založením světa stály před ním všecky ty skutky, v nichž máme chodit a v nichž se má osvědčit naše svatost. Proto žijeme ve svaté bázni před ním, aby nás nic od těchto skutků neodradilo, a to tím spíše, že víme (jinak nejsme křesťané), že jsme vykoupeni ze starého způsobu života, zděděného po předcích.

Nedovolme, aby tyto skutečnosti zmizely z našeho obzoru. Věžme, že každé Boží slovo, jemuž věříme, nás vyvádí z marnosti a úžeji spojuje s Pánem. Každé Slovo pak, které slyšíme a jemuž se cele neoddáme, vede k morálnímu oslabení. Není nic škodlivějšího, než pouze citově se nadchnout nebo vyděsit, ale nevejít hlouběji do svatosti, neproniknout niterněji k jistotě:

Jsem zde jen pro Pána. On mne svádí a spojuje, s kým On chce, s přáteli a nepřáteli, blízkými i vzdálenými. On mne vychovává, vládne mým časem a rozděluje ho. Nejdříve mne uvede do nového postavení a otevře mi oči pro postavení jemu zasvěceného člověka. Pak pečuje o to, aby lidské vlivy nebyly příliš silné, abychom se nebáli nepřátel a nevázali příliš na přátele. To je ta jednotící linie, zlatá nit, táhnoucí se Božím slovem, která nás den za dnem posiluje a utvrzuje ve vědomí: vzhůru do slávy, do účastenství na Boží přirozenosti.

27. srpna

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem. (1 Pt 1,18)

Už potřetí je v tomto verši zmínka o způsobu života. Určitá věc má tím větší cenu, čím více stála. Dítě, které stálo rodiče mnoho starostí a trápení, je jim obzvlášť drahé. Jak málo však myslíme na to, kolik jsme stáli svého Boha! Nebyli jsme vykoupeni obvyklým výkupným, zlatem, stříbrem či drahým kamením z marnosti, z otročení viditelnému světu, z tyranství lidských slov, pohledů, chování, ze strachu z lidí či snahy získat si jejich přízeň, ze lpění na stvoření. A zapomínali jsme, že jsme stvořeni pro Boha.

Ten svůj bývalý ubohý způsob života jsme sami

nevynalezli. V důsledku pádu jsme ho zdědili od otců. Od prvotního hříchu se táhne lidskými dějinami černá nit. Proto bylo vždy jen málo těch, kdo opravdu chodili s Bohem, mezi nimi jen jednotlivci chodili tak, že je mohl Pán Bůh bez smrti přenést do slávy. Nic menšího, než krev svého Syna musel Otec zaplatit, aby nás vykoupil ze široké oblasti otročení marnosti. Kristus sestoupil na svět, přijal lidské tělo, aby zvnitřku přemohl vše, co děti Adamovy poutalo a co je uvedlo do prázdnoty způsobu života. Je to však takové výkupné, proti němuž nemůže nikdo nic namítnout, proti němu neobstojí ani žádná vrozená vada mysli nebo charakteru.

Věru, mnohé je nám vrozeno. Proto přišel Pán Ježíš, aby nás vykoupil od našich přirozených sklonů. Jedině Beránkova krev nás vykupuje z otročení hříchu, přirozenosti, strachu z lidí a lásky ke stvoření. Nabízí takové výkupné, jemuž musí ustoupit veškeré vady ve způsobu našeho života a smýšlení. Slabost současného věku spočívá v tom, že není dost doceněna Beránkova krev a že jsme si zvykli určité charakterové vady a vrozené nectnosti vidět jako velmoc, od níž se nelze osvobodit. To platí nejen o vnějším životním stylu, ale

i o každém vnitřním hnutí. O to jde, abychom se tu či onde nenechávali poutat svými žádostmi. Vzácná Beránkova krev nás vykupuje z dosavadního životního stylu. Jedině mocí této převzácné krve mohou i ti nejlepší mezi námi být vykoupeni ze své nesvaté krve.

28. srpna

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou, Beránka bez vady a bez poskvrny. (1 Pt 1,18–19)

Každý znovuzrozený člověk je dvojího původu. Jako Bohem zplozený pochází z Boha, jako potomek Adamův pochází z pozemských rodičů. Ti nám předali hříšnou krev. Pánem Bohem jsme byli vykoupeni čistou krví Beránkovou. Na základě jeho oběti nás Otec zplodil do Kristovy podoby. Jím zplozeni máme novou přirozenost. Tato nová přirozenost, zplozená z Boha a očištěná Beránkovou krví, může a musí vítězit nade vším, co jsme přejali od otců. Je

daleko mocnější, než veškeré zlozvyky, než všecky skryté záhyby, které jsou původem různých představ, nálad, fantazií a podobných věcí, které nás trápí. Beránkova krev nás očišťuje až k samým zdrojům krve a nervů a otevírá cestu k čistému způsobu života v následování Beránka. I kdybys byl jediný, který procitá, buď jím! Ostatní budou následovat. Nepoměřuj se ostatními, poměřuj se podobou Pána Ježíše!

„Následovníci moji buďte, jako i já Kristův!“ říká Pavel. Kristus jej tak uchvátil, že se stal jeho následovníkem, napodobovatelem. Vytvořil se tak charakter podle podoby Toho, který mu vstoupil do cesty tam u Damašku.

Využijme chvíle ztišení a zahleďme se hlouběji na Pána Ježíše. Při každém rysu jeho čistoty, chování, mluvení a mlčení si řekněme: „To všecko teď bere Duch svatý a přenáší to do mne. Chci se poddat jeho působení.“ Nepodrobíš-li se teď Božímu působení, uvidíš jednou ve věčnosti, co jsi po dobu svého pozemského života zameškal, když jsi nevyužil svatého působení, které Pán před tebou připravoval, aby tě vytrhl z tlaku marnosti a skrze Ducha svatého v tobě vypůsobil nové rozměry slávy, aby znovuzrození se

v tobě prosazovalo a Boží člověk se zdárně rozvíjel – aby tě Pán mohl postavit do toho dobrého dědictví.

29. srpna

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou, Beránka bez vady a bez poskvrny. (1 Pt 1,18–19)

Boží děti mají co činit s dvojím způsobem života, dvojím dědictvím. Předně je to vše, co nám na cestu životem předali otcové: naše nečistá krev, spojení s prokletým, do zatracení se řítícím světem – naše tělesné zrození nás pojí se zemí. Pak je tu však znovuzrození. To nás pojí s jiným způsobem života, s jinou krví, s krví Beránkovou. Jeho krev je především jeho charakter. Je velký rozdíl mezi krví lva a krví beránka. Ta lví je bouřlivá a divoká, ta beránkova

mírná. Beránek jde tiše svou cestou, lev s řevem. Mají ten rozdíl v krvi. My jsme byli vykoupeni čistou krví Beránkovou. Ze spojení s tradicí, s dědictvím od otců, daným tělesným původem, jsme vykoupeni obecenstvím života s Beránkem.

Kristova krev je pravým opakem zmaru. Nepřítel umí jen rozkládat a hubit. Ze všech stran na nás útočí, aby nás přivedl k pádu. Jen pod záštitou krve Pána Ježíše nám nemůže uškodit. Je to tak nekonečně drahá cena, že žádný nepřítel na ni nemá. V tom je naše bezpečí. Stojíce na tomto nepomíjitelném základu, vyhlížejíce s nepomíjející radostí k nevadnoucímu dědictví, kterého se nám dostane s příchodem našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista (1 Pt 1,13), spočíváme vírou a nadějí v Bohu.

Chceme-li opravdu být vysvobozeni z toho smutného dědictví, z marných řečí a prázdných slov, z marnivých způsobů a fantazie, musíme se blíže zabývat Beránkem, jeho způsobem života. Duch svatý nám nemůže přivlastnit charakter Pána Ježíše, pokud si nevezmeme čas se s ním blíže seznámit. Na to máme evangelia, abychom se seznámili s Beránkovou podobou během jeho pozemského života, aby postava

našeho Spasitele nám vynikla v jasných obrysech na jeho cestě Beránka. Jemu musí všecko ustoupit z cesty. Až jednou ve věčnosti bude v plnosti zjevena sláva Beránkova, padne celý svět na kolena. Pak se skloní a musí před ním sklonit každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí. Všecka sláva těla zmizí v temnotách a celý vesmír vzdá čest jen jednomu jedinému, zabitému Beránkovi, který před všemi zazáří v oslnivém jasu věčné slávy: Beránek, který zde dole šel svou cestou bez hluku a tiše.

30. srpna

Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou, Beránka bez vady a bez poskvrny. (1 Pt 1,18–19)

V jedné písni se zpívá: „Nade všecko si přeji jediné: Neochvějně patřit na Tebe.“ Milí, musíme jít do školy k Beránkovi, musíme studovat Beránka, poznat jej po všech stránkách. Od otců jsme přejali marnou slávu a lesk. V evangeliích se setkáváme se slávou a jasem Beránka. Budeme-li číst evangelia pod tímto zorným úhlem, dostane se nám nového klíče k epištolám a úvodu do knihy Zjevení, která nám líčí Beránkovu slávu v nebi po pravici

Otcově. Tak bude Beránkova podoba nabývat čím dál větší moci v našem životě a budou jí muset ustoupit všecky povahové rysy lví přirozenosti, vzdorovité nebo zbabělé, všecko zlé, ať už na pohled ohavné nebo skvělé, všecky rysy padlé adamovské přirozenosti. Naše vlastní podoba se nám zoškliví a nebudeme už nadále sami sebe obdivovat, říkajíce spolu s farizejem z evangelia: „Bože, děkuji Ti, že nejsem jako jiní lidé."

Už nebudeme žvanit jako žvaní lidé, kteří se ještě nezahleděli dost hluboko do Beránkovy podoby. Navždy nás přejde chuť obdivovat sami sebe. Budeme mít na zřeteli už jen jediný cíl: vyzařovat Beránka a denně odkládat všecko, co mu neodpovídá. Nato máme evangelia a Ducha svatého.

Pán Ježíš řekl, že až přijde Duch svatý, vezme z jeho vlastního, aby udílel nám. Jako když umělec provádí někoho galerií svých obrazů a vysvětluje je, tak Duch svatý nám osvěcuje Krista, rys za rysem jeho podobu a vtiskuje nám ji do srdce tak, že nás cele zaujme, jako jsme kdysi byli zaujati nějakým románem nebo uměleckým dílem, kterým nám autor objasnil a přiblížil něco o lásce, kráse a pod. Co však jsou všecka umělecká díla světa ve srovnání s mistrovským

dílem, které Bůh postavil do našeho života v podobě Toho, který každým svým hnutím odpovídal tomu původnímu, věčnému ideálu, obrazu a vůli Otcově. Co vidí Syn činit Otce, to činí Syn. Všecky struny svého života ladil v každém okamžiku podle akordů věčnosti, podle libé vůle Otcovy.

31. srpna

On byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže je vaše víra a naděje v Bohu. (1 Pt 1,20–21)

Už před ustanovením světa si Pán Bůh vyhlédl v Pánu Ježíši ručitele, protože stvořil člověka se svobodnou vůlí, který byl schopen říci Bohu „ne“ a padnout. To bylo obrovské riziko. Božím cílem byla likvidace satana. Člověk ho měl odstranit ze světa tak, že se bude v konfrontaci s knížetem tohoto světa držet Božího slova. Avšak člověk poslechl satana. Proto musel přijít Ten, který nikdy nenaslouchal satanovu hlasu, ale jako člověk poznával Boha v liniích Písem.

Byl vyhlédnut před ustanovením světa jako ručitel a stal se proto prostředníkem k záchraně světa – zjevil se však až na konci věků, před téměř 2 000 lety. Jeho zjevením nastal konec věků. Církev snad ani netuší, jak velice zdržuje konečné uspořádání světa, protože váhá se svým přeformováním do podoby Beránka. V jiné podobě se před Bohem nemůžeme objevit.

Beránek se zjevil a od té doby celé stvoření očekává na zjevení slávy synů Božích, přeformovaných do Beránkovy podoby. Tak to Pán Bůh určil: vyhlédl si ty, které přeformuje z jejich přirozené podoby do slavné podoby Beránka.

Zjevil se, přišel kvůli vám! Beránek se zjevil na konci časů kvůli čtenářům Petrovy epištoly, ale také kvůli tobě a mně, aby náš přirozený ráz ustoupil zjevení Beránka tak, jak nám ve svatých chvílích stojí před očima a jak nás často uchvacuje při čtení Písma, kdy nám jej osvěcuje Duch svatý. Učedníci vlastně až o Letnicích skutečně poznali, kdo vlastně byl ten jejich Mistr. Zjevil se, přišel na konci časů.

Nechtějme tento konec časů protahovat donekonečna, ale dejme se přeškolit. Dost dlouho jsme žili podle zděděných návyků a dřívějších žádostí. Nyní

se chceme ve škole milosti proměnit do Beránkovy podoby, aby stvoření už nemuselo déle marně čekat na zjevení slávy Božích synů.

1. září

Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže je vaše víra i naděje v Bohu. (1 Pt 1,21)

Luther řekl, že víra není věcí každého. Přece však je každý povinen věřit a je zodpovědný za to, že nevěří, za to, zda se otevře nebeskému světu nebo ne, když se k němu v Božím slově přiblíží. *„Kdo neuvěří, bude zatracen.“* Žádný zatracený si nebude moci stěžovat, že mu Pán Bůh víru nedal. A přece má pravdu náš verš, který říká *„skrze něho věříte v Boha“*. Zjevil se na konci časů kvůli svatým, kvůli věřícím, kvůli těm, kteří skrze slovo v něho uvěří. Obě tyto skutečnosti, ačkoliv se zdají našemu ubohému lidskému rozumu protichůdné, chceme podržet a pokorně vyznat, že za všecko vděčíme milosti a nemáme nejmenší příčinu se chlubit vlastním chtěním

a vlastní volbou a říkat: „Já jsem chtěl a ten či onen nechtěl.“

Bůh dal vzkříšením svému Synu slávu. Jeho zmrtvýchvstání zjevuje novou slávu. Avšak už jeho příchodem na svět se zjevila milost a sláva, takže jeho učedníci vyznávají: *„Viděli jsme slávu jeho jakožto jednorozeného od Otce, plného milosti a pravdy.“* Milostí a pravdou se v jeho pozemském životě zjevovala sláva Boží už tam v skrytosti Nazaretu – nepoznaná sláva. I když byl člověkem jako každý druhý, jak zcela jiná byla jeho podstata, jeho konání a spočívání! Kdo však postřehl tuto slávu? Nikdo méně, než právě Nazaretští. Nikde jinde nebyla jeho paže tak ochromena pro zjevování Boží slávy, než právě v Nazaretu. Protože chodili lhostejně kolem skryté slávy dítěte a mladíka, jejich srdce se zatvrdila. Stejně jako víra roste vírou, tak nevěra roste nevěrou.

Nikdo by neměl nechat projít kolem sebe slávu, aniž by se jí otevřel. Jinak jeho zrak oslábne. Sláva se buduje na slávě. Patřením na slávu náš zrak bystří. Slábne však, necháme-li slávu kolem sebe projít, aniž bychom ji přijímali a nechali se jí pozvedat a proměňovat. – Kde

proudí čisté a nefalšované Boží slovo, tam se zjevuje milost i soud. Kdo se mu nepoddává, propadá soudu zatvrzení a bude se jednou muset zodpovídat z toho, co s tím svatým semenem požehnání a soudu udělal.

Jeden slovo přijímá, a proto se v něm může zjevit sláva. Druhý je nepřijímá a ještě se ptá, jak to, že nepřijal požehnání.

2. září

Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže je vaše víra i naděje v Bohu. (1 Pt 1,21)

Vzkříšením z mrtvých dal Bůh svému Synu slávu zvláštního druhu, slávu pšeničného zrna. Jestliže pšeničné zrno padne do země a zemře, vydá mnohý užitek. I když Nazareťané na jedné straně byli zodpovědni za to, že Ježíše lhostejně míjeli, přece však tehdy ještě vlastně nebyli schopni v plnosti poznat, kdo je Ten, který mezi nimi žije. Kdo uvěřil kázání našemu? Kdo mu rozumí a komu se zjeví rámě Hospodinovo? Pokud pšeničné zrno nekleslo v zemi, zůstalo samo. Ten život slávy, jímž Pán Ježíš žil, se stává vlastnictvím věřících teprve skrze jeho smrt, zmrtvýchvstání, nanebevstoupení a vylití Ducha svatého. *„Až přijde On, ten Duch pravdy, z mého vezme a zvěstuje*

vám.“ Nezjeví vám toliko moji podobu, ale vezme ze mne, otevře vaše nejhlubší nitro a tam hluboko k samým zdrojům vašeho bytí vloží símě věčného života. To je sláva, rozmnožena donekonečna, vyzařována takovým způsobem, že ztracení mohou tyto paprsky přijímat. Vyzařování slávy je zároveň otevírání očí, uší a srdcí skrze Ducha svatého.

„Bůh mu dal slávu“ – moc vyzařovat svou podstatu skrze Ducha, moc, vkládat klíčky své podstaty do svých dětí, moc rodit se v synech lidských. To je sláva donekonečna, schopnost donekonečna se rozmnožovat. Protiklad rozkladu, konce, je rozmnožování, vyzařování jasu světla věčnosti a života, který v něm přebývá.

„Dal mu slávu“ – moc sdílet se, schopnost rozmnožování – *„aby vaše víra a naděje byla v Bohu.“* Vždyť na to přišel, aby ztracené lidi přivedl zpět k jejich Bohu. Když sám sebe posvětil Bohu – a to učinil, abychom i my byli posvěceni v pravdě – má tu Duch svatý k zhodnocení nesmírný kapitál, skrytý Kristův život, jehož klíčky vkládá do našich duší, aby v tichosti a svaté cudnosti v nich rostl Kristus, v těch, kdo mají smysl pro Boží věci, kteří si vysoce váží

tohoto klíčku, kteří by raději zemřeli, něž by dovolili, aby to svaté v nich bylo zmařené nebo aby zarostlo trávou.

3. září

Skrze něho věříte v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, takže je vaše víra i naděje v Bohu. (1 Pt 1,21)

I ve svých pozemských vztazích věříme a doufáme. Věříme lidem, pokud nás nezklamou. Pak se z nás stanou misantropové, kteří už nevěří nikomu. Doufáme, až jedna naděje po druhé uvadne a pak v tupé beznaději upadneme do lhostejnosti, která člověka ponižuje a zbavuje důstojnosti. Ale jak máme doufat, když je čím dál hůře, místo lépe? Ovšem, když člověk složí svou naději do viditelných věcí a věří tam, kde není čemu věřit, jak to má jinak dopadnout? **Naše** víra a **naše** naděje je důsledkem slávy, kterou dal Bůh svému Synu.

„Dal mu slávu, takže se vaše víra a naděje ***upíná k Bohu****,“* k živému Bohu a činí z nás lidi, kteří

vědí, kde je jejich původ, do kterého světa se ubírají, kteří vědí, co chtějí.

Začněme se už tedy konečně oprošťovat mocí krve Beránkovy ode všeho bláhového doufání ve viditelné! Ať se to staré rozpadne v trosky, aby Bůh mohl položit nový základ. Pak tu bude prostor pro slávu ustavičným odmítáním a vylučováním všech marných vlivů z oblasti smyslového světa. Tak budeme čím dál více zvedáni ze světa marnosti do říše slávy, do své nebeské otčiny.

V následujících verších přistupuje k víře a naději ještě láska, tak tu máme to trojí: víru, naději a lásku. Víra je oddanost Bohu, který nám dal takového Spasitele, k Bohu, který neušetřil svého jednorozeného Syna, ale vydal ho pro nás – jak by nám s ním nedal všecko? Jak bych ještě mohl dopřát sluch hadovi, který mi chce namluvit, že můj Bůh je tvrdý Pán a jiné podobné obžaloby, jimiž had umí svádět lidská srdce, která nejsou Duchem svatým proti hadímu jedu chráněna.

„Víra a naděje,“ ne toliko naděje, že Pán své dílo dokončí, ale ještě jiná naděje, totiž ta, že jeho dílo spěje k slavnému cíli. Jsme-li věrní v odmítání a vylučování všeho pomíjivého, co jsme přejali s krví svých otců, pak

může Bůh konečně zjevit svou slávu a ty, kteří se tak dali posvětit, vytrhnout bez smrti a hrobu proměněním. Důsledkem víry a slavné naděje je život lásky. Víra, naděje a láska patří k sobě. To je sláva z nebeské vlasti. Pak se už neptáme, zda to stojí za námahu, oddat se takovému životu. Samozřejmě, že to za námahu stojí. A kdo se jednou upřímně k tomu vydá, ten už nemůže zpět. Je uchvácený slávou, sláva jej drží. Stává se člověkem slávy, skryté slávy, kterou nese v srdci. Žije uprostřed světa zmaru v slávě a slávou.

Zákon svobody

Jan 5,39; Jakubův 1,23–25;
2. Mojžíšova 3,1–4

4. září

Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život. A Písma svědčí o mně. (J 5,39)

Viděli jsme v 1 Pt 1,13–21, že se máme přeškolit. Kdo jsme se do té chvíle řídili svými žádostmi, nadějemi, utkvělými představami, fantazií a životními poměry, máme se nadále řídit podle Božího Beránka a proměňovat se do jeho podoby. Podmínkou je, abychom svého Pána den za dnem lépe poznávali, abychom se podle tohoto prvotního ideálu mohli vzdělávat. Ten najdeme čistý a ryzí jedině v Písmu svatém. Většinou povšechně Ježíšův příběh známe a víme, co pro nás vykonal. Jestliže však naše připodobnění do jeho podoby je nedostatečné a tu a tam zůstalo něco ze starého života, je to jedině proto, že Kristova podoba je nám dosud zastřená, nestojí

v jasných obrysech před naším vnitřním zrakem a je proto potřebí, abychom nastoupili cestu našich otců, křesťanů všech dob.

Máme-li být přeškolenými lidmi, připodobněnými do podoby Kristovy, potřebujeme celé svědectví, které nám o Kristu poskytuje Písmo. Když Pán Ježíš nabádá své posluchače, aby zkoumali Písma, ukazuje na Starý zákon, z něhož tento ústřední námět také jako Zmrtvýchvstalý ihned znova připomíná učedníkům na cestě do Emaus. Ještě dříve, než jej poznali, se k nim připojil a otvíral jim Písma. Co bylo tím ústředním námětem? *„Což nemusel Kristus takto trpět a vejít do slávy?“* Začal u Mojžíše a všech proroků a vysvětloval jim Písma, která byla o něm. To je zaměstnání, jímž se zabývá Zmrtvýchvstalý a Vyvýšený skrze Ducha svatého i dnes. Otevírá nám Písma, jako tehdy poutníkům do Emaus. Chceme-li mít dokonalý, co do obsahu úplný a co do obrysů jasný obraz Spasitele, pak musíme ke všem evangeliím ještě přibrat ten Duchem svatým vykreslený Kristův obraz ve Starém zákoně.

5. září

Kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled. Podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomětlivý posluchač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený ve svém skutku.
(Jk 1,23–25)

Máme-li přijmout celého Krista, narazíme na velkou potíž. Nosili jsme tak dlouho podobu starého Adama, pohybovali se ve starých kolejích, vnesli jsme do svého křesťanství tolik ze starých způsobů, že vlastně jen zcela pozvolna procitáme a pozvolna si uvědomujeme, kolik je toho v našem

charakteru, způsobu myšlení a jednání, co neodpovídá Kristovu obrazu. Proto je potřebí se soustředit a neopakovat hned apoštolovo *„My pak mysl Kristovu máme“*. Zkoumejme vážně před Boží tváří: Máme opravdu Kristovu mysl? Smýšlíme jako On? Jsme těmi dokonale přeškolenými lidmi? Pán Ježíš nás zve k sobě, abychom se učili jeho tichosti a pokoře srdce. Čím je On, tím chce, abychom se stali i my. Chce nás tomu vyučit. Jsme opravdu tiší a pokorní srdcem jako ten ideál, stojící před námi v Kristu? On nás k tomu chce dovést. Je to jeho výslovné přání, jeho svatá vůle. Tady spočívá největší potíž v životě nejednoho věřícího. Nejedno dítě Boží zde ve svém vnitřním vývoji ztroskotá. Ale to slovo, které jsme si přečetli, nám může pomoci přes tento mrtvý bod.

Čteme tu nejdříve o muži, který se vidí v zrcadle, ale v zápětí zapomene, jak vypadá, nezabývá se tím, co není v pořádku. Jiný však se zastaví, nepřejde skutečnost, že mu zrcadlo ukázalo nepříjemné věci, zůstane stát a působením toho podivuhodného zrcadla, o němž je zde řeč, se stane, že se jeho podoba mění a obnovuje, že všecko ohavné mizí. To zrcadlo, o němž je zde řeč, je Boží slovo. Vidíme v něm dvojí obraz:

svůj a Kristův, svou domnělou vysokost, pýchu, nespravedlnost a tvrdost srdce k bližním a jeho mírnost, pokoru a tichost. A když v Božím slově nacházíme tyto dvě podoby vedle sebe a čím lépe poznáváme, čím jsme v Božích očích a jaký je On, pak už to samo o sobě působí očištění a proměnění. Kdo o této cestě už jednou ví, ten s každou novou poskvrnou, kterou na sobě uvidí a s každým novým rysem slávy Ježíšovy, která mu zazáří z Božího slova, spěchá ke zdroji, kde je odpuštění, očištění, osvobození a uzdravení.

6. září

Kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled. Podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomětlivý posluchač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený ve svém skutku.
(Jk 1,23–25)

Čím to je, že člověk, který chvíli stál před zrcadlem, zapomene, jak vypadá? Ve 21. verši nás apoštol napomíná, abychom odstranili veškerou špínu a přemíru špatnosti. Když se jdeme podívat do zrcadla, neděláme to jistě proto, abychom se pohledem na sebe pokochali, ale chceme se hlavně přesvědčit,

není-li v našem zevnějšku něco v nepořádku. Když uvidíme, že máme na obličeji nějakou čmouhu, nedáme si pokoj, dokud ji neodstraníme. Nechceme jít mezi lidi umazaní. Vynaložíme všecko na to, abychom byli čistí a upravení. Ovšem, máme-li na obličeji nějaké mateřské znaménko, musíme se smířit s tím, že to prostě vodou odstranit nelze. Vyhledáme možná lékaře, ale když ani jemu se nepodaří vadu odstranit, pustíme to z hlavy ve vědomí, že s tím nelze nic dělat.

Tak jednají mnohé Boží děti. Shledávají při sobě věci, které jsou jako to mateřské znaménko. Všelijaká špína a špatnost, zlé pohnutky a vášně. Nějakou dobu se pokoušejí toho zbavit, když se jim to však nedaří, raději na to zapomenou. Vzdají tu svatou snahu a jsou rádi, že nemusí na svou nesvatou podobu hledět. Ale naši bližní to vidí, musí čichat pach naší nepříjemné přirozenosti, denně se s tím setkávají. Jak se často stydíme, když si vzpomeneme na určité věci a co jsme svou nevychovaností natropili. Nevěsta Pána Ježíše má být bez poskvrny a vrásky. Je tedy potřebí, aby všecky vady charakteru, temperamentu, všecko, co se nehodí do Kristovy slávy, bylo jeho krví odstraněno.

Jsou však i takoví, kteří to nevzdávají. Vytrvají před

zrcadlem Božího slova, až jim Duch svatý dá hlouběji vniknout do toho dokonalého zákona svobody, do Boží bezmezně očisťující, vysvobozující a uzdravující moci Kristovy krve. Poznají, že jejich námaha musela ztroskotat, aby tu byl prostor pro Pána a Jeho mocnou krev.

Jak bychom měli denně Pánu děkovat za to zrcadlo, v němž smíme vidět ten dvojí obraz: svůj ostudný a slavný Beránkův! Tak je můžeme denně porovnávat a vidět, co v nás ještě s podobou Pána Ježíše nesouhlasí. Pak plně chápeme význam Kristovy krve. Vždyť Beránkova krev tekla proto, abychom se k ní mohli utíkat, kdykoliv shledáme rozdíl mezi svou a jeho podobou, jak nám to Duch svatý odkrývá v Písmu. Můžeme se utéci pod záštitu Beránkovy krve a s plnou důvěrou říci: „Beránkova krev tekla proto, aby už naše krev nemohla bez překážky kolovat našimi cévami, aby v našem způsobu života nezůstalo nic pochybného. Pro všecko je odsouzení i vykoupení v Kristově krvi.“ Ten zdroj, prýštící ve svaté krvi pro ubohé hříšníky je tu, aby nás vykoupil ze vší marnosti a sebevědomí.

7. září

Mojžíš pásl ovce svého tchána Jitra, midjánského kněze. Jednou vedl ovce až za step a přišel k Boží hoře, k Chorébu. Tu se mu ukázal Hospodinův posel v plápolajícím ohni uprostřed trnitého keře. Mojžíš viděl, jak keř v ohni hoří, ale není jím stráven. Řekl si: „Zajdu se podívat na ten veliký úkaz, proč keř neshoří.“ I zavolal na něho Bůh zprostředku keře: „Mojžíši, Mojžíši!” Odpověděl: „Tu jsem!“ (2 M 3,1–4)

Mojžíš se okamžitě rozhodl. Jakmile uviděl v dálce hořící keř, chtěl věc prozkoumat. Když Pán Bůh viděl, že se Mojžíš přibližuje, zjevil se

mu. I nám staví Pán Bůh do cesty v určité vzdálenosti svatá, nebeská zjevení, zatím co paseme svá stáda, pracujeme nebo sníme. Svým podivuhodným způsobem, jímž nám nic nevnucuje, staví před nás Kristovu podobu tak, abychom ji mohli uvidět, budeme-li chtít. Blahoslavení ti, kdo zpozorní a ztiší se. Přistup blíže k obrazu Božího Beránka, ty ubohá na sebe samu upoutaná duše! Těm uceleným a pozorným padají při takové vizi z očí šupiny, slovo Boží se jim odhaluje a oni smějí proniknout do dokonalého zákona svobody.

Z původního znění citovaného místa z Jakubovy epištoly vyplývá, že se jedná o člověka, který odbočuje ze své cesty, sklání se, aby mohl nahlédnout do hlubin. Připomíná nám to milosrdného Samařana, který nemohl přenést přes srdce, aby neodbočil z cesty a nepomohl člověku napadenému lupiči. I Mojžíš odbočuje ze své stezky. Chce se přesvědčit, co je to s tím keřem. Tak se daří všem z Boha zplozeným, kteří chtějí, aby Pán ze svého utrpení a umírání viděl v jejich životě ovoce. Nejsou svatí sami u sebe, nechtějí se líbit sami sobě. Nechtějí zůstat stát na poloviční cestě. Už dávno je ta či ona poskvrna rmoutila. Nejde jim z mysli. Začínají vidět, odbočují z cesty, „sklánějí se“, jako andělé se

„sklánějí“ (v řečtině je zde užito téhož slova), aby patřili do hlubin vykoupení, aby dohlédli až na dno.

8. září

Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomětlivý posluchač, nýbrž také tak jedná, ten bude blahoslavený ve svém skutku. (Jk 1,25)

Co se člověk nahleděl do jiného zákona a jak poznával zákon hříchu! Jak jsme úpěli pod svazující mocí hříchu! Musel přijít někdo silnější, jiný zákon. A tento zákon Ducha a života nás vysvobodil tak, že nás přibil na Kristův kříž. Co bylo Zákonu nemožné, to způsobil Bůh, aby skoncoval s tělem. Naše tělo přibil na kříž, aby se v nás mohla naplnit spravedlnost Zákona, spravedlivé požadavky Zákona, které narážely na naše tělo. Nyní se naplňuje Zákon v nás, kteří jsme se svěřili Pánu Ježíši, dali si Duchem svatým ukázat svou prokletost a Pán Ježíš se nám stal

vším. Ano, je potřebí, abychom se sklonili a zahleděli se do toho dokonalého zákona svobody a „vytrvali“.

Zákon Ducha života – může být vznešenější pečeť majestátu nějaké bytosti, než být člověkem, který je tu pro Boha, jímž Pán Bůh může bezpodmínečně disponovat? Tak nás oprošťuje od všeho, co nás poutalo a svazovalo, od všech zlozvyků a návyků, od tyranství zotročujících vlivů a nevím čeho ještě. Skutečně svobodný je pouze ten, koho vysvobodí Syn. Vysvobozuje nás tak, že nás začlení do nového organismu, a to je jeho tělo. To mu po staletí v tomto věku buduje Duch svatý mocí jeho na kříži obětovaného lidského těla, v němž se narodil, abychom už nemuseli být otroky vášní, své staré, hříšné přirozenosti, ale zušlechtěnými nástroji Ducha svatého.

Jako údy mého těla poslouchají mou vůli, tak děti Boží jemu zasvěcené se vším, co jsou a co mají, poslouchají Pána Boha, jeho slovo. A když se naše tělo, naše stará přirozenost v něčem vzpírá a překáží nám, abychom vešli do plné svobody synovství, pak se dovoláváme golgotské oběti. Krví Syna Božího jsme vykoupeni z moci satana a těla, z vlastní přirozenosti adamovského původu, od vlivu stvoření, hříšných zvyků

ve smýšlení, snění, usilování, cítění, konání a spočívání.

Koho Syn vysvobodí, ten je vpravdě svobodný. Tyto minuty ztišení jsou osvobozovací minuty, v nichž smíme položit na oltář své údy, celou svou existenci zasvětit jemu. Pak jsme svázáni s novým životním zdrojem, s Kristem, takže každý z nás poslušný vnitřního zákona života nového stvoření stojí k dispozici hlavě a poslouchá ji stejně, jako mé údy téměř podvědomě a bez váhání poslouchají moji vůli.

Nepředstíraná bratrská láska

1. Petrův 1,22–25

9. září

Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. (1 Pt 1,22)

Oddíl z epištoly Petrovy (1,13–21), kterým jsme se nedávno zabývali, končil vírou a nadějí. Bůh vzkřísil Krista z mrtvých, On dnes žije a zastupuje nás na pravici Otcově. Otec mu dal slávu, abychom svou víru a naději upírali k Bohu. To je vyzařování shůry, vyzařovaná sláva, jejíž paprsky září do temné noci marnosti. Osvítily nás v našem točení se kolem sebe, v naší marné víře v lepší budoucnost, v naší marné víře, že jsme sami schopni něčeho skvělého dosáhnout. Tu k nám zasvítila sláva Beránka, který nás vykoupil svou převzácnou krví z marného způsobu života, z našich marných snah, z naší vlastní špatné krve, z nectnosti

zabývat se jen sami sebou, ze svázanosti viditelným světem, ze závislosti na stvoření, do níž jsme se dostali pádem. Z toho nás Beránkova krev vykoupila, abychom svou víru a naději upírali k Bohu, ne k lidem či k sobě. Proto dal Otec Synovi slávu, aby nám mohl darovat tento nádherný život.

S vírou a nadějí je však zcela organicky spojena oblast lásky. Víra a naděje se projevují účinnou láskou. Naše láska nesmí být závislá na něčem, co bychom čekali od lidí. Máme víru v Boha, a proto smíme milovat. Naše láska nezávisí na tom, zda nám lidé rozumí nebo ne. Je důsledkem naší víry v Boha. Láska, která není nesená nadějí, upřenou k Bohu, je karikaturou lásky, je vlastně sebeláskou, kdy člověk ve svém bližním miluje sebe. Není trpělivosti, není lásky bez víry a naděje upřené k Bohu, který může rozmotat i ty nejspletitější mezilidské vztahy a má dost cest a prostředků to vše uvést na správnou míru. V některých situacích opravdu musíme počkat, až Pán Bůh sám všecko rozmotá, jinak se všecko ještě víc a víc zaplétá. Často nám schází jasný pohled na vlastní vinu. Jestliže však upřeme svou víru a naději k Bohu, když jsme všecko popletli a prohráli a přes všecku

nejlepší snahu všecko zamotali, pak Pán zasáhne, vlákna rozplete, jak to umí maminka, když k ní přijde její dcerka s pokaženým pletením a spuštěnými očky. Máme v nebesích Otce, který ta očka, jež nám utekla, jistou a pevnou rukou nahodí. Jen když mu k tomu dáme dostatek času. I v oblasti lásky je potřebí trpělivosti a víry svatých.

10. září

Přijali jste pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce. (1 Pt 1,22)

Co je pravda? táže se Pilát. Pravda je to, co říká Písmo: *„Pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí“* (Kaz 1,2), všecko je klam, *„každý člověk je lhář“* (Ž 116,11). Na lidi není spolehnutí. Očistěme proto své duše, pokud jsme se opírali o lidi a trápili se nad tím, že nám odpírají každodenní chléb ohledů a lásky. Marnost! Beránek nás vykoupil z marného způsobu života, smýšlení a milování zděděného od otců. Otec ho vyvýšil a dal mu slávu, aby vyzařoval vůli jeho lásky. Duch svatý nás uvádí do nového světa lásky, kde už se člověk s bratrem nesoudí a nehašteří, kde je možné rozdávat bez očekávání odměny. Dávejte těm, kdo vám to nemohou vrátit, sejte v naději. Však oni jednou pochopí, jak jste to mysleli.

Ukládejte své peníze na úroky, svou lásku na naději. To je sláva na rozdíl od marnosti, kdy člověk chce hned všecko dostat zpět.

Otec dal svému Synu slávu, aby se naše víra a naděje i pokud se lásky týká upírala k Bohu a nikoli k lidem. Pak nás každá opravdová láska, kterou od lidí dostáváme, táhne blíže k Pánu Bohu a neváže nás na stvoření. A když nám někdo neopětuje lásku, kterou nám dluží, nebo o níž si myslíme, že na ni máme právo, pak se s ním nehašteříme, protože víme, že odplatu, odměnu nám uchovává Pán Bůh. Dostáváme pak svou odměnu přímo z nebe, čistou, svatou odměnu. Pán Bůh potěšuje ty, s nimiž jednají lidé bezohledně a kteří jsou proto v pokušení se domnívat, že svou lásku promrhali. Sejme v naději a nechtějme hned něco za to mít. Buďme lidmi věčnosti. Kéž všechny bolestné zkušenosti nás vedou k hlubšímu zakotvení v říši neklamné naděje.

„Poslušenství pravdy,“ absolutní pravdy svého vykoupení! S nikým se už nehašteříme, ale žijeme ve víře a v naději k Bohu lásky. Vším, co nám lidé poskytnou nebo odpírají, jsme posíleni. Co nám dají, to nám neuškodí, a co nám odpírají, nás nesráží.

Očistili jsme svá srdce poslušenstvím a vírou ve zjevené vykoupení a tato víra nás čím dál víc upevňuje v upřímné a nefalšované lásce.

11. září

Přijali jste pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce. (1 Pt 1,22)

Slovo „pokrytectví“ obsahuje pozadí sudičských postranních myšlenek. Nepředstíraná bratrská láska bez jakéhokoli pozadí postranních sudičských myšlenek – tu máme mít. Kdo jsi, abys soudil svého bratra? V tom není žádná sláva. „Bůh mu dal slávu, aby naše víra a naděje se upírala k Bohu.“ Právě ti, kteří nás všelijak utlačují, potřebují se setkat s někým, kdo by jim připomněl Pána Boha tak, že prokazuje neochvějnou lásku i těm falešným, pozemsky smýšlejícím, kteří se nad námi pohoršují. Mají v naší lásce poznat věčný Boží základ, aby se museli zamyslet nad nároky, které na nás kladou. Však Pán Bůh si je najde. My je prostě milujeme bez postranních myšlenek a nedáme se jejich způsoby vyvést z míry, naše láska

k nim nevychladá. Stojíme v záplavě záře slávy, aby se naše víra a naděje upírala k Bohu, aby naše láska byla Boží, jako láska Pána Ježíše, který miloval až na smrt, který nikdy nepřestal milovat ani Jidáše. Jak miloval On ty své učedníky, kteří mu nerozuměli, jak je miloval a snášel až do konce i toho Jidáše, který hrozil nakazit ostatní – tak ani my nechceme přestat milovat. V tom ve všem zůstal Pán Ježíš svým učedníkům věrný, nesoudil je, ale choval se k nim tak, že byl ve svém nejniternějším, nejskrytějším životě v Duchu před Otcem spravedlivý. Nebyly u něho žádné postranní úmysly, žádná skrytá vypočítavost, že by chtěl být také hned milován a hned sklízet lásku. Učme se i my čekat, vkládejme v naději símě lásky do srdcí a životů svých bližních. Rozsévejme čistá zrna lásky, aby naše okolí vnímalo, že neočekáváme opětování lásky nebo jinou odměnu, a že naše láska je dnes právě tak ryzí, jako byla včera, než jsme zakusili skličující reakce, než jsme byli nesprávně souzeni a špatně pochopeni. Jsme nepřemožitelní, protože stojíme na půdě slávy a naše láska proto zjevuje Boží slávu. Jsme vykoupeni z marnosti, z pomíjivosti. Jsme čím dál zřejměji svědky slávy Kristovy a lidé v nás nalézají lásku, věčnost,

čistotu, ryzost.

12. září

Z upřímného srdce se navzájem milujte.
(1 Pt 1,22)

„Snažně“ milovat, jak překládají Kraličtí, znamená milovat všeobsáhlou láskou všecky údy Kristova těla, všecky děti Boží bez výjimky. Snažně milovat znamená milovat intenzivně. Čím větší okruh láska obsáhne, tím víc se prohlubuje, tím víc získává Boží sílu, „intenzitu“. Zakořeněná na základě nepomíjejícího semene, zplozená z Božího slova, prolamuje všecky překážky. Já, nehodné stvoření, smím milovat Boží děti, každý úd těla Kristova, nepředstíranou, upřímnou láskou mocí nepomíjejícího Božího slova, které mne znovuzrodilo. To je nepomíjejícnost, které se smrt nedotýká. Příliš dlouho jsme při sobě trpěli pomíjivé. Od okamžiku, kdy jsme stanuli na základě nepomíjejícího Božího slova, přesazeni do světa, který nepomine, smíme mocí

nepomíjejícího života se postavit proti všemu, co je v nás a našich bližních pomíjivé – všelijaké předsudky, chlad, sudičství, neporozumění, prostě vše, co patří do pomíjejícího světa těla. Tyto zkoušky smíme přijímat z ruky svého nebeského Otce. Tak budeme moci přemáhat a nést všecko, co je ještě na našich bratřích neduchovního do té míry, do jaké je náš život založen na nepohnutelném základu víry a naděje.

Chceme-li vítězit, musíme se naučit znát a uplatňovat moc lásky Boží, která přemáhá každý chlad a předsudek.

Svět miluje to, co je navenek milé a láskyhodné. Ale všecka sláva těla je jako tráva, která usychá (Iz 40,7). Tělesná láska nevydrží, ta určitě vychladne, jakmile u některých úzkoprsých křesťanů odhalíme něco, co neodpovídá našemu vlastnímu přesvědčení, nebo když nás lidé zklamou. Ať si tráva usychá a její květ opadává, slovo našeho Boha zůstává na věky (1 Pt 1,24–25) a láska zplozená tímto slovem, láska, jíž Bůh miluje zločince, hříšníky a celý svět, je rozlita do našich srdcí a působí tam radost v Duchu svatém, radost nevýmluvnou a oslavenou, pramenící z neomezené lásky.

Tak pojďme ke svému všednímu dílu v jistotě: jsem vykoupený z pomíjivosti. Už nemám co činit sám se sebou, s potížemi ve svém okolí. Láska Boží to všecko přemáhá. Ať jdeme kamkoliv, ať se setkáme s kýmkoliv, neztrácejme ze zřetele své povolání: zjevovat tomuto světu Boží lásku, o níž nic neví, dokud mu ji nepřinesou z Božího slova zplozené děti Boží. Pán Bůh potřebuje takové, kteří svým životem zjevují dětem tohoto světa Boží lásku, kterou nic nezničí, nic neuhasí, lásku, která pochází ze srdce Ježíšova a proudí z našich životů, pokud zůstáváme ve spojení s ním.

Dříve jsme tělesnou láskou podporovali v druhých jejich já. Nyní se stáváme nástroji, skrze které se Kristus může druhým zjevovat svým vlastním způsobem ke svému oslavení.

13. září

Z upřímného srdce se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili. (1 Pt 1,22–23)

Z „čistého srdce“, překládají Kraličtí. Namlouváme si, že máme široké srdce, ale v praxi poznáváme, jak krátký dech má naše lidská láska. Má své hranice, a to hodně úzké. Srdce není čisté. Hledáme ještě něco pro sebe. Když pak láska není opětovaná nebo narazíme na různé charakterové vady, svazky se uvolní, láska vychladne, protože nepocházela z čistého srdce. Jen člověk narozený z Boha může čistým srdcem hledat to, co je bližního. Od prvního pádu spočívá na člověku prokletí, že hledá svých věcí a tím svou záhubu, místo aby žil ke cti Boží.

„Z čistého srdce.“ Jak je to možné? *„Vždyť jste se znovuzrodili.“* Je k tomu potřebí nového rodu.

Nedokážeme to sebeovládáním. Vzdělání a výchova drží mnoho nectností na uzdě, ale skryté sklony naší povahy žádné vzdělání ani výchova nezmění. Jedině novým rodem se nám dostane nové, Boží přirozenosti. Bůh je láska, neposkvrněná, sebe sama dávající láska, která se nezalekne žádné oběti – ani obětování vlastního Syna. To je Boží láska, zplozená v nás Božím slovem z Krista, z Otce. V ní není nic pomíjivého, ta může jen růst, je čím dál obsáhlejší a silnější, jak v nás Boží přirozenost vítězí nad adamovskou. Každý hledá do té míry svých věcí, do jaké míry zůstává neproměněný. *„Nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.“* Žádná proměna, žádné střídání v lásce.

„Láska nikdy nepřestává“ a místo aby chladla, je tím intenzivnější, čím větší překážky se jí kladou do cesty. *„Nedejme se přemoci zlému, ale přemáhejme dobrým zlé,“* tou láskou, která je do našeho srdce vylita skrze Ducha svatého. Tam, kde nám láska schází, musíme rozšířit znovuzrození. Tam, kde ještě jsou nějaké zbytky starého života, kde jsme v pokušení využívat druhých pro vlastní prospěch, učme se přemáhat. Přijměme novou Boží sílu, kde naše láska

nestačí. Místo reptání děkujme Pánu, že nedostatky v charakteru našeho bližního nás upozorňují na naše vlastní nedostatky.

14. září

Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. Neboť všichni lidé jsou jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky – to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu. (1 Pt 1,23–25)

Co je to znovuzrození, znovuzrodit, znovu zplodit, být zplozený shůry, podle Jana 3 „znovu se narodit“? To je otázka, kterou si lámal hlavu již učený a Písma znalý Nikodém. Býval by mohl ve Starém zákoně najít vysvětlení. Vždyť Pán Ježíš mu řekl: *„Ty jsi učitel Izraele a tohle nevíš?“* A přece i dnes jsou

ještě Boží děti, které v této otázce nemají jasno. Apoštol praví: *„Narodili jste se znovu nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.“* Všecko narozené z pomíjitelného semene je tělo, a to je jako tráva a jeho krása je jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává navěky a všecko, co je z tohoto slova zplozené, co je jím znovuzrozené, je nepomíjivé. Nemáme jako znovuzrození z Božího slova v sobě už nic pomíjivého? I když naše tělo se ruší, propadá pomíjivosti, náš vnitřní člověk, naše podstata už nemá mít v sobě nic pomíjivého.

Jedno je jisté: apoštol zde a Pán Ježíš v rozhovoru s Nikodémem hovoří o velkých, podivuhodných věcech, které jsme znehodnotili, jako by to byla pouhá podobenství z přírody. Zapomínáme, že příměry a obrazy z přírody jsou předobrazy pro skutečnosti z neviditelného, avšak podstatného světa duchovního. Realita duchovního světa nesmí pokulhávat za podobenstvím z přírody. Všechno pomíjivé páchne rozkladem. Nepomíjivé je slavné, pomíjivé je obyčejné, přízemní a páchne. Tam, kde je nový rod, tam se bude šířit vůně evangelia. Znovuzrozený člověk má nové

pudy, vyrůstá z nové půdy a má nový střed života. Ve všem jednání a spočívání, mluvení a mlčení už ho neurčuje jeho stará přirozenost, ale Duch svatý. Všichni máme příčinu se kořit, že to věčné a nepomíjivé semeno ještě neproniklo všecky oblasti našeho chtění, působení, konání. Znovuzrození je nový rod z Ducha a musí opanovat všecko staré, až se všecko stane novým tak, jako ve vesmíru se musí každé koleno na nebi, na zemi a pod zemí sklonit před Pánem Bohem, aby On byl všecko ve všem.

15. září

Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjivého semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. (1 Pt 1,23)

Jak je to možné, že někdy lze sotva rozeznat znovuzrozeného člověka od neznovuzrozeného, který má ušlechtilou povahu? Často zůstávají znovuzrozené děti Boží pozadu za lidmi, kteří byli zplozeni z poměrně ušlechtilého lidského semene, jimž se dostalo dobrého vychování, takže zůstali ušetřeni různých neřestí. Jsou povahy ušlechtilé a povahy nízké. U těch ovšem símě Božího slova hůře proniká, zejména není-li jim zvěstováno ve vší ryzosti. Tak se stává, že zůstávají trčet na místě a duchovně nerostou. Jsou sice znovuzrozeni, ale je tu cosi v nepořádku, celé oblasti v jejich myšlení, jednání, milování nejsou ovládány

a proměněny novým rodem, Božím semenem. Znova a znova se při nich objevují věci, které neprošly soudem. Takových postižených běhá po světě na tisíce, takže se tím musíme zabývat. Trocha kvasu stačí a zkvasí všecko těsto. Pán Bůh si nedopřeje pokoje, dokud všecky oblasti našeho života nebudou proniknuty a opanovány věčným a nepomíjivým Božím slovem. Mluvíme snadno o obrácení a znovuzrození, ale zůstáváme vězet na poloviční cestě, dosáhneme jen částečného vývoje, místo abychom se dali od základu přetvořit a dospěli do skutečného zralého věku Kristova. A když utrápení někomu vylijeme srdce, dostaneme většinou stejnou odpověď: „Milý příteli, žijeme v těle, ani mně se nedaří lépe.“

Je potřebí, aby se u znovuzrozeného člověka dostalo všecko na duchovní půdu, pod vládu Ducha svatého: všecka hnutí vnitřního i zevního života v domě a rodině, vcházení i vycházení, pohledy a způsoby, dojmy, motivy a nálady, pryč z oblasti pomíjitelnosti, těla, smyslů, sebelásky a marnosti – jinak zůstane nový rod jen něčím stínovým, nereálným, a svět se v nás nevyzná.

Modlitba Páně

Matouš 6,9–15; Lukáš 11,1–4

16. září

Jednou se Ježíš na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky Jan.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A nevydej nás do pokušení, ale vysvoboď nás od zlého.“ (L 11,1–4)

Učedníci vídali, jak se Pán Ježíš ještě pozdě večer nebo už brzy ráno odebral někam do samoty k modlení. Ba stávalo se, že trávil celé noci v rozhovoru se svým Otcem. To učedníky zaměstnávalo. A když se tak zase jednou vrátil od modlitby, řekl mu jeden z učedníků: *„Pane, nauč nás se modlit, jako tomu učil své učedníky Jan.“* Nevíme, co Jan svým učedníkům o modlitbě říkal. Jedno je však jisté: Tak se modlit, jako Pán Ježíš, je učit nemohl, protože nemohl stát v tak niterném obecenství s Hospodinem jako Pán Ježíš, ačkoliv byl od života matky naplněný Duchem svatým. Je pouze Jediný, který nás může učit skutečné modlitbě. Jednorozený Syn z Otcova klínu, protože nikdo nezná Otce, jedině Syn a komu by chtěl Syn zjevit (L 10,22).

Učedníci chtěli být uvedeni do tajemství modlitby, a tu všecko záleží na tom, abychom znali Toho, k němuž se modlíme. Když něco potřebujeme, obracíme se na toho, kdo žádanou věc má a je ochotný nám ji dát. Musím takového člověka znát, abych se před ním nemusel ostýchat. Děti prosí o něco nejraději své rodiče a nestydí se, i když rodiče jejich prosbu

odmítnou. Rodiče vědí, proč v té chvíli nemohou prosbu svého dítěte vyslyšet. Dítě k nim neztratí důvěru, a příště přijde prosit znovu.

Pán Ježíš odpovídá na prosbu učedníků a vkládá i nám do úst modlitbu, která začíná slovy: **„Otče náš, jenž jsi v nebesích.“** Opravdově a radostně se mohou modlit jen ti, kteří mají v nebesích Otce, jemuž smí všecko vypovědět, který všecko ví. *„Ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.“* Je to Otec, který patří z nebe na všecky bídy, do všech oblastí lidských bojů a hledání a všecka vlákna lidských životů drží pevně ve své ruce.

17. září

Otče náš, jenž jsi v nebesích. (L 11,2)

Úvodní slova modlitby Páně nás uvádějí do slávy našeho nebeského Otce. Máme Otce, který je v nebi, ale kterého nebesa nebes nemohou obsáhnout, který má všecko ve své ruce – hory a údolí, výšiny i hlubiny. Toho Pána Boha, kterého nebesa nebes nemohou pojmout, smíme nazývat Otcem. Děti, které mají bohatého Otce a vidí denně na stole hojnost, z jejichž drobtů se mohou živit ještě celé zástupy těch, kdo ani k rodině nepatří, takové děti ani nenapadne, aby se staraly o svůj každodenní chléb. Ani je nenapadne, že by snad někdy musely jít žebrotou, ačkoliv se to bohatým rodinám zde na zemi také stává. I ti nejvyšší páni a vladaři mohou být smeteni ze svých pozic, a pak jsou jejich děti v nouzi a třeba skutečně musí jít žebrat. Něco takového u našeho Otce

nepřipadá v úvahu. On je vysoko vyvýšený nad všechny proměny časů. Jako je vyvýšené nebe nad zemí, tak je vyvýšené jeho milosrdenství nad těmi, kteří se ho bojí. A když nouze doma, v úřadu a zaměstnání stoupá a zdá se nám, že se udusíme, On stojí ještě výše a plní všecko svou milostí a slávou. Takového Pána Boha smíme v Pánu Ježíši Kristu nazývat svým Otcem, a to ještě v docela jiném smyslu, než to tehdy chápali Židé. Těm mohl Pán Ježíš tuto slavnou výsadu naznačit vlastně jen prorocky. Ještě bylo potřebí překlenout tu strašnou propast, kterou vyhloubil hřích. Pán Ježíš musel nejdříve proniknout nebesa, než bude pro hříšníky volná cesta k Otcovu srdci. Nyní však prošel se svým triumfálním průvodem všecka nebesa, aby všecko naplnil svou milostí a slávou.

18. září

Otče náš, jenž jsi v nebesích. (L 11,2)

Pán Ježíš přišel na svět, aby nám zjevil Otce. Naše hříchy nás od něho oddělily. Boží Syn přišel, aby nás přivedl zpět k Otci. Skrze něho se nám svatý Bůh stává Otcem. Musíme být s ním nejdříve smířeni, abychom mohli říci: „Otče náš!“ Mezi Bohem a námi panovalo napětí, žádná dětská náklonnost, ale odcizení. Dosud jsou to tisíce a tisíce dětí Božích, které bloudí cizinou, daleko od Otce a domova. Všude na světě je jim lépe, než v Boží blízkosti a u jeho slova. Musí se nejdříve znova naučit „Otče náš“. Ať nás satan obviňuje a hříchy nás zaplavují jako mořské vlny, Pán Bůh zůstává naším Otcem. A my Otce potřebujeme, musíme jej mít. Udeř se v prsa a řekni: *„Vstanu a půjdu ke **svému** otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, nejsem už*

hoden nazývat se tvým dítětem. Přijmi mne za nádeníka.“ (L 15,18–19) Za nádeníka? Ach, dítě! Otcovo srdce smýšlí jinak. Stále na tebe čeká. To my jsme si zavřeli dveře domova. Ale Pán je zase otevírá. Ztracené, bloudící dítě, pojď domů! V tom spočívá tajemství skutečné modlitby, že se nezdržujeme výčitkami svědomí, které nám chce nepřítel namluvit: „Bůh tě už nikdy nepřijme! Snad tak ještě před rokem, to by snad ještě šlo. Ale nyní? Nikdy!“ To říká lhář, který nám chce za každou cenu zamezit návrat. Nejdříve nás sváděl a namlouval nám, že ten a onen hřích přece není až tak zlý. Je to lhář. Dokud nezhřešíme, namlouvá nám, že to nic není. A když zhřešíme, lže nám, že už pro nás není pomoci, všecko je černé a zbývá jenom peklo. Neposlouchej ho! Uč se poznávat svého Boha, jak ti jej zjevuje Pán Ježíš, ne jak ti to tlumočí tvé pocity. A když jdeš před Boží tvář, abys ses modlil, vezmi s sebou Boží slovo, jak čteme u Ozeáše 14,3 – žádné své pocity. Jen se nechtějme dostat do nebe svými pocity. Ale nedejme se jimi ani tlačit k zemi. Chopme se Božího slova a držme se toho, co nám říká o Pánu Bohu. To je základ, který vydrží. City jsou klamavé a naše představy mohou být za

určitých okolností neudržitelné.

Blaze tomu, kdo se drží toho, jak nás tomu učí Pán Ježíš v modlitbě Páně. Ten se dostane do opravdového obecenství s Bohem, naučí se modlit.

19. září

Otče náš, jenž jsi v nebesích. (L 11,2)

Zůstaňme ještě chvíli u prvních slov modlitby Páně – „Otče náš“. Je to Otec tvůj i můj, milé dítě Boží. Prvním krokem z naší bídy je právě to, když vyslovíme ne „**můj**“, ale „**náš**“ Otče. Místo abychom se zahrabali do vlastní bídy, která se zdá tím větší, čím déle a více se jí zabýváme, vkládá nám Písmo do úst svatou modlitbu, kterou Pán učil své učedníky. To slůvko „náš“ otvírá náš žalář, ve kterém jsme viděli jen to, co sami zakoušíme a neviděli jsme nouzi ostatních dětí Božích. Vždyť na celém světě jsou trpící bratři a sestry (1 Pt 5,9). To je velká pomoc tam, kde toneme ve vlastních úzkostech. To rozšiřuje náš obzor. Bereme pak do své modlitby i ostatní děti Boží. Sami při tom nepřijdeme nijak zkrátka. Pán Bůh nám tím pomáhá, že nezůstáváme trčet ve svých přítomných potížích.

„Náš Otče!“ Jaká je to bolest pro pozemské rodiče, když už nemají pro své děti chléb a jsou u konce se svou moudrostí, nebo když děti jdou hlubinami, kde jim nemůžeme pomoci, nebo kde si nechtějí dát pomoci. Jaké potěšení je to pak pro takového otce, takovou matku, když může pozvednout zrak k nebi a v pohledu na své dítě říci: „Náš Otče, Ty jsi na nebesích. Já nevím, co se děje v sousední zemi. Nemohu tam zajet a poohlédnout se po svém dítěti. Ale Ty k němu můžeš dosáhnout.“ Jaké je to ulehčení, že smíme jít přímo ke trůnu, tam, kde přebývá náš Otec, jehož zrak obhlíží severní i jižní pól. „Náš Otče, který jsi na nebesích“ – ne jen přímo nad námi, ale na nebesích, která obepínají celý svět, všecky jeskyně trudnomyslnosti, deprese, otroctví, svázanosti. Do všeho stihomamu, do všeho možného pomatení a zatemnění může Otec zasáhnout. „Navštiv, prosím, mého bratra, moji sestru, mé dítě, Otče! Já jim nemohu pomoci, ale Ty můžeš! Učiň to, prosím!“

20. září

Otče náš, jenž jsi v nebesích. (L 11,2)

Čím výše vystupujeme, čím jsme vírou blíže trůnu, tím více se zvedá a rozšiřuje náš obzor. Jestliže jsme Pána Ježíše následovali v Duchu všemi nebesy, máme skrze něho, Syna, spojení s trůnem. Odtud pak se může náš duch obrátit kamkoliv. A když nám puká srdce nad bídou světa, klademe břemeno své i jiných před trůn, odkud všude tam, kam lidská pomoc nedosáhne, přichází pomoc. To rozšíří srdce lidem jako my, kteří více méně trpíme na zúžení srdce. Evangelium nás osvobozuje, zaručuje nám, že projdeme, pomáhá nám a umožňuje nám modlit se: „Náš Otče, který jsi na nebesích, sešli svou pomoc napravo a nalevo, na sever a na jih, na východ i na západ.“ Jenom vyjdi z klece „můj“. Čím více vyjdeš ze všeho vlastního, tím víc tě Pán tím „náš“ zbohatí. „Otče

nás všech.“

Jaké množství utrpení je právě v této chvíli pod nebem! Všecko křičí o pomstu, ale my voláme o smilování, apelujíce na Toho, který neušetřil vlastního Syna. Smiluj se, Pane Bože! Smiluj se! Blíž k Tobě, Bože můj, k Tobě, který jsi na nebesích, který vidíš hlouběji do vší mé bídy i bídy světa, než kterýkoliv člověk, než já sám. Ty vidíš ze svého nebe i východisko a Tvá ruka může dosáhnout i do minulosti.

Náš Otče, který jsi **na nebesích**! Na zemi je čím dál větší dusno a temnota. Otcovo jméno je mostem mezi temnotou na zemi a světlem v nebi. Toužím jít domů. Mám Otce a mám domov. Pán Ježíš je tím mostem a žebříkem do nebe. Zjevuje nám Pána Boha jako Otce, působí, že Bůh se stává Otcem. Tak je tu pro nás most ze všeho nepokoje a temnoty, že všeho bahna země do nebeského jasu, do nebeského žití. Dítě, jdi domů k Otci!

21. září

Buď posvěceno tvé jméno! (L 11,2)

To jméno Otce, který je v nebesích, odkud vládne zemi. Je Pánem nebe a země a drží v ruce otěže všeho dění, otěže dějin světa a národů, rodin a jejich vývoje, rození a běhu života, výchovy a umírání – ano vlákna tvého osobního života, milý čtenáři, tvé osobní cesty a výchovy, tvého příběhu, radosti, utrpení, blaha i trápení. Pro něho není nic příliš velké ani příliš malé, až do okem neviditelného mikrosvěta.

„Buď posvěceno tvé jméno!“ Posvětit znamená oddělit. Posvětit Boží jméno znamená vydělit mu zvláštní postavení. Na světě je jen jedno jediné jméno, které má nárok na oddělené postavení, a to je jméno Otce, Syna a Ducha svatého – jméno, do kterého jsme byli pokřtěni. Všechna ostatní jména jsou zapsána do písku a zvěčněna mohou být jen zapsáním do Knihy

života Beránkova na základě postoje, který zaujmeme vůči tomu Jménu, v němž je spása a záchrana. Jen Jeden má moc nás vysvobodit z kouzelné moci, kterou nás fascinuje naše vlastní jméno, a to je náš Pán Bůh a Vykupitel. Co všechno je člověk schopen vykonat pro své dobré jméno a jak jsme citliví, když se někdo dotkne naší cti, našeho dobrého jména! Komu je úplně jedno, co si o něm druzí myslí, zda se jeho jméno vláčí bahnem, ten musel morálně hodně hluboko klesnout. To však, že nejsme takto otupělí ve svém morálním cítění, ještě tak moc neznamená. Tím, že budeme úzkostlivě dbát na své dobré jméno, ještě nedosáhneme nějaké zvláštní morální výše. Přenést se přes mínění lidí umí i přirozený člověk. Ke zcela jiným morálním výšinám můžeme vystoupit od té doby, kdy do našeho světa vstoupil Ten, který nehledal své cti, který nechal své jméno poplivat a pokrýt hanbou. V nejtemnější hodině svého života, kdy mu Otec podával přehořký kalich, řekl: *„Nyní je má duše zarmoucena. Co mám říci? Otče, vysvoboď mne z této hodiny?“* Ne, raději řeknu: *„Otče, oslav své jméno!“* Nechť je Tvé jméno slavné a svaté nade všecka jména! Božímu Synu se po celý jeho pozemský život jednalo o to, aby Boží čest

byla zachráněna, aby jeho práva se zachovávala.

22. září

Buď posvěceno tvé jméno! (L 11,2)

Text Lukáše 10,17–20 nám v mnohém osvítí postavení Božího jména a postavení jména našeho. Sedmdesáte Ježíšových vyslanců se vrátilo ze služby a s radostí zvěstovali: *„Dokonce i démoni se nám poddávají ve tvém jménu!“* Tihle milí lidičkové ještě neměli žádného zdání o propastném rozdílu, který je mezi jejich jménem a jménem Pána Ježíše. To jim musel Mistr teprve objasnit. Kdyby to *„ve tvém jménu“* nebylo v ústech učedníků jen bezvýznamným přívěskem, nebyl by jim Pán Ježíš odpověděl: *„Z toho se neradujte, že se vám poddávají démoni.“* Nebyl by to *„ve tvém jménu“* prostě vynechal. Bylo by přece všecko v pořádku: *„I démoni jsou nám poddáni ve tvém jménu.“* Ale tady ležel zřejmě důraz na slůvku „nám“ místo na tom podstatném: *„Ve tvém jménu.“*

A nač klademe důraz my, když jsme směli něco vykonat? Na to, že jsme to vykonali my a ne někdo druhý, nebo na to, že jsme to konali v jeho jménu? Cudnost vnitřního života závisí na tom, abychom si ujasnili, že sláva ze všeho, co konáme, zcela a nerozděleně má vystupovat k Otci v nebesích, který nám dal sílu. Máme mít otevřený zrak pro dary, které Pán nesvěřil nám, ale někomu jinému a máme se učit radovat z toho, co Pán koná skrze druhé, místo abychom jednoho dne Pánu řekli: „Mistře, zabraň tomu člověku, mému bratrovi, mé sestře, konat ve tvém jménu, protože Tě nenásleduje se **mnou**!“

Buď posvěceno jeho jméno vším, co ve vší své chudobě smíme v jeho jménu konat k Božímu oslavení. Jen ve jménu Božím smíme něco vykonat pro Boží jméno. Nezáleží na tom, zda se to děje v úzkém kruhu rodiny, kde konáme se vší pokorou, tichostí a láskou své povinnosti, či zda jsme povoláni působit pro Pána někde na veřejnosti. Naopak. Máme všecky příčiny děkovat Pánu, že mu smíme nejdříve přinášet ovoce ve vší tichosti a skrytosti, takže naše jméno mizí před slávou jeho jména. Mělo by nás kořit do prachu, že nám Pán dává milost a sílu nést pro něho ovoce, místo

abychom se nad druhé povyšovali a mysleli si, že něco umíme lépe, než druzí. Všichni ti, kteří tehdy vyháněli démony, se nakonec zhroutili tváří v tvář temným silám. Tam v Getsemane by byli na věky zatraceni, kdyby se Pán Ježíš nebyl modlil: „Otče, oslav své jméno! Prones mne touto hodinou!“ a kdyby jej nebyl pronesl ten Duch věčný, skrze kterého měl moc se obětovat.

23. září

Buď posvěceno tvé jméno! (L 11,2)

Pán Ježíš říká svým učedníkům bez obalu: Neradujte se ze svých úspěchů, že hrajete určitou roli na veřejnosti, že stojíte v popředí. Všecka vaše radost nechť je v tom, že budete moci po své službě v mém jménu zde dole, žít v nebi ve věčném odpočinutí, vejít jako služebníci a služebnice Boží do radosti svého Pána.

Největší, všecky ostatní radosti převyšující blaženost je vědomí, že jsme směli něco konat pro svého Mistra, který nezapomene ani na číši studené vody, podané v jeho jménu a přijímá ji jako službu sobě. Všecko, co pro něho konáme, dojde odplaty už zde na zemi. Už to, že se na nás někdo vděčně usměje, je velký dar. Čím větší odměna je Boží úsměv a svědectví jeho Ducha, že se mu naše služba líbí. Patříme jemu, vždyť jsme

pokřtěni do jeho jména. Varujme se tedy být služebníky lidí a žebrat u nich o uznání. Jestliže nás Pán povolal do své nevýmluvné slávy, že smíme stát před jeho obličejem, pak je nám vše ostatní nízké. Čím viditelnější a plodnější je naše služba, tím více potřebujeme zakrytí a tím důkladněji musíme slabikovat „Otče náš“, aby naše ubohé jméno bylo zakryto jménem Pána Ježíše, abychom až do těch nejtajnějších hlubin svého podvědomí byli očištěni Mistrovým jménem. Pán chce celého člověka naplnit svou slávou. Ať jsme zde dole na čas nebo pro celý život postaveni někam do kouta, nebo ať na veřejnosti smíme konat veliké věci, na tom až tak moc nezáleží. Mnohem důležitější je otázka: Pro koho žijeme? Koho milujeme? Stojíme před Pánem nebo před lidmi? Jedná se nám o slávu Božího jména, nebo o naše poskvrněné jméno? Radujeme se, když je Boží jméno posvěceno. Pokud se našeho jména týká, není větší útěchy, než vítězná jistota: „Mé jméno je zapsáno v nebesích!“

„Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno!“ Posvěceno i naším postojem, který zde dole k Božímu jménu zaujímáme. Jestliže mu uvolníme odpovídající postavení, budeme jednou zářit v odlesku

slávy trojjediného Boha.

24. září

Přijď tvé království! (L 11,2)

Tuto prosbu mohou vlastně upřímně vyslovit jen ti, jimž je niternou záležitostí srdce, aby Pán Bůh opravdu dosáhl svého práva, svého vladařství, aby viditelně kraloval. Kdo upřímně neusiluje na prvním místě o Boží království a jeho spravedlnost, nemůže se opravdově modlit *„Přijď království tvé“*. V řeckém textu čteme u Mt 6,33: *„Usilujte předně o jeho království a jeho spravedlnost“* tedy o království a spravedlnost nebeského Otce. *Otče náš* se mohou skutečně v Duchu a v pravdě modlit jedině Boží děti. A pravé synovství je jen tam, kde byl do srdce vylit Duch Letnic a s ním Boží láska. Kdo nemůže ze srdce říci „můj Otče“, „náš Otče, který jsi v nebesích“, kdo se nepojí jedním Duchem se všemi, kteří mají Ducha synovství, v němž volají „Abba, Otče“, tomu schází

základní předpoklad pro porozumění modlitbě Páně.

Prosba *„Otče náš, jenž jsi v nebesích, přijď království tvé“* zahrnuje naše vlastní sesazení. Vyznáváme tak, že už dost dlouho jsme si vládli sami, v nejednom případě na úkor druhých. Vždyť každý, kdo sahá po panování, utlačuje zpravidla druhé. Satan chtěl svrhnout Boha z trůnu, proto vložil v srdce našich prarodičů símě nedůvěry vůči Bohu a našeptával jim: „Dokážete si vládnout lépe než Bůh!“ Ale jeho „umím to lépe“ a „udělám to lépe“ vede k tomu, že lidem, kteří mu naslouchají, vpašuje do srdce všelijakou nečistotu a zárodky, takže je vtáhne do svého hlubokého pádu a vzpoury proti Bohu. Chtít si sám vládnout či ovládat jiné je od satana. Nedejme se mýlit: každá snaha strhnout na sebe vládu, byť i v úzkém rodinném kruhu, má svůj původ v pekle. Pán Ježíš se po celou dobu svého pozemského života nesnažil o nic jiného, než aby vždy a za všech okolností stál pod vládou Otcovou. Ani v nejtemnějších chvílích svého života se nikdy nevzepřel Otcově vůli.

25. září

Přijď tvé království! (L 11,2)

Usilujme předně o to, aby Bůh dosáhl svého práva. Boží království je tam, kde On dojde svého práva, kde se může uplatnit. Snažme se, aby všecko až k samým základům našeho myšlení, cítění, chtění, milování, pohnutek a naděje přišlo do Boží ruky. Pán Ježíš všecko vrací zpět k Otci. On vykoupil svět z vladařství a panství satana a přivedl zpět k Bohu. On uplatňuje Boží právo na člověka.

Usilovat předně o Boží království znamená, že nejdříve odevzdáme otěže vlády ve své domácnosti, ve výchově dětí, ve svém zaměstnání atd. do Boží ruky. Jedině On umí vládnout dokonale. Svou vládu nám však nevnucuje, pokud si ji křečovitě držíme. Jen si vládni dále sám. Pak se však nediv, že u bran věčnosti na troskách své vlády, kterou sis přivlastnil, se

zpožděním poznáš, oč lépe bys byl hospodařil, kdybys byl dovolil vládnout Bohu. *„I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele,“* abyste byli nahoře přivítáni těmi, které jste zastavili na cestě samovlády a přivedli zpět pod žezlo Toho, jehož velkým cílem je všecko přivést zpět k Otci. Začněme tím, že si utřeme slzy a budeme se kát, že jsme se vůbec mohli rmoutit nad tím, když nás Pán vedl od jednoho sesazení k druhému, od jednoho ukrácení k druhému, od nezdaru k nezdaru. Hřešíme jako zaslepení pohané, když se zastavujeme u nástrojů, které Pán používá k našemu sesazení, aby náš život plně ovládl. Usilujme především o vladařství Boží a o spravedlnost svého nebeského Otce. Při úsilí o Boží království poukazujme na nebeského Otce. Je to Otec, který se chce ujmout vlády v liniích své vlastní spravedlnosti. Heslem Pána Ježíše bylo za všech okolností před přáteli i nepřáteli, před těmi, kteří Jej nenáviděli a pronásledovali: *„Sluší se, abychom naplnili všecku spravedlnost.“*

26. září

Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.
(L 11,2)

Tato prosba navazuje na předcházející *„Přijď tvé království!“* Jedno přísloví v tomto ubohém světě zní: „Jeho vůle je jeho nebem.“ Zde však se nejedná o lidskou, ale o Boží vůli v rozporu s vůlí člověka. Je tedy vůle Boží jeho královstvím? Kdo prosí, aby přišlo Boží království, ten se vzdává své vlastní vůle. Je tu vyslovené přímo: Staň se tvá vůle! Stejně jako prosíme o každodenní chléb, prosíme o naplnění Boží vůle.

Kdo prosí, ten po něčem touží, jinak není jeho prosba upřímná. Kdo opravdu netouží po tom, zač prosí, není pravdivý, je pokrytec. Třetí prosba modlitby Páně není rezignace. Rezignovaně se člověk oddává věcem, které nemůže změnit. Je něco zcela jiného,

když tak vroucně po něčem toužíme, že o to prosíme. Kdo však prosí, aby se stala Boží vůle na zemi tak, jako na nebi, musí se vzdát vlastní vůle. Na tom je vidět, jak vysoké nároky na nás modlitba Páně klade. Kdo se ji chce modlit v Duchu a v pravdě, musí své chtění a přání položit na oltář, musí prodělat hlubokou proměnu.

Buď posvěceno tvoje jméno! Ať přijde tvé království! Staň se tvá vůle skrze lidi, mezi lidmi, mezi duchy a mezi démony. Všude, všude se má uplatnit Boží jméno skrze Ježíše Krista. On jediný nás může naučit opravdové modlitbě, může znova přivést Boží jméno všude k uplatnění.

Na jaké výšiny nás vede „Otčenáš“, když jej přijímáme v celé plnosti, prostě tak, jak zde stojí! Co už je jen v tom, že dříve než začneme myslet na své potřeby, smíme zastupovat Boží věc: „Tvé jméno, tvé království, tvá vůle!“ Ne abychom se jen prostě spokojili s tím, když se naše vůle neuplatní, ale aby to bylo naše přání, naše touha, naše prosba, aby se dála vůle Boží. Postavili jsme se tak zcela na Boží stranu a naší nejniternější touhou je, aby se dála Boží vůle „jako v nebi, tak i na zemi“.

27. září

Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.
(L 11,2)

Obrácení znamená, že jsme svou vůlí přešli na Boží stranu. V tom spočívá novozákonní milost, že jak chtění, tak činění v nás působí Bůh, proto všecko přijímáme z jeho ruky. Čím dál jasněji v nás hoří touha, aby celým způsobem našeho života zde na zemi byla zjevovaná, dála se Boží vůle.

Jaké oběti jsou lidé schopni přinést z lásky ke své vlasti! A s námi by to Pán neměl uskutečnit, abychom bez postranních úmyslů se položili na oltář a postavili se mu zcela k dispozici? Dobrovolný lid ve dni jeho moci, který nezná žádnou naléhavější prosbu než *„Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi!“* (Ž 110,3). To je obnovení a proměnění až do nejniternějších hlubin naší bytosti, našeho smýšlení. Z toho pak vyrůstá schopnost

zkoumat a rozpoznávat, co je vůle Boží.

Víc než kdy jindy patřím se srdcem plným úžasu a koření do oceánu lásky, který mi jde vstříc v zabitém Beránkovi, který z nás chce a může udělat také beránky, takže se smíme upřímně modlit: „Staň se tvá vůle!“ Tak se stávám Božím spolupracovníkem. Komu vysvitl paprsek této slávy, tomu se bude uvolňovat jedno pouto za druhým, až mu nakonec nic nebude bránit prosit z hloubi srdce: „Staň se tvá vůle!“ To je to modlení v Duchu a v pravdě, uctívání cestou na horu Mórija. To je nastolení Boží vlády, odpočívání v jeho vůli, počítání s jeho věrností a všemohoucností ve vší naší slabosti.

„Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi,“ a ještě slavněji na zemi, než v nebi. Vykoupení nás staví nad anděly, kteří nikdy nepadli. Jejich podstatě odpovídá, že ani nemohou jinak, než sloužit Pánu Bohu. Sláva hříšníka vykoupeného Beránkovou krví spočívá v tom, že má docela jiný pojem o milosti, protože ví, co je hřích. Ví, že to, zač jí vděčí, daleko převyšuje slávu andělů. To je něco zcela jiného, když takový vykoupený hříšník prosí: „Staň se tvá vůle!“

Místo toho, abychom se zabývali vlastní vůlí a vírou,

hleďme na Pána, vložme svou chvějící se ruku do jeho silné. On ji v té své sevře, upevní naše kroky v následování jeho šlépějí a povede nás pevně a jistě. Ten, který nese jehňátka ve svém klínu a březí vede poznenáhlu, jde s každým z nás jeho vlastním krokem, až dorosteme do slávy života, kde se nám stane druhou přirozeností činit Boží vůli, protože nás přetvořil, učinil z nás nové lidi.

28. září

Náš denní chléb dej nám dnes. (Mt 6,11)

Zastavme se u prosté otázky, která zaměstnává čím dál větší část populace, u otázky chleba. Poměry na světě jsou čím dál rozvrácenější, lidé se vzájemně ohrožují a vykořisťují. Na půdě evangelia je však otázka chleba mimořádně jednoduchá: *„Hledejte především jeho království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“* (Mt 6,33) Pán se o chléb pro své služebníky postará. Nikoho nezavolá ze světa do své služby, aniž by zároveň nepřevzal zodpovědnost za hmotné zaopatření jeho i jeho blízkých. Jak dlouho to často trvá, než se z nás stanou skuteční křesťané v pravém slova smyslu, než se naučíme myslet biblicky, Božím způsobem, než konečně vnímáme, že dvakrát dvě jsou čtyři, že Šalomoun nikdy nikoho nepovolal do svých služeb, aniž

by se postaral o jeho každodenní chléb. *„Blaze těmto tvým služebníkům, kteří jsou ustavičně v tvých službách!“* řekla královna ze Sáby. A zde je více než Šalomoun (Mt 12,42).

„Náš denní chléb dej nám dnes!“ Dej nám každý den chléb, který potřebujeme, jak toho vyžaduje ten který den. „Jeden den má dost na svém trápení.“ Pro každý den potřebujeme chléb, světlo, radost, sílu a pomoc, víru, lásku, naději, prostě mnohé dary, odpovídající požadavkům toho kterého dne. Každý den je jiný. Pán se stará o různorodé potřeby každého dne. Když učí učedníky modlit se *„Náš denní chléb dej nám* ***dnes****,“* pak je velice důležité, abychom věděli, na koho se s touto prosbou obracíme. Je třeba, abychom Pána Boha znali a věděli, zda je hotov dát nám vše, co potřebujeme, a zda to vše vůbec má. Že nám Pán Ježíš vkládá do úst tuto prosbu, je absolutním důkazem, že nám nebeský Otec chce a může denně dát náš chléb, pokud budou dny trvat.

Ať přinese život cokoliv, ať jsou požadavky dne jakékoliv, Pán se stará. Z jeho rukou smíme den za dnem brát vše, co potřebujeme. Nemůžeme žít ze včerejších zásob. Když děti Izraele sbíraly manu

a chtěly si z ní nechat něco pro druhý den, zčervivěla a nedala se použít. Otec nám den za dnem dává denní chléb. Nemusíme se chovat jako blázen z podobenství: *„Řeknu své duši: Teď máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysli. Ale Bůh mu řekl: Blázne, ještě této noci si vyžádají tvou duši, a čí bude to, co jsi nashromáždil?“* (L 12,19–20)

29. září

Náš denní chléb dej nám dnes. (Mt 6,11)

Pán Bůh řídí náš život tak, abychom den ode dne byli na něm závislejší a učili se lépe chápat, že si každý den musíme od něho všechno vyprosit, protože „denní chléb“ obsahuje všechny naše potřeby.

Co by nám pomohlo, kdybychom měli jídlo ráno, v poledne a večer a přitom by dovolil, abychom se dostali do nesnadných okolností a přenechal nás sobě samým, abychom si sami pomohli svou chytrostí a silou, abychom se sami vytáhli z nouze, jak to tak někdy dělají pozemští otcové, kteří vybaví dítě určitou sumou peněz a pošlou je na zkušenou, aby si samo poradilo.

Pravým pokrokem v našem životě je, když se stáváme víc a více závislí na svém Pánu. To je ta pravá mužnost, když už nedokážeme udělat ani krok

bez něho, když už nestojíme na vlastních nohou. *„Beze mne nic nemůžete učinit. Zůstaňte ve mně!“* (J 15,5) Pán nás chce učit chození v jeho síle a moudrosti, abychom skutečně bez něho už nic nepodnikali, ale byli čím dál více na něm závislí, bezmocní v sobě samých. Opření však o něho spočíváme **v něm**, který se o všecko stará, na něho se smíme spolehnout. ON ovládá zemi z nebe a dává každému tělu **jeho** potravu. Tak si stále připomínáme slova před první prosbou: *„Otče náš, jenž jsi v nebesích.“* Jen trvejme ve vědomí, že Pán Bůh se nemění, že naše potřeby nikdy nemohou přesáhnout jeho možnosti. On je na nebesích. Ať se stane cokoliv v našem osobním životě, v rodině, v zaměstnání, Boží síla je nade vše, Boží síla nás vším pronese. A když musíme doznat, že nevíme jak dál, že nevidíme žádné východisko, že už nemáme žádný prostor, žádný vzduch k dýchání, nevíme kudy kam – co na tom? On dnes upraví pro nás cestu tak, abychom měli kam postavit tápající nohy. On je opora, naděje, průvodce i ochrana v noci. On je všecko ve všem.

30. září

Náš denní chléb dej nám dnes. (Mt 6,11)

Chléb dává Otec. Smíme k němu přicházet jako děti, smíme mu říci: Ty jsi mne postavil do těchto okolností, do mých úkolů. Ty znáš mé potřeby. Vzbudil jsi ve mně žízeň a hlad, který nikdo a nic na světě neutiší. Jen Ty můžeš utišit hlad a žízeň, které jsi sám vzbudil. *„Blahoslavení, kteří lačnějí a žízní. Budou nasyceni.“* Otče! Ty mne znáš, jsem Tvé dítě. Ty jsi mne vedl až do této chvíle. Sám už nevím jak dál. Prosím, občerstvi mne. Uhoď do skály a dej mi vodu na poušti, jinak zahynu. Ty jsi přece řekl: Vzývej mne v den soužení! Dej mi tedy den za dnem chléb pro duši a pro tělo! Tak se srdce utiší, naplní pokojem a potěšením a sami se divíme, že jsme se zneklidňovali, stydíme se a kořímе před Pánem, který na troskách naší síly dokazuje svoji moc, kořímе se před Tím, který

řekl: *„Uvedu tě na poušť a budu promlouvat k tvému srdci.“* (Oz 2,14)

Hospodin uvedl tisíce dětí Izraele na poušť a tam je také živil. Když měli učedníci Mistra vedle sebe, nemuseli posílat hladové zástupy pryč. Když Noe vystoupil z archy, postavil Hospodin na oblaka duhu a slíbil, že pokud bude trvat země, nepřestane setba a žeň, mráz a horko, léto a zima, den a noc. Zároveň se však měl člověk naučit, že není závislý na setbě a na počasí, ale na Hospodinu. Kdo žije vírou, žije v závislosti na svém Bohu, nezávisí na úrodě. Sláva vykoupených dětí Božích je v tom, že jsou závislé na svém Pánu. V Novém zákoně je Pán pro tělo a tělo pro Pána. Na svém putování pouští se museli Izraelci učit, že Hospodin může mimořádně zasáhnout podle toho, jak to jeho lid potřebuje. 40 roků se učili a měli si to jednou provždy zapamatovat, že ne samým chlebem živ jest člověk, že nezávisí na chlebu, na slunečním svitu a dešti, na vůli svého chlebodárce a na své mzdě. Nezávisí na čase blahobytu ani na drahotě, na válkách či míru, na hospodářských otřesech či rozkvětu země, na dobré produktivitě nebo stagnaci. Jistě, působí zde různé mocnosti, ale člověk závisí na Bohu. Otec rodiny

se nemá starat: Jsem teď nemocný, kdo bude živit moji rodinu? Jistě, pracujeme, abychom mohli jíst. Ale Pán Bůh chce být naším Otcem a chce nás živit i na poušti. Dává chléb z nebe, abychom si uvědomili, že nežijeme ze svých úspor, ze síly svých rukou a z toho, co jsme sami vydobyli. Jsme děti bohatého Otce, u něho není žádných změn. Jeho pomoc a prostředky se mění jen dle našich potřeb. I děti jedenadvacátého století se tomu mají učit a přijímat klasické naučení, které podepsal sám Kristus.

1. října

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám. (Mt 6,12)

V řeckém textu je *„...jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám“*. Prosba o odpuštění tedy není podmíněná slibem nebo předpokladem, že odpustíme, ale předpokládá, že jsme již odpustili. „My jsme odpustili těm, kdo se proti nám provinili, odpusť i Ty nám, Otče v nebesích!“

Jak mnoho blíže zkoumaná modlitba Páně předpokládá, jsme viděli už z prvé prosby. Máme-li být vyvedení z bahna vlastní svévole, nemůže se to dít jinak, než když nám Pán zjeví celou slávu našeho postavení před ním. Pán nás odívá do kněžského roucha touto nádhernou modlitbou, kterou známe už od dětství, jejíž hlubiny však nikdy nebudeme moci plně

vyčerpat. Už při prvých třech prosbách si uvědomujeme, jakou urozenost nám Pán přisuzuje, když nám vkládá do úst tyto prosby, a jaké slavné postavení nám dává, když nám dovoluje kněžsky se stavět ze druhé. Toho nejsou schopni otroci, kteří se plazí po zemi, spoutaní vlastním jménem, sobectvím, vlastní vůlí, která je jejich nebeským královstvím. K tomu ještě přistupuje: když nám Pán Bůh vkládá do úst takové prosby a svěřuje takové výsostné postavení kněží, ba dokonce je od nás požaduje, pak jsou pro nás všecky požadavky, které nás dříve děsily, zálohou pro urozené slavné postavení, které nám vydobyl Pán Ježíš. Jeho milost nás postavila na výšiny, přioděla kněžským rouchem a otevřela naše srdce pro zájmy Otcovy. Když pozemští vojáci kladou životy a prolévají krev za krále, čím více děti Boží, když jim Bůh prokáže tu čest a probudí je pro sebe samého. Pro ty z Boha zplozené je to horský vzduch. Takoví jsou pak schopni prosit: *„Odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.“* Jak bychom vůbec mohli předstoupit před Otce a chovat v srdci něco proti bližnímu? Jdi nejdříve za svým bližním. Možná ses sám dopustil křivdy a neviděl jsi, že

jsi mu ublížil. Neměli bychom riskovat, že při této modlitbě se někde v koutku srdce ozve vzpomínka na neodpuštěnou vinu, nebo na věci, které jsme zapomněli, ale které nejsou odpuštěné.

2. října

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám. (Mt 6,12)

Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem. Potom teprve přijď a přines svůj dar. (Mt 5,23–24)

Teprve když předstoupíme **před** Pána Boha, uvědomíme si, že mezi námi a naším bratrem není něco v pořádku. Zde nám přijde na mysl mnohé, nač jsme vzdáleni od Boha nepomysleli, všelijaká nepřátelství, nesmířlivost, o kterých jsme si mysleli, že

jsme je už dávno odpustili. Ale není tomu tak. Není to zapomenuto a jsme rádi, že se s tím a oním nemusíme setkat. Pán Bůh odpouští, jak odpouštíme my. „Odpusť, jako i **my**.“ Musí se držet také daleko od nás, odpouštět, jako my. Když my svému bratru odpustíme, ale setkat se s ním odmítáme, pak Pán Bůh jedná s námi také tak. Nedostaneme se do jeho blízkosti.

Teprve když se modlíme, když klademe svůj dar na oltář, připomene nám Pán Bůh mnohé, mnohé v nás procitne, co nás daleko od Pána nenapadlo. Když však jsme na cestě k němu, Pán nám odkryje, co ještě v našem srdci je nesmířené. Přerušme svou modlitbu! Nemůžeme obcházet Boží slovo, musíme nejdříve uvést do pořádku, co v pořádku není: *„Jako i my odpouštíme všem, kdo se provinili proti nám.“* (L 11,4)

Nemůžeme se spokojit nějakým zastíráním. Vždyť se musíme vrátit k Pánu a On se musí znova přiblížit ke svému lidu. *„Jako i my odpouštíme.“* Zůstaň doma se svým: Rád bych odpustil, ale zapomenout nemohu. Boží slovo nelze převracet. Buď odpusť a pak se můžeš modlit: *„Odpusť nám, jako i my odpouštíme,“* nebo nechej modlení a jdi se smířit, pak teprve

v modlitbě pokračuj. Jinak budeš odevzdán soudci, předán spravedlnosti (Mt 6,25) a uvidíš, jak se ti povede (v. 26).

Otče náš se tedy vlastně mohou modlit jen děti Boží. Přesto je to modlitba pro všechny, protože každý člověk podvědomě ví, že musí uvést všecko do pořádku s Pánem Bohem a s lidmi. Teď jsme ještě na cestě, můžeme přerušit tuto modlitbu a jít se smířit. Ale nedokončit modlitbu je hrozné. Uveďme všecko do pořádku! Vždyť přijde chvíle, kdy už to nebude možné!

Odpusť, jako my, jako já odpouštím. Zničíš se, nevezmeš-li přesně pátou prosbu modlitby Páně! Jak často zacházíme s Biblí převráceně! Vytrháváme z ní list po listu, ptáme se, co je Boží slovo a co lidské. A jsou lidé, kteří Bibli vůbec odmítají. Jsou však křesťané, kteří by si za žádnou cenu nedali z Bible vytrhnout jedinou stránku, ale v praktickém životě to sami dělají, protože nevědí, co od nich požaduje Pán. S Božím slovem nemůžeme nakládat libovolně. *„Psáno jest!“* A podle tohoto psaného slova budeme jednou souzeni.

3. října

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám. (Mt 6,12; 18,23–25)

Abychom se mohli opravdově modlit modlitbu Páně, nestačí jen být dítětem Božím, musíme být **vysvobozeným** Božím dítětem. U Mt 18,23–35 čteme, jak jeden pán odpustil svému služebníkovi nesmírný, nesplatitelný dluh. Ten vyšel od pána, ale vnitřně nebyl osvobozený a začal se přít se svým spolusluţebníkem kvůli maličkosti. A tu byl najednou před ním celý jeho starý dluh. Teď zaplať i ty, co jsi mi dlužen! *„Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“* (v. 35) To je strašné slovo.

Můžeme mít všecko odpuštěné, ale jakmile neodpustíme svému bratrovi, celý dluh je tu zpátky.

Nevím, jak to vypadá v takových žalářích. Tam já nikdy nechodím. Můj Pán mi odpustil. Ale jsou zde na zemi strašné žaláře a nejedno dítě Boží v takovém sedí. Co je tu zápasů a nářků, co všecko můžeme vidět v domech, kde lidé upadli pod Boží soudy! Pak slyšíme vzdechy: „Nikdo si neumí představit, co prodělávám!“ Dejme si pozor, abychom se do nějakého takového žaláře nedostali. Respektujme Boží slovo. Pak můžeme přijít, nebe je pro nás otevřené, jsme svobodní.

Předně tedy musíme být **Božími dětmi**, ne jen chodit někam do shromáždění. Musíme však být také **vysvobozenými** dětmi Božími, které našly na kříži v Beránkově krvi nejen shlazení všech svých hříchů minulosti, ale i vysvobození od své samospravedlivé, tvrdé, nesmířlivé přirozenosti. *„U tebe je odpuštění. **Tak vzbuzuješ bázeň.**“* (Ž 130,4). Kde při nás neroste Boží bázeň právě v maličkostech, tam to jde s námi z kopce. Když Pán říká Petrovi, že má svému bratru odpouštět sedmdesátkrát sedmkrát (Mt 18,21–22), vyplývá z toho, že Pán Bůh sám je ochoten odpouštět do nekonečna. Není jako farizeus, který by jiným nakládal břemena, jichž se sám prstem nedotýká. Odpuštění Boží nemá meze. Co by z nás bylo, kdyby

Boží odpuštění mělo hranice? Jen nikdy nezapomeňme, že má-li Boží odpuštění jakou hranici, pak je to ta, kterou **my** mu klademe. Pokud jej nesvazujeme svou nedověrou nebo nesmířlivostí, je Boží odpuštění bezmezné. Ale tak vzbuzuješ bázeň! Každým odpuštěním má Boží bázeň získávat více prostoru v našem srdci, životě, domově, aby nám padlo za těžko se proti němu proviňovat, byť třeba jen hnutím mysli. Pokud nedáváme Pánu Bohu ve svém životě více prostoru, usazuje se v nás kal a nečistota. Kdo ví, že Pán Bůh je láska a zapomíná při tom, že je svatý, nemá ještě ten pravý pohled do jeho lásky a nechápe, jak se jeho láska pojí s jeho svatostí.

4. října

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám. (Mt 6,12)

To, co Pán Ježíš tehdy řekl svým současníkům, přesahovalo rámec své doby. Požadoval od nich vlastně něco, čeho vůbec nebyli schopni, protože neměli dosud Ducha svatého. Evangelium je svým způsobem proroctvím, jinak by to ani nebylo evangelium, ale Zákon. Požadavky Pána Ježíše přesahují Starý zákon. To by bylo zdrcující, kdyby sám nebyl naplněním Starého i Nového zákona, takže v něm je možné i nemožné, a to právě v souvislosti s věcmi, v nichž navzdory upřímnému snažení prohráváme. K tomu máme Spasitele, abychom u jeho nohou přijali své sesazení a očekávali nadále všecko od něho. On má pro nás moc i výzbroj pro vítězství i tam, kde

z lidského hlediska bychom prostě museli prohrávat. Spasitel dává skrze svého Ducha chtění i skutečné činění k oslavě svého jména, abychom se konečně naučili modlit a uměli říkat nejen „můj“, ale i „tvůj“. To Zákon nedokázal. K tomu musel přijít Kristus, aby skrze jeho Ducha tam, kde sám nám prolomil cestu, se mohl Zákon naplnit i v nás a skrze nás. To slavné evangelium, hluboké jako moře, nekonečný svět, ovzduší domova pro padlé hříšníky, dusící se v úporném úsilí o spravedlnost a svatost – obzor, který se tím víc rozšiřuje, čím více se do něho noříme! Zárukou, že dosáhneme cíle, je Kristova krev, která úplně shlazuje všecky hříchy, aby Duch svatý mohl v nás plně a neomezeně vládnout.

Proč je nám často zatěžko **úplně** odpustit? Proč klademe stále nové ubohé meze? Předně nevnímáme velikost vlastní viny před Pánem Bohem a vrháme se na bratra a sváříme se s ním. Kdo jednou poznal velikost vlastního dluhu a hloubku svého pádu, tomu už není zatěžko odpouštět druhým. Dále: nesmířliví lidé nerozumí docela tomu, že milujícím Boha všecky věci napomáhají k dobrému, k vyzrávání pro jeho slávu, k připodobnění do jeho obrazu. Čas od času používá

Pán i nectností našich bratří nebo sester, aby nám odkryl naše vlastní nectnosti.

5. října

Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám. (Mt 6,12)

Čím nás Kristus vykoupil? Tím, že vzal na sebe veškeré nepravosti všech lidí a nikdy si nenaříkal. Nemusíme za žádný hřích pykat – to už udělal náš Spasitel – ale Pán Bůh používá nedostatků našich bližních, aby nám připomněl, co dlužíme my jemu. Uvědomíme si, jak nás to bolí, když nás někdo odstrčí, a že podobně jednáme s Pánem. Náš bratr možná ani neví, že nám ublížil. Uvědomme si konečně, že jsme v Boží ruce a že ani píchnutí špendlíkem neujde pozornosti našeho Pána a neděje se mimo jeho vůli. Bez Boží vůle nekápne do našeho kalicha ani kapka vína či hořkého léku. To všecko má sloužit jako lék proti našim nectnostem. Pán to dopouští, aby nás

probudil, očistil, uvedl na hlubinu, aby to, co nám od bratra způsobilo bolest, nás uvedlo na stopu nectnostem, kterých jsme se my dopustili vůči bližním a vůči Pánu Bohu. Odpuštění a snášení je lehčí, ba stává se dokonce sladkým a blaženým, když v těch, kdo se na nás dopouštějí různých křivd, vidíme Boží spolupracovníky k dokonání našeho vykoupení. Nejen že všecko musí sloužit k nejlepšímu, ono všecko opravdu k nejlepšímu slouží. Je to taková veliká dílna pod jedním vedením, k dosažení úspěchu, k dosažení toho, co si Pán Bůh předsevzal, totiž změnit adamovskou přirozenost do podoby Kristovy, od slávy v slávu, od milosti v milost – nikoliv najednou ani bezcílně a náhodně. Pán pracuje cílevědomě na proměně naší podstaty, na naší výchově a přípravě, abychom mohli vejít do Otcova domu a přebývat tam ve slávě s ním.

Když nám to dojde, budeme za rukou bratra vidět ruku Otcovu. Už nám nebude těžké to a ono vydržet. Pak nevracíme ránu za ránu, ale spíš kupíme na bratrovu hlavu řeřavé uhlí. To sice pálí, ale nemůžeme mu to ušetřit. Takový druh pomsty je dovolen. Příležitost k tomu nemůžeme vynucovat, musíme

vyčkat, až nám Pán sám vydá bratra do ruky a on si pak musí nechat líbit, že mu s láskou posloužíme. Činíme to pak ve vší prostotě, aniž bychom mu něco vyčítali. *„Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme všem, kdo se provinili proti nám.“*

6. října

Nevydej nás v pokušení! (Mt 6,13; Jk 1,1–15)

Není to vůbec snadné zabývat se touto prosbou, která se jistě už nám všem stala nejednou vzácnou a drahou. Není totiž snadné uvést do souladu všechny výpovědi Písma o pokušení. Z oddílu u Jakuba vysvítá, že slovo *„pokušení“* se ne všude užívá ve stejném významu, že neobsahuje vždy tutéž oblast a nevztahuje se vždy na stejné zkušenosti. Jen srovnejme druhý verš s pozdějšími. Druhý verš nás nabádá, abychom se radovali, když na nás přicházejí pokušení, ale ve 14. je řečeno, že jsme pokoušeni vlastní žádostí. Jak bychom se mohli z takového pokušení radovat? Jak bychom měli mít radost, když se někde v hlubinách našeho srdce probudí žádost? To přece není žádná příčina k radování. Další potíž

představuje 13. verš se svým výrokem, že Pán Bůh nikoho nepokouší. Ale ve Starém zákoně čteme, že Bůh Abrahama zkusil. Jistě, sám nikoho nepokouší (ke zlému), ale právě své vyvolené, kteří mají sloužit při budování jeho království, nemůže nechat neprozkoušené. Ti musí procházet řadou nejrozličnějších zkoušek a prokázat a osvědčit se v takových chvílích jako ti, kterým se za každou cenu jedná o Boží čest, dokonce i za cenu vlastního života. Takový druh „pokušení“ nechceme ani my odmítat. Ani nemůžeme očekávat, že by nás Pán takových zkoušek ušetřil. Každé zlato musí projít zkouškou ohněm, jako Abraham musel jít na horu Mórija. I to byla zkouška ohněm, kterou Hospodin položil Abrahamovi do cesty, aby se vylouplo ryzí zlato Pánu ke cti. Díky Bohu, že při Božích věcech nezáleží na tom, abychom je nevím jak logicky správně formulovali. Jen když s čistým a upřímným srdcem přijímáme, chápeme a uplatňujeme to, co nám říká Boží slovo, ať už k našemu varování nebo povzbuzení.

7. října

Nevydej nás v pokušení. (Mt 6,13; Jk 1,1–15)

Povězme si nyní, proč je tato prosba důležitá v obou směrech, ať už ve vztahu k Jk 1,2 a 12, nebo pak k veršům 13 a 14. Ať už cokoliv v mé přirozenosti Pán přemohl, ať od čehokoliv mne Beránkova krev vysvobodila, žiji ve svobodě a mohu vytrvat v lásce a trpělivosti jen tak, že mne Bůh **zachová**, že On sám nade mnou bdí, aby ve styku se stvořením se ve mně neprobouzelo nic ze staré zkaženosti, aby žádost nemohla počínat. Žádost souvisí s hříšnou přirozeností, v níž jsou látky, které se snadno vznítí. „Svádět“ a „vábit“ může stará přirozenost tam, kde nechodíme Duchem. „Počít“ může tam, kde není ve hře Duch svatý. Nesmím se spoléhat na to, že jsem velice duchovním člověkem, ale musím žít v neustálé

závislosti na Pánu, který **zachovává**. Věci by se mohly sběhnout tak, že bych podlehl.

Nesmíme se tedy opovážit vcházet do situací, kde se můžeme setkat s pokušením, **bez prosby**: *„Nevydej nás v pokušení!“* Veď mne, Pane, tak, abych zůstal zachován, ochráněn před vlastní zkažeností, před sebou samým, před pýchou a žádostí, zakrytý ve vnějších okolnostech, když se na mne valí vlny. Nejsme nějací rekové, abychom si mohli říci: ať si přijde co si přijde! Nejsme nedotknutelní. Kdyby Pán nebděl nad naším vcházením a vycházením, brzy bychom leželi na zemi poražení. Hned se něco přihodí, co nás vyvede z míry. Kdo se modlí: „Neuvoď mne do pokušení!“, vyznává tím, že je závislý na Božím vedení a cítí ve všech hodinách noci i dne, že jej Bůh zachovává, drží. Vím, co od něj smím očekávat. Spoléhám se na něho! Právě tohle je velmi důležité při různých rozhodováních. Hrozí nám nebezpečí, že propadneme zmatku ve chvílích rozhodování, kdy nás něco táhne doleva, něco doprava, a Pán nám zatím nedává světlo. Jsme vydaní na pospas cizím vlivům a snadno bychom si mohli zmýlit cestu. Jak důležité je prosit v takových chvílích: „Nevydej mne pokušení!

Pojď se mnou, zakryj mne, veď mne!“

8. října

Nevydej nás v pokušení! (Mt 6,13; Jk 1,1–15)

Tato prosba je zároveň velebení, uctívání: Pane, vím, že všechny okolnosti jsou ve Tvé ruce! Nikdo mne nesmí dráždit víc, než Ty dovolíš. Nikdo na mne nesmí naložit více, než Ty připustíš. „Nevydej mne v pokušení!“ Závisím cele na Tobě. Jen Ty sám víš, jak daleko se mnou dnes můžeš jít do zkoušek a do ohně. Ty máš teploměr a znáš ten žár, znáš také moji únosnost: Neuvoď mne v pokušení! Zkoušek mě nemůžeš ušetřit a já to také nechci. Ale, Pane, zachovej mne, abych neupadl do spárů zlého, do rukou nepřítele, dej, abych zůstal čistý.

Stačí, když zaujmeme správný postoj k Pánu a chodíme před ním v čistotě srdce, pak si budeme čím dál více uvědomovat svou závislost na něm a Pán sám

nám zjeví, co všechno je v této prosbě obsaženo.

Všecko se nám může stát pokušením: radost i zármutek. Všecko nás může táhnout od Pána k našemu já: zdar i nezdar. Satan se skrývá za vším a čeká, jak by všecko otrávil a zkazil. Jsou zde vždy dvě stránky: Boží, kdy nás Pán chce prověřit, a ďáblova, který nás chce otrávit, odtáhnout od Pána. Proto se modleme: Pane, do rukou Tvých svěřuji svého ducha, své myšlenky a smysly, oči a uši. Ve dne i v noci buď Ty sám mezi mnou a mými bližními. Zachovej mne od mého já, dej, ať se s nikým nesetkám bezprostředně. Buď Ty sám mezi mnou a lidmi, s nimiž se setkám. Lidé mi nemohou pomoci, spíše mne srážejí, jestliže nebudeš Ty mezi mnou a jimi. Nejsou schopni mi udělat cokoliv dobrého, jedině když Ty to zprostředkuješ. Pane, Ty mne zachovej. Nevydávej mne v pokušení! Nevydávej mne na pospas zlému. Ruko, která ses mne uchopila, drž mne pevně!

Co započal jsi, dokonávej!
Svatého sám nic nezplodím.
Mistrovská ruko, nenechávej
mne, měkký vosk. Jsem pouhou třtinou.

Ať vanou něžné vánky, ať bouře burácí,
kéž ruka Tvá mne nikdy nepouští.
Tvou ochranou jist, víru neztrácí,
kdo v klíně lásky Tvé je nesen po poušti.

9. října

Nevydej nás v pokušení! (Mt 6,13)

Jsou chvíle v životě, kdy nás všecko tlačí k zemi, a to nejen zvenčí. Jsou chvíle v životě, kdy se kolem nás setmí natolik, že nikam nevidíme. Tu si připomeňme 1 K 10,13 – místo, které se mi mnohokrát v mém životě osvědčilo, které mi ve všem tom matoucím a bouřlivém bylo pevnou kotvou: *„Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušet nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.“* **Lidské** pokušení, snad v tom smyslu: není v tom nic nadlidského, démonického. Je to něco, co je v souladu s naší přirozeností a v čem smíme počítat s Boží věrností, vševědoucností a všemohoucností.

Už na počátku jsme si řekli, že správně se může

modlit jen ten, kdo Pána Boha zná. Proto modlitba Páně začíná: *„Otče náš, jenž jsi na nebesích!“* V tom je celé umění modlitby, abychom o Pánu Bohu smýšleli správně, biblicky. Nesmíme vycházet z toho, co jsme my, ale z toho, kdo je On. Proto musíme vědět: *„Bůh je věrný a nedopustí nás pokoušet nad naši možnost.“* Náš Otče v nebesích, Ty jsi věrný a nikdy, nikdy nedopustíš, abychom byli pokoušeni nad své možnosti. V poslední prosbě tedy je modlitba: Řiď všecko tak, aby každé utrpení, každá škola, každá zkouška a nouze končila tak, aby nepřesáhla moji únosnost. Ať nouzi zkrátíš či ať obnovíš moje síly, to je Tvoje věc.

Tím ovšem není řečeno, že se za určitých okolností naše tělo nemůže zhroutit. O takové zkoušce mluví apoštol Pavel v 2 K 1,8–11: *„Chtěli bychom, bratří, abyste věděli o soužení, které nás potkalo v Asii. Dolehlo na nás nadmíru těžce, nad naši sílu, až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme. Už jsme se sami smířili s rozsudkem smrti – to proto, abychom nespoléhali na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé. On nás vysvobodil ze samého náručí smrti, a ještě vysvobodí.“* V závažných dobách

tříbení se ukáže, kam sahá naše síla, abychom místo v sebe doufali v Pána Boha, který zasáhne mocí svého života. „My v něho doufáme, jenž nikdy nezklame.“ Tříbení je k tomu, aby všecko vlastní, vlastní životní síla i chuť k životu, ba dokonce i chuť k službě, všecko naše vlastní bylo stráveno. Tak může Pán na troskách našeho vlastního života zjevit svůj život. Kolik z nás ještě doufá v sebe, ve vlastní fondy! Ještě jsme ve všem neztroskotali.

„V něhož doufáme, že i ještě vytrhne, když i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás.“ (v. 10–11) Jak je to důležité, aby se děti Boží za sebe vzájemně modlily, aniž by čekaly na obzvláštní popud nebo prosbu. Čím více Pán některý svůj nástroj používá, tím více za ním musí církev stát. Dost dlouho Boží nástroje využívala nebo jim lichotila. *„A tak když nám mnozí vyprosí milost, budou za nás také mnozí děkovat“* (v. 11), až Kristův život zvítězí nad mocnostmi smrti, které útočí na vyvolený Boží nástroj, aby jej zahubily. Každé takové vítězství je přípravou na den, kdy Pán bude slavit své plné vítězství ve svém příchodu a našem vytržení.

10. října

Nevydej nás v pokušení! (Mt 6,13)

Výpověď *„Bůh je věrný“* má úzký vztah k tomu *„Utíkejte před modlářstvím!“* (1 K 10,14) Modlářství spočívá v tom, že člověk hledá nějaké příčiny: vzývá slunce, měsíc, hvězdy, bojí se bouřky a válek, místo aby vnímal poslední příčinu všeho a řekl: „Můj Bože, jsem v Tvé ruce!“ *Pokušení vás nezachvátilo, než lidské.* Jsme nejen lidé, ale také osobitě nadaní lidé, a jako takoví nejsme zaprodaní ani svému já ani vnějším okolnostem. Nejsme modláři, abychom měli jiného boha hor a jiného pro údolí, kteří by spolu válčili jako mytologičtí bohové. Ve všem a všudy máme co činit jen s tím jediným pravým Pánem Bohem, nejvyšším zdrojem všech věcí, který drží pevně ve své ruce i ty nejspletitější věci a nikdo mu nemůže vyrvat z ruky otěže vlády nad světem ani

nad životem každého člověka.

Utíkejte před modlářstvím! V každé situaci pozvedněte zraky k horám, odkud přichází pomoc. Pozvedněte zraky k Tomu, který stvořil hory a nikdy vládu nad světem v žádné oblasti nedal nikomu jinému. On nás vykoupil, abychom prostě se vším všudy se vrátili do jeho ruky a od té chvíle stále, i v těch nejzamotanějších okolnostech, měli co činit pouze s ním. Když si řekneme „Můj Otec vidí i skrze ty nejspletitější okolnosti“, zůstaneme zachováni od modlářství a žádné pokušení nepřesáhne naše síly. Vše zůstává v Božích rukou. On je věrný a nedopustí, abychom byli pokoušeni víc, než odpovídá našemu duchovnímu stáří, rozhledu a možnostem. Jakmile se vynoří pokušení, je zde On, aby mu vymezil hranice. Zejména jasně je to patrné na příběhu Jobově. S každým pokušením je již připravené východisko, Pán Bůh mu určil hranice. To nás uklidňuje, jinak by nám mohlo být na každém kroku úzko a stále bychom se ptali: Co jen z toho bude? protože nevidíme absolutně žádné východisko. Ale náš Pán je vidí (pro něho není včera, dnes či zítra). Na něm spočívá oko víry, v něm odpočívá srdce Božího dítěte. Kdykoliv na nás útočí

nepřítel něčím děsivým a ochromujícím, modleme se: „Neuvoď mne v pokušení, drž pokušení ve své ruce, aby mne nevyvedlo z rovnováhy, abych neposkvrnil své nitro a nalezl jistou pomoc v příhodný čas.“ Sem patří i to, že pokušení nikdy netrvá déle, než Pán pro nás uzná za dobré.

11. října

Nevydej nás v pokušení! (Mt 6,13)

Je slavné a blažené, že při každém novém úkolu smíme říci: „Neuvoď mne v pokušení, Otče!“ Jak je to vzácné, když jdeme jen třeba na návštěvu, že se smíme zastavit přede dveřmi, abychom se pomodlili Otče náš nebo jen řekli: „Nevydej nás v pokušení! – Ty sám vezmi tuto věc do své ruky. Ujmi se lidí, s nimiž mám jednat, zachovej mne, abych se nějakou otázkou neocitl na kluzké půdě, aby na mne nebyly kladeny přemrštěné požadavky, abych nebyl ošizen, aby mne nic neoslabilo a neochromilo pro službu Tobě. Pane, kdybys jen na okamžik zapomněl, jak jsem slabý, jak velice potřebuji Tvoji ochranu, určitě jsem ztracen, zapřu Tě. Ale spoléhám na Tebe, Ty jsi věrný. Nemám žádné přednosti, žádnou duchovní zralost, ale Ty jsi věrný.“ Potřebujeme si čím dál hlouběji uvědomovat

nebezpečí, které nám hrozí zvenčí i zevnitř. Jen tak můžeme jít kupředu. Jen tak si smíme zpívat: Díky Bohu, který nám dává vítězství uprostřed záplavy nepřátel, který v nás však také ostří a prohlubuje vědomí, jak velice jsme na něm závislí. Nikdy, nikdy, vůbec nikdy Pán nedovolí nás pokoušet nad naši možnost. To jsem nikdy nemusel prožít. Je však potřebí všecko nejdříve před Pánem v klidu promyslet, a tu se může stát, že třeba ještě v posledním okamžiku se obrátíme, než abychom riskovali porážku.

Kolik Božích dětí utrpí porážku, z níž se třeba po celý další život nezotaví, temné skvrny v minulosti, které jim brání vstoupit do takového vztahu k Pánu Bohu, který jim zaručuje: máme Boha, který se ujímá ubohých, když je chce někdo utlačovat. Když už nehledáme nic sami pro sebe, nikdo nám nic nemůže vzít. Svěřuji prostě svou záležitost Pánu a On nikdy neudělá méně, než zaslibuje. Může se ovšem stát, že učiní mnohem víc, než prosíme a rozumíme – podle své dobře libé vůle.

Jak už jsme si řekli: v okamžiku, kdy vstupujeme do pokušení, Pán už vidí jeho meze a východisko. S pokušením dá i východisko tak, abychom je mohli

snést a s apoštolem Pavlem radostně vyznávat: V tom ve všem vítězíme – jak? Těsně? Nikdy! V tom všem smíme být více než vítězi! Vlastním hrdinstvím? Nikoli, vlastní slabostí, závislostí na něm, tom Silném, který zmocňuje slabé. Jeho moc se nespojuje s lidským hrdinstvím. Před ním jsou velcí a bohatí zahanbeni, ale ubohé On sám všemi těžkostmi milostivě pronese.

12. října

Vysvoboď nás od zlého.
(Mt 6,13; 1 J 5,18–20)

Než se budeme zabývat prosbou *„Vysvoboď nás od zlého“*, chceme se nejdříve ztišit při pohledu patření na to vítězství, které ten Pravý vybojoval nad tím zlostníkem. Jestliže ve všem záleží na tom, abychom znali Boha jako svého **Otce**, hotového a mocného nám pomáhat, pak je neméně důležité si uvědomit, co už vykonal, vědět, že vykoupení se již stalo. Někteří lidé se mohou roky a desítiletí modlit za odpuštění hříchů a při tom nevědí, že Beránek Boží je už nesl, že jejich vinami poskvrněnou minulost již zahladil, že Pán Bůh všecky naše hříchy na něj položil – jenže my je tam také musíme vidět:

„Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.“
Můžeme se nevím jak dlouho modlit a přece nic

neobdržíme, když nedovolíme Pánu, aby nám otevřel oči na to, co je psáno. Můžeme se dlouho modlit: *„Vysvoboď nás od zlého,“* ale při tom nestát na vítězství, které už Pán Ježíš dávno nad tím Zlým vybojoval. Nemyslí se zde zlo, ale ten Zlý, o němž se mluví v 1 J 5,19. Ani zde se nemyslí zlo, ale osobnost toho Zlého v protikladu k osobnosti Božího Syna. Je hrozné pomyšlení, že svět leží ve Zlém, je pod mocí Zlého, hoví si v jeho náručí. My pak, kteří jsme dle v. 18 narozeni z Boha, **jsme v tom Pravém** (v. 20). *„Víme, že kdo se narodil z Boha, nehřeší, Syn Boží ho chrání a Zlý se ho ani nedotkne.“* (v. 18) Jaké je to postavení, v němž se nás ten Zlý ani nedotkne? Je potřebí, abychom si především uvědomili, co už Pán Ježíš vykonal, jaké postavení zaujímá vůči nepříteli. A kdo je v něm, vstupuje do téhož postavení. *„Naše víra je to vítězství, které přemohlo svět,“* a víra není nic jiného, než zaujímat postavení v Pánu Ježíši vůči Zlému. *„Na světě soužení míti budete, ale doufejte! Já jsem přemohl svět!“*

Ano, náš Pán nepřítele přemohl. Blaze těm, kdo nikdy nezapomínají, že mají co činit s krutým vladařem, který si nárokuje vládu nad světem, který drze

vystoupil proti Pánu Ježíši a nabídl mu svět, jestliže se pokloní satanu. Pán Ježíš však uplatnil Boží nároky a blaze těm, kdo s ním vůči Zlému uplatňují nároky Boží. Jsme jako ovce mezi vlky, ale vyzdvihujeme vysoko moc vítězství nad „bohem tohoto světa“, jak satana nazývá Bible.

13. října

Vysvoboď nás od zlého. (Mt 6,13)

Touto modlitbou prosíme také o vysvobození od vlastního já. Moc Zlého sahá tak daleko, jak daleko sahá moc našeho já. Dovolili jsme Zlému, aby nás odloučil od Pána Boha. Tak jsme se dostali pod moc Zlého a on svá práva na nás uplatňuje. Vítězství nad nepřítelem můžeme dosáhnout jen vydáním vlastního života Pánu, který nás vykoupil, vysvobodil z moci Zlého. Musíme zaujmout postoj proti vlastnímu životu a postavit se na Boží stranu. Kde hájíš svůj život, své zájmy, svá práva, své nároky, svou čest, tam má přístup nepřítel. Pán Bůh zlomil nad naším životem hůl. *„Kdo chce svůj život zachovat, ten jej ztratí.“* Kdo však se ho vzdá, ten skrze JEHO hrob a zmrtvýchvstání najde ten pravý život. Tam, kde ještě objevíš něco vlastního života, věz: máš záštitu a skrýš

v krvi Beránkově. Všecko vlastní musí ve smrt, a to je proces na celý život. Vysvobozuje jen Pán Ježíš, žádná vlastní námaha.

Je tu však ještě jedno vykoupení, na které čekáme (Ř 8,23–24). Naše tělo je ještě napadnutelné nepřítelem, který vládne smrti. Smrt je odplatou za hřích. Nemáme vlastně právo na život. Svou smrtí odňal Syn člověka právo na naše tělo tomu, který s andělem Michaelem zápasil o tělo Mojžíšovo. Zachránil tak naše těla pro sebe, pro svou službu. Vykoupil naše údy, zotročené hříchem a propadlé satanu. *„Poslední nepřítel, který bude přemožen, je smrt.“* Poslední vítězství, poslední ovoce výkupného díla Kristova se zjeví teprve až naše těla půjdou tou původní, přirozenou, Bohem určenou cestou, nebudou muset projít smrtí, ale budou proměněna. A když vyhlížíme k vytržení, k příchodu Páně, nezapomínejme, že naše těla propadla smrti a že na ně nemáme právo. Kristus nás vykoupil a jsou-li tu nějaká práva, pak jsou to práva našeho Vykupitele. Očekáváme, že naše těla vyrve i tomu poslednímu nepříteli, smrti. Rozhodně však nezapomínejme: naše těla, všecko, co je naše, propadlo smrti. Do jaké míry se Pánu líbí, aby už nyní

na našich tělech zjevoval moc svého vzkříšení, to je jeho věc. Chceme kráčet krok za krokem – ne za svými ideály a nápady, ale za Beránkem, až na horu Sijón.

14. října

Tvé je království, i moc, i sláva, na věky.
(Mt 6,13)

Pravděpodobně Pán Ježíš tato slova nepřipojil, ale jsou jakýmsi AMEN prvotní církve. Nejsou totiž v některých důležitých rukopisech. Ať je rozdíl mezi Božím a lidským slovem jakkoliv obrovský, v tomto případě ustupuje do pozadí právě proto, že je to „Amen“ církve k této jedinečné modlitbě, které učil Pán Ježíš své učedníky a která platí pro všecka pokolení. Učil je modlit se *„Přijď království tvé“*. Oni věří ve vyslyšení modlitby, kterou Pán jim vložil do úst a odpovídají svým „Amen“. Pán přijímá s modlitbou, kterou mu přinášíme, i naše Amen.

Tvá je moc! Náš Pán a Spasitel čerpal veškeré síly těla, duše a ducha z Boha, a tak nám předvedl, co je skutečný život z Boha a co má být normálním životem

Božích dětí. Při svém křtu byl Pán Ježíš naplněný Duchem svatým (L 4,1), jím byl vedený na poušť a ve 14. verši čteme, že se *„v moci Ducha“* vrátil do Galileje.

Bůh nám nedal Ducha bázně, ale Ducha moci, lásky a kázně. V moci Ducha Pán Ježíš kázal, svědčil, působil, v moci Ducha se obětoval. Pro všecko, co Syn člověka žil, konal a trpěl, dostával a bral všecku sílu od Otce. Prohlásil, že *„sám od sebe nečiní ničeho“* a z epištoly k Židům víme, že se obětoval skrze Ducha věčného a vyprázdnil kalich hořkosti až do dna. *„Skrze Ducha věčného“* a přece přišel okamžik, že by se byl zhroutil, kdyby jej anděl z nebe nebyl posiloval. Boží Duch dává našemu tělu novou pružnost. A přece přišla v životě našeho Spasitele chvíle, kdy mu musel Otec poslat svého posla k tělesnému posílení v boji, jehož hloubku a závažnost snad plně pochopíme až jednou na věčnosti. Protože Pán Ježíš prošel mdlobou smrti, můžeme z jeho moci přijímat posílení v naší mdlobě. *„Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě, těm, kteří se vydávají na pouť. Když se ubírají Dolinou balzámovníků, učiní ji prameništěm, včasný déšť ji halí požehnáním. Pokračují stále s novou silou,*

objeví se před svým Bohem na Sijónu.“ (Ž 84,6–8)

15. října

Tvá je moc. (Mt 6,13)

V Bohu je nevyčerpatelný zdroj síly. Už když se podíváme do přírody, žasneme nad mohutností sil, které zde působí a jež náš Pán Bůh ovládá a drží pevně ve své ruce. Boží moc je nevyčerpatelná. Když dospějeme na konec svých sil, On obnovuje naše síly jako perutě orla, jen když se nesnažíme pokračovat ve vlastní síle. Když Pán Ježíš odcházel k Otci, loučil se slovy: *„Je mi dána* – od Otce, jehož je moc – *veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce, Syna a Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku.“* (Mt 28,18–19) Je možné, že i tam, kde jsme úplně u konce s vlastními silami, nám Pán svěří úkoly, které

přesahují náš rozhled, jen když se naučíme věřit, že dá také patřičné zmocnění ke všemu, co od nás požaduje. Sami v sobě nemáme žádné zdroje síly. Ale v našem Bohu, Otci, Synu a Duchu svatém, je nevyčerpatelná plnost moci, z níž smíme vírou čerpat. Tak můžeme přijímat Boží moc, jejíž přirozeností je, že se s ničím jiným nespojuje.

„Tvá je moc.“ Dospěl jsi na konec své síly, a to nejen tělesné, ale i duchovní? Zdají se ti lidé, s nimiž jsi denně ve styku, nesnesitelní? Valí se na tě denně nová břemena? Věz, to je škola, v níž se máš učit modlitbě: *„Tvá je moc!“* Jinak by se z tebe snadno mohl stát člověk, který by s pohrdáním pohlížel na druhé a příkře soudil ty, kdo se zhroutili. Jen Pán Bůh sám ví, čím kdo prochází. Abychom se naučili čerpat z Božích zdrojů moci, musíme nakonec všichni ztroskotat, dospět na konec svých sil a možností, neschopní dál milovat, nést a vytrvat.

„Tvá je moc.“ I zde platí: Cvičení dělá mistra. To však neznamená nějaké hromadění moci. Pavel znal dobře svého Pána, a proto věděl, že žádné nakupené zásoby moci nemohou stačit pro službu v Božím království, ale že musí den za dnem čerpat z Boží

plnosti moc, moudrost, lásku a nosnost. Jen to, co pochází přímo shůry, nepodléhá zkáze, nepáchne sebeuspokojením, ale spojuje člověka čím dál více se svrchním světem, aby se tak čím dál více mohla zjevovat Boží moc. To je svatá Boží výchova.

16. října

Tvé je království. (Mt 6,13)

Tato slova vyjadřují obsah celé modlitby a kladou otěže do ruky Boha Otce, od něhož pocházejí všecky věci a k němuž všecko směřuje. Když se modlíme *„Otče náš“*, odříkáme se vlády. Vyznáváme, že už si nechceme vládnout sami, nechceme se pohoršovat, když nás druzí nerespektují. Pán Ježíš za všech okolností hledal toliko vůli Otcovu a byl tak schopný podrobit se nejhanebnější popravě. To bylo také odstoupení. Jaký pokoj spočívá v tom, když už nemusíme vládnout, a to ne snad proto, že by nám otěže vyklouzly z ruky únavou. Nepouštíme je na zem, ale vkládáme je do ruky Otcovy. To přináší pokoj do zaměstnání a do srdce, i celé tělo okřeje. Místo abychom se mučili prací, která není pro nás, odstoupíme. V tom okruhu a v té práci, kde stojíme,

chceme už nadále vykonávat pouze Boží vůli.

Vyznání *„Tvé je království“* souvisí úzce s prosbou *„Vysvoboď nás od Zlého!“* Řekli jsme si, že ten Zlý je protikladem toho Pravého a že s vítězstvím Pána Ježíše je spojená porážka Zlého. Do jaké míry při nás ztrácí půdu ten Zlý, do té míry v našem životě zakořeňuje Boží království – nejdříve v srdcích věřících, posléze mezi všemi národy. Podle Zj 12,9 byl *„veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, svržen na zem a s ním i jeho andělé.“* Pak zní nebem vítězný chvalozpěv: *„Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha a vláda jeho Mesiáše. Neboť byl svržen žalobník našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti.“* (Zj 12,10–11)

Boží království přichází tam, kde je nepřítel přemožený. Nemůžeme se upřímně modlit *„Přijď království tvé“*, pokud má v nás satan ještě nějaké místo. Jedině skrze Beránkovu krev, slovo svědectví a nemilování vlastního života je satan přemáhaný. Děje

se to ukřižováním s Kristem a smířením skrze krev Pána Ježíše, jež je v našem životě realitou.

Beránek nás vykoupil svou prolitou krví od budoucího hněvu, od soudu. Tuto krev nyní smíme pít a čím více se v nás projevuje Beránkova povaha a mizí lví, tím plněji a podstatněji se stáváme občany nebeského království, tím více se v nás Boží kralování projevuje. Pak můžeme říci *„Přijď království tvé“* do našeho malého světa, do naší rodiny, do našeho zaměstnání, do našeho konání a spočívání.

Tvé je království. Boží Beránku, Tvá vláda přišla a prosazuješ ji čím dál hlouběji a plněji!

17. října

Tvé je království. (Mt 6,13)

Satanův pád a příchod Božího království se odehrává v různých fázích. Všimněme si hrubých rysů těchto fází.

Pán Ježíš řekl svým učedníkům, že viděl *satana jako blesk padat z nebe* (L 10,18). Bylo to první velké vítězství, kterého učedníci dobyli nad mocí temnosti. Rozumím-li dobře, není zde míněné svržení satanovo, ale spíš, že se satan vrhá z nebe, když vidí, jak jeho říše na zemi utrpěla porážku. Vrhá se na pomoc svým démonům.

V posledních dnech svého pobytu v těle na této zemi hovoří Pán Ježíš o tom, že bude vládce tohoto světa vyvržen ven (Jan 12,31) a že až bude On sám vyvýšen ze země, přitáhne všecky k sobě (v. 32). Když chtěl Petr svého Pána a Mistra zadržet od cesty

utrpení, byl nástrojem satanovým. Je a zůstane pravdou, že to byla moc temnosti, která se podílela na ukřižování Pána Ježíše. Stejně pravdou je však, že by satan býval velmi rád Pána Ježíše od utrpení a smrti zadržel, protože tušil, že to bude jeho porážka, jestliže Pán Ježíš svůj život obětuje. Proto vnukl Petrovi taková slova. U Jana 12,31 mluví Pán Ježíš o soudu nad tímto světem, o tom, že satan bude vyvržen ven a že všichni, které satan chtěl od cesty utrpení zdržet, budou vtaženi do obecenství utrpení a kříže s ním.

„Až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všecky k sobě, budu mít moc, abych ve svých vykoupených přemáhal bolestínství, strach z utrpení a ze smrti. Potáhnu je k sobě na kříž.“ Tam, kde dítě Boží hlouběji a plněji proniká do smrti Pána Ježíše, následuje hlubší pád satanův a umenšuje se jeho moc. Kde jde dítě Boží cestou Beránka, cestou oběti, ztrácí kníže tohoto světa další půdu. Pokaždé, když některé dítě Boží vydává svůj život v oběť, místo aby se točilo kolem sebe, útočí na říši temnosti. Svět a satan navádějí: „Nenech si to líbit! Pomsti se!“ Evangelium říká: „Mlč!“ To je cesta, po níž vešel Beránek ve svou slávu.

Táhne nás za sebou. Když mlčíš, podporuješ

postup Božího království. V obecenství s obětovaným Beránkem máme moc jej následovat. Tak je říši temnosti zasazována jedna rána za druhou a satan ztrácí čím dál více vliv a moc ve své říši.

18. října

Tvé je království, i moc, i sláva. (Mt 6,13)

Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. (Ko 2,14–15)

Z listu do Kolosis víme, že Pán Ježíš svou smrtí na kříži nejen roztrhal zápis, svědčící proti nám, ale že také křížem odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. Ani tím však neztratil satan všecku moc.

Z první kapitoly listu do Efezu víme, že Pán Ježíš po svém zmrtvýchvstání byl uveden na trůn po Otcově pravici vysoko nad všecky mocnosti, panstva, vladařství a dle Ef 2,6 i my jsme tam spolu s ním

posazeni, a to **již nyní**. Jestliže jsme s ním zemřeli, s ním byli vzkříšeni, pak už nyní v něm (nikoli vedle něho) sedíme nad všemi mocnostmi, jsme v duchu, v srdci vyvýšeni nad mocí temnosti s Pánem Ježíšem Kristem k slávě Otce.

Jistě, zatím jsou tyto mocnosti i pro církev stále ještě v ponebeských oblastech. To vysvítá z Ef 6,12, kde čteme: *„Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla.“* Je tu v řečtině užito téhož slova jako v Ef 1,20 a 2,6 *„v nebesích“*. Pán Ježíš je ovšem nad všecky tyto mocnosti vysoko vyvýšený, jsou pod jeho nohama. Záleží tedy velmi na tom, abychom my, kteří jsme byli znovuzrozením přesazeni do nebes, stáli nad těmito mocnostmi a v Kristu Ježíši měli na nebesích hada pod nohama.

O posledním pádu satana mluví Zj 12. Boj zde popsaný, boj mezi andělem lidu Staré smlouvy Michaelem a mezi drakem a jeho anděly, končí tím, že pro ně po vytržení církve již nebylo místa v nebi (v. 8). Tak na zemi nastává temné období vlády antikrista, poslední strašné pronásledování, až je konečně po třech

a půl letech hrůzovlády satan svržen do podsvětí, nejdříve na 1 000 let, až nakonec je **navždy** svázán v propasti. *„Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš, a bude kralovat na věky věků.“* Čtyřiadvacet starců, sedících na svých trůnech před Pánem Bohem, padlo na kolena, klaněli se mu a volali: *„Dobrořečíme tobě, Pane Bože všemohoucí, který jsi a kterýs byl, že ses chopil veliké moci, která ti náleží, a ujal ses vlády.“* (Zj 11,15–17)

19. října

Tvá je sláva. (Mt 6,13)

Bůh oděl celé stvoření slávou. Když je předvedl člověku jako nevěstu ženichovi, zářilo Boží slávou. I člověka přioděl Bůh slávou, stvořil jej do svého obrazu a vyzbrojil opravdovou slávou jako vladaře nad vším stvořeným. Pak přišel had, ten starý lhář, a v zakázaném ovoci nalhal člověku zvláštní slávu, zvláštní přitažlivost a kouzlo. To se mu však zdařilo, až když už v lidském srdci pád začal tím, že vůbec hadu naslouchal a do té míry se vzdálil od Pána Boha, že hledal své uspokojení někde jinde, než v Pánem Bohem daných liniích. Tak se zaprodal stvoření a už je nemohl ovládat.

Navzdory hlubokému pádu lidstva nezmizela ze stvoření veškerá Boží sláva. Pán Ježíš říká o polních liliích, že *ani Šalomoun ve vší své nádheře nebyl tak*

oděn, jako jedna z nich (Mt 6,29). V růžích a liliích, v polním kvítí a ve zpěvu ptactva je stále něco z bývalé slávy, ale pojí se s rozkladem. Krása a přitažlivost všeho stvořeného pomíjí. Co asi cítí děti králů, knížat a císařů, pokud mají skutečně urozenou duši, když za vší zdánlivou velikostí odhalí červotoče, pach rozkladu, zdání slávy, zánik! I druhému Adamovi chtěl satan něco předstírat a jako kníže tohoto světa mu předvedl všecku slávu světa. Ale Syn Boží a Marie se žádným předstíráním nedal oslnit, nenechal si od Knížete světa nic darovat. Byl Synem slávy a s odporem patřil na všecko, co by mu mohl dát satan nebo jiné stvoření.

Jako Syn slávy měl slávu, takže Jan mohl ještě v pozdním věku o něm říci: *„Viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného Syna od Otce, plného milosti a pravdy.“* Plný pravdy – tu nebylo nic pomíjivého, žádný klam a lež, nic, co podléhá zkáze.

20. října

Tvá je sláva. (Mt 6,13)

S vým utrpením prolomil Pán Ježíš nové dráhy pro slávu, takže v 1 Pt 4,14 čteme, že na nás spočívá Duch slávy, kdykoliv trpíme pro jméno Kristovo. To je jiná sláva, než touha po požitku. Sláva utrpení. Je to sláva Boží, jako každá pravá sláva. Čím jsme blíže Pánu Bohu, tím více poznáváme, jak pomíjivé je všecko stvořené. Tak mizí strach z utrpení a požitek ztrácí přitažlivost, stvoření svou svůdnost, už nás neoslňuje přetvářka a nehledáme velikost, slávu a vysokost na zakázaných cestách.

„Tvá je sláva.“ Pak neriskujeme zklamání, jak je zažijí dospívající královské děti, když nahlédnou do prázdnoty pozemské velikosti. Zde je bezedná hlubina, pokoj, mír domova pro našeho lidského po nehynoucí slávě a věčnosti prahnoucího ducha, stvořeného do

Božího obrazu. Proto jej nemůže uspokojit ba ani lákat nic, co je poddáno zkáze a pomíjivosti.

„Tvá je sláva.“ Aby tato sláva měla v našem životě prostor, musí Pán Bůh často po léta a desítiletí odstraňovat kopce a pahorky, snižovat naše vysokosti, držet nám na jedné straně hlavu hodně nízko, na druhé nás zase tahat ze všelijakých jam a děr trudnomyslnosti, do kterých jsme si zalezli se svým světobolem a litováním sebe. Všecka pokořování, kterých se nám dostává, jsou průkopnické práce Ducha svatého. Mají vytvořit prostor pro zjevení Boží slávy. Satan nás okouzlil domnělou slávou. Každý si namlouvá, že má něco navíc před druhými, takže Pán Bůh nás musí nejdříve odhalit, svléci, ukázat nám naši nahotu, aby nás pak mohl přiodít skutečnou slávou – životem s Kristem skrytým v Bohu, do slávy, která se na nás má zjevit, až se zjeví Pán Ježíš v slávě.

Pak budeme s ním zjeveni v slávě, v slávě Boží, v Božím triumfu nad satanem, v triumfu pravdy nad zdáním, podstatného nad lží. Zda do té doby uplynou ještě roky nebo desítiletí, to nevíme – tisíc roků je před slávou Boží jako jediný den. Ale čím více nás unavuje vlastní sláva, tím méně jsme dětmi času otrávenými

životem, naříkajícími nad tím, co včerejšek odnesl, obávajícími se toho, co přinese zítřek. Zjevuje se na nás Duch Boží, Duch slávy, a tu už nepočítáme s tím, co s sebou přinese čas, ale ve všem vidíme vychovávající ruku Boží, která nás den za dnem víc a víc osvobozuje od viditelného, od lidí, od pozemských vyhlídek a činí z nás děti věčnosti, staví nás na půdu věčnosti.

„Tvá je sláva,“ a všecko, k čemu se Ty neznáš, je jen zdánlivá sláva a nese v sobě zárodek smrti.

21. října

Tvé je království, i moc, i sláva, na věky. Amen. (Mt 6,13)

Satan řekl: „Říše světa patří mně!“ Ale náš Pán mu svým vítězstvím odpověděl: „Nikoli, jsou mé!“ Ještě to není zjevné, že by mu bylo všecko poddané. Očekáváme, až budou viditelně všichni jeho nepřátelé poddáni pod jeho nohy. Satan je přemožený a *„Bůh pokoje brzo srazí satana pod vaše nohy“* (Ř 16,20). Satan je pod nohama Pána Ježíše a brzy přijde chvíle, kdy bude i pod nohama církve, až Bůh pokoje ukončí všecky boje. *„Zvítězili nad ním skrze krev Beránka.“* Dali se Duchem svatým vést od stupně ke stupni, od vítězství k vítězství – do celého dědictví, které nám zanechal náš Pán, když umíral na kříži. Hlava zvítězila, teď mohou vítězit i údy. I když odchází generace za generací, ubíhají roky a desítiletí

a boj je čím dál krutější, než jeho údy uvidí zjevení jeho plného vítězství, moci a slávy, nemalomyslní, ale denně znova zpívají: *„Tvé je království, i moc, i sláva. Amen.“* Je jim jasné, že vítězství Pána Ježíše má nekonečně hlubší význam, než kdy tušili. S každým tavičským tyglíkem, s každým soužením vkládá Pán do jejich srdcí více moci věčného života.

Jsme děti věčnosti a těm není dlouhá chvíle, jak bývá dětem časnosti. Tělesné smrti budou s příchodem Páně vytrženi jen ti, kteří zde na zemi žili „vytrženým“ životem, byli vysvobozeni z hlodajících zubů času, protože mají v sobě život věčnosti. Těm se boj nikdy nezdá příliš palčivý. Nyní se koří tam, kde dříve byli sváděni k netrpělivosti, a znova a znova si prozpěvují: *„Tvé je království!“* Satan jim neimponuje. A když se někdy zdá, že ztrácejí půdu pod nohama – nedají se zastrašit, ale zpívají píseň Beránkovu. Ať jsme jakkoliv slabí, ať pozbudeme vše, co máme, ať třeba v Boží službě musíme vyklidit pozice kdysi vybojované, ať nevidíme žádné východisko: *„Tvé je království, i moc, i sláva, na věky.“*

Tak jdeme od vítězství k vítězství. A tam, kde si satan myslí, že může slavit svá vítězství a že nám

připravil (zdánlivé) porážky, patříme na Pána Ježíše, protože jsme stále hlouběji uvádění do skrytého života s ním. Tam jsou moci k vítězství. Nejsme z tohoto světa, jsme zrozeni shůry a spočíváme v ranách Kristových. On zvítězil a my vítězíme skrze krev Beránkovu. Haleluja!

Tvé je království, i moc, i sláva, na věky. Amen.

Velebení

Matouš 11,20–30

22. října

Tehdy počal kárat města, ve kterých se stalo nejvíc Jeho mocných skutků, že nečinila pokání. (Mt 11,20)

V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.“ (Mt 11,25)

Tyto verše nám dávají nahlédnout do potíží služby, kterou náš Pán a Spasitel konal podle Otcovy vůle během svého pozemského života. Namáhal se do krajnosti v Chorazin, Betsaidě a Kafarnaum. Dalo by se říci, že se v nich úplně vyčerpal. Snažil se ze všech stran je oslovit – ale nic se zde nezměnilo. Čím více nasadíme, tím mučivější je pocit neúspěchu. Všecko

marné! Už neměl, co by více nabídl. Stojíme zde před jednou z nejzávažnějších chvil v životě Pána Ježíše. Temnota, těžké, neproniknutelné hádanky tíží jeho ducha a skličují mysl.

Pole, na němž se namáhal, nepřineslo ovoce, jen samé trní a bodláčí. Dotklo se jej prokletí, vyslovené nad zemí při pádu člověka. *„Vydá ti jenom trní a hloží.“* (1 M 3,18) Měl-li náš Pán přivést zpět k Bohu to, co se mu hříchem odcizilo, musel zakusit jako nikdo jiný to prokletí vyslovené nad zemí. Jinak by nemohl zlomit naše prokletí. Postavil se pod trampoty s polem, prokletým kvůli hříchu člověka. Během svého pozemského života udělal ty nejbolestnější zkušenosti, když mu nikdo, ani vlastní matka nerozuměla, a vlastní učedníci mu chtěli zabránit jít cestou, kterou mu určil Otec a která jediná vedla k naší spáse. Tam, kde vykonal své největší a nejslavnější činy, sklidil jen nevděk a zatvrzelost. Tu si vzpomněl na soud, který kdysi postihl Sodomu a Gomoru. Zodpovědnost, kterou na sebe galilejská města naložila, když slyšela svědectví Syna člověka a Syna Božího, stála v celé své tíži před jeho zrakem. To jsou ostny, které pronikají hluboko do těla, utrpení ducha, kdy nás ovane dech

smrti. Pole je tento svět, a lidé, města a vesnice, kde Pán pracoval, přinášely očividně jen hloží a trní.

Jak se dostal Pán Ježíš přes úskalí těchto temných chvil, kdy mu peklo hučelo do uší: „Nadarmo! Zbytečně! Nenamáhej se dál s láskou o lidi. Vidíš, že o to nestojí. Obejdou se bez tebe. Nedostaneš je z hluboko vyjetých životních kolejí. Se všemi svými divy nic nového u nich nevypůsobíš!“ Když všecko spolupracuje k tomu, aby Mistra znechutilo či pohoršilo, když stojí před zkušeností, na niž zjevně nebyl připraven, utíká se ke svému Otci, sklání se před ním, velebí jej, protože ví, že ve všem, i v těch nejbolestnějších zkušenostech má co činit s Otcem. Velebí Otce, vzdává Pánu Bohu čest a ztišuje své srdce ve věčném Božím předuložení.

23. října

V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.“ Ano, Otče. Tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce a nikdo nezná Syna, než Otec, ani Otce nezná nikdo, než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. (Mt 11,25–27)

Města nesou obrovskou zodpovědnost a Pán Ježíš ji vyslovuje. Zároveň však vylévá své srdce před Bohem, když mu říká: „Otče, tak se Ti zalíbilo. Ty jsi tyto věci skryl před učenými a moudrými, abys maličkým zjevil svoji spásu.“ To je jediná cesta, na níž můžeme uniknout hloží a trní, které nám plodí hříchem prokleté pole. To je cesta, na níž

můžeme uniknout skličujícím, pokořujícím zkušenostem lidského bytí. Spočívá v tom, že v bolestných zkušenostech nehledáme dílo satana, lidí, důsledek pádu, ale všude vidíme vševládné Boží uložení. „Ty jsi jim to skryl, a tak to nemohou vidět," říká Pán Ježíš Otci. A vůle Otcova není něco, s čím by se Pán Ježíš smiřoval jen stěží a po dlouhém zápase. Nikoli! On velebí Otce, že jedná tak, jak jedná. Spočívá v Otcově vůli. To, co se líbí Otci, to se líbí i jemu. Vždyť Otec mu všecko dal a nikdo nezná Otce, jedině Syn a ten, komu by Syn chtěl zjevit. Syn nechce nic jiného, než co chce Otec. Vždy znovu se orientuje na Otce. Tak to, co by na té či oné věci jej mohlo pohoršit, vede Syna jen tím hlouběji do srdce Otcova. To je cesta, na níž se prokletí obrací v požehnání, kde trní a hloží lidského života se stává plodným pro Boha.

Tak nás pohoršení, určená – lidsky řečeno – k tomu, aby nás vyvedla z míry, uvádějí hlouběji do srdce Otcova. Protože Pán Ježíš to všecko prodělal a musel se utíkat do Božího srdce, aby jej pozemská služba nepohoršovala, může zvát k sobě všecky obtížené, pod břemenem života se hroutící, aby u něho, který je schopný proměnit prokletí v požehnání, mohli

ztišit svá srdce.

Tak „náš neúspěch zaručuje Boží úspěch“ (D. Martin Kähler).

24. října

Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi
tyto věci skryl před moudrými
a rozumnými a zjevil jsi je maličkým.
(Mt 11,25)

Když nám Pán pootevře kousek nebe, když dovolí, aby temnými mraky životních zkušeností padly paprsky potěšení, pak je to Duch Boží, který nás tak zachovává od pohoršení a dává nám i přes lidská zavinění výhled ke zdroji – řídí náš pohled k Otci. *„Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.“* To udělal Otec! Zde se vzájemně prolíná lidská vina a Boží předurčení. Vše, co Otec určil, se musí naplnit. Ať se děje, co se děje, opakujeme druhou prosbu modlitby Páně, posvěcujeme jeho jméno, místo abychom potahovali k zodpovědnosti lidi, kteří nás nepřijímají. Všecko má dvě stránky. Musíme se vyvarovat toho, abychom ve vlastním

duchu chtěli strhávat oheň z nebe. Od první po poslední stránku Bible jdou tyto dvě linie vedle sebe: vševládný Bůh a zodpovědnost lidí, kteří Pána nepřijímají. Jak je to možné, poznáme jasně teprve, až nebudeme vězni úzkých mezí lidské logiky.

Tím, že Pán Ježíš velebí svého Otce a posvěcuje jeho jméno i uprostřed nejtemnějšího vedení, uvědomuje si vlastní slávu a nevidí v trpkých zkušenostech, kterými procházel v Chorazin a Betsaidě, nějakou porážku. Chorazin a Betsaida nejsou nedobytná města, nad nimiž by se musel pohoršovat, ale sjednocen s Otcem smí říci: *„Všechno je mi dáno od mého Otce a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to chtěl Syn zjevit.“* Copak v Chorazin nechtěl Syn Otce zjevit? I zde narážíme na hlubiny Božího myšlení, na něž je naše ubohá logika krátká. Tu platí: ztišit se, velebit a nepohoršovat se. Vládne Pán Bůh a dobře všecko řídí. On nevyvolil mnoho mocných, ani mnoho urozených. *„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny,“* říká Pán Ježíš. „Když ta velká města o mně nic nechtějí vědět, obracím se k maličkým. Jen pojďte ke mně. Smíte na

mne uvalit svá břemena – jsem pocvičen v nošení mnohem těžších.“ Bůh uvalil na svého Syna viny celého lidstva. Všecko, co musíme vléci na své pouti domů, je ničím ve srovnání s obrovským břemenem, pro jehož nesení Otec na celém světě nikoho nenalezl.

Milá duše, jaké těžké břemeno tě dnes tíží? Pán Ježíš šel se svým břemenem k Otci a dostalo se mu nové svěžesti. Udělej to jako On! On šel se svým břemenem do svatyně a byl tak zachován od toho, aby se v Otci zmýlil. Janovi kdysi vzkázal: *„Blahoslavený, kdo se na mne nehorší.“* Sám musel projít pokušením, že se v Otcově vedení nevyzná.

25. října

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce. A naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží. (Mt 11,28–30)

„Komu by to Syn chtěl zjevit.“ Pojďte ke mně všichni unavení, odložte u mne svá břemena. Já jsem ta svá právě složil u Otce. Pán Ježíš posvěcoval Otcovo jméno a čím více jej velebil, tím lépe mohl sloužit utrápeným a obtíženým. Učme se u Mistra velebit, pak budeme moci své bližní odkázat na Toho, u kterého jsme sami našli odpočinutí, místo abychom se nad nimi pohoršovali. On volá všecky, kteří těžce pracují a lopotí

se, kteří se obtížně vlečou životem. Nežijeme ve světě proto, abychom otročili. Smíme nést jeho jho, smíme se v něm skrýt přede vším, co by na nás chtěli naložit lidé. Učíme se skládat u jeho nohou břemena, která nám On nepřisoudil, abychom tak byli volní pro nesení břemen těch, k nimž nás Pán posílá, abychom jim podle jeho vůle pomáhali. *„Pojďte ke mně,“* říká Pán Ježíš, ne „Jděte pryč, mám toho sám dost k nesení.“ Nesmíme se nikdy ničím nechat obtížit natolik, abychom pozbyli schopnost těšit druhé obtížené. Občas nám Pán právě v těžkých dobách posílá obtížené a unavené, aby nám pomohl z naší bídy. A to je ta nejslavnější pomoc, jaké se nám může dostat. Když odkládáme vlastní břemeno, abychom pomohli obtíženým, napodobujeme svého Pána a Mistra, který i v té nejhroznější noci měl srdce pro bolest matky, jejímž srdcem právě pronikal meč a který s láskou pamatoval na učedníka, blízkého jeho srdci. „Dám vám odpočinutí.“ Naleznete odpočinutí svým duším. Půjdete do penze. Vaše srdce bude nejen osvobozeno od současného břemena, ale vyzvednu vás mnohem výše, na své srdce, kde už vás nebudou mořit žádné starosti.

Pán Ježíš vybízí ty, kdo jej chtějí následovat, aby na

sebe vzali svůj kříž, aby se sklonili pod jeho jho, zapřeli sami sebe, nestarali se už, zda něco blaží nebo bolí, ale jen jedno měli na paměti: nést ovoce pro Pána. Takoví se dají vysvobodit z každého strachu, od strachu z lámání vlastního života, ze všeho otrockého strachu před Bohem. Zapírají sebe. Zapření znamená říci o někom, že ho neznám. Tak máme zapřít sebe, přerušit veškeré spojení se svým já a pěstovat obecenství s Pánem.

26. října

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)

„*Pojďte ke mně,*“ říká Pán Ježíš. Ať jste čímkoliv obtížení v důsledku pádu, pojďte ke mně! On proměňuje prokletí v požehnání, On rozdrtil hadovi hlavu. Vy obtížení, utrápení, chci vás uvést do pokoje. Na mém srdci budete zakoušet pokoj i uprostřed každodenních pohoršení, starostí a rozčilování. Hloží a trní, které proměnilo naši zahradu v úhor, nás povede nakonec hlouběji do pokoje věčnosti, do poznávání lásky Otce a Syna, jak bychom to nijak jinak nemohli poznat. I to jsou Boží tajemství. Tuším, že to bude jednou příčinou nejstrašnějšího zuření nepřítele, ve kterém se bude stravovat, když pozná, že svedením člověka k pádu dal podnět ke zjevení Boží slávy. Když

přijdeme k Pánu, táhne nás vzhůru k sobě a hlouběji do poznání sebe. On je Ten, který napravuje všecky věci. Jiná cesta k Pánu Bohu nevede. Místo abychom reptali, kolik nás to stojí potu, pojďme při každé bolestné zkušenosti Pánu Bohu děkovat, že nás pozvedá z našeho pádu, že nám dal Spasitele, na jehož srdci smíme odpočívat, kde ty nejbolestivější zkušenosti zrají v nejsladší plody poznání milosti, která přináší spásu a všecko napravuje.

„Pojďte ke mně.“ Také jsem to prodělal, také jsem ne vždy a hned všemu rozuměl. Kdo má dobýt hradby Chorazin a Betsaidy, když se nechtějí vzdát? „Tak se Ti, Otče, zalíbilo. Zjevuješ to maličkým.“ Jen se staňme maličkými, prostými, tichými! Pak se nám začnou otevírat nevídané nové hlubiny Otcova srdce a ve světle Božího slova se nám vyřeší už zde nejedna hádanka, která nás mučila a stravovala. „Pojďte ke mně všichni upachtění a unavení, všichni obtížení. Občerstvím vás a dám vám odpočinutí.“ Sami své srdce neztišíme, ani ten kolotoč myšlenek, fantazie a nálad. Pojďme proto k němu!

27. října

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce, a naleznete odpočinutí svým duším.
(Mt 11,29)

„*Vezměte na sebe mé jho.*“ Dejte se spoutat se mnou. Ve jhu je vždy místo pro dva, ty a tvůj Spasitel, bratr a jeho Spasitel ve společném jhu. Pán se staví pod naše břímě a my je smíme na něj uvalit. On je nese a my si smíme vydechnout, když naslouchámе slovům jeho potěšování. „*Mast rozlitá je jméno jeho,*“ z něho k nám proudí nebeské ovzduší, odvaha a radost, On obnovuje naše životní síly. Jak Pána omezujeme, když si myslíme, že od něho můžeme očekávat pomoc jen v duchovní oblasti, jako by naše tělo mu bylo lhostejné! Jen začněme znova opravdu posvěcovat Jeho jméno. Pojďme k němu všelijak obtížení a On nás

občerství, a to tak, že uvede naše myšlení na správnou míru, takže i naše tělo ozdraví. Přemožitel hada rozdrtil hadovu hlavu a provede nás vším do svrchních příbytků Otcova domu a srdce, kde se těm, kteří se zde sklonili pod jeho jho, vyřeší všechny otázky. Jhu trní a hloží lze uniknout pouze tak, že se postavíme pod jho Kristovo. *„Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou vlastní obrátili jsme se“* – to je také jho.

U něho nalezneme odpočinutí, vyřešení všech otázek svého vnitřního i vnějšího života. Všecko obtížné, neřešitelné se vyřeší, jakmile se ztišíme před Pánem Bohem. I když nám Pán všecko hned nevysvětlí, naše srdce se uklidní a později poznáme, proč to a ono muselo být tak a ne jinak. Nejdříve je však potřebí se ztišit. Vždyť On nedělá chyby a všecko trní a hloží nás má jen hlouběji uvést do srdce Toho, který nás vyzvedá z našeho pádu.

Lásko, ježs mne ke jhu svému s duší, tělem
připjala,
lásko, jež jsi srdci mému všecky vzdory
odňala,

Tobě já se oddávám a Tvým věčně zůstávám.

28. října

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce, a naleznete odpočinutí svým duším.
(Mt 11,29)

„Dám vás do penze, na odpočinek," říká Pán. Ne snad tak, že nám všecko do nejmenších podrobností vysvětlí – toho se nám dostane až jednou ve věčnosti – ale tak, že odstraní pohoršení. Už nás nic nepohoršuje a nakonec se ukáže, že Pán Bůh měl pravdu. Když spočineme ve víře, pak nastane utišení a vidíme, jak velice potřebné pro nás bylo to zprvu tak nepochopitelné jho, jak nás úžeji spoutalo s Pánem. To je to pozoruhodné na Kristovu jhu. Má své ostny, ale necítíš je, pokud pronikáš hlouběji dovnitř. Odstupovat od Pána Ježíše, vykrucovat se z jeho jha, je hřích, je popření slávy Toho, který nás vykoupil z prokletí

svévolných cest. Je jasné, že cesta vede hlouběji do jha, nikoli ven z něho. Nakonec už ani ven nechceme, ale děkujeme Pánu, že jsou zde ostny, které nám ukazují, že bychom se zase dostali na půdu tělesnosti, kdybychom dali prostor nářkům a mrzutosti. Jak se Pán Ježíš postavil pod jho Otcovo, tak to chceme v jeho síle učinit i my, mocí jeho milosti.

„Blíž k Tobě, Bože můj!“ U Tebe se promění úhor znova v zahradu. Pak tam rostou nové květy, vyrůstá nová sláva v následování Beránka pod jeho jhem. To jho má uklidňující účinek, je lehké a jemné. Každé jiné jho tlačí. Pozvolna nám dochází, jak podivuhodně jsou všecky věci v našem životě uspořádané, jak úzce souvisejí s naší výchovou a vzděláváním charakteru, jak Pán Bůh ve velkém i malém se dostává na kořen našich nejskrytějších pohnutek a sklonů, které dosud nebyly přemoženy. Pak musí přátelé i nepřátelé napomáhat k dobrému, k dozrání oveček, které si už na nikoho nenaříkají, jimž je jasné, že nic není náhoda, žádná bolest, kterou nám způsobí přítel nebo nepřítel, žádný nezdar v práci. Všecko nese úroky pro slávu. Blíž k Tobě, Bože můj, blíže do světla, očištěni utrpením. Tím, čím jiní zahořknou, jsme naopak

ochráněni a napravováni.

29. října

Mé jho netlačí a břemeno netíží.
(Mt 11,30)

Pod tímto jhem nalézáme odpočinutí pro svou duši, pro neklidného ducha, roztěkanou fantazii, odpočinutí od nás samých. Kdo nás může znepokojit, když jsme nalezli odpočinutí na srdci Pána Ježíše? Tak nás pád vede blíže k Bohu a otevírá nám netušené hlubiny slávy. Pán Bůh nás neuvádí zpět do rajské nevinnosti, ale vede nás do tichosti, lásky a pokory Kristovy, otevírá nám hlubiny poznání Pána Boha. Duch Boží zpytuje všecky věci a otevírá hlubokosti Boží i hlubinu našeho pádu. Když nám nikdo nerozumí, když hradby nechtějí padnout, když nás všecko svírá – blíž k Tobě, Bože můj!

„Vezměte na sebe mé jho.“ Jho a kříž jsou vzájemně se doplňující obrazy. Je třeba dát si překřížit

své vlastní cesty a pak kráčet dál v jednom jhu s Ukřižovaným. Přijmeme-li toto jho, nalézáme odpočinutí. Ve všech těžkostech, jimiž procházíme, jsou skryté lekce, není v tom nic zbytečného, náhodného, nic, co by nám Pán býval mohl ušetřit. Proto *„učte se ode mne!“* Kdyby nám Pán to a ono ušetřil, naše lekce z náboženství by zůstaly nedokončené. Se mnou, kvůli mně, skrze mne se podrobte všemu, co máte snášet. Nikdo vám nenaloží nic, co bych já nepodepsal, co by nepatřilo do vaší výchovy. Zaujměme své místo na srdci Pána Ježíše, pod jhem svého Spasitele. Pak i my budeme naplněni Duchem velebení, radostného ztišení, Duchem nové lásky. *„Ti, kdo očekávají na Hospodina, nabývají nové síly,“* i síly k nesení, aby mohli jít mezi lidi, sloužit jim, milovat je a neumdlévat.

Ke svátku reformace

2. Timoteovi 3,15; Římanům 3,28

30. října

Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Ježíše Krista. (2 Tm 3,15)

Buďme věrní, každý v tom, co obdržel. Jak úpěla církev ve středověké temnotě a jak mnozí katolíci dodnes pod vladařstvím svých kněží nesmějí ani vlastníma očima číst Písmo, tak dosud v mnoha oblastech a odvětvích evangelického křesťanstva panuje katolická zásada: „Věř tomu, čemu věří většina.“ Každá větev v protestantismu má své zásadní nauky, své vlastní pojetí Bible a jednotlivec se cítí vázán a je k tomu i veden, aby zůstal v tom pojetí, v němž byl vychován. Ale zásadou reformace je, že vyzvedla zásadu, aby z nás byli lidé, kteří stojí v osobním vztahu ke Kristu a čtou Bibli osvíceni jeho Duchem. Reformace znamená, že se dostaneme do

takového vztahu ke Kristu, kdy se rádi dáme poučit i tím nejmenším bratrem, avšak přece máme právo a používáme je, aby nám Pán sám otevíral Písmo, jak to činil učedníkům na cestě do Emaus ještě před Letnicemi.

Ten Zmrtvýchvstalý, který nám nad to poslal Ducha Letnic, ještě dnes otevírá jednomu každému Písmo. Máme ucpané vnitřní potrubí a je to hluboký nedostatek v našem znovuzrození, jestliže nám Písmo nic neříká, pokud je čteme bez lidských komentářů. To pak vůbec nejsi evangelík, ale katolík. Všechny nástroje nás mají vést do osobního vztahu ke Kristu, aby On sám nám mohl cestou vykládat Písma, abychom i v rozhovoru na cestě s jinými měli oči a srdce upřené vzhůru. To je známka zdraví, že se můžeme učit ode všech, s nimiž přicházíme do styku a víme, co máme přijmout a co z toho, co slyšíme a vidíme, máme odmítnout.

Jsme-li v každém svém hnutí, ve čtení a v uplatňování svatých Písem evangeličtí křesťané, skuteční protestanti, kterým Pán mohl otevřít zrak a kteří nedají Pánu pokoje, dokud jim tento svět nepřestane být přitažlivým, pak jsme plodnými

křesťany a nehřešíme tím, že bychom Pánu kladli meze, jako kdysi Izraelité: „Vodu nám sice dal, ale bude moci dát i pokrm na poušti?“ On je mocen uskutečnit všecko, co je psáno. Chce naplnit celé Písmo skrze nás, skrze víru. Čeká na víru a my mu ji dlužíme. Neupírejme mu kořist z jeho utrpení tím, že mu bráníme, aby plně odstranil každou stopu prokletí, aby se plně mohlo zjevit ovoce jeho lásky.

31. října

Jsme přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivý vírou bez skutků zákona.
(Ř 3,28)

Jaké boje asi probíhaly v duchovním světě, než konečně v dobách reformace proniklo poznání o ospravedlnění pouhou vírou, než si lidé znovu uvědomili, že odpuštění hříchů nepřijímá člověk v mešní oběti, ale jedině v oběti, kterou přinesl na kříži náš Spasitel! Byli to poměrně vždy jen jedinci, kteří přijímali smíření v Kristově oběti. A co to byly za boje, než v církvi konečně prolomilo světlo, že člověk nedosahuje ani posvěcení vlastním úsilím, ale pouhou vírou! *„On se nám stal od Boha spravedlností, posvěcením a vykoupením.“* (1 K 1,30) Do dědictví ospravedlnění nevcházíme různými kajícími cvičeními, ale pokáním a vírou vstupujeme do spravedlnosti Kristovy. Stejně

tak přijímáme dědictví jeho posvěcení a svatosti vírou, ne nějakým vlastním úsilím. I do dědictví vykoupení svého těla vstupujeme vírou.

Je vykoupení, které stojí před posvěcením, totiž odpuštění hříchů. V jeho krvi máme odpuštění hříchů – to je základ. Na něm založený nastupuje posvěcený život, žádné vlastní posvěcování, ale prostou vírou vstupujeme do postoje Bohu zasvěcených, je to vcházení do dokonalého díla Kristova, kdy přestáváme žít sami sobě. Jako vykoupené dítě Boží mám moc už ani okamžik nežít sobě. Tu moc jsem si sám nevydobyl, mám ji prostě jako Pánu Bohu zasvěcený. Jsem-li Božím dítětem, pak mám moc nehřešit, mám moc skrze Kristovu krev se zasvětit Pánu Bohu.

K ospravedlnění a posvěcení přistupuje pak jako třetí vykoupení těla. Normální posvěcený život ústí do vykoupení těla. Kdo jednou poznal, že je zde pro Pána Boha, ten už při sobě netrpí žádný sklon, žádné hnutí, které nemíří k Pánu Bohu, ten jde se vším, co se v něm hne, ke svému Pánu Bohu. Dílu obnovení své bytosti neklade žádné meze, ani v oblasti pohnutek a nálad. Kdo Pánu Bohu klade v této oblasti meze, dopouští se stejného hříchu, kterým Hospodina popouzel lid Staré

smlouvy, když jistým způsobem říká: „Z toho a onoho jsi mne vysvobodil, můžeš očistit i mé sny a fantazii?“ Jako by každá šlépěj území, kterou opanovala milost a kde jsme zakusili Kristovo vítězství, nebyla zálohou pro další šlépěje země! Hřích není nekonečný. To je jen a jedině milost Boží.

Život v rodině a v zaměstnání k Boží slávě

2. Mojžíšova 18,18; Jozue 1,9; 2. Královská 5,1–14.19; Žalm 50; Žalm 136; Izajáš 43,1–2; 53,4; Lukáš 2,51; 1. Korintským 6,13; 7,29–31; 12,26; Koloským 3,14–25; 1. Tesalonickým 4,11–12; Židům 12,11; 13,5; 1. Petrův 5,6–7; 1. Janův 2,27

1. listopadu

Slyš, můj lide, budu mluvit, Izraeli, svědčím proti tobě. Já jsem Bůh, tvůj Bůh jsem. (Ž 50,7)

Základy života křesťanské rodiny jsou nezrušitelné svaté pořádky, které Bůh vložil do stvoření a kdo se jich dotkne, přivede na sebe a svůj dům prokletí. Ve všech mezilidských vztazích patří Pánu nejvyšší místo, proto se musíme snažit jemu vyhovět, aby se tyto svaté pořádky znova ve společnosti uplatnily. V přírodě, mezi národy, ve společnosti od Boha odloučené roste znevažování Bohem daných pořádků. Avšak život křesťana v rodině a v zaměstnání se za žádnou cenu nesmí přizpůsobit tomuto duchu doby.

Máme Boha, který **svědčí**, pokud je zde národ, pokud jsou zde lidé, kteří mohou a chtějí naslouchat,

kterým ještě na Pánu Bohu záleží, kteří chtějí jemu vyhovět a svou cestu, svůj život, své denní dílo řídit podle Božích záměrů, místo aby usilovali líbit se lidem, vyhnout se trápení a pokud možno co nejvíc si užít. **Ve všem našem konání a spočívání mluvení a mlčení se musí stát hnací silou bázeň před Pánem Bohem, touha líbit se jemu.** Pán Bůh mluví. Když se někdo chce Pánu Bohu líbit, Pán k němu bude hovořit, odkryje mu postupně, co se mu v jeho životě nelíbí, položí svůj prst na všecko, co v srdci a v životě není v pořádku, na čem nespočívá Boží zalíbení, co je z Božího hlediska a dle jeho úsudku v nepořádku, i když nám se to zdá jakkoliv dobré. Nepatříme sami sobě a proto ne my máme rozhodovat, ale máme svou cestu řídit podle Božího slova. ***„Jak si mladík, mladice, udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova.“*** (Ž 119,9) To platí pro všecky věkové kategorie a pro všecky časy, protože počínaje rájem svádí satan lidi svým našeptáváním na špatné cesty, zaplétá je do žádostí a strachů. Zvrátil bázeň před Pánem Bohem ve strach z lidí, a tak vpašoval do lidského života nesprávná hlediska. Vývoj národů, rodin a jednotlivců se dostal mimo Boží pořádek, protože lidé přestali svou

cestu řídit Boží vůlí, ale určují si ji sami.

2. listopadu

Tomu, kdo napravuje cestu svou, ukáži spasení Boží. (Ž 50,23)

Jak rozvrácené a otřesené životní poměry si v dnešní antikristovské době přinášejí mnozí věřící jako zlé dědictví starého života do stavu milosti! Tu mi tanou na mysli ta závěrečná slova padesátého žalmu: *„Tomu, kdo napravuje cestu svou, ukáži spasení Boží.“*

Jaká je tedy podmínka, abychom viděli Boží spasení, aby nám vzcházela vždy znova Boží spása, nové světlo, nová spravedlnost, nová záchrana? Odpověď: Napravovat svou cestu. To se děje tam, kde Bůh dojde svého práva, kde se dostane ke slovu. Jeho Slovo však není pouze tvořivé, jako při stvoření světa, ale také svědčí, jak je zřejmé ze sedmého verše: *„Svědčím proti tobě,“* ukážu ti, kde ses dostal na nesprávnou

kolej. Pánu Bohu se můžeme líbit jen skrze víru a stejně tak pouze vírou může být napravena naše cesta. Když se sami pokoušíme napravit, co jsme pokazili, kupíme zmatek na zmatek. Celá věc se musí dostat do Boží ruky a musíme mu důvěřovat, že je schopen i tu nejzamotanější životní cestu uvést do pořádku, a to tak, že nedojde ke střetům se sousedy napravo ani nalevo.

Ve světě hledá každý jen svůj vlastní prospěch a úzkostlivě dbá, aby se mu nestala nějaká újma. Tu samozřejmě dochází ke srážkám. Jakmile však začneme hledat Boží čest a věříme mu, že je schopen zapletená vlákna v našem životě rozmotat, brzy se vše změní, i když nikoli přes noc. Svým časem Pán to a ono odhalí, něco odstraní a dá našemu životu pozvolna úplně jiný ráz. Smíme pak **zakoušet**, čemu jsme věřili, a s velebením se přesvědčit, že se Pán skutečně našeho života ujal. Vydechneme si, jasněji vidíme, a to, co Pán do té chvíle uspořádal, je nám zárukou, že vezme do ruky a svým časem uvede do pořádku i to, co té chvíle ještě vyřešené nevidíme. Při tom všecko, co dosud v pořádku není, slouží k očištění naší víry, cvičí nás ve zdrženlivosti a trpělivém

očekávání na Boží zásah. Naše časy, časy naší domácnosti a práce, jsou v Boží ruce. Kde je někdo, kdo svou cestu napravuje, tam přichází spasení do příslušné domácnosti, do příslušné práce. Tam vzchází nový den. Byl večer a bylo jitro, nový den si prolomil cestu. Co se dálo ve stvoření, je obrazem nového stvoření, formování nového člověka i proměny vnějších životních okolností.

3. listopadu

Nechť mezi vámi přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství. (Ko 3,16)

Domácnost lidu Staré smlouvy měla Boží řád. *„Na Hospodinův rozkaz tábořili, na Hospodinův rozkaz táhli dál.“* (4 M 9,15–23) I život Pána Ježíše byl až do nejmenších podrobností uspořádán Otcem: ve vztahu k ostatním lidem, k učedníkům, k matce a jeho bratřím, k přátelům i nepřátelům. I když to často přineslo potíže, různé propletence a srážky se zájmy jiných, jeho věrnou spjatostí s vůlí Boží všecko se znovu vyladilo tím, že chodil před Pánem Bohem. *„Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel,“* řekla Marta (J 11,21). A co teď, Marto? Je snad všecko ztraceno? Pro lidi rozhodně. Pro Pána Boha nikdy, pokud je zde někdo, kdo se nedá svést z jeho cesty nalevo ani napravo, ale

chodí před ním.

Pán Ježíš byl pro zkoušky, které jej čekaly v závěru jeho pozemské pouti, připravován postupně. Pán Bůh na nás nikdy nedopustí zkoušku, která by neodpovídala našemu současnému duchovnímu stáří a vývoji. Jestliže však jsme přípravou neprocházeli v Boží kázni, může se stát, že nám těžkosti přerostou přes hlavu. Pak je na nás, abychom činili pokání. Pravé pokání vrací běh našeho života znovu do Boží ruky. Kde tomu tak není, je to podivná, zakrnělá, znetvořená záležitost. Pravé pokání uvádí běh života zpět do Boží ruky, stejně jako přivedlo naše srdce zpět k Pánu Bohu. Tu se koříme, že jsme se zase sami ujali iniciativy, místo abychom vše ponechali v Boží režii, že jsme hledali svůj život ve stvoření, či hledali ve službě své věci. Pokání je chvíle, kdy procitáme a slyšíme Boží hlas: „Dítě, tvůj život mám řídit **Já**, nikoli **ty**. Ukážu ti, kam vše směřuje, jen když se budeš chtít líbit mně. Nevadí, že je v současnosti tvá cesta zamotaná.“ Potížemi obrácení se stává naše pokání opravdovějším, protože vidíme, jak převráceně jsme jednali. Tu je na čase, aby nám Pán ukázal: „Sem jsem tě nevolal. To a ono vůbec nebyla má vůle.“ Dokud se nedáme Pánem oslovit, aby

nám mohl ukázat, kde jsme se ušinuli a užívali nesprávného hlediska, nemůže Pán naši cestu napravit. Bůh je Bohem světla a On nemlčí, ale mluví. Tam, kde promluví, mění se život i charakter člověka a životní běh dostává jiný ráz. Pán Bůh není mrtvá modla, chce proti tobě svědčit. Chce ti říci, co se mu na tvém charakteru, tvém jednání a v tvém vnějším životě nelíbí. Říká: „Jsem tvůj Bůh a jako takový se chci při tobě dokázat, jen když přestaneš s vlastním programováním. Jsem tvůj Bůh a budu mluvit.“ Je tedy třeba vrátit otěže vlády v zaměstnání i doma do Boží ruky. A nevidíš-li dál, setrvej před Pánem, dokud neuvede nové okolnosti.

4. listopadu

Pak vyšel a spatřil celníka jménem Levi, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou!“ Levi nechal všeho a šel za ním.
(Mt 5,27–28)

Přikázal jsem ti: Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.
(Joz 1,9)

Když stojíme před velkou, svatou otázkou, zda chceme skutečně chodit s Pánem Bohem, vnucuje se nám možná otázka: Bude to v mých okolnostech vůbec možné? Budu mít sílu následovat svého Pána, svého Boha a Spasitele, kamkoli?

Zkaženost Noemovy doby byla jistě veliká, ale

nevím, zda ta, která dnes panuje ve světě, není mnohem větší. V naší slabé přirozenosti, v našem okolí a životním poslání je na sta věcí, které nás zastrašují. Zdá se nám, že nebudeme moci chodit s Pánem, že to nedokážeme. Je to vlastně pravda. **My** to nedokážeme. Ale když přestaneme spoléhat sami na sebe a poznáme vlastní bezmocnost, že nejsme s to setrvat i v těžkých okolnostech, smíme vědět, že všichni, kdo se rozhodli, že se obrátí ke světu a jeho marnosti zády, aby následovali Pána Ježíše, smí krok za krokem počítat s ním. On svět přemohl a to nejen z všeobecného hlediska, ale právě ten **můj** svět, ten malý svět, v němž se pohybujeme, se všemi jeho těžkostmi, které nám připravuje naše letora, naše okolí, naše mysl se sklonem k lehkomyslnosti nebo trudnomyslnosti. Ať jsou naše předpoklady jakékoliv, pro každého má Pán Ježíš vykoupení, záštitu a skrýš.

A tak když se dnes chystáme následovat Pána a poslouchat jej, nemusíme počítat s vlastními možnostmi, ale s věrností Pastýře, s tím, že nás zná ze jména a že už přemohl všecko, s čím bychom si sami nikdy nevěděli rady. Tentýž věčný Duch, skrze kterého se obětoval Kristus, má i dnes moc nás pozvednout

nade vše a přenést přes všecko a vším, co by nás chtělo zadržet na naší cestě za Pánem. Všecko závisí na tom, do jaké míry jsme si dali otevřít zrak pro slávu svého povolání. To se děje postupně. Apoštol Pavel v pohledu na svůj úžasný zážitek u Damašku říká: *„Nemohl jsem se postavit proti nebeskému vidění.“* (Sk 26,19) Neradil se s tělem a krví.

5. listopadu

Nyní toto praví Hospodin, tvůj Stvořitel, Jákobe, Tvůrce tvůj, Izraeli: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. (Iz 43,1–2)

Pozemské věci ztratí svou přitažlivost či hrozivost, jakmile se na našem obzoru zjeví něco většího, jak se to stalo Pavlovi na cestě do Damašku. I když se naše srdce chvěje při pomyšlení, co všecko budeme muset opustit, chceme-li následovat Pána, dejme si otevřít zrak pro slávu svého povolání, i když nám nepřítel cestu za Pánem Ježíšem ukazuje jako pustou, osamělou a smutnou. Považme tu pustinu, která by

byla před námi, kdybychom odmítli následovat Pána, a pohleďme na slávu života lásky. Ujasněme si, že Ten, který v nás začal své dobré dílo, má moc je také dokončit ke dni svého příchodu. Nezáleží na tom, kolik v sobě cítíme síly, ale na tom, jak dalece jsme se dali uvést do slávy Kristovy a do slávy svého nebeského povolání. Pak jde naše cesta ze světla do světla, od jednoho vysvobození k dalšímu, ze síly v sílu, hlouběji a celeji do následování Krista, a tak do chození s Bohem, kde se už s Petrem neohlížíme, co dělá ten či onen bratr a sestra. Kdo činí své následování Pána závislým na tom, zda půjde za ním také někdo z jeho rodiny nebo přátel, není hoden Pána následovat. Žena musí následovat Pána i bez svolení svého manžela, dítě se nemůže ptát na svolení rodičů. Když Pán někoho volá, musí vše ostatní stranou. Nevidíme dopředu, jak to bude možné ženě, přivázané k muži. Vždyť je to krok víry! Pán Bůh má pro každého cestu, jak projít. Provede nás bez poklesnutí a všecko musí z cesty u těch, kdo se touží líbit jen Pánu. Ať naše dny přinesou cokoli, ať okolnosti, v nichž žijeme, se zdají pro život s Pánem úplně nevhodné, Pán Ježíš má pro každého z nás schůdnou cestu.

Zahleďme se pouze na Pána, odhlédněme od své nálady a pocitů a ptejme se Pána, zda nás chce přijmout mezi své následovníky, zda nás chce zaštítit proti všem podrazům našeho charakteru, proti všem zjevným i skrytým překážkám v našem okolí. Ptejme se, zda to s námi zkusí. Určitě nám odpoví: „Ano. Záleží jen na tom, zda mi chceš důvěřovat. Otec mi dal moc nad všelikým tělem.“ *„Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkvrněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všecky věky.“* (Ju 24–25)

6. listopadu

I šel s nimi, a přišel do Nazareta, a byl poddán jim. (L 2,51)

Rodina, církev Pána Ježíše Krista a Boží království jsou tři soustředné kruhy. Pozemská rodina je střední kruh a je přípravkou, kterou prošel i Pán Ježíš. Zde se učíme počátkům sebezapírající, podřizující se lásky, zde se učíme snášet nesnadné charaktery a zpracovávat nepříjemné zážitky, aby v nás dozrával křesťanský charakter, vhodný pro začlenění do Kristova těla. Pozemská rodina patří do časnosti. Kdo však v pozemském a časném, v nejužším kruhu nevytrvá, nevítězí, tomu nemůže Pán svěřit věčné hodnoty, zjevit věci svaté. Apoštol říká, že kdo nemá péči o své vlastní, zapřel víru a je horší, než nevěřící. Takovému zůstává tělo Kristovo, biblická církev, sbor, zavřeným světem.

Jen si nemysleme, že nám Pán nakládá příliš, když musíme doma snášet den za dnem ty, kdo ještě Pána neznají a neustále provokují naši trpělivost. Žádná zkouška není zbytečná nebo nadbytečná, v každé se učíme, jak lépe vyplnit své místo na bojišti nebeského království. Život v rodině je důležitým praktickým cvičením zejména proto, že se v ní vždycky setkáváme s lidmi a okolnostmi, které nás **učí pokoře**. Kdo neprojde základní školou a jejími zkouškami, určitě neobstojí v Božím království. Kolik pokory, tichosti, sebezapření a urozenosti ducha je potřebí ke snášení takových, kteří jednají nešikovně a převráceně!

Řada Božích dětí se nikdy nenaučila v rodinném kruhu lekci vlídně a radostně snášející a nakonec všecko přemáhající lásky! A kolik je takových, kteří ze zkoušek doma, které se jim zdály příliš těžké, utekli a „zachránili se“ v nějaké službě v Božím království nebo dokonce na misijním poli! Ale může Pán svěřit nebeské věci těm, kdo nebyli věrní v pozemských? Jak může člověk obstát v nesrovnatelně náročnějších zkouškách, když z těch snadnějších utekl?

Máme možná v rodině, mezi zaměstnanci či spolupracovníky, mezi sousedy či přáteli takové

charaktery a způsoby chování, o nichž si myslíme, že jsou nám obrovskou překážkou v růstu. Stejně však, jak evangelium jde cestami, kterým často nerozumíme, tak je tomu i s naším vnitřním růstem. Všecko těžké, co nás dráždí a pohoršuje, je Pánem Bohem zařazeno do našeho života pro naši výchovu, abychom se konečně stali opravdovými zajatci Kristovými, aby skrze nás i druzí byli uvedeni do poslušenství kříže a života Pána Ježíše. Jen ti, které On sám spoutal, jsou s to vést i jiné do zajetí kříže a pod službu Božího slova.

Životní poměry, do kterých nás Pán postavil, jsou rámcem, v němž se má rozvíjet naše víra. Právě ty věci, které nám dělají obzvláštní těžkosti, jsou příčky na nebeském žebříku, po nichž nocí a tmou smíme pronikat do říše pravdy a světla.

7. listopadu

Oblečte se nad to nade všecko v lásku, která je svazek dokonalosti. A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povoláni jste v jedno tělo. A buďte vděční. (Ko 3,14–15)

Láska se živí na srdci Otcově a Synově a miluje a snáší i ty lásky nejméně hodné. Do této lásky se oblékáme tak, že už nic nečekáme sami od sebe, ale všecko očekáváme od Pána. Každou novou výzvu k lásce vidíme jako příležitost nám danou k tomu, abychom hlouběji pronikali do Krista, aby z něho mohly proudit nové poklady lásky a přetékat z nás na naše okolí.

Láska je svazek dokonalosti. Ta má všecko ovládat. Když se v ní setkáváme, je všecko harmonicky

a symetricky uspořádané. Pak můžeme být v lásce upřimní i přísní tam, kde je toho potřebí. Láska může říci mnohé, co by se bez lásky dalo jen těžko vyslovit. Tam, kde nás láska pudí, abychom to a ono řekli, najdeme u Pána k tomu i sílu.

A pokoj Boží ať vítězí v srdcích vašich. Pán Ježíš ve svých promluvách na rozloučenou řekl svým učedníkům: *„Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám. Ne jako svět já vám dávám.“* Pokoj tohoto světa je brzy narušený, ne tak pokoj, který dává Pán Ježíš. *„Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí“* (J 14,27), když začnou řinčet zbraně, když je mír ohrožený, když je momentálně narušený vztah mezi manžely nebo sourozenci. Boží pokoj nad vším zvítězí. Dosáhne v našem srdci plného vítězství proto, že jsme Bohem povolaní **v jedno** tělo. Nesmí sem pronikat nic, co by pokoj narušovalo, nic nesmí ani na okamžik zbrzdit proudění života mezi údy. Láska Boží musí mít za všech okolností volný průchod v našich srdcích i ve vzájemných vztazích.

„A buďte vděční.“ Místo reptání na druhé buďte vděční a hleďte i na občasné narušení cirkulace lásky a životní mízy jako na podnět, abyste se úžeji přimkli

k Hlavě a pak s Hlavou na celé čáře vítězili, protože tak uvolníte prostor pro Boží vítězství, pro lásku, pro Boží myšlení, pro vylití Ducha svatého. Kdykoliv vidíme vlastní nedostatky, nezapomínejme na napomenutí: *„Buďte vděční!“* Nezapomínejme, co máme jeden v druhém, zač si vzájemně vděčíte. Pak bude to občasné místní narušení sloužit k tomu, aby oběh lásky v srdcích a životech byl o to intenzivnější, aby všecko bylo uvedené na Boží půdu. Děje se to tak, že dovolíme Božímu slovu, aby mezi námi bohatě přebývalo.

8. listopadu

Slovo Kristovo přebývejž ve vás (mezi vámi) *bohatě se vší moudrostí, učíce a napomínajíce sebe vespolek žalmy a zpěvy a písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci svém Pánu.* (Ko 3,16)

Než Boží slovo může přebývat **mezi** námi, musí přebývat **v** nás. Jakmile zakoření v nás, budou jeho paprsky pronikat i navenek. Světlo nemůže zůstat skryté. Kde je život z Pána Boha, tam je světlo. Kde v nás Boží slovo nabývá podobu, přebývá i mezi námi, všecko reguluje, aby se nikde neprosazovalo nic tělesného, abychom se vzájemně citově neovlivňovali. To Boží slovo všecko ovládající, na všecky úkoly se hodící a na všecky požadavky dostatečné ať bohatě

mezi vámi přebývá, aby nescházelo nikde a nikdy, když jej bude potřebí. Ať mezi vámi bohatě cirkuluje, aby se otevíralo ve vší své výšce, šířce, délce a hloubce, a aby ovládlo všechny vzájemné mezilidské vztahy.

„Se vší moudrostí,“ moudrostí shůry, která je čistá, mírumilovná, ohleduplná, ochotná, dá se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky (Jk 3,17). *„Vzájemně se učíce a napomínajíce.“* Všecko je pak uspořádané symetricky. Vážnost, přísnost a láska zůstávají ve správných proporcích.

K nasazení a zachování správného tónu, který má ovládat všechen život domova, nám stojí k dispozici žalmy. I svět tomu rozumí, že „kde se zpívá, můžeš se směle usadit, protože zlí lidé neznají žádné písničky.“

Chvalozpěvy pomáhají přemáhat rozladění a správně naladit harfy, když přestanou znít jasně a harmonicky.

Braňme se nátlaku a stísněnosti tím, že zpíváme písně Pánu. Chvalme Pána, vyvstanou-li potíže s některým členem rodiny. Vždycky se radovat platí za všech okolností. Nedovolme, aby cokoliv zkalilo naši radost v Pánu, aby se v nás neusadilo nějaké mračno,

takže nebudeme k ničemu a nebudeme moci sloužit těm, mezi nimiž žijeme. Nechceme je přece otravovat svou zarmoucenou tváří. Mraky se snadno rozšiřují a dokážou brzy zastřít obzor celého domu a zkalit rodinný život. Jestliže jsme se nenaučili všecka břemena skládat u Pána Ježíše, snadno dáme prostor nějakým mrakům, které se rychle rozšíří po celé obloze. Tomu může zabránit někdo, kdo žije v jiném ovzduší a vytáhne do boje proti vysokému napětí špatné nálady.

9. listopadu

Všecko, cokoli mluvíte nebo děláte, čiňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. (Ko 3,17)

Jistě jste si všimli, že epištoly mají vždy dvě části. V prvých kapitolách nás Pán uvádí do velkých, svatých linií a pak dává svému slovu proniknout do oblastí všedního života, do všech koutů a skrýší všedního světa, aby je prozářilo a osvítilo a my nebyli jen pouhými žvanily, ale dobře **proškolenými** dětmi Božími. Není nic smutnějšího a odpudivějšího, než pouhé žvanění o svatých věcech. A také není nic vzdělavatelnějšího, co by více napomáhalo našemu růstu, než když někoho vidíme věrně následovat Pána ve všedním životě. Nejvyššího očištění se nám dostává ve styku s bratřími, kteří chodí ve světle. Proto Pán Ježíš říká v Kázání na hoře: *„Vy jste sůl země.*

Jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,13–16)

Jeden muž Boží řekl v souvislosti s Ko 3: „Křesťanství začíná v nebi a končí v kuchyni.“ Opanovává pozvolna jednu oblast našeho života za druhou. Čeho je k tomu z naší strany potřebí? Spásné činy Kristovy mohou výkupně působit v našich srdcích a životech jen do té míry, do jaké nám je Duch svatý osvítí. Proto za svou nevěru zodpovídáme do té míry, do jaké jsme byli osvíceni. *„Dokud světlo máte, věřte v světlo, abyste synové světla byli.“* (J 12,36) Kdo věří světlu, ten se mu otevírá, každý paprsek světla pečlivě uchovává a následuje jej. Nevěra je zapomnětlivost a bezmyšlenkovitost (Ž 78,11.42). Budoucnost našeho vnitřního života tedy závisí v prvé řadě na ochotě z naší strany otevírat se každému paprsku Božího světla a na tiché a svědomité věrnosti,

s níž pravdy nám zjevené uplatňujeme. Všecko, co jsme z Božího slova a z díla Kristova pochopili, se musí ihned odrazit v našem životě. **Každé poznání pravdy, které nevede do sebezapření a nemění náš charakter a život, hubí našeho vnitřního člověka.** Když ve svém životě doma, v úřadě a zaměstnání uplatníme, co jsme přijali, smíme si být jisti, že obdržíme více. Jen tak ustupují všecky mlhy nevěry a pravda nám může zářit v plné síle, aby nás očistila a osvobodila.

Již dost dlouho jsme chodili se zavázanýma očima a kupením neplodné známosti sebe i jiné připravovali o pravdu. Neztrácejme proto odvahu, když se nám zprvu bude zdát těžké přenést plné působení Kristova výkupného díla do zkušenosti všedních dnů. Buďme jen věrní v tom, co nám Pán dosud ukázal. Pokořme se pod to, co nám Pán odhaluje, i když se tak děje všelijakým drsným způsobem prostřednictvím druhých lidí, s nimiž žijeme a o nichž si myslíme, že nám nepřejí nic dobrého. *„Potřebujete vytrvalost, abyste splnili vůli Boží a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno.“* (Žd 10,36)

10. listopadu

Ženy, podřizujte se svým mužům, jak se sluší na ty, kdo patří Pánu. Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně.
(Ko 3,18–19)

V následujícím oddíle se apoštol Pavel zabývá jednotlivostmi rodinného života. Má zde zjevně na mysli provdanou ženu. Ta má být svému manželovi poddaná, neovládat jej a ani se o to nesnažit. Pokušení je velké zejména tam, kde je silnějšího charakteru, než její muž – což by vlastně být nemělo, ale v současné době je mnoho věcí v nepořádku. Proto je nesmírně důležité, abychom ve všech vztazích se vrátili k těm velkým a prostým liniím Božího slova a Boží vůle, aby se odtud uspořádaly všecky věci.

Postavení ženy dle Boží vůle je v podřízenosti. Sluší se *„v Pánu“*, aby provdaná žena byla svému muži

poddaná. Co vůbec ženě sluší, je kázeň, ukázněné chování, ukázněné oblékání, zdrženlivost – vyvarování se všeho, co by přitahovalo oči zejména mladých mužů.

V celém svém vystupování má žena v první řadě mít na mysli, co se pro ni v Božích očích sluší.

„Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně.“ Úkolem ženatého muže je především, aby svou ženu miloval. Když už se jednou oženil, pak nezáleží na tom, zda je jeho žena lásky hodná nebo ne, ani na tom, jak se její charakter během doby změnil. Má ji prostě milovat takovou, jaká je. V listu do Efezu (6,25–33), kde se Pavel zabývá tímtéž námětem, dává za příklad postoj, který má Pán Ježíš k církvi. Pán nemiloval a nevykoupil nějakou láskyhodnou církev, ale tu, která ležela v prachu a špíně. Pro ni vydal v oběť svůj život. Muž, který za jistých okolností není hotov obětovat pro svou ženu život, nemůže žít jako manžel tak, jak to Pán požaduje. Umí klást nároky, ale neumí položit život. Ve všech okolnostech našeho života chce Pán dosáhnout toho, abychom utrpením, milováním, čekáním a mlčením byli vychováváni pro jiný svět, aby náš vnitřní člověk byl proměňován a rostl do podoby Kristovy.

„Nechovejte se k nim drsně.“ Buďte něžní a ohleduplní. A apoštol dodává: *„Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy.“* (Ko 3,13)

Kdo je nesený Pánem Ježíšem, má sílu snášet druhé. Co od Pána sami na síle k nesení obdržíme, má kolovat v obecenství, v němž žijeme, a tam se zúročit. Lidé by na nás měli vidět, že nás nese Boží láska. Odkud bychom jinak my, sobecká stvoření, jsme měli brát snášenlivou lásku, než z vřelého srdce Pána Ježíše, když den za dnem zakoušíme, jak nás nese láska našeho Spasitele?

11. listopadu

Děti, poslouchejte ve všem své rodiče, protože se to líbí Pánu. Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly. (Ko 3,20–21)

V duchovním světě doby milosti je poslušnost základním zákonem života, který nijak neutlačuje ani nemučí. Blaze tomu, kdo se pro poslušnost zákonu Ducha života mohl připravit tím, že jako dítě poslouchal své rodiče. Každý, kdo dnes žije v poslušenství **víry**, děkuje Pánu, že se nad ním smiloval, zlomil vzdor a vzpurnost jeho povahy, aby se mu už ani nezachtělo vzpírat se Božím pořádkům.

Mimoděk myslíme v této souvislosti na svůj vzor ve všech oblastech života, na Pána Ježíše Krista. Byl ve všem poddaný svým rodičům a jen jedenkrát mu matka musela něco vytknout, a i to bylo neoprávněné. *„Což*

jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (L 3,49) I nad požadavky tělesných rodičů stojí požadavky Boží, požadavky svědomí, Písem svatých a Božích řádů. Pánu se líbí, když postoj dětí k rodičům a rodičů k dětem, stejně jako všechny mezilidské vztahy jsou uspořádány podle jeho vůle. Kde je tomu tak, začnou znovu z rodin proudit obnovující síly do celé společnosti.

Luther jednou řekl: „Dětská duše je jako sud. Páchne stále po první náplni a stojí to vždycky nesmírné trápení, má-li se vydrhnout, vysířit, vykouřit, aby se první pach z něho odstranil.“

„Otcové, neponižujte své děti, aby nemalomyslněly.“ Nedrážděte je, nepřetěžujte je, aby si nezoufaly, aby nemalomyslněly. Aby byl otec schopen takto jednat, musí sám stát pod Boží kázní, nesmí podléhat svým náladám, takže jeden den všecko promine a druhý den dítě přetíží. Pak se snadno u dětí dostaví otrocký strach, vztah služebníka, který se bojí svého pána, namísto dětské důvěřivosti.

V protikladu k duchu dnešní doby, kdy se v mnoha rodinách děti vnímají jako přítěž a jejich počet se omezuje zavrženíhodnými prostředky, děti v Božích

očích mají velikou cenu, takže Luther řekl, že Pán Bůh nás staré živí z hrnce našich dětí. Boží vztah k dětem je patrný např. z 1 M 21,17: *„Bůh uslyšel hlas chlapce a Boží posel z nebe zavolal na Hagaru: ‚Co je ti, Hagaro? Neboj se, Bůh slyšel hlas chlapce na tom místě, kde je.‘“* Tak často se díváme na dětské slzy s pohrdáním. Tak Pán Bůh nejedná. Slzy dítěte před ním váží víc, než zoufalý pláč Hagary. Chceme-li počítat s Boží pomocí, musíme se nejdříve zase stát dětmi. Pán Ježíš řekl: *„Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nevejdete do Božího království.“* Budete bloudit pouští tohoto světa, nevědouce, co vlastně chcete. Jdi domů, ty otče nebo matko, staň se nejdříve sám dítětem, vstup do pravého dětinného vztahu k Pánu Bohu, pak budeš moci zaujmout i správný postoj ke svým dětem.

12. listopadu

Otroci, poslouchejte ve všem své pozemské pány, nejen na oko, abyste se jim po lidsku zalíbili, nýbrž ze srdce, v bázni Boží. Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vědomím, že jako odměnu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte. Kdo se dopouští křivdy, dostane za to odplatu. Náš Pán nikomu nestraní.
(Ko 3,22–25)

Pán a služebník! V tomto vztahu je v důsledku současných směrů nejvíce nejistoty. Pro obě strany je potřebí, aby se vrátily zpět k **Božím řádům**, nemá-li současný stav být čím dál neúnosnější. *„Páni,*

dávejte otrokům, co je spravedlivé“ (Ko 4,1), nepřetěžujte je. Nejsou tu k tomu, aby byli přetěžovaní. Kdo dbá na blaho svých podřízených, nebude je přetěžovat. Kdo chce druhých zneužívat, zapomíná, co jim dluží. Pak jde všecko nakřivo a Pán mu to jednou spočítá. Nemůžeme se zde dole chovat, jak se nám zlíbí. Vy, páni, budete jednou před Boží tváří skládat počet z toho, jak jste zde jednali se svými podřízenými.

Vy, otroci, poslouchejte své tělesné pány ve všem, co není proti vašemu svědomí, co není v rozporu s Božími požadavky. Své nadřízené poslouchají **Duchem ovládaní** podřízení *„ne na oko“*. Sloužit *„na oko“* není totéž, jako číst rozkaz v očích nadřízeného. Děti a podřízení nemusí čekat na přímé rozkazy, mohou rozpoznat přání rodičů, nadřízených z očí. To není služba *„na oko“*. To je láska. Služba *„na oko“* znamená, že neposloucháme v bázni Boží, ale kvůli sobě, aby se nám dařilo dobře, abychom se stali pro nadřízeného nepostradatelnými. To je tělesné. Dnes jsou všechny vztahy nějak ušinuté. Vedle svatosti je tu karikatura, která není v duchu Písem, ale jen se tak staví. K tomu se Pán nepřizná.

Ke všem sloužícím a pracujícím říká Písmo

všeobecně: *„Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.“* (v. 23) Ať už je práce příjemná nebo nepříjemná, lehká nebo těžká, konejte ji jako Pánu. On sám vám dá odměnu. A kde síly nestačí, kde máte nechuť vůči nějakému úkolu, který není přímo proti vůli Boží, bojte se Pána, pracujte pro něho, služte mu s vědomím, že On sám vás odmění. I když zde dole máte podřízené postavení, doma v nebi máte postavení dětí. Bohabojní služebníci a služebnice mají své dědictví u Pána, i když jim jejich pozemské panstvo nic neodkáže. To jim dává odvahu a sílu k setrvání. To propůjčuje postavení služebníka slávu, když si takový služebník může říci: Sloužím svému Spasiteli. On mne sem postavil, zde mám svědčit, kdo je Kristus, sem mám vnášet libou vůni Kristovu.

13. listopadu

Ti, kdo mají ženy, ať jsou, jako by je neměli, a kdo pláčí, jako by neplakali, a kdo jsou veselí, jako by nebyli, a kdo kupují, jako by nevlastnili, a kdo užívají věcí tohoto světa, jako by neužívali, neboť podoba tohoto světa pomíjí. (1 K 7,29–31)

I když Pánu cele důvěřujeme ve všem, co se týká našich časných potřeb, musíme se nad to učit plné svobodě od všeho, co náleží k našemu pozemskému domovu. *„Ti, kteří jsou naživu, nemají žít sami sobě.“* (2 K 5,15) Jen když cele očekáváme na Pána a dle Římanům 12,1–2 spočíváme na oltáři, budeme moci rozpoznat, co v ten který den a hodinu od nás Pán chce. I když srdce Pána Ježíše ustavičně přetékalo milostí a láskou, zůstávalo ustavičně pod Otcovou

kontrolou (J 11,1–11). Tak i my musíme s ohledem na své příbuzné a poměry v naší rodině a domácnosti stát pod jeho kontrolou. On ví, co nás to může stát, když mu dovolíme, aby s námi šel až na konec té započaté svaté cesty. Nesmíme se však dát zadržet žádnými důsledky či nevůlí přátel a nepřátel na cestě poslušnosti Pána.

Právě když musíme čekat, se ukáže, zdá máme královského ducha, královskou důvěru ke svému Spasiteli. Saul toho ducha neměl. Když viděl, že jeho vojsko ochabuje, vzal věci do vlastních rukou a ztratil korunu (1 S 13,6–14). Ne každý z nás musí v tomto ohledu procházet zkouškami, jakými procházel náš Pán a Mistr. Když však taková zkouška nastane a je na nás, abychom své drahé prostě svěřili do Boží ruky, najdeme k tomu jistě u svého Pána dostatečnou milost. Pamatujme, že Pán nikdy od nás nežádá, abychom byli na dvou místech najednou. Jestliže celou svou bytostí spočíváme na oltáři a důvěřujeme Pánu dnem i nocí, nejen pokud se týká našich vlastních potřeb, ale i potřeb našich milých, musíme si za určitých okolností dát líbit, že nás nebudou chápat, když nám Pán ukáže, že té chvíle nemáme tam či onde zasahovat. V tom je sláva a urozenost postavení, které zaujímáme vůči

svému Bohu. Nikdy nesloužíme svým drahým více a pravdivěji, než když poslouchámе Boží pokyny. Pomáháme jim tím více, než svou čistě člověčí láskou, jestliže Pán Bůh uzná za dobré, že takovou lekci potřebují.

Nepečujme o své drahé tělesně! Kolik dětí rodiče tělesným rozmazlováním úplně zkazili a kolika dospělým škodíme na duších změkčilou láskou! Pán Bůh tělo klidně obětuje. Vždyť neušetřil tělo svého Syna! Může dát naše tělo všanc, aby se v nás projevil život věčného Božího člověka. Chodíme-li ve světle, můžeme své drahé klidně a v plné důvěře přenechat Pánu. Vždyť víme, že v jeho ruce jsou bezpečnější, než v té naší.

14. listopadu

Zakládejte si na tom, že budete žít pokojně, věnovat se své práci a získávat obživu vlastníma rukama, jak jsem vám již dříve uložil. Tak získáte úctu těch, kdo stojí mimo, a na nikoho nebudete odkázáni. (1 Te 4,11–12)

Práci nemáme v první řadě kvůli výdělku. Je morálním požadavkem, přikázáním, Božím pořádkem. *„V potu své tváře budeš jíst chléb, dokud se nenavrátíš do země, z níž jsi byl vzat.“* (1 M 3,19) Práce formuje lidský život a dává mu smysl a obsah. *„Všech dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb jestli kdo silnějšího přirození, osmdesáte let, a i to, co nejzdárnějšího v nich, jest práce a bída.“* (Ž 90,10) Práce slouží k našemu vnitřnímu i vnějšímu

růstu a budování. Náš každodenní chléb však na ní nezávisí. *„Veškerému tvorstvu dává pokrm.“* (Ž 136,25) Je člověk vyřízený, když nemůže pracovat? Člověk je prapůvodně závislý na svém Stvořiteli, nikoli na své práci. Co člověk svým pádem ztratil, to znova plně a cele platí pro Ježíše Krista, toho pravého člověka, a jeho símě. Boží děti také nežijí v prvé řadě chlebem, získaným prací na poli. Nežijí z toho, co sami vykonají, z toho, co se do jejich rukou dostane obvyklými cestami výměny zboží, z dědictví, darů či úspor. Mají co činit den po dni, týden po týdnu, rok po roku bezprostředně se svým Bohem. Nesloží ruce do klína ani nejdou světem jako ve snách. Pilně pracují, protože chtějí být nalezeni věrní před Bohem dle jeho pořádků, které ustanovil jednou provždy. *Kdo nepracuje, ať nejí.* (2 Te 3,10) Ovšem otázku svého zabezpečení, své budoucnosti nikterak nespojují s prací. Jestliže nám Pán vezme práci z rukou, jsme-li neschopni práce, pak jako lidé víry víme: ne samým chlebem živ jest člověk, ale tím, co vychází z Božích úst. Jsme v Boží péči. Ti Bohem zplození jsou děti královské, děti divů a zázraků. Platí pro nás pravidlo pouště, které Pán potvrdil Izraeli na jeho čtyřicetiletém

putování pouští.

Někdy nám Pán dovolí spořit, jindy mohou červi a moli a rez všecko nahromaděné zničit, nebo o to přijdeme požárem, loupeží, pádem banky, válkou, revolucí či hospodářským zhroucením ve své zemi. Nezáleží na přirozenosti a vlastnostech toho, co nám Pán dává, ale na tom, zda péči o svůj chléb vezmeme tělesně do vlastních rukou nebo zda vzdáme čest Bohu.

Nezapomínejme, že člověk si nemůže nic přisvojit, není-li mu to dáno z nebe (J 3,27). Nedejme se vtáhnout do shánění, honění a dřiny. Nic si nepřisvojíme navíc, než co se hodí do rámce našeho života. Stejně tak se varujme lenivosti. Nechtějme jít předčasně na odpočinek v domnění, že už jsme se dost napracovali. Nedejme nic padnout na zem z toho, co Pán do našeho života vkládá, co nám svěřuje. Nenechejme se otrávit tím, že k našemu životu patří i dobrá míra břemen a těžkostí pro naše procvičení. Právě v tom je skryto velké bohatství.

15. listopadu

Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží. (1 Pt 5,7)

V modlitbě Páně stojí prosba za denní chléb uprostřed, a to se vším, co k ní patří. *„Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha.“* (Jk 1,5) Nevíme, co nás dnes potká, proto prosme: „Dej nám chléb, vedení, ochraňuj nás a občerstvi, až toho bude potřebí, posilni nás, dej nám prostě všecko, co potřebujeme. Ty sám o nás pečuj, Pane. Klademe všecko do Tvé ruky, všecky otázky, které čekají na vyřešení. Zařiď všecko dnes Ty sám tak, jak jsi vše řídil včera.“ Všecko se musí z našich rukou dostat pod Boží vedení. Vnější těžkosti jsou jen skryté nitky, jimiž nás Pán pozvolna táhne k sobě. Tím vším máme vyrůstat v děti, které mu cele důvěřují, ve svaté, kteří mu vzdávají chválu. Táž vlna, která nás včera málem

pohltila, nás dnes nese hlouběji do údolí pokory a výše do obecenství s Pánem.

Nejdříve se tedy ztišme, a všecko, co na nás tíží, každé břemeno životních problémů, starostí z práce a z domova, složme svědomitě a upřímně k nohám Páně, který bude jednat. Zatím co s námi hovoří, má moc ze dne na den dát všemu novou podobu a směr, jen když se jej naučíme chápat, když jej vzýváme a velebíme, místo abychom propadali pečování. Možná dojde k tomu, že budeme v nouzi, že nebudeme vidět žádné další možnosti existence. Ale to vše jen proto, aby Pán mohl zjevit svou slávu, a to nejen na výšinách, ale i v údolích, nejen v otázce každodenního chleba, ale i v otázce našeho zdraví, protože tam, kde hlodá na našem těle nějaká skrytá nemoc, chléb sám nic nevyřeší. Smíme Tomu, jehož milosrdenství je věčné, svěřit i své nemoci. To platí pro všecky časy. Nepečujme především o chléb, ale o Boží království, aby Pán ve všem a všude vládl, a o jeho spravedlnost, abychom jemu ve všem vyhověli. O všecko ostatní se postará On sám.

16. listopadu

Vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě a ty mne budeš slaviti. (Ž 50,15)

Jaké nádherné a dalekosáhlé zaslíbení! To nám opravdu uvolňuje všecka práva dětí. Máme Otce, který nemůže patřit, aniž by opatřil. Opatří! Stačí, že o nás ví. On dobře ví, kde bydlíme, v jakém jsme vězení, a už se předem postaral. Je to naprosto pohanská představa, že by nás Pán Bůh jednoho dne mohl postavit před zavřené dveře a nařídit nám, abychom šli dál, a přitom by nám je neotevřel. Nepřipadá do úvahy, že bychom se někdy mohli dostat do situace, kdy bychom byli odkázáni sami na sebe. Vždyť když nám dojdou naše síly i nebeské prostředky, je tu zaslíbení pro nový zásah našeho nebeského Otce.

Boží děti, které chtějí v nouzi prožít vyslyšení svých modliteb, musí však být poslušné děti svého věrného

Otce. K této poslušnosti patří předně, že dovolíme Otci, aby k nám hovořil. Jistě, Pán Bůh vyslýchá i neobrácené hříšníky i své neposlušné děti. Ale kdyby vždycky odpověděl na naše první zavolání, nedosáhl by při nás cíle své lásky. Místo abychom mu za rychlé vyslyšení děkovali a vděčně se k němu přimkli, zaběhli bychom zase brzy na vlastní cesty. Proto je důležité, abychom se před Pánem ztišili, když k němu voláme a dali mu příležitost, aby mohl s námi hovořit. On nás chce nejen vytrhnout z přítomného soužení, On chce uzdravit naši duši. Chce nám ukázat příčinu našeho soužení. Často nám nejdříve odkryje naši bídu. Nedejme se odradit, když nám tedy hned neodpovídá a používá našeho tísňového volání, aby si nás vzal stranou a soudil nás. Jakmile dojde v modlitebném životě k novému sjednocení s Pánem, musíme mu dovolit, aby šel s námi ke studnici Jákobově a tam mezi čtyřma očima nás řádně prohlédl a položil svůj svatý prst na každé bolavé, hnisající místo v srdci a v životě, na všecko, co doma či v zaměstnání není v pořádku. Krátce řečeno – musíme se mu otevřít a cele odevzdat.

17. listopadu

Jednou vyrazily z Aramu hordy a zajaly v izraelské zemi malé děvčátko. To sloužilo Námanově ženě. Řeklo své paní: Kdyby se můj pán dostal k proroku, který je v Samaří, ten by ho jistě malomocenství zbavil. (2 Kr 5,2–3)

Námanův příběh je proto tak jedinečný, že nás seznamuje se dvěma zajatci. O Námanovi čteme, že skrze něho dal Hospodin Aramejcům vítězství. Pán Bůh jej použil k pokoření svého lidu. První ministr, nejvyšší vojevůdce, a přece děsná skutečnost: byl malomocný. Jaké je to vězení! Vězení na smrt odsouzeného. Ale Božím zásahem se jeho vězení podivuhodně mění. Náman by nepoznal Boží slávu, kdyby jej nestihlo malomocenství. Jsou to často

právě naše pouta, naše bolesti, nad nimiž vzdycháme, o nichž možná nemůžeme s nikým hovořit, a Pán je používá, aby nás uvedl do plné svobody. Náman byl ze semene Abrahamova. O tom svědčí skutečnost, že tento mocný pán nepohrdl radou malého děvčátka, otrokyně. Pravá velikost nepohrdá maličkostmi a vnímá, že Pán Bůh často právě do malých věcí vložil podivuhodné zjevení.

Ale nyní ten druhý zajatec! Můžeme si představit situaci dívenky, kterou odvlekli z domova a která teď musí otročit v cizím domě? Byla jistě z přední rodiny, jinak by se nebyla dostala do domu člověka po králi nejmocnějšího, aby se tam stala komornou jeho ženy. Opuštěná v cizině! Nezabývá se však svou nouzí, netopí se v bolestínském stesku po domově, nelpí změkčile na vzpomínkách, netočí se kolem sebe, ale má otevřené oči pro potíže a nouzi druhých. To je znamením, že byla pravou dcerou Abrahamovou. *„Kdyby se můj pán dostal k proroku, který je v Samaří, ten by ho jistě malomocenství zbavil!“* Nevíme, jak je možné, že znala proroka Elíšu. Byla možná jedinou mezi statisíci, která chápala, co Pán svému lidu v prorokovi dal.

Tak tomu bývá často. Většina může tápat jako náměsíčníci od kázání ke kázání, od svědectví ke svědectví a nic nepochopí, jejich srdce zůstávají tvrdá. Druzí však slyší třeba jedenkrát jedno slovo, jeden tón z věčnosti a jejich srdce se rozhoří pro Pána. Opravdu, ta dívenka byla pravou dcerou Abrahamovou. Bylo v ní skryté Boží semeno a nyní vzchází. Boží semínko může po léta ležet v skrytosti, ale jednoho dne vzejde. Vypráví se, že semena obilí, po tisícíletí skrytá v pyramidách, vzklíčila, když byla zaseta, živý klíček se rozvinul a vydal klas.

Učme se od této dívenky tomu, co zpíváme v jedné písni: „Ať mne vede kamkoliv, zasvětím mu vděčně svůj život!“

18. listopadu

Náman to šel oznámit svému pánu: Tak a tak mluvilo to děvče z izraelské země.
(2 Kr 5,4)

Srovnáme-li Námanův příběh s vystoupením Pána Ježíše v Nazaretě, zjeví se nám ještě v podivuhodnějším světle. V Nazaretě Pán nemohl učinit mnoho divů, protože mu obyvatelé nevěřili. Viděli jej vyrůstat ve svém středu. Museli přece na tomto dítěti a jinochovi vidět něco zvláštního. Byl jistě ochotný stále pomáhat, byl přátelský, vlídný, skromný, pokorný a přece vysoko nad nimi, nikdy se s nimi nespolčil ke zlému a nepodílel se na jejich hříších. Ale oni se tím mimořádným prostě nezabývali. To je duchovní lenost a morální hniloba. Jestliže se nezabýváme vyššími hodnotami, které nám Pán klade do cesty, upadáme. Postupně, jak Pán Ježíš rostl, se

jeho spoluobčané zatvrzovali. Tak tomu bylo s Izraelem v době Eliášově. Zvykli si na Eliášovu mimořádnost a na divy Elíšovy a čím dál víc se zatvrzovali. Malomocných přibývalo. Nebyl tu však nikdo, kdo by jim řekl o uzdravující moci, svěřené Elíšovi. Ta dívenka v proroka věřila, třeba sama proti celému nevěřícímu národu. A když musí všecko opustit a je odvlečena do ciziny, bere svou víru s sebou.

Skrze Ducha Páně rozpoznala, že v Námanově srdci je připravená půda, a tak se nestará, co si o prorokovi myslí druzí. Klidně svědčí.

Máme-li tam, kde nás Pán postavil, prožít, jak se na nás naplňuje požehnání Abrahamovo *„Požehnám ti a budeš požehnáním“*, pak se také musíme jako Abraham chovat a dát se vést na místo, které Pán pro nás určil. Tam buďme pro něho a kvůli němu, i kdyby nás tam zavlekly válečné události, revoluce nebo jiné neštěstí. Staví nás tam věrná ruka našeho Pastýře, abychom zde byli jeho nástrojem. Naše víra nesmí být závislá na víře nebo nevěře prostředí, z něhož pocházíme. Mějme se na pozoru před ovzduším, které vdechujeme. Nehleďme na to, co nás obklopuje, stůjme pevně na Božím slově. Tak se budeme pohybovat na

svaté dráze, kde poneseme ovoce pro věčnost.

19. listopadu

Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: Amen, amen pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.
(Mt 18,2–3)

Bylo to pouhé dítě, skrze které Pán vykonal v Námanově domě tak veliké věci. Dovolte, abych je dnes postavil doprostřed a připomněl slova Pána Ježíše: *„Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“* Ta malá otrokyně v Námanově domě neměla žádné bohaté duchovní zkušenosti. Mohli bychom si myslet, že její duchovní vývoj byl tou neblahou změnou drsně a předčasně přerušený. Co jen všecko musela tato dívenka v raném věku vnitřně i zevně postrádat! Stojí tu však před námi, věří, slouží a svědčí. Pán Bůh

nepoužívá žádné velikány. Jen když se staneme dětmi a budeme mu tak prostě a upřímně věřit, bez pečování o to, jak žijí a mluví druzí, zda nám dávají dobrý nebo špatný příklad. Jinak pozbudeme všecko, co nám Pán ve svatých chvílích daroval. Děti Abrahamovy se nedají zmýlit, jsou si jisté svou cestou a jdou po ní bez uchylování.

Když nás Pán chce použít pro druhé, vezme nás často z kruhu, v němž jsme dosud žili a přesadí nás do cizí půdy. Nejde to jinak, padne na to náš vlastní život. Kdo si pak chce volit zemi, kde má Pánu sloužit? „Pane, chci vidět, jak mne použiješ, co ze mne uděláš, i kdyby to mělo být zajetím, nebo kdybych měl být na své místo zavlečený jako rukojmí.“ To je pravá základna pro službu Pánu.

Nezaměstnávejme se minulostí, nechtějme sami sebe vést, ale dejme Pánu plnou svobodu, aby nás mohl vést, kam chce On sám. Nemysleme na to, čeho jsme se museli vzdát, co nás služba stála. „Pane, toužím po tom, aby můj bídný život, který tak rychle uplývá, přinesl něco pro Tebe a pro ty, mezi něž jsi mne postavil.“ Pavel také nepočítal s tím, co všecko bude muset prodělat. A jakými bolestmi jej Pán vedl! On se

však netočil změkčile kolem sebe. Na cestě do Damašku se dal Pánem spoutat a nikdy svými pouty necloumal, až je jednoho dne směl složit u nohou svého Krále.

Připadáme-li si osamělí a cizí v okolnostech, v nichž žijeme, dovolme Pánu, aby rozšířil náš obzor a pohlédněme na svůj život z nové perspektivy. Nebojme se, že budeme ve svém zajetí něco postrádat. Pán dává každému svému tvoru všecko, co potřebuje. Nejvěrněji však myslí na ty, kteří mu slouží. Každé rostlince, každému živočichovi pod nebem dává přiměřené ovzduší, světlo a potravu, vše, čeho je potřebí ke zdárnému růstu a vývoji. I pro každého z nás má všecko, co potřebujeme, abychom se dostali kupředu, abychom se stali dokonalými. Pečuje o všechny naše potřeby, má pro nás posilu, pokrm z nebe pro toho, kdo chce za každou cenu dosáhnout cíle a kdo nenechá žádné Boží slovo padnout na zem. Až pak pro nás nebude na zemi žádné místo, vezme nás vzhůru k sobě do jiného světa, protože pak už nemáme na zemi co pohledávat. Ano, On má vždycky to pravé místo pro ty, kdo chtějí vyhovět jemu. Neboj se, jen věř!

Když to tedy musí být, půjdeme svou cestou třeba sami, nezaváháme, neklesneme. Budeme se sytit chlebem domova, Božím slovem a budeme svatě zacházet s tím, co Pán vloží do našeho života.

20. listopadu

Pomazání, které jste vy od něho přijali, zůstává ve vás, takže nepotřebujete, aby vás někdo učil. Jeho pomazání vás naučí všemu, a je pravé a není to žádná lež. Jak vás vyučí, tak zůstávejte v něm.
(1 J 2,27; 2 M 18,18)

Pro dobu milosti je příznačné, že všichni budou učeni od Boha a budou jej znát osobně (Jr 31,34; Iz 54,13; Žd 8,11). Pomazání vyučuje všechny, velké jako malé, vznešené stejně jako nízké. Kdo očekává na Pána a dá se vést jeho Duchem, je ve své práci pozvedán nad bezpočetné obavy, ohledy a zábrany. Nic mu již nebrání ve volném pohybu. Může běžet cestou Božích přikázání. Jeho srdce i mysl jsou volné a může se proto cele soustředit na požadavky služby,

kterou mu Pán ráčil dle své libosti svěřit. Ve všem ostatním, i pokud se týká ohledů na tělo a péče o ně, spoléhá na Boží vedení. Pán je jedinou neomylnou autoritou, jemu náleží ve všech otázkách poslední rozhodující slovo. Ale i ti, kdo mají toto pomazání, by už byli mimo oblast Boží vůle, kdyby pohrdali pomocí, radou nebo varováním těch, které jim Pán posílá. Např. Mojžíš si při návštěvě svého tchána Jetro neřekl: Co dobrého může pocházet od Madiánských? Dává si poradit a přijímá pomoc. Ani se nenadějeme a můžeme se snadno dostat do stavu, který by časem mohl vést k našemu ochromení. Tu je velkou pomocí, když přijde někdo zvenčí, na věc se bez předsudků podívá a řekne nám, co vnímá.

Pro zdravý život Božího dítěte je důležitá dvojí věc. Předně musíme stát pevně v Pánu, abychom se v tom, co nám daroval, svěřil a otevřel, nedali jen tak lehce ovlivnit a otřást žádnými lidmi, byť by to byly sebevýznamnější křesťanské autority. Nemůžeme se zabývat vším, co by ten a onen chtěl na nás a naší službě měnit. Na druhé straně si však nesmíme myslet, že už se nemusíme ničemu učit. Do křesťanství vniklo tolik nezdravého v tradici, zvycích a řeči, dokonce

i v pohybech, gestech a způsobu chování, že se nesmíme divit, když nám Pán pošle pokyny a připomínky i skrze svět. Může použít čestné, bohabojné, byť neznovuzrozené lidi, aby nám pomohli a v tom a onom poskytli radu. Každý jasný a střízlivý úsudek probouzí. Blaze tomu, kdo si rád dá říci.

Stává se, že na druhém jasně vidíme něco, nač jemu samému dosud světlo nevzešlo a můžeme být Pánem použiti k tomu, abychom něco před něj položili, o čem s ním Pán dosud nemluvil, co použije teprve někdy později. Každý zodpovídá přímo Pánu. Je to tak, jak píše apoštol Pavel ve Fp 3,15: *„Kdo je dokonalý, smýšlí jako my. A jestliže v něčem smýšlíte jinak, i to vám Bůh objasní.“* Jestliže však pohrdáme nějakým pokynem, protože nejsme střízliví, malí a pokorní, pak se připravme na trpké zkušenosti.

21. listopadu

Úplně se vyčerpáš, stejně jako tento lid, který je s tebou. Je to pro tebe příliš obtížné. Sám to nezvládneš. (2 M 18,18)

Pevně bude moje ruka při něm, udatným ho učiní moje paže. (Ž 89,22)

V současné překotné a neklidné době se nám snadno může stát, že se na nás hrne jedno za druhým. Z jednoho úkolu roste další, že už nevíme, kde začít a kde skončit, jak se tomu bránit, čemu dát přednost. Tak se ženeme dál, jako by tomu ani nemohlo být jinak, jako by to byla hotová věc a vůle Boží. Když však vidíme, že to tak natrvalo nejde, že je toho příliš, je nutné přinést vše před Pána a svěřit vše do jeho ruky. Ten, který určuje dráhu větrů a oblaků, který má pro každou rostlinu takovou půdu, kde se jí

daří, který pro všecko své stvoření určuje patřičnou oblast, Ten se i nám postará o prostor, kde bychom se mohli rozvíjet, mohli přijít k sobě a zůstat u sebe a nebyli strháváni vírem práce. Pán Bůh nám může také poslat nějakého Jetra, abychom si oddechli. Může zasáhnout z takové strany a takovým způsobem, že bychom to ani nečekali. A zase to jde dál. Musíme však dát pozor, abychom se příliš nezaběhli na svých cestách, ale měli stále srdce i ucho pohotově na Boží volání a pokyny, ať už přijdou odkudkoliv a skrze kohokoliv. Jakmile to čím dál větší břímě vykonalo, co vykonat mělo, Pán Bůh nám ulehčí, uprostraní. On na nás myslí a pečuje o nás!

Přenádherná zkušenost, otevřená každému Božímu dítěti, je udílení nadpřirozené síly, kterou Pán dává pro mimořádné doby a poslání: pro noční bdění u lůžka nemocného, pro službu chudým a opuštěným, pro kázání a pastýřskou službu i pro jiné životní situace, kde nám Pán dává jasné poslání, pro které sami v sobě nemáme ani sílu, ani čas, ani moudrost, ani schopnosti. Ale Pán stojí při nás a pronese nás. Tu se nám stává občerstvením a posilou to, co by dle lidského úsudku nás mělo vyčerpat a odrovnat.

Od nás Pán čeká jediné: abychom žili jako pravé děti Abrahamovy, které nehledí na své neschopné tělo, na to, co je či není v našich silách (Ř 4,19), ale abychom očekávali na Pána.

22. listopadu

Buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Žd 13,5)

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek. (Ž 127,1–2)

Pak odměřovali po gomeru. Ten, kdo nasbíral mnoho, neměl nadbytek a kdo nasbíral málo, neměl nedostatek. Nasbírali tolik, kolik každý k jídlu

potřeboval. (2 M 16,18)

Tato slova Písma hovoří o hluboké a významné skutečnosti. Nezáleží na sbírání a hromadění pozemských či duchovních statků, nezáleží na časném vstávání a dlouhém bdění, na pečování a organizování. Pán Bůh dává každému to a tolik, co a kolik potřebuje. Jednomu málo, druhému více. Je velice bláhové, když druhým závidíme, že budují domy, shromažďují jmění, hromadí poklady poznání a moudrosti. Jen jděme prostě svou cestou, pracujme, když je čas k práci, odpočívejme, když je čas odpočinku. Když nám Pán zahradí cestu, takže nemůžeme vykonat to, co bychom rádi vykonali, ponechme věc klidně v jeho ruce. Pak shledáme na konci dne, týdne, roku, že nám Pán dal přesně to, co jsme potřebovali, ne více a ne méně. Lidé, kteří nikdy nemají dost, nikdy se nezastaví a ženou se od jednoho požitku ke druhému, nemají nakonec o nic víc, než někdo ve své podkrovní světničce či v osamělém koutku. Máme možná jen málo času mezi denními povinnostmi a nemůžeme sedět u Bible dlouhé hodiny. A přece nám Pán dá to, co potřebujeme i v krátkém ztišení. Lidé cestují za

zdravím z lázní do lázní, vyhledávají lepší podnebí a čerstvý horský vzduch. Nám však zůstává Golgota. Odtud proudí pro naše tělo, které jsme svěřili do péče svému Pánu, ten pravý horský vzduch, moc vzkříšení a věčného života, kolik potřebujeme. A máme se lépe, než po té nejlepší lázeňské kůře. – Jsou od přírody košaté povahy, bohaté životy a jsou lidé méně nadaní, prostí, kteří jdou tiše svým životem. Všichni dojdou ke stejnému cíli, bohatí i chudí, velcí i malí, silní i slabí. Blahoslavení chudí duchem! *Chválím Tě, Otče, že jsi skryl tyto věci před moudrými, a zjevil jsi je maličkým.* (Mt 11,35) Maličcí nebudou ukráceni. Veliký Bůh snadněji proniká do myšlenkového okruhu a pojetí maličkých, než když se musí prodírat sutinami a prachem lidské učenosti, velikosti, pýchy. Ti, ke kterým jsme vzhlíželi, nejsou k večeru svého života ani o vlásek bohatší, než maličcí a chudí. Každému je určena patřičná míra slunečního svitu, zkoušek, práce a navštívení.

23. listopadu

Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. Sestry mu vzkázaly: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“ (J 11,1.3)

Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnosti těm, kdo jí prošli. (Žd 12,11)

Nemoc je jedním z těch výchovných Božích prostředků, kterých Otec používá, aby z nás učinil vězně svého Syna, nad nimiž cele zvítězil, kteří jsou jeho ochotnými poddanými. Je známé, jak užitečná může být nemoc pro věřící i nevěřící, jak člověk

v nemoci zpozorní pro Boží hlas. Nejeden marnotratný syn, utíkající z otcovského domu, by se nikdy nezamyslel nad tím, odkud a kam se žene, kdyby jej nemoc nezastavila a nepřivedla k sobě a k obrácení. Pro nejedno dítě Boží platí totéž. A co ten a onen služebník Páně, který se v návalu práce svému Pánu odcizil a vzdálil? Mimo rodinný kruh se stravuje prací pro druhé, ale v skrytosti rodiny hřeší sobectvím a je potřebí nemoci, často těžké a dlouhé, než se mu otevře zrak. Myslel si o sobě, že je politováníhodnou obětí a nevnímal, kolik bolesti působil ženě, dětem a ostatním domácím.

Jakmile nemoc způsobí, že dítě Boží přijde samo k sobě, jakmile srdce a život znovu stojí v záři Božího světla, může se mu nemoc stát požehnanou školou sebezapírání. Vedený slovem a Duchem Božím smí nemocný poznávat, kam jej Pán chce dostat, že se totiž má nejdříve zříci všech pozemských nadějí a vyhlídek a s důvěrou přenechat Pánu Bohu otázky výdělku a budoucnosti, to, oč se dříve sám staral a co v nemoci musel svěřit jiným. Poznává to a mocí milosti se v tom pocvičuje. Učí se trpělivosti a odpouštějící lásce, kde se mu od bližních nedostává něžné ohleduplnosti a stálé

účasti, o níž si myslí, že má na ni právo. Učí se mnoha jiným věcem, na které v dobách plného zdraví zapomněl.

Čím blíže je Boží dítě svému Otci, tím žárlivěji Otec usiluje, aby v něm jeho nejmilejší Syn uviděl ovoce své smrti, plné vítězství. Jestliže satan právě nemocí se snaží zaútočit na nejpoužívanější děti Boží, působící na nejzazších výspách, a tak aspoň něco jejich sil a údů ochromit pro službu Pánu, je to nejen Boží dopuštění, ale Otec právě tyto své nejpožehnanější děti vydává na určitou dobu na pospas nemoci, aby všecko vlastní v nich bylo odhaleno a oni znova vnímali svůj život jako cele zasvěcený Pánu, aby jako takoví dál pro něho žili a působili.

24. listopadu

Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží,
aby vás povýšil v ustanovený čas.
(1 Pt 5,6)

Dříve než pro Pána a k jeho oslavení přijmeme uzdravení, musíme být nejdříve důkladně proškoleni v lekci odříkání, kterou nám Pán poskytuje nemocí. Nesmíme nemoc používat jako zástěrku pro povolování náladám a nápadům, pro točení se kolem sebe a pěstování svévole, nárokování péče a času bližních, aby nás stále obsluhovali a obskakovali. Kolik chyb v tomto směru nadělají zejména rodiče u svých dětí! U nejednoho slabšího a nervově labilního dítěte rodiče podporují hřích, když ze strachu před nervovou krizí nebo nějakým záchvatem energicky nezakročí proti svévoli a sobectví svého dítěte, a tak pěstují tělo na úkor duše. Písmo požaduje, abychom v první řadě

hledali Boží království a jeho spravedlnost a slibuje, že všecko ostatní nám bude přidáno (Mt 6,33). Je lépe vejít do života jako mrzák, než jako tělesně zdravý skončit v pekle (Mt 18,8). Nikdo však nemusí mít strach. Kdo tělo své i svých blízkých svěří do bezprostřední péče Pánu, zakusí, že Pán přejímá veškerou zodpovědnost a odvrátí všecky možné zlé následky i tam, kde je lékařská věda předpovídá jako nevyhnutelné. Kdo jako Abraham nehledí na tělo, ale na Pána, ten má sílu a odvahu i nemocné a slabé dítě vychovávat v kázni Páně, jak to Písmo pro jeho duchovní blaho požaduje.

Především se však v dobách nemoci mějme na pozoru před svou náladou. Dostali bychom se do kolotoče obav a fantazií: Co bude, když budu déle takhle neschopný (nebo mé dítě, můj otec, má žena atd.) a já přece vyznával, že mým lékařem je Pán! Pak začneme naslouchat všem možným hlasům a oddáváme se různým představám, až uvízneme v bahně a kalu. A uniká nám Boží hlas: *„Strach z nich ať vás neděsí ani nezviklá a Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích.“* (1 Pt 3,14–15) *Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě uzdravuji!* Jen se mu

poddejme, ať s námi koná své dílo. Pečujme o to, aby naše uši i srdce se zavřely hlasům světa, ostatních křesťanů i tomu, co jsme si zvykli slýchat a věřit od dětství, nedejme se zahltit péčí o to, co lidé řeknou, když se dlouho neuzdravujeme, nebo když se nemoc zase vrátí, zapomeňme i na to mnohé, co nám vlastně lidé říkat vůbec neměli. Co si má Pán počít s člověkem, co se nedokáže ztišit? Vždyť právě proto se Pán dotýká tvého těla, ty rozčilené, zmítající se a nestálé stvoření! Chceš být honem, honem zdravý a neumíš se ztišit před Pánem!

Je třeba, abychom do této Boží pravdy nejdříve vrostli a vrůstáme do ní ztišením a pilným naslouchánim. *„Jestliže pilně budeš poslouchat hlasu Hospodina, svého Boha!“* Kdo se chce naučit nové písni nebo novému jazyku, musí pečlivě naslouchat tónům, které k němu zní. A Boží slovo je nová řeč, nový svět. Z něho k nám zní zcela nové tóny. Všecko Boží vedení v našem životě je Boží řeč. Ve tvé dlouhé nemoci, v tvém neklidu a spoutanosti, ve stísněné mysli k tobě hovoří Bůh. Věci jen tak náhodně do našeho života nenapadají. To si myslí pohané. Pán Bůh ví, co činí.

Jenom veďte život důstojný Kristova evangelia… (Fp 1,27)

25. listopadu

Byly to naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. (Iz 53,4)

Rádi bychom teď našim drahým nemocným přivolali slovo niterné a srdečné účasti. Nezapomínejte, že to slovo z Izajáše s jeho hlubokým a významným obsahem smíte už teď použít, i když na jeho dokonalé naplnění ještě musíte čekat. Už nyní smíte uvalit na Pána břemeno své nemoci, jako každé jiné břemeno. U něho najdete otevřené a soucitné srdce. Napjatý na kříži mezi nebem a zemí zakusil sám na sobě hořkost a útrapy tělesných bolestí. Smíme se důvěrně blížit k jeho trůnu v jistotě, že u něho najdeme milosrdenství, milost, útěchu a pomoc, kdykoliv potřebujeme (Žd 4,16).

Tam, kde nám nebeský Otec zatím nemůže naši

nemoc odejmout, nenechává nás nemoci na pospas. Obklopuje nás svou něžnou péčí. *„Hospodin ho podepře na loži v jeho mdlobách. V nemoci mu změníš celé lůžko.“* (Ž 41,4) *„Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající.“* (Iz 42,3) *„On ví, jak nás stvořil, pamatuje, že jsme prach.“* (Ž 103,14) Ať už se jedná o tělesné bolesti nebo duševní trýzeň a stíny, jak je nemoc namnoze nese s sebou: vždycky a za všech okolností si smíme být jisti, že *nás Pán nedovolí pokoušet nad naši možnost, že uprostřed zkoušky nám způsobí takové východisko, abychom ji mohli snést* (1 K 10,13).

Tam, kde Pán ve svém slitování zasáhne a bolesti zmírní, kde nám dá novou svobodu a prostor, ač jsme jen letmo k němu vzhlédli a z dálky k němu vzdychali, abychom mohli před něj předstoupit a před ním stát, otevírá se nám pak vyšší, svaté povolání. V přísné a tvrdé škole jsme se naučili odříkání a podřízenosti. Naučili jsme se svěřit se bez výhrad lásce svého Boha. Tak jsme schopni konat požehnanou službu lásky, a to i v nemoci. Našli jsme v Kristu svého Velekněze, který vzal na sebe naše břemeno. Přistupme tedy blíže k němu a učme se u jeho nohou, jak nosit břemena

druhých. Dejme se jím pomazat do kněžské služby (Zj 1,6).

Ke službě královského kněžstva (1 Pt 2,5.9) se vzděláváme v nemoci nebo v jiné Boží škole. To je poslání, pro které jsme byli stvořeni a k němuž nás vykoupení navrátilo. Jsou k němu voláni všichni křesťané. Kněz přijímá Boží věci za vlastní, stojí v mezeře pro Boží slávu a jeho záležitosti, za jednotlivce, sbory a země, nese břemena druhých (Ga 6,2) s láskou, s přímluvnou modlitbou a soucítěním. Kdo v nemoci toto povolání pochopí a uchopí, je na svém lůžku zdrojem tepla a života s nedozírným dosahem. Požehnání se odtud šíří daleko přes hranice osobních vztahů.

26. listopadu

Tělo pro Pána a Pán pro tělo. (1 K 6,13)

Ať však naši nemocní také vědí, že máme nádherná, slavná a právoplatná zaslíbení, pokud se týká uzdravení a pozvednutí našich těl, i když na plné vykoupení svých těl teprve čekáme. Z Iz 53 vyrozumíváme, že Beránek nesl naše nemoci a bolesti (Iz 53,4). Nikdo se nesmí opovážit omezovat působení tohoto slova jen na určitý úsek dějin, např. na apoštolskou dobu. Že se tím nemyslí nějaké duchovní potíže a neduhy, ale skutečně tělesné nemoci, je zřejmé z Mt 8,16–17: *Když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých. I vyhnal duchy svým slovem a všecky nemocné uzdravil, aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izajáše: „On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl.“* Pán Ježíš má vidět plné ovoce svého utrpení na našem **těle i duši**. *„Z práce*

duše své uzří užitek, jímž nasycen bude.“ (Iz 53,11) Stejně jasné je slovo Jakubovo (5,14–16): *„Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“*

Opření o Písmo, které nemůže být zrušeno, vyprošujeme a očekáváme s neotřesitelnou důvěrou své uzdravení, ať zkouška, jíž Pán podrobuje naši víru, je sebedelší a sebetěžší, ať jsou sebevětší vnější či vnitřní překážky, které brání okamžitému a plnému uskutečnění Boží vůle při nás. Každá poslušnost poznané pravdě, všecko lpění vírou na zjevené pravdě očišťuje srdce (1 Pt 1,22; Sk 15,9). Očišťování a tříbení nás připraví, abychom mohli spatřit to, čemu jsme věřili. Závisí-li oslavení Boží na zemi na rozhodnosti, s jakou se naše víra drží Božích zaslíbení, pak u nemocných dětí Božích záleží především na tom, abychom na otázku Páně *„Chceš-li zdráv býti?“*

uměli dát určitou a jednoznačnou odpověď.

Nezapomeň, milý nemocný: kde Pán Bůh dává nové pověření, nové úkoly, tam udílí i patřičnou míru síly. Nemysli, že Pán uzdraví tvé tělo a duši a přitom snad nedá nový příliv životodárných sil. On tě zcela jistě vnitřně vyzbrojí pro dny zdraví. Neboj se a důvěřuj svému nebeskému Lékaři. A když se tě táže: *„Chceš-li zdráv býti?“* odpověz s odvahou a pevně, s pohledem na jeho milost a věrnost: „Ano, Pane! Pro Tebe a ke cti Tvého jména!“

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechny věci spolu působí k dobrému, těm, kdo jsou povoláni podle Jeho předsevzetí.“
(Ř 8,28)

27. listopadu

Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. (1 K 12,26)

Pamatujte na vězně, jako byste byli uvězněni s nimi. Pamatujte na ty, kdo trpí, vždyť i vás může potkat utrpení. (Žd 13,3)

Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potírají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. (Jk 5,14–

16)

Je věcí zdravých, kteří mohou svobodně užívat sil svých modliteb a víry, aby vstoupili do mezery za své spoutané bratry. Dluží jim službu, kterou prokázali ti čtyři mužové v evangeliu ochrnutému. Mají přinést své nemocné k nohám Spasitele a tam je ponechat, dokud se nad nimi Pán nesmiluje. Otcova zvláštní pozornost patří jeho nemocným dětem. Je tedy samozřejmým úkolem zdravých údů Kristova těla, aby vešli do smýšlení svého Otce a blížili se ke svým nemocným sourozencům s vřelou účastí a citlivou ohleduplností. *„Nemocen jsem byl a navštívili jste mne…“ Tu mu odpoví: „Pane, kdy jsme Tě viděli nemocného a navštívili jsme Tě?“ Král jim odpoví: „Co jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří,* ***MNĚ*** *jste učinili!“* (Mt 25,36–40) Trpících se máme dotýkat něžnou rukou. K lůžku bolesti máme přistupovat se zutou obuví jako na svaté místo.

Už jsme hovořili o tom, že máme být Božími spolupracovníky. Jakub ve svém listu upozorňuje své bratry v otázce uzdravování nemocných na Eliáše, aby

jim na jeho příkladu ukázal moc vroucí modlitby víry. V podstatě se však toto slovo neobrací především na nemocné, ale spíše na starší sboru. Nemocný je vyzýván, aby povolal starší sboru. Starší se však mají za něho modlit a mazat jej olejem ve jménu Páně. Od nich se očekává modlitba víry, která má nemocnému pomoci. Musí činit pokání, není-li jejich modlitba opravdová a nezmůže-li mnoho, není-li to modlitba *„spravedlivých“*. Mají stát se skloněnou hlavou před Pánem jako Eliáš, dokud jim Pán nezjeví, co brání vyslyšení jejich modlitby, kde při nich nebo církvi, již zastupují (Žd 13,17), není něco v pořádku. Je-li příčinou stavu nemocného nějaké prokletí, pouto, temnota či zatvrzelost, dopustil-li se hříchu, který má být vyznán a napraven (Jk 5,15–16), pak dá Pán pro nemocného starším, kteří se sami nebo s celou církví pokoří, prorocký pohled či rozvazující prorocké slovo a *„Pán ho pozvedne“*.

Kéž dá Pán své církvi brzy zase takové starší, kteří budou schopnými Božími spolupracovníky, ochotnými spolupracovat při pozvedání nemocných, vytrvalí ve všecko přemáhajícím, svatém nesení! Kéž Pán brzy dá ve své církvi vanout novému životu, aby se vzchopila

a uvědomila si svou povinnost vůči svázaným údům.

28. listopadu

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, Jeho milosrdenství je věčné.
(Ž 136,1)

Tento žalm je velice pozoruhodný a nesrovnatelný. Úzce souvisí s otázkou našeho života doma a v zaměstnání, kterou jsme se zabývali. Je zjevením úžasné Boží trpělivosti s jeho nedoslýchavými dětmi tvrdého srdce. V tomto žalmu Duch svatý opakuje šestadvacetkrát, že *„Jeho milosrdenství je věčné“*. Nejdříve nám ukazuje na slávu Božího stvoření a od v. 10 na slávu vykoupení, na vysvobození z Egypta a zjevení silné paže všemohoucího Boha. Při vypočítávání jednotlivých rysů Boží slávy a jeho divů ve stvoření a ve vykoupení se znovu a znovu opakuje: *„Jeho milosrdenství je věčné!“* Možná si někdo řekne: Ovšem, tak tomu bylo

kdysi. Dnes už to neplatí. Je to jako mírná, láskyplná výčitka, když náš nebeský Otec svým zapomětlivým dětem opakuje šestadvacetkrát lekci o své věčné dobrotivosti. Možná nás to unavuje, číst šestadvacetkrát totéž. Jemu však není zatěžko tolikrát to svým nepokojným, malověrným dětem opakovat. Šestadvacetkrát při všem, co kdy Pán vykonal, ta přípověď, že v každé nové situaci, v každé nové těžkosti smíme nalézat téhož Boha, jehož milosrdenství je nové každého jitra.

Jeho dobrota trvá navěky a za jeho dobrotou stojí jeho všemohoucnost. Jaká je to Boží trpělivost, že ten Bůh nebes, který je vyvýšený nade vším, se sklání, tak něžně s námi jedná, opakuje nám znova a znova totéž, až to konečně naše srdce pochopí. Byla by to víc než zatvrzelost, kdybychom ještě chovali nějaké obavy, že Ten, který dnes tak podivuhodně zasáhl, by nám zítra nepomohl. Nikdy nás nenechal na holičkách, a když nás nechal čekat, pak jen proto, abychom si uvědomili vlastní nedověru. Ale nakonec nikdy neodepřel svou pomoc. Izrael směl zakusit, že Hospodin je nenasytil jen dvakrát, ale den za dnem po čtyřicet let. A Duch svatý vtiskuje i k daru chleba pečeť věčnosti, neboť

i zde stojí: *„Jeho milosrdenství je věčné!“* To neplatí jen pro Izrael, ale pro každého z nás. *„Co činí Bůh, zůstává na věky.“* (Kaz 3,14) Obdrželi jsme pečeť jeho věčné lásky. Jsme obklopeni, obklíčeni jeho milosrdenstvím.

„Chválu vzdejte Hospodinu! Jedině On koná velké divy, Jeho milosrdenství je věčné!“ Pro všecky okolnosti a situace, pro všecky těžkosti až do jedenadvacátého století, až do současné hodiny vývoje světa, kdy více než kdy jindy platí: *„Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí,“* kdy děti Boží musí ve všech otázkách svého vnějšího zabezpečení zcela vstoupit na Boží půdu, má-li jim ještě vůbec zbýt nějaký čas na obecenství s Pánem.

29. listopadu

Jdi v pokoji! (2 Kr 5,17–19)

Nejeden radostně nastoupil svou další cestu jako onen komorník ze Sk 8 nebo zde Syřan Náman. Najednou však jeho myšlenky předbíhají. Už se vidí doma, ve čtyřech stěnách, ve svých poměrech, a tu vyvstávají obavy a starosti, které brzdí radostný rozběh. Už se vidí při dvorním ceremoniálu: *„Když můj pán vstupuje do domu Rimónova, aby se tam klaněl, a opírá se o mou ruku…“* Co pak? Ti, které Pán očistil, už přece nemohou sloužit jinému bohu! Satan chce zastrašovat, jako by to nebylo možné. Na Námanovu prosbu (v. 17–19) odpovídá Elíša královským slovem: *„Jdi v pokoji!“* Vůbec se nezabývá jeho starostmi, zdánlivě si věci nevšímá, nevkládá na Syřana žádný zákon, protože ví, že se všecko uspořádá ve vyšším světle, v pravý čas, jen

když Námanovo srdce bude patřit Hospodinu.

Naše nemožnosti jsou pro Pána příležitostí, aby se znova zjevil podle míry své milosti. Jde k nám **po vlnách**. Všecky okolnosti tvého života, všecko, čeho se nejvíc lekáš, je ohnivé spřežení a ohnivý vůz, který tě nese vstříc Pánu. Dovol mu, aby šel s tebou cestou, kterou sám určil, následuj a poslouchej ho. Pak ve všech situacích tvého vnějšího života, na každém novém stupni tvého vnitřního vývoje ti bude jeho majestát a sláva tak blízko, že se už nenecháš zastrašovat tím, co ti předstírá nepřítel, nemožnými požadavky, jako bys musel chodit do domu Rimónova. Je cesta, jak projít bez úhony doma v rodině, v zaměstnání a ve společnosti, v obchod2 a na úřadě, v kuchyni a na kazatelně. Jdi v pokoji! Ten Pán, který tě uzdravil, tak dokonale přemohl všecky zmatky světa tvých poměrů, že nebudeš nikdy muset dělat kompromisy, ustupovat ani brát ohledy.

Jdi v pokoji! Sestup do údolí zkoušek a těžkostí – tvůj Pán vystupuje na horu, aby se za tebe modlil. Tam před Otcovou tváří jsou jeho ruce nad tebou vztažené, právě když sestupuješ do temného údolí. Pán Ježíš prošel všemi údolími stínů temnoty a smrti. Tam, kde

stanula jeho noha, projdeš i ty!

Jak provede mne, to nevím! Však jedno jistě vím:
On provede mne zázračně, jak slíbil slovem svým.

Jak rozjasní noc přede mnou, ba, věru, jak?
Pro jeden krok dá světlo vždy, to uvidí můj zrak.

Jak zlomí sílu satana, co děsí srdce mé?
Ubohé dítě netuší, leč ví: On přemůže.

Stulený v Jeho náručí spočívám bezpečně.
Jak povede, jak nese mne, to Jeho věcí je.

Adventní útěcha

Izajáš 40,1–31

30. listopadu

„Potěšte, potěšte můj lid,“ praví váš Bůh. „Mluvte k srdci Jeruzaléma, provolejte k němu: Čas jeho služby se naplnil, odpykal si své provinění. Vždyť z Hospodinovy ruky přijal dvojnásobně za všechny své hříchy.“ (Iz 40,1–2)

Čtyřicátá kapitola Izajášova proroctví je klasická kapitola potěšování Božím slovem pro jeho v zajetí plačící lid, zotročený pod rukou pohanů, daleko od půdy domova a od chrámu. *„Potěšte, potěšte můj lid, praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma laskavě.“* Tento laskavý hlas známe ještě důvěrněji, než lid Staré smlouvy. Víme, jak oslovuje unavené a obtížené, ty, kteří se hroutí pod břemenem vlastních vin: „To jsem si všecko zasloužil, sám jsem si tak zničil

život.“

Přicházíš, Přítel vlídný
bys pozbavil mne pout.
Mne, jenž jsem kleslý, bídný
chceš z prachu vyzvednout!

V dalších verších se dovídáme více o potěšujícím hlasu Toho, který přichází. Je to hlas na poušti, v pusté, bezhlasé poušti, kam neproniká k sluchu žádný známý hlas, srdce nevnímá žádné potěšení, nesvítí žádné hvězdy. Pán Bůh musí často se svým potěšením čekat, dokud nezpustne všecko kolem nás a v nás, co nás těšilo. Jinak se utěšujeme jinými věcmi a jeho potěšením pohrdáme. Hvězdy svítí jen v noci. *„Vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha!“* Ty nejtemnější poměry, v nichž vězíme, musí v našem srdci udělat cestu pro Pána Boha. *„Každé údolí ať je vyvýšeno, každá hora a pahrbek sníženy. Pahorkatina ať v rovinu se změní a horské hřbety v pláně. I zjeví se Hospodinova sláva.“* (Iz 40,4–5)

Svět dnes zahaluje smutek, duch pláče a malomyslnosti. Mnoho lidí se stáhne do jeskyň své

trudnomyslnosti, aby naříkali nad troskami své zašlé slávy. To je od ďábla. Nejdříve nám vnucuje nepravou, falešnou slávu, a když pomine a zjeví se následky hříchu, láká nás do temných údolí. Jedni se zaběhli do temných údolí, druzí na vrcholky slavomamu a přestali být normální. Hory a pahrbky, které nám zastírají výhled do svrchního světa, musí být sníženy, údolí choulostivé nedůtklivosti musí být vyvýšena, křivé se musí napřímit a drsné vyhladit. Kolik jsme toho poničili na své životní cestě svou neposlušností Pána Boha! Často zabere mnoho času, než se naše křesťanství dostane do správných kolejí, než je tu vyrovnaná dráha. A Pánu Bohu uprostranit musíme. Musí zvadnout ta falešná sláva, o níž čteme ve v. 6–8, to nahnilé kouzlo viditelného světa. Náš život se musí vrátit ke svému původu, ke svým zdrojům. Pak teprve k nám a do nás pronikne slovo potěšení, teprve pak je nám darovaná sláva, která je s prvním příchodem Pána Ježíše vštípena do každého života skrytého s Kristem v Pánu Bohu, a která se plně zjeví s jeho druhým příchodem.

1. prosince

Vystup si na horu vysokou, ty, která neseš radostnou zvěst Sijónu, co nejvíc zesil svůj hlas, ty, která neseš radostnou zvěst Jeruzalému, zesil jej, neboj se. Řekni judským městům: „Hle váš Bůh!“
(Iz 40,9)

Vystup si na horu vysokou! Satan také vede na vysokou horu. Víme, že na takovou horu zavedl Pána Ježíše, aby mu odtamtud ukázal tu zdánlivou slávu padlého světa. Pán Ježíš se však nedal ničím zaslepit. Hospodin vybízí svůj novozákonní lid, aby vystoupil na Boží hory, kam k člověku nedosáhne kouzlo viditelnosti, kde se nám zjevuje nebeský svět, takže můžeme zvěstovat přes všecky hory slova potěšení pro unavené a slova naděje pro jeho lid.

Hospodin přichází s mocí – v něm je sláva a jeho sláva se má zjevit. Nemusíme už plakat a naříkat na troskách svého životního štěstí a nadějí, nad zklamáním a potížemi stáří. Vystupme na horu, aby nám Pán mohl věci ukázat takové, jaké jsou, abychom všecko spatřili v záři jeho slávy!

Jednou vzal Pán Ježíš na jednu horu své tři učedníky, kteří mu stáli nejblíže. Na této hoře směli nahlédnout do slávy svého Pána. Tam se Bůh dosvědčil ve svém Synu, oděném slávou a světlem. Když nás Pán vede na horu, pak tak činí proto, abychom se vrátili do školy života s novým pohledem na jeho slávu a svědčili, že jsme prožili nejen něco citového, ale že jsme obdrželi nové vystrojení pro svou cestu životem. *„Toho poslouchejte,“* když s vámi bude hovořit o své cestě do Jeruzaléma, kterou má před sebou. Jeho cesta vedla utrpením do slávy a tuto cestu už nikdo jeho učedníkům nezahradí, leda by se sami dali zadržet strachem z utrpení, aby nevešli do Ducha Kristova a nebyli přioděni slávou následování Pána Ježíše, slávou života Beránkova, slávou k oslavení Pána vytrvalostí a tichostí, dokud nepřijde a On již stojí přede dveřmi!

„Slovo Boží zůstává navěky,“ a protože zůstává, zůstává i náš úkol: být heroldy Božími a nést do temných kruhů tohoto světa poselství o Vykupiteli, který přišel spasit hříšníky, o Otci, který čeká na své bloudící děti. Jsme nositeli potěšující zvěsti, radostného poselství. Kéž je nám dána milost, abychom toto slovo, které zůstává navěky, nesli dál s ochotným a radostným otvíráním úst, i kdybychom sami byli spoutáni řetězy.

2. prosince

Řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády. Hle, svoji mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede.“ (Iz 40,10–11)

Neboj se, ty, který neseš radostnou zvěst! Řekni judským městům: *„Hle, váš Bůh! Panovník Hospodin přichází s mocí, jeho paže se ujme vlády.“* (v. 10) Jeho paže zjedná právo pro utlačené. Vykoupí utlačované, svou mzdu má s sebou, u sebe svůj výdělek. I když Pán vydá svůj lid do tříbení, nestrpí, aby byl svévolně a nad míru zotročován. Stojíme pod ochranou jeho Majestátu a běda tomu, kdo

se dotkne zřítelnice jeho oka, což jsou jeho vykoupení. Jsme možná slabí a utlačovaní, ale nebojme se. Podobáme se tak Tomu, který nám zanechal své šlépěje, abychom ho následovali. *„On hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest. Když mu spílali, neodplácel spíláním. Když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do ruky Toho, jenž soudí spravedlivě.“* (1 Pt 2,21–23) I když jsme jen malá jehňátka, máme nádherné zaslíbení, že Pastýř sám nás ponese v náručí. Člověk – pastýř může s velkou námahou unést dvě, tři jehňátka. Ale v náručí našeho dobrého Pastýře je dost místa a On má dost síly, aby unesl všecky své ovečky. V jeho náručí a na jeho srdci je pro nás místo, které nám nikdo nemůže upřít. Ani my nesmíme nikomu jeho místo v náručí a na srdci Pastýřově upírat. Nese den za dnem nás všecky i s našimi břemeny.

Jak se však má toto nádherné zaslíbení naplnit při národu, spoutaném v zajetí? Jak to uskuteční, jak skoncuje s mocným nepřítelem, jak poláme okovy a uvede ve svobodu, to je jeho věc. O tom nás nádherně ujišťují obrazy v dalších verších (v. 10–25). Jaká majestátná slova, která nám otevírají pohled na

velikost a moudrost našeho Boha smlouvy. Ponořme se do těchto slov a učme se důvěřovat tomu Velikému a Moudrému. Nemá žádné rádce, ani žádné nikdy nepotřeboval. S nikým se neradil při zakládání hor ani při vykoupení svého lidu. Vykoupení církve je záležitostí jedině Božího Syna. On sám polámal okovy, lis tlačil sám, jemu za všecko vděčíme. Boží Syn se zjevil na to, aby mařil skutky mocného a vyvedl svůj lid do svobody. Co jsou před ním takové národní kolosy jako byl Babylon, který zavedl Izrael do zajetí! Národy jsou jen kapičkou na okovu. Teď tam ještě visí, ale v příštím okamžiku ukápne a roztříští se. Jsou jako prášek na misce vah, který vahami nepohne. On zvedá ostrovy jako prášek písku. Mocné a velikány národů, bohaté a pyšné tohoto světa, kteří zotročovali jeho lid, zbavuje moci a odstraňuje, jako by tu nikdy nebyli. Hodnostáře za nic nemá a jako s nicotou nakládá se soudci země. Sotva byli zasazeni, sotva byli zaseti, sotva jejich odnož kořeny do země zapustila, zaduje na ně, a oni schnou a vichr je odnáší jako slámu. Jaká je to útěcha, že takový Bůh je naším Otcem, který má v ruce kormidlo dějin světa. **„Tatínek je u kormidla,“** řekl malý chlapec, který si klidně v bouři

hrál, zatím co zdatní námořníci bledli hrůzou. K výšině zvedněte zraky a hleďte: Hospodin je věčný Bůh. Máme co činit jedině s ním! „Tatínek je u kormidla!“

3. prosince

K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem. Má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí ***ani jedna***. (Iz 40,26)

Prorok, vedený Duchem Božím za jasného večera pod hvězdnou oblohu, dostává lekci pro sebe a svůj lid. Nejdříve mu Hospodin zjevil, jak jsou hodnostáři a soudci země před ním ničím, jak svůj lid osvobozuje ode všeho, co by mu mohlo nahánět strach, a připomíná mu, že ačkoliv je Jákob malou hrstičkou a červíčkem, zůstává národem, který pro Hospodina stojí ve středu světa národů, i když ho musí vést tříbením, pokořováním a tisíciletým vyhnanstvím.

K výšině zvedněme zraky! Může se nám občas při

pohledu kolem sebe zatočit hlava a udělá se nám špatně. Tak pozvedněme zraky k výšinám! Učme se pod hvězdnou oblohou znát svého Boha. Nehřešme tím, že bychom ho podceňovali. Duch svatý ukazuje prorokovi svět hvězd, v němž se dokonale vyzná. Žádný astronom se nikdy nedopátrá konce vesmíru, ale Pán Bůh se zde vyzná. Každou sebemenší hvězdičku zná jménem. To, co obsáhnou nejdokonalejší dalekohledy, je jen pouhým zlomkem celého vesmíru. Pán Bůh je nekonečný a jeho stvoření je nekonečné. Ačkoliv je různých těles ve vesmíru bezpočet, není ani jediného, jehož dráha by někdy ve dne nebo v noci byla bez Božího dohledu. On vyvádí v plném počtu zástupy hvězd a všechny volá jménem. Má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí mu ani jedna.

Přírodní zákony zjevují Boží neproměnnost. Ani stopy po nějakém vnějším nátlaku. Přírodní zákony jsou však jen pouhým stínem svatých zákonů duchovního světa, do nichž Pán své svaté uvádí. Nevládne zde žádný nátlak, náhoda nebo svévole. Že ani jedna hvězdička nechybí, je důsledkem obrovské síly a úžasné moci Boží, ty slepý, pověrčivý pohane, co vidíš jen přírodní zákony tam, kde máš vidět Boží ruku,

která zde den za dnem vévodí.

Co prorok o Boží slávě představuje svému národu, je obrazem toho, jak Pán jedná se svým lidem všeobecně a s lidmi jako jednotlivci. Zde panují jiné pořádky, než v přírodě – je tu plno změn a všecko je v pohybu, ustavičně se děje něco nového a neočekávaného ve výchově k slávě a pro věčnost právě proto, že každý má své vlastní jméno, svůj zvláštní úkol, svou svébytnost, svou důležitost a svá nebezpečí.

Díky Bohu, že nad námi bdí svaté oko a vládne nám silná paže. Náš veliký Bůh dobře ví, co je prospěšné a co škodí lidskému pokolení. Nikdy se nepřehmátne ve volbě prostředků a cest. On patří a On opatří.

4. prosince

K výšině zvedněte zraky a hleďte: Kdo stvořil toto všechno? Ten, který v plném počtu vyvádí zástupy hvězd a všechny volá jménem. Má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí ani jedna. Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto: „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo“? (Iz 40,26–27)

Když vláda nad vesmírem nikdy nepřesáhne Boží moc a když se nemusíme jako pohané bát, že by mezi bohy nastala válka a našemu Bohu by mohly vypadnout otěže vlády z rukou, nemysli si tedy, Jákobe a neříkej, Izraeli: Má cesta je před Bohem skryta. Pán Bůh má na starosti příliš velké věci, než aby se zabýval červíčkem Jákobem. Pán Bůh nezaprodá ani svůj lid,

ani nikoho ze svých vykoupených, ať padli hluboce. Nevydá nás ani do okolností, kde by naše cesta nebezpečně křížila cestu druhých. Pán Bůh nikoho neukrátí. Ubohý červíčku, opravdu sis myslel, že by tě Pán Bůh mohl na jedinou chvilku pustit ze zřetele či vydat tě na pospas přátelům nebo nepřátelům, z nichž žádný tě neumí ani vést ani řídit? On jediný zná tvé jméno a pokud neznáš Boha, neznáš ani své jméno. Jen do jaké míry se ti otvírá Bůh, do takové poznáváš svou osobnost. Jak dalece znáš Boha, tak se učíš v Jeho světle poznávat sebe. Co vlastně o sobě víme? Nanejvýš to, co z nás udělali lidé, okolnosti, život, poměry. K čemu však nás Bůh stvořil, jaké místo máme jednou mít na nové obloze duchovního světa, to ví jedině Bůh. Jméno každého z nás je v každý čas před ním a vším konáním i nekonáním lidí, s nimiž žijeme, ať už nás vyvyšují nebo ponižují a utlačují, vším čím dál hlubším pokořováním, jak Pán Bůh kříží naši cestu, aby nás dostal na správnou dráhu, tím vším sleduje s námi své svaté cíle. Odměřuje a ovládá všecko, neujde mu ani zrnko písku, tím méně člověk, který vzdychá někde v koutku nebo ve vězení. Svého práva dosáhneme právě utrpením. Ve škole utrpení

jsme uvádění na pravou míru. Tam začínáme chápat kázání světa hvězd. Pánu Bohu neujde ani jedno dechnutí našich plic, ani sebemenší bolest, která zachvěje naším srdcem. Nebuďme modláři, mějme dost na Boží milosti a nežebrejme o lidské porozumění a uznání. Stejně to nedokážou.

5. prosince

Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto: „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo“? Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, Stvořitel končin země, není zemdlený ani znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. (Iz 40,27–28)

„M*á cesta je Hospodinu skryta!“* Jak jen bychom mohli něco takového říci? *„Má obrovskou sílu a úžasnou moc, nechybí ani jedna!“* Nemáme tedy právo takto hovořit. Když mu ani na okamžik neujde dráha žádného nebeského tělesa, nepustí ani naše právo nikdy ze zřetele. Nemysleme si, že náš Bůh je unavený a nedokáže zajistit naši cestu a právo. Tak málo jej ceníme? Jemu není skryta žádná zatáčka naší

cesty, žádné bodnutí od přítele či nepřítele, žádná kapka krve našeho srdce. Proč jen říkáš, Jákobe a mluvíš, Izraeli: „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo? Proč se o mne lépe nepostará? Proč nevyslýchá moje modlitby?“ Copak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? **Věčný Bůh je Hospodin!** Čím byl o prvních Letnicích a v dobách reformace, jak se nám zjevoval ve všech dobách, takový je i dnes. Nezměnil se. Cožpak jsi neslyšel? **Bůh věčný je Hospodin!** Žádná proměna od světla ve tmu na cestě světla. Ten, který stvořil zemi, není zemdlený ani znavený. Jeho rozumnost nelze vystihnout. On nestárne, jak je tomu u pozemských otců, kteří zestárnou a už nemohou svým dětem pomáhat tak, jak kdysi pomáhali. *On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.*

Pojďme ven, zanechejme nářků a starostí. Nermuťme se, že nemáme všecko, co bychom si přáli. Nehleďme na možnosti a nemožnosti svého života! Pojďme ven a zvedněme zrak k nebi. Chceme vidět, chceme se dopočítat, je-li ještě pro nás naděje? Počítejme hvězdy! **Počítejme s nebeskými faktory!** Ponořme svou unavenou, ubitou duši do nebeských

dálek ve vědomí, že Boží zaslíbení jsou pevná a jistá. A pojďme dál ve víře!

Je to svatá chvíle, kdy nás Bůh vyvádí z tlaku viditelného, kde se dusíme v těžkém ovzduší temných údolí, vyvádí nás ze všeho, co nám zahalilo vnitřní obzory, a vede nás pod své jasné nebe, plné hvězd a staví nás do svobodného Božího ovzduší svého díla. Hleď na nebe, patři na svého Boha a všecka bolest zmizí.

6. prosince

On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému. (Iz 40,29)

On mi řekl: „Stačí, když máš mou milost. Vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. (2 K 12,9)

Pán nás vede ve všech oblastech našeho života z chudoby do chudoby, z obnažení k obnažení, a když procítíme vlastní bezmocnost, pak nás může přiodít svou mocí. Pak nás už ani nenapadne chlubit se mocí nám Pánem svěřenou pro jeho dílo. Sám apoštol Pavel musel v tomto ohledu udělat hlubokou zkušenost, pravděpodobně ještě zcela jinak, než kdokoli jiný. Protože byl tak mimořádně obdařeným a vyvoleným nástrojem, vedl jej Pán hlubokým údolím pokořování,

kde se ten nezdolný a pracovitý muž zlomil. Kdo může říci, co bylo oním ostnem v těle, o kterém apoštol hovoří? Protože mu bylo tak mnoho svěřeno, protože už v těle směl vidět tolik Boží slávy, dal mu Pán Bůh protiváhu v jistém ostnu v těle, aby se nadmíru nepovyšoval, aby sám v sobě zůstal slabý a bezmocný. Tak moc, zjevená v jeho životě, byla viditelně moc Boží, ne Pavlova. Mezi tím, co bylo lidské a co bylo Boží, byla svatá jasná dělící čára. Jistě to nebyla pro apoštola maličkost, když musel na svém těle nosit něco, co bylo zřejmě pro druhé pohoršením, protože to nechápali. Možná, že když kázal a uzdravoval, nejeden člověk poznamenal: „Proč nepomůžeš sám sobě?“ Nepotřebujeme na všecko znát odpověď. Smíme vyčkat, až Pán sám věc objasní. Pavel však zřejmě procházel různými stavy slabosti, bídy, pronásledování a úzkostí všeho druhu, aby zůstal slabým člověkem, který sám v sobě neměl žádné rezervy moci, nemohl čerpat z vlastní plnosti, ale v jeho slabosti a chudobě se zjevovala Boží moc.

K tomu je potřebí zmocnění Duchem svatým. Neobdrželi jsme Ducha bázně, ale Ducha moci, lásky a kázně. Jen v moci Božího Ducha a života je možné

vzít na sebe takové uspořádání života. Je potřebí moci Boží, aby člověk v nejzazší slabosti a zlomenosti, s ostnem v těle, byl schopen jít dál a sloužit. Jít dál ve víře, když místo přibývání sil jsme stále slabší, k tomu věru musíme být oděni Duchem Božím. Potíže služby jsou školou, v níž jsou děti Boží vychovávány pro nebeskou slávu.

Když ve vší tělesné slabosti a omezenosti zůstáváme svobodní k životu s Pánem, když navzdory všem hnutím přirozené lásky a vlastní horlivosti se učíme rozpoznávat, co si přeje Pán, abychom konali, a pak mu také důvěřujeme, že nám jako náš Lékař obnoví život a sílu, budeme znova a znova zakoušet, že Boží moc se zjevuje v naší slabosti. Nemysleme si, že Pán nám musí dát pocítitelným způsobem výzbroj a sílu k další cestě. Jděme jen věrně za svým Učitelem a ctěme jej svou důvěrou. Právě na poušti, na cestě prosté víry, se s námi potká v nové milosti.

7. prosince

Mladíci jsou zemdlení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají. Ale ti, kdo skládají naději v Hospodinu, nabývají nové síly, vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení. (Iz 40,30–31)

Protože je Pán Bůh věčný, neopotřebovává se. Nepozbývá pružnost, jak se to děje našemu tělu, takže už nesneseme tolik, jako kdysi. On neumdlévá, jeho rozum na všecko stačí. My se znova a znova dostáváme do situací, kdy jsme se svým rozumem v koncích a neumíme pomoci ani sobě ani druhým. Náš Pán však všecko proniká, On rozumí naší cestě, zná naši nosnost, odměřuje pokušení, jimiž dnes máme projít, a dává nám patřičnou sílu takovým způsobem, že **víme,** odkud přichází. Boží moc je tu pro ty, kterým

klesají ruce. Až tak daleko to s námi musí dojít. Teprve když nám dojdou síly, může Pán nasadit svoji moc. Musí dojít k tomu, že vyhlásíme bankrot, a to tak dokonalý, že se už z toho nikdy nevzpamatujeme. Dokonce i těm unaveným Pán zadržuje svou moc, dokud se úplně nezhroutí. Pak jim poskytne sílu ze zdrojů své nekonečné moci. Musíme ztroskotat. Unaveným dává Pán dostatek síly.

V duchovní oblasti je to stejné, jako v přirozené. Mladíci jsou zemdlení, jejich mladická síla je podlomena. Dochází k velkým krizím mezi silou charakteru a mocí Boží, k tříbení a rozdělování, kdy člověk nakonec už může jen očekávat na Pána. Pán Bůh nás musí kolikrát nechat sedět na troskách vlastního charakteru. A ztroskotat musí všecko, co není z něho, kdejaká směs. Očekávat na Pána se učíme jen na troskách, které už nedokážeme znova vybudovat. Doba čekání není ztracený čas. Může být namnoze požehnanější, než splnění našich nadějí. Očekávání může být mnohem důležitější, než vyplnění našich přání. V dobách očekávání nás Pán chce do hloubky prověřit a dát nám nový život. Jako stráže čekají s napětím červánky nového dne, tak očekává zlomená

duše na paprsek světla z Boží slávy. Jasněji, ryzeji než kdy jindy vzchází červánky nad těmi, jimž Pán zrušil jejich vlastní dílo svatosti a kteří jsou teď ve všem odkázáni už jen na něho.

„Ti, kdo skládají naději v Hospodinu, kdo na něho očekávají, nabývají nové síly.“ Tu se otevírají zdroje moci Toho, pro něhož všecko naše selhání, všecka naše vyčerpanost je jen novým východiskem pro zjevení jeho moci. Tak jsme víc a hlouběji ode všeho oddělováni, až už nezbývá nic jiného, než očekávání na Pána. Nová síla, nová moc, jakou jsme před tím neznali, něco čistšího, hlubšího, klidnějšího. Orlové obnovují své perutě u nás se obnovuje život modlitby, lásky, trpělivosti a dnes rozumíme lépe než včera, co Pán Bůh zamýšlí. Po každém zhroucení vzchází nad námi jasněji slunce jeho milosti. Získal už Hospodin v našem životě prostor pro zjevení své ryzí, nefalšované moci? Jsme Boží děti a nemusíme se bát, když se ocitneme na troskách. Když už nejsme schopni něco budovat, Pán trosky odklidí a našemu žasnoucímu zraku se najednou ukáže to svaté, co již On sám zatím vybudoval, co už zde je: **naše výchova**. Najednou lépe než kdy jindy chápeme jeho cíle. Místo naříkání

velebíme Pána, že nás nechal zbankrotovat, aby se nám pak stal jako ještě nikdy před tím všecko ve všem, aby všecky zdroje našeho života přešly do Boží ruky.

Zahlédli jsme v této kapitole svého Boha, Stvořitele, Vykupitele, Těšitele? Blažený, kdo jej směl takto poznat! *„Potěšte, potěšte můj lid!“ praví váš Bůh.*

Příchod Páně

Matouš 24,12; Římanům 13,11–14;
2. Korintským 11,2; Efezským 5,25–27;
1. Tesalonickým 1,9–10

8. prosince

Víte přece, co znamená tento čas. Už nastala hodina, abyste procitli ze spánku. Vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla. Ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblecte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svému tělu, abyste nepropadli vášním. (Ř 3,11–14)

Děti Boží na celém světě mají čím dál více pocit, že nastal večer, že návrat Pána Ježíše pro církev je blízko. Projevuje se moc temnosti, satan zuří. Z toho vidíme, že mu už mnoho času nezbývá (Zj 12,12). Lehkomyslnost a lhostejnost v závažných otázkách, duch nevěry a odcizení Pánu Bohu nabývá ve světě převahy, ba hrozí proniknout i do církve Kristovy. Všecko nás naléhavě a vážně nabádá: Bděte! Udržujte se v bdělosti!

O nějakém probuzení a bdění nemůže být ovšem řeč, dokud vedeme život, který dělá Pánu Ježíši hanbu a který každé upřímné svědomí musí odsoudit. Pokud nad hříchem jen vzdycháme, aniž bychom s ním rázně skoncovali, pak si čím dál víc navykáme nebýt tím, čím bychom chtěli být. Snadno může dojít k tomu, že vůbec přestaneme věřit, že je možné žít bohulibým životem. A spánek se změní ve spánek smrti. Děti Boží si mají v adventní době v pohledu na příchod Páně uvědomit své povolání ke svatému, bohulibému životu, k životu s čistým srdcem a neposkvrněným svědomím, aby podepření o Boží slovo v moci krve a Ducha Kristova jednou provždy skoncovali s hříchem.

Jestliže se nedá podložit Písmem křesťanství, které se zmítá mezi pádem a povstáním, kdy se znovu a znovu necháme přemoci a pošpinit, jestliže skutečně Pán Ježíš přemohl svět, hřích a ďábla, jestliže jsme povoláni k životu stálého vítězství nad hříchem a Pán je hotov nás do takového života uvést a v něm zachovat, jak je to možné, že tak málo křesťanů takovým životem žije?

Je potřebí držet se Písma. Dost dlouho už církev vzdychala, že není schopna zhodnotit hřivny jí dané a skutečně svítit. Jestliže sůl pozbývá slanosti, není to především důsledek toho, že Kristova přikázání a Boží zaslíbení už dost vysoko neceníme? Když je v plném smyslu znova pochopíme a uvěříme jim, budeme pro svět znovu přesvědčivým důkazem pravdivosti evangelia, jak se od nás očekává. Takovým důkazem je pravé, biblické křesťanství, které mění lidská srdce a životy.

9. prosince

Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu.
(1 Te 1,9–10)

Tesaloničtí se obrátili od model k Bohu, předně aby mu sloužili a dále, aby očekávali z nebe jeho Syna. Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků (Jk 2,26). Víra, která se neprojevuje životem lásky a služby, je mrtvola. Sloužit Bohu neznamená jen být misionářem, evangelistou apod. Znamená to prostě činit Boží vůli, ať jsme kdekoliv, zaujímat to postavení, které nám Pán určuje a ve všech

životních okolnostech je uskutečňovat. Sloužit Bohu znamená život vykoupený od světa a od vlastního já, být Pánu v každé chvíli plně k dispozici.

To druhé, co Pavel uvádí jako smysl obrácení, je naděje. Nemyslí tím naději na posmrtnou blaženost, ale naději na osobní příchod Páně. Pokud náš život není nesen a prodchnut touto nadějí, je milost a láska při nás něčím nedokončeným. *„Přilba spasení“* (Ef 6,17), která je *„přilbou naděje“* (1 Te 5,8), je nezbytnou součástí naší výzbroje. Potřebujeme **celou** výzbroj, máme-li být vysvobozeni od přicházejícího hněvu. Nastávající Boží soudy jsou protikladem přicházející blaženosti, vykoupení, oslavení našich těl, která mají být proměněna do podoby oslaveného těla Pána Ježíše. Příchod Páně je tedy předmětem naděje a očekávání dětí Božích. V té naději *se očišťují, jako i On jen čistý, a pokračují v posvěcení v bázni Páně* (2 K 7,1; Zj 22,11) a *posilují svá srdce* (Jk 5,8) v trpělivosti a víře svatých. Řecký výraz pro „očekávání“ zde užitý obsahuje význam „setrvat při něčem“. Předpona zde užitá vyjadřuje propracovávání se určitým směrem přes překážky, setrvání ve vytčeném směru, nenechat se odradit od zaujatého

stanoviska, dokud nepřijde to, co očekáváme.

Takové doufanlivé, vyčkávající vyhlížení po jeho příchodu nám trvale přivádí nebeské ovzduší věčné domoviny, napřimuje nás ve všem, co by nás chtělo vyvést z míry, posiluje k neúnavné věrnosti v přítomných úkolech všedních dnů, ale také chrání před sobeckým životem pouze citové naděje.

10. prosince

*A jako každý člověk jen **jednou** umírá, a potom bude soud, tak i Kristus byl jen **jednou** obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých. Po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.* (Žd 9,27–29)

Sloužit a čekat. (1 Te 1,9–10)

Poslední slovo Pána Ježíše pro církev není smrt. Zemřel, aby tím, že okusil smrt, prolomil cestu pro nás, svou církev, abychom nemuseli projít smrtí a mohli být vytrženi v proměněných tělech jemu vstříc. V prvním příchodu se zabýval našimi hříchy. Vynesl je na kříž. Jeho druhý příchod už nebude mít s hříchem nic společného. Ukáže se ke spáse, k vykoupení těm,

kdo ho očekávají. A toto vykoupení, tato spása je naše vytržení, pohlcení pomíjitelného nepomíjitelným. Služme živému a pravému Bohu! Když jsme tak dlouho sloužili modlám a našemu ubohému já, služme nyní Bohu v rodině, ve sboru, v misii, v diakonii, či kde jinde nás Pán postavil. Služme však v očekávání, že i pro církev udeří dvanáctá hodina. Konejme i tu nejslavnější službu zde dole v očekávání, že každým okamžikem můžeme být zavolaní vzhůru. (Kdysi nám vyprávěla spisovatelka „tetička Jehličková“ o jednom ševci, který na otázku, co dělá, odpovídal: „Čekám na Pána a zatím spravuji boty.“ A dodala: „To víte, že jeho práce vypadala podle toho! Vždyť jej při ní každou chvíli mohl zastihnout Pán! To musela být vzorná práce!“ – pozn. překl.)

Když královna ze Sáby přišla z druhého konce světa, aby naslouchala Šalomounově moudrosti, záviděla jeho služebníkům, kteří směli dnem i nocí před ním stát a naslouchat jeho slovům. Je potřebí určité doby před Pánem, aby nám mohl probudit uši, abychom se nevrhali do práce ve vlastním duchu, bez důkladného poučení Mistrem. Doby samoty, kdy smíme dlít v obecenství s Pánem a naslouchat mu, jsou

prevencí, aby náš vnitřní člověk neutrpěl při práci škodu.

Práce se svými různými potížemi a zdánlivými nemožnostmi vytváří prostor pro zjevení nových pokladů Boží moudrosti, které bychom asi nikdy neobjevili, kdyby nás právě ty různé potíže nehnaly k tomu, abychom hledali útočiště v moci a moudrosti Boží. Hodinu za hodinou trávíme ve službě a v očekávání, až s úderem dvanácté naše služba skončí. Je na Pánu, zda čas prodlouží nebo ukrátí, podle své dobře libé vůle. Kéž nás najde ochotnější než dosud následovat jej čím dál výše, abychom při jeho příchodu byli nalezeni hotovi jít mu vstříc.

11. prosince

Toto vám říkáme podle slova Páně. My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve. Potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchváceni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.
(1 Te 4,15–17)

První křesťané stále počítali s tím, že jejich Ženich přijde během jejich života, aby je přenesl domů. Očekávali vytržení. Pavel a Petr však viděli hlouběji a pomýšleli na delší odklad (2 Pt 3,9; 2 K 5,1–5). Tím

však nepřestává být vytržení cílem naší víry. Nemáme je ztrácet ze zřetele. Příchod Páně máme nejen očekávat, ale máme dokonce příchod Dne Páně a tím den našeho vytržení uspišovat. Děláme to důvěrnou, vytrvalou modlitbou: *„Přijdiž, Pane Ježíši!“* Patří k tomu také, že se v ustavičném očekávání vytržení držíme dál od věcí tohoto světa a dotýkáme se jich jen do té míry, pokud to vyžaduje služba Pánu k oslavě jeho jména. Děláme to také, když se očišťujeme od poskvrn těla a ducha a pokračujeme v posvěcení v bázni Páně (2 K 7,1).

Byla to určitě velká nevěrnost, která ovlivnila budoucí vývoj na dlouhá staletí, když s prvními úmrtími křesťanů a pak s odchodem apoštolů se církev vzdala naděje své první lásky, určitého očekávání, že bez smrti bude vytržena k Pánu. Nakonec se dospělo k tomu, že věřící prostě se smrtí počítali a viděli v ní něco samozřejmého, Pánem Bohem chtěný řád, kterému se bez odmluvy musíme podvolit. Jistě, je to něco nevýslovně nádherného, že smíme být vysvobozeni ze strachu před smrtí (Žd 2,15). Kde to dítě Boží obdrží od Pána, že se pro sebe osobně musí vzdát naděje na proměnění těla a toužit po prvním vzkříšení jako apoštol

Pavel (Fp 3,11), tu se i smrt stává ziskem (Fp 1,21) jako jediná cesta domů, která nám zbývá. Smrt se tak pro Boží dítě stává rozhodující a slavnostní příležitostí, kdy smíme vítězství Pána Ježíše nad smrtí manifestovat aspoň tím, že jsme jeho smrtí vysvobozeni z otročení strachu ze smrti (Žd 2,14–15). Je to chvíle, kdy učedník smí svého Pána obzvlášť velebit a oslavovat (Fp 1,20; Ř 14,7–8; Žd 13,7). Nazýváme-li však proto smrt „přítelem“, opouštíme půdu Písma a nesmýšlíme jako Bůh. Smrt je a zůstane **nepřítelem** (1 K 15,26), nepřítelem, kterého Kristus přemohl. Je to nepřítel, proti jehož řádění se máme rozhodně stavět. Činíme-li to pro Pána na půdě Písma a pod vedením Ducha svatého, máme Pána na své straně, dokud se v celém svém dosahu nenaplní, co je psáno v 1 K 15,55: *„Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil.“*

12. prosince

Sám pak Bůh pokoje nechť vás cele posvětí a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal. On to také učiní.
(1 Te 5,23–24)

Proč ustoupila naděje prvotních křesťanů při očekávání osobního návratu Pána v pozdější době do pozadí? Jak je to možné, že během staletí církev odložila tuto helmu spasení, helmu naděje? Odpověď je bolestně prostá.

V 1 Te 5,23 i na mnoha jiných místech čteme, že Pán při svém příchodu má najít nevěstu skrz na skrz posvěcenou, jemu zcela připodobněnou. Jinou nemůže přivést domů. Proto apoštol Pavel tak neúnavně

usiloval, aby svou službou připravil církev jako čistou pannu (2 K 11,2). V Ef 4 ukazuje, jak Pán Ježíš musel sestoupit do nejnižších hlubin a pak vystoupit nade všecka nebesa, aby všecko naplnil a přijal pro svou vykoupenou církev všecko, co je potřebí k jejímu harmonickému, symetrickému budování. Nic z jeho strany neschází. Dal církvi apoštoly, proroky, evangelisty, učitele, kteří působí k dokonání svatých pro dílo služebnosti, pro vzdělání těla Kristova. Už jsme si na jiném místě řekli, že pod pojmem vzdělání se zde nemíní duševní hnutí, dojmy, osvěžení, ale že se jedná o budování, vzdělávání stavby, která směřuje vzhůru, ke svému dokončení, ke svému úhelnému, poslednímu kameni. Tím je pro církev návrat jejího Pána a hlavy. Kdy bude tato stavba hotová? Až *všichni dosáhneme jednoty víry a poznání Syna Božího a tak dorosteme zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti* (Ef 4,13). To obzvlášť apoštol zdůrazňuje v Ko 1,27–29: *„Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus ve vás, naděje Boží slávy. Jeho zvěstujeme, když se vší moudrostí napomínáme a učíme všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé*

v Kristu. O to se snažím a zápasím tak, jak On ve mně působí svou silou.“ To je víc, než evangelizace. Posláním apoštola bylo uvést křesťany do podoby Kristovy, do spravedlnosti lepší, než farizeů (Mt 5,20), k pravdě v nitru (Ž 51,6). Co Pavel napsal, to obdržel skrze Ducha svatého. Jsou to tedy **Boží myšlenky**, Boží cíl, že má církev spolu růst k dokončení, k dokonalosti, ke zralosti nevěsty, hodné Božího Syna.

13. prosince

Vždyť vás žárlivě střežím Boží žárlivostí. Zasnoubil jsem vás jedinému muži, abych vás jako čistou pannu odevzdal Kristu.
(2 K 11,2; viz Sk 3,19–21)

Podařilo se Pavlovi dosáhnout vytčeného cíle? Nikoli, navzdory vší jeho věrnosti. Už v listu do Filipis píše, že nemá nikoho, kdo by stejně smýšlel jako on (Fp 2,20), kdo by tak ze srdce pečoval o jejich záležitosti, protože všichni hledají svých věcí, ne toho, co je Pána Ježíše. Už tehdy tomu bylo tak, že pracovníci v Božím království sledovali své vlastní věci a přitom zanedbávali zájmy hlavy a církve. Přitom to nemuseli být vyložení pokrytci. A v 2 Tm 4,16 si apoštol stěžuje, že při jeho zodpovídání nikdo při něm nestál. Tak musel vidět, že se církev nedala vyvést z dětského věku Letnic, nedala se uvést do mužného

věku Kristova. Svému Pánu a hlavě neuprázdnila patřičné místo a dopouštěla se snad právě toho hříchu, před nímž apoštol v Ef 4,30 výslovně varoval: zarmucovala Ducha svatého. Tak se vzdala své připravenosti na druhý příchod Páně a den vykoupení oddálila.

Víme, kolik se v Písmu o druhém příchodu Páně píše. Kdykoliv však odsuneme nějakou důležitou pravdu Písma stranou, vyplníme vzniklou mezeru něčím jiným. Jen se podívejme do dějin církve! Vidíme, že dnes mnoho věřících se spíš upíná ke zvláštnímu vylití a projevům Ducha svatého, než k očekávání příchodu Božího Syna z nebe. I v dnešním oddílu ze Sk 3 se jasně mluví o osobním návratu Ježíše Krista. Pavel však jasně viděl a hovoří ve svých pastýřských dopisech o tom, co mu Duch zjevil (1 Tm 4,1), že církev jde vstříc době odpadnutí.

14. prosince

Protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých. (Mt 24,12)

Žijeme v době, o níž Duch svatý praví: **„Vychladne láska mnohých.“** Proč se to stane? *„Protože se rozmůže nepravost.“* Jeden říká: „Z Boží ruky přijmu všecko, ne však od lidí.“ Druhý zase: „Od světa se klidně dám pronásledovat a snesu nepochopení, ale takové zacházení od Božích dětí, to je silné, to jde daleko!“ Přátelé, takto přece mluví pohané! Ti vidí všude různé příčiny, mají všelijaká hlavnímu bohu podřízená božstva. Učedník Pána Ježíše má ve všem co činit pouze s Pánem Bohem. Je **v Kristu**. Může se k němu dostat pouze to, co hlava podepsala a co slouží k proměně do podoby Beránkovy. Nechť nám tedy není divné (1 Pt 4,12), když Pán hobluje, piluje, osekává, tluče. To všecko patří k našemu

budování. Jak by mohla vychladnout naše láska, když za vším, co se s námi i skrze lidi děje, spatřujeme Boží lásku, na jejíž stranu jsme se postavili, jíž jsme se svěřili, aby nás za každou cenu dovedla k cíli. On jistě dojde ke svému cíli. Je si svou věcí natolik jist, že v Římanům 8,30 mluví v minulém čase: **ospravedlnil, oslavil**.

Čím blíže stojíme k hlavě, tím úžeji se přimykáme k ostatním údům těla. Komu se ujasnila jednota těla a komu se stala životním zákonem a potřebou, z toho nelze udělat sektáře. Když nám bratři nerozumí, neptáme se, co dluží oni nám, ale co my dlužíme těm, s nimiž nás nerozlučně pojí Beránkova krev a Duch Kristův. Hanba nám, když milujeme jen ty, kteří s námi souhlasí, když lpíme na tom, co se nám hodí. Tajemství lásky spočívá v tom, že už nikoho neznáme podle těla (2 K 5,16). To je však třeba přebývat u krbu věčné Lásky, která nezná nic většího, než klást svou duši za bratry (J 15,13). Je-li v našich srdcích rozlita Boží láska, učíme se pokládat život za druhé, nehledáme vlastního uspokojení, práva, pohodlí a rádi se obětujeme i pro ty, kteří nám nerozumí. Byl Pán Ježíš uznávaný, když kladl svůj život za svět na golgotském kříži?

Neočekával, že bude ve svém činu lásky chápán. Do svého vlastního přišel a vlastní jeho nepřijali ho. Jeho láska nevychladla, když mu jeho učedníci nerozuměli. Jak *miloval své, kteří byli na světě, až do konce je miloval*. **Naše** horlivost lásky je brzy vyčerpaná. Otevřeme proto svá srdce lásce **Boží**. Od té nás nic neodloučí (Ř 8,39). Ani hříchy církve, ani nedůvěra bratří. To Boží je silnější, než všecko lidské. Láska je silnější než smrt. Tak naši lásku nebude moci ochladit ani neláska, ospalost a lhostejnost v našem okolí. Láska, která pramení z Boha, všecko přemáhá.

15. prosince

Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem. Tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,25–27; 1 M 3,18–24; Ef 5,22–32; Zj 19,6–9)

Citovaná místa mluví o nejsvatějším vztahu lidského života, o spojení mezi mužem a ženou. Adam a Eva jsou předobrazem Krista a jeho církve. Všechny vztahy mezi lidmi a ve stvoření jsou stínem nebeských realit. Svá podobenství si Pán Ježíš nevymyslel. Jsou to Boží myšlenky, které Otec vložil do stvoření (J 15; Mt 13 aj.) Komu Duch svatý otevře oči a uši, vidí a chápe je a tuší ještě hlubší věci, kterým

nerozumí. Viditelné věci jsou však časné a pominou, budou otřeseny, aby udělaly místo neotřesitelnému, protože neviditelné věci zůstávají na věky (Žd 12,26–28; 2 K 4,18). Pozemské věci jsou příčkami žebříku, po nichž stoupáme k věčným, podstatným realitám.

Když si pozorně přečteme 1 M 2, rozpoznáme dvojí důvod, proč Pán Bůh Adamovi, králi stvoření, předvedl všecko tvorstvo. Hospodin Bůh řekl: *„Není dobré, aby člověk byl sám.“* Člověk je stvořený tak, že potřebuje bytost, která by mu odpovídala, chápala ho a byla schopná s ním sdílet jeho potřeby, zájmy, život. Adam se měl poohlédnout po pomoci. Nemůže to být nikdo pod jeho úrovní, musí to být bytost jemu rovná.

Úplné uspokojení však může lidské srdce najít jedině v Kristu, zdroji čistoty, Vykupiteli ze všeho nečistého a všedního.

Druhý důvod, proč Adamovi bylo tvorstvo představeno, byl, že se Adam měl ujmout svého království, i když mezi tvorstvem žádnou pomoc pro sebe nenalezl. Vidíme, že před svým pádem měl člověk schopnost poznávat Boží myšlenky v každé rostlině a živočichovi. Chápe osobitost každého tvora a dává mu odpovídající jméno. Připomíná nám to chvíli, kdy se

Pán zadívá na Petra a vidí jeho nejskrytější podstatu, ujímá se nad ním vlády a dává mu nové jméno, které odpovídá jeho charakteru. Jak hluboko Adam klesl, že se dal svést tvorem, nad nímž vysoko stál, aby zpochybnil slovo Boží! V té chvíli ztratil svou vladařskou autoritu a stal se otrokem hada. Adam nenašel žádnou pomoc ve vladařství, které mu Hospodin předal.

Jestliže prvnímu Adamovi bylo na hony vzdálené, nemyslitelné a nemožné, aby se spojil s tvorem pod svou úrovní, je možné, aby si druhý Adam mohl a chtěl vyvolit pomocnici, která by neodpovídala jeho přirozenosti, nebyla mu rovná?

16. prosince

Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem. Tak si On sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,25–27)

Bylo-li nejvyšším cílem apoštola Pavla, aby přivedl Kristu církev jako čistou pannu, jak by mohl Duch svatý vzít církev tak, jak je, a přivést ji Kristu se všemi poskvrnami, vráskami a podobnými kazy? Vidíme, že Pavel svou službou nemohl dovést tuto pannu k Božímu charakteru. Může snad smrt dokázat víc, víc než Duch svatý, víc než Boží slovo na základě prolité krve Beránkovy?

Nikdy! Ovšem, náš Bůh umí čekat. Když už ve

Staré smlouvě navzdory vší nevěrnosti Izraele zachoval věrnost jeho ostatku, jak by se mohl vzdát a opustit svou novozákonní církev, svou povolanou a vyvolenou nevěstu, vzatou z jeho boku, i když mu nebyla věrná? Nikdy! Pán však s ní nejedná jako s otrokyní, respektuje její svobodu. *„Nebuďte a nezburcujte lásku, dokud nebude chtít sama“* (Pís 2,7; 3,5; 8,4). Pán své vyvolené nenutí, aby jej následovali.

Ježíš Kristus je nám od Boha učiněn moudrostí, spravedlností, posvěcením a vykoupením (1 K 1,30), abychom s duchem, duší a tělem byli skrz naskrz posvěcení, takže Bůh bude před ďáblem a peklem, před celým tvorstvem ospravedlněný, až vezme do své slávy ty, kteří budou hotoví pro příchod jeho Syna, připodobnění do jeho obrazu (Ř 8,29).

Touha po posvěcení a hotovosti je ubohá, nevede-li k uskutečnění touhy. Ve vší naší touze po očištění a posvěcení se točíme v bludném kruhu, pokud hledáme uspokojení ve svém pokroku. Je třeba pochopit, že jsme byli povoláni, ospravedlněni, posvěceni a oslaveni (Ř 8,29) ne kvůli sobě, ale proto, že v nebi Kdosi čeká, až bude pro něho hotová jeho pomocnice. Kvůli ní opustil svůj trůn a slávu. Nestačili

mu ani andělé, ani archanděl. Jeho pomocnice musela být vzata z jeho boku, být částí jeho těla, jeho kostí. Vzal na sebe naši lidskou přirozenost, aby Pán Bůh byl oslaven proměnou člověka do Boží přirozenosti. *„Daroval nám vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali* ***účastnými božské přirozenosti****. Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc.“* (1 Pt 1,3–4) Tak se můžeme my, svou původní přirozeností děti země, stát dětmi nebe a Král králů, Beránek na trůnu, v nás může najít svou pomocnici.

17. prosince

Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem. Tak si On sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,25–27)

Už se na našem obzoru objevilo to nádherné poznání: „Král po mně touží“? Nebo ještě sledujeme své vlastní zájmy, byť v jeho službě? Dáváme ještě prostor reptání, závisti, ctižádostivosti? Usilujeme o pevné postavení zde na zemi, chceme si zařídit pohodlnou domácnost a žít si pro sebe? Máme ještě myšlenky, které nepatří jemu a nejsou proto hodné údu jeho církve?

Jákob sloužil sedm let za svou manželku a zdálo se

mu, že je to pár dní, protože ji miloval (1 M 29,20). Král nebes dal svůj život za tu svou jedinou, kterou mu dal Otec. Zdá se nám to příliš, když se máme ustavičně očišťovat od všeho, co má Duch svatý za nečisté? Rozpoznali jsme své slavné povolání – být údem jeho církve – a jsme hotovi dát se vést od jednoho tříbení ke druhému, až Pán v nás spatří svou podobu? Ne proto se očišťujeme, abychom byli čistí ve vlastních očích, ale kvůli němu, abychom byli čistí jako On (1 J 3,3).

„Žena je sláva mužova.“ (1 K 11,7) Církev je sláva Beránkova. Den za dnem z ní více září jeho charakter, jeho podstata, jeho způsoby – zemské ustupuje nebeskému.

Tak jako bytosti kolem trůnu nemohou jinak, než dnem a nocí volat *„Svatý, svatý, svatý, Hospodin, Bůh všemohoucí“* (Zj 4,8), tak nevěsta, sjednocená s Duchem, volá celou svou bytostí, celým svým životem *„Přijď!“* (Zj 22,17) Copak má Pán Ježíš ještě dále čekat, století za stoletím? Nebo si snad myslíme, že se nakonec přece jen rozhodne vzít k sobě svou církev takovou, jaká je?

Pán Ježíš čeká, církev čeká, celé stvoření je drženo v otroctví a očekává, že Boží děti vejdou do svého

povolání. Duch svatý je věrný. On to dokáže a přivede Beránkovi čistou nevěstu bez jediné poskvrny, na níž ani jeho oči jako plamen ohně neshledají žádnou vadu. Ta s ním vejde do Otcova domu, kde ve svatyni svatých, na trůnu, zůstane s ním na věky věků.

18. prosince

Slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: Halelujah, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu. Přišel den svatby Beránkovy, jeho choť se připravila. (Zj 19,6–9; 1 M 24)

Příběh o Izákových námluvách je příběh zásnub, příběh podivuhodného poslání, kterým byl pověřen věrný Abrahamův služebník, aby dovedl pro Izáka manželku do Abrahamova domu. Hospodin Eliezera jasně vedl až do těch nejmenších podrobností, takže snad žádný jiný příběh v Písmu tak zřetelně neilustruje dílo Ducha svatého, který pro Božího Syna do Otcova domu vyvádí ze světa nevěstu a přivádí ji

k Pánu. *„Izák vyšel k večeru na pole a byl zamyšlen. Tu se rozhlédl a viděl přicházet velbloudy.“* (1 M 24,63) Jaká radost to musela být tehdy pro Pána Ježíše, když seděl u Jákobovy studnice a viděl, jak k němu spěchá celé město. Radoval se, že jejich srdce byla připravena, jako pole *„bělící se ke žni“*. Jaká teprve to bude radost, až uvidí svou nevěstu, jak mu jde vstříc!

I Rebeka se rozhlédla a spatřila Izáka. *Sesedla z velblouda a otázala se služebníka: „Kdo je ten muž, který nám jde po poli vstříc?“ Služebník odvětil: „To je můj pán.“ Vzala* ***proto*** *roušku a zahalila se.* (1 M 34,64–65) Jistě se zachvěla od hlavy k patě, když poprvé uviděla svého ženicha. Zahalila se, aby ji už nikdo jiný neviděl, než Izák. Opustila svou vlast a dům svého otce, jako ve vytržení následovala Eliezera, jako Beránkova nevěsta následuje onu tajemnou bytost, která slouží Synovi vzneseného Ducha svatého. Jeho současná nejvyšší služba spočívá v završení přípravy manželky pro Syna.

Nevěsta uslyšela hlas služebníka Božího, Ducha svatého. Nyní je u cíle své cesty. Byla to dlouhá cesta staletími. A protože je zasnoubenou nevěstou, cítí

pudově, že Ženich je blízko. Je to určitě On. Nevěsta vnímá jeho kroky, které sluchu ostatních unikají. Nevěsta má bystrý sluch. Rozpoznává ve vření světa národů, v uvolňování rodinného a společenského života důkaz toho, co jí řekl Ženich: *„Přicházím. Stojím u dveří a tluku.“* Oproštěna Snoubencem od každého jiného svazku, neslyší už žádný jiný hlas, než ten jeho.

19. prosince

Váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě. (Ko 3,3–4; 1 M 24)

Život Ježíšovy nevěsty musí být nutně den ode dne zahalenější, skrytý s Kristem, pochovaný. Rebeka *„se zahalila“*. Modlím se, abychom i my cítili, že musíme chodit světem zahaleni. Buďme ochotni snášet, že naše motivy, naše upřímnost zůstanou nepoznány. Ženich si vezme jen čistou nevěstu, čistou uvnitř. Usilujme žárlivě o to, abychom byli s Kristem skryti v Bohu, abychom byli jen jemu známí, aby se mohl těšit z krásy, kterou na nás vložil. Už dost dlouho se církev podobala spíše té ženě z Ez 16,11–12.17, která ozdoby jím darované nabízela jiným.

Ženichovi náleží, aby vyšel nevěstě vstříc. Rebeka

dělá poslední krok. Sestupuje z velblouda a vchází zahalená do Izákova domu. Nedivme se, že Pán celou pravdu o nevěstě neodhalil. To však tak nebude provždy.

Všimněme si rozdílu mezi oběma velkými prorockými knihami Písma ve Starém a Novém zákoně. Daniel musí slyšet závěrem: *„Jdi, Danieli, tajuplná a zapečetěná budou ta slova až do doby konce.“* (Da 12,9) Ale na konci Zjevení čteme: ***„Nezapečeť uj knihu se slovy tohoto proroctví. Čas je blízko.“*** (Zj 22,10) Přesto si církev zvykla pohlížet na tuto nádhernou knihu jako na zapečetěnou, ačkoliv Pán sám dává obzvláštní zaslíbení těm, kdo ji čtou a varuje ty, kdo by k jejím slovům chtěli něco přidávat nebo od nich ubírat. Je určena nám! Náš rozum však byl zapečetěný a nerozpoznávali jsme Boží tajemství. Místo abychom žili životem skrytým v Bohu, měli jsme zastřené oči rouškou a nevnímali nejsvětější věci Boží. On svá tajemství nezjeví těm, kdo nejsou s Kristem skryti v Bohu.

Rozednívá se, *temnota ustupuje,* ***nyní svítí pravé světlo*** (1 J 2,8). Věřte v světlo, abyste byli dětmi světla. Musíme věřit v život, vždyť Ženich nás

osvobodil. Všecky naše záležitosti jsou vyřízeny. Patříme k nevěstě. Stojíme na pevné půdě. Pán udržuje náš život svou milostí jen pro sebe samého a jen do té chvíle, dokud se mu líbí. Je blízko okamžik, kdy naposledy projde některé dítě Boží smrtí. Enochův život nám otevírá široký výhled. Posledním ovocem Kristovy smrti je jeho viditelný triumf nad smrtí. To je poslední část jeho vykoupení. Poslední nepřítel je smrt. Ženich by nebyl ženichem, kdyby onoho posledního nepřítele přemohl bez své nevěsty, aniž by jí dával na srozuměnou, že je poslední hodina. Zadržte dech, buďte zticha! Ať nás neruší žádný zvuk lidských kroků, žádné vlastní zájmy, už ani slovo o životě a smrti! Naslouchejme už jenom jemu, věřme v život, protože život je On. Tak budeme dětmi života, protože Kristův život je světlem světa.

20. prosince

Budeme mu podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest. Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako On je čistý. (1 J 3,2)

Přišel den svatby Beránkovy, Jeho choť se připravila. (Zj 19,7)

Viděli jsme, že pro Beránka namlouvá a připravuje Duch svatý pomocnici. Ta musí nést podobu **Beránkovu**. Už prorok Izajáš nám ve své 53. kapitole představuje postavu světem pohrdaného Beránka, ten výhonek ve vyprahlé krajině. Nic pro tělo žádostivého. Mnohem „přitažlivěji“ zní to oslovení starce před trůnem ze Zj 5,5: *„Zvítězil lev z pokolení Judova!“* Ale když se Jan po tom lvu ohlíží, spatří *„Beránka, toho obětovaného“*.

V tom je tajemství vítězství! Chceme-li být „přemožiteli“, musíme se dát proměnit do povahy a způsobů Beránkových. Jen člověk Beránkem přemožený se stává přemožitelem. Ve své slávě se může Pán spojit jen s těmi, kteří zde na zemi žili s ním, s Beránkem, životem ponížení, kteří se dali spoutat s ním, srostli s postavou Ukřižovaného (Ř 6,5).

Z obrazů ve Zjevení se můžeme velmi mnohému naučit. Ale všechny tyto pravdy by byly bolestné, kdybychom neměli toho **Jediného**, Beránka, který nikdy nechtěl nic sám ze sebe a pro sebe, nikdy nic sám ze sebe nemluvil a nekonal. Svůj pozemský život až po kříž žil v naprosté závislosti na Otci, a tak nám vykoupil možnost a cestu, že už nemusíme být spoutáni se zahnívající mrtvolou svého Já, ale smíme žít v celé závislosti na něm beze strachu (L 1,74) spoutáni, zajati, přemoženi Beránkem. Jen v tom je pravá svoboda a sláva.

Tak je ve vší tichosti a postupně od slávy v slávu připravován úd za údem, až k plnému připodobnění jeho obrazu. Je mnoho křesťanů, kteří ani netuší, že náš život má svědčit o tom, kdo je Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý a co koná, že máme být ilustrací

k Písmu, které se má až do posledního puntíku naplnit na hlavě i na údech.

21. prosince

Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko. (L 21,28)

Každý opravdu obrácený člověk dojde jednou z milosti Boží k tomu, že se přestane bát smrti. Často však všecky ty stísňující události, které souvisejí s druhým příchodem Páně a o nichž nám svědčí Písmo, působí ve fyzickém nervovém systému i Pánu zasvěcených lidí ještě jistou úzkost. Mnozí se nebojí smrti, ale toho, co bude předcházet příchodu Páně. Pavel však praví v 1 K 3,21: *„Všecko je vaše!“* Život i smrt. I život je váš, jen se musíte vzdát ohledů na vlastní život. V podstatě pramení všechen strach z utrpení a tajného přání jít už na odpočinek. Je-li nám určena čest, abychom se stali mučedníky pro Pána, pak jděme touto cestou s jistotou apoštola Pavla: *„Nyní*

je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý Soudce. Ale nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“ (2 Tm 4,8) Kéž náš život nekončí mlhavě! Ať i naše smrt zanechá pořádnou díru v říši temnosti. Sloužit, dokud nepřijde! Učme se den za dnem důvěřovat Pánu, že On přemohl i ten náš svět a že náš život, ať se utváří jakkoliv, je darem nám daným. Toužit po smrti, pryč z toho všeho, to není nic slavného. U koho skutečně sláva prolomila, ten pozvedá hlavu a čeká. To, co nás čeká u Pána, si už zde musí uvolnit dráhu v našem životě víry.

Věčnost závisí na tom, jak bereme časnost se vším tím tíživým. Kdo čeká na Pána, ten den za dnem očekává na novou milost, která souvisí s jeho příchodem. *„Odhodlaně si tedy přepásejte bedra své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, které k vám přichází se zjevením Ježíše Krista.“* (1 Pt 1,13) Kde stará milost nestačí, tam se upínáme k milosti, která se zjevuje tím více, čím blíže je příchod Páně, a která se plně zjeví, až Pán přijde. Tu pozvedají unavení vojáci své hlavy. Miost je nám nesena vstříc. Proto cílevědomě vyhlížíme zjevení

Krista a jeho milosti s ním. Nedejme se odradit a vytrvejme. *Neboť ještě maličko, a ten, který přijíti má, přijde a nebude meškat.* (Žd 10,37) Děti slávy a milosti, ponořené do jitřních červánků věčnosti – to je skutečnost! Mějme odvahu žít! Život je náš! Pán klade svou probodenou ruku na naši hlavu a praví: *„Byl jsem mrtvý a aj, jsem živý. Já živ jsem, i vy živi budete. Mám klíče pekla i smrti.“* Ty si vzal s sebou do nebe. Všecky otázky života a smrti zůstávají v ruce Páně, dokud nepřijde. *„Přijdiž tedy, Pane Ježíši!“*

Vánoční evangelium

1. Mojžíšova 3,15; Malachiáš 3,20;
Lukáš 2,25–28; Zjevení 12,1

22. prosince

Vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. (Mal 3,20)

První příchod našeho Pána je v Písmu často srovnáván s východem slunce. *„Buď světlo!“* Duch Boží to zjevil už Zachariášovi a skrze něho mnoha jiným: *„Pro slitování a milosrdenství našeho Boha, jímž nás navštíví vycházející Slunce z výsosti.“* (L 1,78)

Slunce je oživující, tvořivá síla, je to **nebeské** světlo. Luna má světlo vypůjčené. Neoplodňuje. Vlastně by slunce nemělo být rodu středního, ale spíše mužského jako ve francouzštině – „le soleil“. Muž tvoří, žena cítí, obojí má své oprávnění. Je však nejvyšší čas, aby konečně nastoupilo **mužné** křesťanství, ať už jsme svou přirozeností ženy nebo

muži. I ženy, jsou-li zplozeny z Ducha, musí při vší své ženskosti proniknout do slunečního jasu poznání Ježíše Krista a nesmí zůstat stát u toho, co cítí nebo necítí.

Poznat Krista a toho Ducha, který jej poslal, to je věčný život. Pokud setrváváme u svých pocitů, zkušeností, stavů duše, zůstáváme slabochy, zženštilými lidmi, zbabělci a změkčilci, závislými na každém vánku a pohledu, kterým se na nás druzí dívají, na chladu či vřelosti, vlažnosti či intenzitě stisku ruky, jímž nás lidé zdraví, jsme svázáni náladami druhých a nejsme schopni vítězit silou slunečního jasu nad tím, co nás potkává. Kotvíme-li v poznání, čeho se nám dostalo v Boží lásce, můžeme za určitých okolností, musí-li to být, postrádat i obecenství sourozenců, aniž bychom se stali stoiky. V poznání Boha, který je láska, a v poznání Krista, který nám říká, že nás Bůh tak miloval, že ani svého vlastního Syna neušetřil, můžeme pak i my ušetřit sebe i druhé citovosti a pocitů. Nejsme změkčilci a zbabělci, jsme lidé, kteří zažili východ Slunce a nejsou odkázáni na světlo luny. Země nám sice může občas svými mlhami slunce zahalit, ale to pravé Slunce nám nic zahalit nemůže. Jsme dětmi dne, nikoli noci, dětmi slunečního jasu, nikoli šerosvitu luny.

23. prosince

Vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. (Mal 3,20)

Ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena, oděná sluncem, s měsícem pod nohama. (Zj 12,1)

Dvanáctá kapitola Zjevení nám představuje Sluneční paní, která se jako taková dokazuje tím, že je oděna sluncem a lunu má pod nohama. Je to obraz s bohatým obsahem. Pro celou řadu stavů – trudnomyslnost, hysterii, zasmušilost – je příznačné, jak lidi ochromují, ochuzují, činí z nich ubohé, zmrzačené bytosti, které všude žebrají o uznání, jako by pro ně nebylo místo na slunci.

Měsíční světlo! Snílci, určovaní city! Nejsou

u pramene, neživí se sluncem, láskou, kterou je miluje Bůh, jsou zotročeni proměnlivou láskou lidí. Špatně se vyspali a hledí proto na svět jinak, než včera. Snílci! Nemůžeme pořádně působit, jsme-li spoutáni svými stavy. Kdo žije v měsíčním světle, nedospěl ještě do mužného věku.

Nikomu nepomůžeme, budeme-li se sytit bolestí a smutkem. „Pověz to Ježíši!“ Žil na zemi jako člověk a všecko vpravdě lidské v něm najde odezvu. Vypověz mu svou bolest, aby se nezvrhla v blouznění, ale aby se stala plodnou pro druhé a zbavila tě sebelásky. Ubohé, zchátralé bytosti, které si neumějí najít místo na Slunci! Nejsou zplozeny z Boha, anebo nový rod v nich ještě není viditelný. Žijí v pozemském světle, svázaní se zemí mnoha pouty. Nechopili se spásy v Dítěti z Betléma, nepochopili výkupné dílo Kristovo, neprošli od jeslí ke kříži, z Betléma přes Golgotu na Olivovou horu, nejsou spolu ukřižovaní, spolu pohřbení, spolu vzkříšení a spolu posazení na nebesích, pokud nezaujali své místo na Slunci.

Koupej se v sluneční záři! Oděj se Sluncem! Ukryj temnotu své bytosti ve Slunci milosti z Betléma!

24. prosince

Vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích. (Mal 3,20)

Bylo tu pravé světlo, to přicházelo do světa. (J 1,9)

Člověk obdržel v ráji úkol, aby si podmanil zemi. Náš Spasitel nás chce uvést zpět do tohoto ztraceného slavného postavení. Jeho příchod z výsosti nás oprošťuje od země a pozemského smýšlení, od prachu a vlivu měsíce, od vypůjčeného světla a od opičení se po druhých. Vykoupil nás, abychom se koupali ve slunečním jasu Božího slova. Nepotřebujeme si světlo vypůjčovat. Nepotřebujeme lidské prostředníky k přijímání požehnání. Smíme jít přímo ke zdroji, číst Písmo vlastníma očima. Chceme

být dětmi Slunce, vůči Pánu Ježíši čím dál „ženštější“, závislejší, nechceme už nic hledat sami v sobě, nechceme se povyšovat nad druhé, ale chceme se poučit od těch nejmenších z bratří, i kdyby byli spoutaní měsíčním světlem. V tom všem chceme důvěřovat Spasiteli. Tak se staneme dětmi Slunce, jako údy zapojené do církve, jejíž hlavou je Kristus. A přece nechceme přijímat s konečnou platností nic zleva či zprava pro svůj vývoj, co by nebylo přefiltrováno, prověřeno a očištěno v obecenství s Kristem. On musí rozhodnout, co je světlo slunce a co měsíce, co je použitelné a co nikoli, aby potrava pro našeho vnitřního člověka byla čistá a zdravá.

Nejjasněji nám odvěkou slávu Kristovu ukazuje úvod do evangelia Janova (J 1,1–14). Jan směl tak hluboko nahlédnout do tajů Slova, že se smí ve svém evangeliu nazývat učedníkem, který spočíval na jeho prsou. To znamená více, než že při stolování býval vedle něho. Odpočíval na jeho prsou a tam nahlížel do hlubin Slova, odtud nahlížel i do hlubin vykoupení v Kristu. *„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*

Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.“ (J 1,14.16) Ne nadarmo je v církvi symbolem Janova evangelia orel. Orlové se vznášejí ke slunci. Odpočíval na prsou Ježíšových a jako nikdo jiný hledíval do hlubin Slunce. Živil se slunečním jasem, živil se milostí. Milostí za milostí. Milost nás spasí, jedině milost! Všecko vlastní snažení ztroskotá jako ubohé berličky. Milost nás spasí, jedině milost!

Budeme nezávislí na vlastním stavu a zkušenostech, na tom, jak na nás hledí a s námi jednají lidé, když se opřeme o svého Přítele, Syna, na jehož rameni spočívá vláda a který se nazývá Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Kníže pokoje (Iz 9,5).

25. prosince

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (1 M 3,15)

Vnímej, milý čtenáři, v tento sváteční vánoční den toto poselství Písma. Svým významem sahá od věků do věků. Ten, který rozdrtil hadovi hlavu, je to Dítě v jeslích, tvůj Spasitel Ježíš Kristus, skrze kterého a pro kterého bylo všecko stvořeno, který stál vedle svého Otce při prvním stvoření i při jeho obnovení jako ručitel. On je ten velký Napravovatel, Jediný, na kterého se Otec mohl bezpodmínečně spolehnout. Nezapomenutelně se mi vryly do paměti dvě sochy na mailändském chrámu. Na jedné straně věže Adam, na druhé Eva. Ještě dnes vidím výraz hlubokého smutku v Adamově tváři. Stojí zde opřený o svůj rýč a hledí bolestně a plný stesku zpět na

ztracený ráj, kde stojí anděl s plamenným mečem. Tam si nevynutí přístup žádný člověk ani anděl. Ano, pro svůj hřích byl člověk z ráje vyhnán. Měl od té doby obdělávat půdu. A když si nyní zakládá mnohé zahrady a pokouší se okrášlit svůj život, nedaří se mu vybudovat ráj. Všecko jeho štěstí a slávu ničí červi, takže nikde nenalézá pokoj a radost.

Čeho nebyl schopný žádný anděl, to vykonal Pán Ježíš. Otevřel znovu bránu ráje, umožnil nám návrat k Otci. Ne že by znova vybudoval nějaký rajský stav, ale uvedl nás do takového spojení s Otcem, o němž se nám ani nesnilo.

Ten druhý Adam nás nejen přivádí zpět k Otci, ale vede nás na výšiny, kterých můžeme dosáhnout jedině skrze něho. Vykoupení nás pozvedá mnohem výše, než byl rajský stav Adamův. Pán Ježíš nejen zahlazuje naše hříchy, ale dává nám takový vztah k Pánu Bohu, který zde dosud nikdy nebyl. Pán nejen napravuje všecko, co bylo pádem zničeno, ale uvádí člověka mnohem výše. Bude to asi podstatnou součástí pekelného ohně, v němž se bude satan stravovat, až bude muset přihlížet, že člověk, který vešel do plného vykoupení, má takový niterný vztah k Bohu, jaký by

bez pádu nikdy nebyl možný. Jsme-li jednou takto k Bohu navráceni, už ani jinak nemůžeme, než jej milovat celým srdcem, celou duší, celou myslí. Začneme si slabikovat, zač všecko Pánu Bohu vděčíme a mezi námi a naší minulostí se tvoří nepřeklenutelná propast.

26. prosince

Dnes se vám narodil Spasitel. (L 2,11)

Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystižitelný dar! (2 K 9,15)

V deváté kapitole druhého listu do Korintu, která končí shora uvedeným veršem, klade apoštol na údy církve jisté požadavky. Nezapomíná však přitom znovu a znovu ukazovat na přenesmírnou milost v Ježíši Kristu. Tak v osmém verši: *„Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste vždycky měli dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo.“*

Žel, často ještě i dnes se v kruzích věřících ozývá otázka: Jak je možné sjednotit na jedné straně vysoké požadavky na nás kladené se skutečností, že nepotřebujeme k dílu vykoupení vůbec nic přidávat? Že

taková otázka vůbec může padnout, je zahanbujícím svědectvím o tom, že nemáme vůbec potuchy, co to milost je, a že ten nevýmluvný Boží dar v Pánu Ježíši ani zdaleka neznáme. Stojíme tu se zalepenýma očima a vůbec nevnímáme ten nádherný svět milosti, který nám byl darován. Boží Syn přišel proto a proto se snížil do jeslí, proto vystoupil na kříž a prolomil noc hrobu, proto nalezl věčné vykoupení, se kterým vystoupil na nebesa, abychom měli kapitál, který stačí absolutně na všecko, který nikdy nikde nemůže vést k deficitu. Přinesl takové spasení, které naprosto stačí i pro to nejcitlivější svědomí, spasení, které beze zbytku stačí Boží svatosti a spravedlnosti a odolá všem satanským útokům. Spasení pro duši a ducha, spasení pro hříchem porušené tělo, spasení, proti němuž se nemůže prosazovat žádná svázanost, žádná zkušenost, žádná psychóza, žádná charakterová vada, jakkoliv hluboká a zakořeněná, žádná překážka v mezilidských vztazích a poměrech, které na zemi panují. Ať nám tedy konečně vzejde světlo, vnímejme červánky dne milosti z Betléma! Není v Novém zákoně žádného morálního požadavku, pro nějž by nebylo plné pokrytí v přenesmírné Boží milosti, dané nám v jeho

nevýmluvném daru. Milost nás nese, abychom mohli žít bohulibým životem. Ať se v současném věku utvářejí poměry jakkoliv, je zde pro nás vždy nová milost v nevýmluvném Božím daru. Nehleďme na viditelné, nehledejme už nic sami v sobě, spusťme se cele na Boží milost.

27. prosince

V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon. Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Simeon vzal Dítě do náručí. (L 2,25–35)

Musel to být hluboce jímavý okamžik, když se ten starý kmet skláněl nad Děťátkem. Jaký jas asi rozzářil jeho vráscitý obličej, odlesk oné velké naděje, která z Dítěte září vstříc celému světu! O Simeonovi čteme, že v něm byl Duch svatý. Nebyl to sice ještě Duch Letnic, ale měl určitý stupeň zjevení Ducha.

Simeon byl člověk s výhledem. Očekával potěšení Izraele. Nestrhával na sebe předčasnou útěchu, nezůstal stát u žádného potěšení, jímž se těšili a uklidňovali druzí při pohledu na bídu nevykoupeného lidu. Nesl svou touhu přes a skrz všecky příležitosti ji

odložit. Poslouchal Slovo a Ducha. Obojí mu ukazovalo jedině k Tomu, jehož příchod očekávali otcové. Tak se mohlo stát, že dostal od Ducha přesný pokyn, kdy se má dostavit do chrámu. Teď odpočívá jeho touha na Dítěti. *„Nyní propouštíš v pokoji tvého služebníka, Pane, podle svého Slova, neboť mé oči viděly tvé spasení!“*

Blažený ten, kdo svůj duchovní zrak nedá ničím upoutat, kdo hledí do dálky a očekává Toho, který má přijít. U starého Simeona vnímáme, že prošel **školou** očekávání na Pána. Tomu se u něho můžeme učit. Jeho duch vyzrál v letech očekávání, takže Dítě ihned poznal, i když jistě nemělo žádnou svatozář. Až jej spatříme takového, jaký je, dojde naše touha utišení. Dříve však nesmí usnout.

Simeon nečekal jen sám osobně na Spasitele. V jeho touze spočívala nevýslovná žádost celého Izraele. Jako tehdy všecko směřovalo a pudilo k příchodu potěšení Izraele, tak se i dnes celý svět podvědomě upíná k jeho zjevení.

Pane, přijď, ach, přijď! Všecko na Tebe čeká! Přijď a vezmi otěže vlády viditelně do své královské ruky, otěže, které se čím dál více vládám z rukou vymykají.

Přijď a vztáhni své žezlo nad rozbouřeným světem národů! Šepot a vzdechy touhy ve stvoření, úpění obětí hříchu, šepot temných stínů země, to vše svědčí o touze po Tobě, Pane Ježíši! Pane, děkuji Ti, jestliže mi dopřeješ, abych aspoň jedinému hříšníkovi mohl pomoci z hříchů a učit jej očekávat na Tvůj příchod!

Neotřesitelné království

Židům 12,25–29

28. prosince

Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví. Jestliže neunikli trestu ti, kdo odmítli tlumočníka Božích příkazů na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, který mluví z nebe. Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, nyní však slibuje: „Ještě jednou otřesu nejen zemí, nýbrž i nebem.“ (Žd 12,25–26)

Jdeme vstříc proměně nebe a země, vstříc novému nebi, které už nebude proměněno. Čím bouřlivější proměny se dějí na zemi, tím blíže je podle Písma ta jedna veliká proměna, ten otřes, o němž hovoří 26. verš. *„Ještě jednou otřesu nejen zemí, nýbrž i nebem.“* Žijeme v době, kdy se všecko otřásá. Otřásá se země, bouří se národy, které nikdo nemůže

utišit. Tu je na nás, abychom se i my dali do pohybu, do pohybu směrem vzhůru, do celé Boží plnosti. K tomu je potřebí, abychom začali jednat dle verše 25: *„Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví. Jestliže neunikli trestu ti, kdo odmítli tlumočníka Božích příkazů na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, který mluví z nebe!“* Můžeme přeložit: „Dejte si pozor, abyste neodpírali Mluvícímu!“

Slovo „odvrátit se“, „odmítnout“ se vyskytuje ve 25. verši dvakrát. Když k nám promluví Pán z nebe, bývá prvním hnutím našeho srdce, v němž se ještě může skrývat něco světského, odvrátit se, odpírat. Slovo Boží nás zastihuje tam, kam nepatříme. Hřích nechce být uveden na světlo, být odhalen, kletba naší vlastní podstaty nechce vyjít najevo ve svých skrýších a zastrčených koutcích. Skrýváme se jako Adam v rajském stromoví. Izrael se také vzpíral naslouchat Božímu hlasu ze Sínaje. To však bylo ve Staré smlouvě. Oni to ani nemohli snést. My jsme však děti Boží. Vidíme z těchto veršů svou obrovskou zodpovědnost, která je v rozporu s běžným pojetím, že milost je tu na to, abychom mohli klidně zůstat takoví,

jací jsme, však ona to milost všecko zakryje. Ale Pán hovoří z nebe. A co říká? *„Ukázala se Boží milost a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožností a světských vášní.“* (Tt 2,11) Milost tu není k tomu, abychom tím víc hřešili na její úkor. To je postoj líných, zkostnatělých svatých. Nebuďme pokrytci, kteří nejdříve Pána prosí, aby se k nim sklonil, a pak se od něho odvracejí. Jen tam, kde celá naše bytost se koří před ním, nebude nám obtížné mu naslouchat. Učme se ztišení před Bohem. Otevřeme se pro něho. Odpírání jeho řeči se může projevovat také tím, že jej posloucháme jen na půl ucha a svými myšlenkami jsme ve světě. Jak často se tak Boží vykoupení chovají! Ti, kteří jej odmítli, když k nim mluvil ze Sínaje, neunikli. Všecko se opakuje. Dějiny světa svět soudí. Tak je tomu i v našem životě.

Ztišme se tedy před ním, nakloňme svůj sluch k Tomu, který k nám hovoří. Uvědomme si svou zodpovědnost vůči Tomu, který k nám hovoří nikoli ze Sínaje, ale přímo z nebe.

29. prosince

Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, nyní však slibuje: „Ještě jednou otřesu nejen zemí, nýbrž i nebem.“ Těmito slovy naznačuje, že otřese vším stvořením a proměnní je, aby zůstalo jen to, co je neotřesitelné.
(Žd 12,18–27)

Včera jsme si řekli, že jdeme vstříc proměně nebe a země. Otřesitelné má být proměněno, aby mohlo nastoupit neotřesitelné. Místo provizorního současného stvoření nastoupí trvalé, nové nebe a nová země. Nejde to však jinak, než krizemi, o nichž Pán hovořil se svými učedníky v posledních rozhovorech.

Nechť nám tyto vážné skutečnosti připomínají, že jsme zde dole jen poutníky, bydlíme **ve stanech**. Nemáme si zde budovat nějaké pevné zámky. Od

všeho otřesitelného se musíme oprostit, abychom ve zhroucení světa sami nezahynuli. Pán Bůh s námi jedná jako orel se svými mláďaty. Třese hnízdem, kde mladí sedí. Nemáme být zde dole uhnízděni, máme rozvíjet své perutě, pospíchat širými vzdušnými prostorami slunci vstříc. *Hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.* (Ko 3,1) Dokud nás Pán nevysvobodí, stavíme si hnízda. Dokud se ještě zde na zemi pohodlně zabydlujeme, nejsme skutečnými učedníky Ukřižovaného.

V kritických dobách, jaké se dnes valí na svět, jsme váženi na váhách svatyně. Tady se pozná, do jaké míry jsme vešli do postoje cizinců zde na zemi, do jaké míry chodíme vírou. Je to ohleduplnost, nejvyšší ohleduplnost z Boží strany, když nás plaší z našich hnízd, dokud nás konečně nepřejde váhání a odkládání. Lot věděl, že je Sodoma zasvěcena záhubě, ale andělé jej museli vyvést téměř násilím. Vzhůru, dítě Boží, setřes prach země ze svých nohou, *vymaň se z okovů hrdla svého, jatá dcerko sijónská! „Probuď se, probuď! Oděj se silou, Sijóne! Oděj se svými skvostnými rouchy, Jeruzaléme, město svaté!“* (Iz 52,1–2)

„Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám

mluví!“ (Žd 12,25)

30. prosince

Těmito slovy naznačuje, že otřese vším stvořením a promění je, aby zůstalo jen to, co je neotřesitelné. (Žd 12,27)

Když tedy v těchto posledních dnech zvlášť myslíme na pomíjejícnost všeho viditelného, chceme se čím dál více hotovit pro ten veliký exodus, kterému jdeme vstříc. Méně než kdy jindy chceme být „usedlíky“. Děkujme Pánu, že nám stále připomíná, že jsme zde poutníky, cizinci, když se nám naše dílo nedaří, když otřásá hnízdy našeho pohodlí, vzpomínek, nadějí, denních zvyků. Dejme se oprostit tam, kde se jiní křečovitě drží. Všecko stvořené bude otřeseno, i to, nač jsme se tolik upnuli. Musíme se více než kdy jindy mít na pozoru před zemskou přitažlivostí. Kdo stojí vysoko na nějaké věži, cítí se často mocně přitahován zemí. Zem nás přitahuje, dokud nám Pán neučiní

přitažlivým ten nový svět, sestupující z nebe. Často mu to velice ztěžujeme a může nás pak od země odpoutat jen soudy a bolestmi, roztříštěním našich hnízd. Děkujme mu, že tak činí. Čím dříve, tím lépe. Pak to tolik nebolí. Vždyť naše hnízda budou jednou stejně zničena. Vše, co nás na zemi potkává, nás připravuje na nebeské občanství.

Jděme tedy svou cestou, a když je nám jedno po druhém vzato, nelitujme se a nedejme se litovat. Nejsme vůbec politováníhodní. Nemáme Otce, který by se zdráhal použít silnějších prostředků, aby nás připravil pro trůn. Máme milost, milost! Jaký rozdíl je mezi přirozeností a milostí! Přirozenost nás poutá k viditelnému, milost nás od viditelného oprošťuje. Přirozenost krystalizuje, tuhne, milost dává křídla. Milost nás vede dál. Troskami našeho na kusy rozbitého života nás Pán cílevědomě vede k neotřesitelné říši, ke království, ke trůnu.

Máme Otce, který ví, jak má s námi zacházet. Nejedná s námi překotně, nic nepřeskakuje, žádnou třídu, žádnou lekci, spíš to a ono s námi zopakuje. Ach, jak často musí opakovat! Kolik času a síly to stojí! On nás však vede cílevědomě k další stanici našeho života.

Uvede nás i do Elim, ale nesmíme se pod palmami zdržet déle, než On dovoluje, jinak by to znamenalo nové boje, nové odtrhování a nakonec vůbec přestáváme věřit, že kdy budeme od viditelného úplně svobodní. Ne! Rovnou se odřekněme myšlenky a přání mít se zde na zemi dobře. To je moc obyčejný cíl. Kdo nechce být strháván zemským magnetismem, musí mít jiný, vyšší cíl! **Mějme** ho! Máme milost, abychom se jí mohli chopit. Necháme-li ji ležet ladem, budeme čím dál chudší a prázdnější.

31. prosince

Buďme vděčni za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. (Žd 12,28)

A teď ještě poslední okamžik! Všechny pravé děti Boží jsou děti královské. Jsou připravovány na kralování. Náš prvorozený Bratr čeká, až spojený se svými mladšími sourozenci ujme se království a nastoupí vládu. Ve 28. verši se výslovně o „království“ hovoří. Je tu stejný výraz jako ve Zj 19,6. Tento trůn ve věčnosti je neotřesitelný, jeho základ stojí na kouřících troskách tyranského, dočasného vladaření satanova. Pán čeká, až službou svatých bude kníže temnosti vyvrženo, vždyť On sám už dávno nad ním zvítězil (Zj 12,11).

Jsme-li tedy královskými dětmi, musíme se učit také

královsky myslet. Lidé s otrockým smýšlením trůnu nedosáhnou. Otroci vášní a strachu nemají podíl na království. Pán Ježíš za nás za všecky okusil smrt (Žd 2,15), abychom už nemuseli otročit strachu ze smrti. Nepotřebujeme řídit své plachty větrem obav o pozemský život. Co nás dnes přitahuje, zítra se nám možná bude hnusit. Čeho se dnes strachujeme, zítra žasneme, když věc spatříme ve světle věčnosti, čeho jsme se to báli. Musíme se ujmout království. Platí nám *„Neboj se, jen věř!“* Jozue se nesměl bát, když měl obsadit zaslíbenou zemi (Joz 1). Nemůžeme se ujmout kralování, když se bojíme. Izraelci ovládli aspoň části zaslíbené země, ale to u nás není možné. Buď celé panství, nebo nic. Všechen strach smíme utopit v krvi Beránkově. K tomu není potřebí žádné námahy, jen milost. Odvažme se mít život pod nohama z milosti! Máme milost, která naprosto na všecko stačí. Ať se děje cokoliv, milost stačí na všecko. 2 K 12,9 lze také přeložit: ***Moje milost stačí.*** Je to milost nám **přítomná**.

Z otrockého strachu však můžeme být vysvobozeni jen tehdy, když Pánu sloužíme, jak se mu líbí, s bázní a třesením, v opravdové zbožnosti a uctivosti (1 Te 1,9–10). Poslouchámе-li Ducha svatého, naplní

naše srdce svatou hrůzou před Pánem Bohem. Jen když žijeme v bázni Boží, neupadneme zpět do otrockého strachu, nebude nás už přitahovat země, nebudou nás zdržovat vzpomínky plné sebelítosti ani ohledy na minulost, ani strach z budoucnosti.

Bát se Pána Boha znamená dát mu prostor. Musíme mu uvolnit to místo, které mu náleží v naší každodenní práci, v kuchyni, v domácnosti, v jeho díle. Musíme mu uvolnit patřičné postavení, aby lidé viděli, kam v lidském životě Pán Bůh patří. To je ta služba jemu libá. To není nějaké stravování se niternými svatými pocity, ani přinášení svévolných obětí, ani honění a shánění a dřina v jeho díle, ale prostě: dáme mu možnost, aby mohl ovládat celou naši bytost, naše pohledy a pohyby, ústa a myšlení, abychom se nepředváděli. Nedělejme tolik hluku kolem sebe! Čím méně je slyšet náš krok, tím lépe. Tak alespoň není přehlušován a tlumen jeho hlas.

V těchto vážných okamžicích zamyšlení se chceme soustředit na to, že náš jediný cíl zde dole je líbit se jemu. I náš Bůh, nejen Ten ze Sínaje, je oheň spalující. Buď nakonec při vstupu do onoho světa všecko shoří, nebo se mu budeme víc a více přibližovat a naše cesta

skončí tam, kde je náš prvorozený Bratr – na trůně.

Tomu, který si nás zamiloval a obmyl nás od hříchů svou krví a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce – jemu sláva i moc na věky! Amen.

Obsah

Úvahy den po dni

Rejstřík biblických odkazů

Předmluva ke 3. německému vydání
vydavatel, 1931

Předmluva k 1. českému vydání
Ludmila Hallerová, 1997

Předmluva ke 2. českému vydání
Milan Kern, 2011

Zjevila se milost
(1. – 7. ledna)
Tt 2,11–l4; Jon 2,9; 1 Pt 1,13

Soudem ku pokoji

(8. – 17. ledna)

1 S 7

Soudem k milosti

(18. – 26. ledna)

Žd 4,12–16; 2 K 5,10; 1 K 11,30–32

Všecko v Kristu

(27. ledna – 14. února)

1 K 1,30

Dopis do Laodikeje

(15. – 18. února)

Zj 3,14–22

Farizejská a opravdová spravedlnost

(19. – 20. února)

Mt 5,20

Služebník Hospodinův

(21. února – 6. března)

Iz 50

Měděný had

(7. – 10. března)

4 M 21,9

Sláva kříže

(11. – 17. března)

Ž 45; Iz 53

Hle, Beránek Boží

(18. – 31. března)

Zj 5,4–6; J 1,29; L 9,28–36; 1 Pt 2,19–25; Zj 15,2–3

Beránkova kniha života

(1. – 4. dubna)

Zj 21,27

Vděčnost za dílo vykoupení

(5. – 13. dubna)

Ko 1,12–23

S Kristem ukřižován a vzkříšen

(14. – 20. dubna)

Ř 6; Ko 3; Ef 2,1–6

Zmrtvýchvstalý Spasitel a jeho učedníci

(21. – 23. dubna)

J 21,3–18

Tělo Kristovo

(24. dubna – 8. května)

Ef 4,1–16

Dar Ducha svatého

(9. – 20. května)

J 16,5–15; Sk 2,37–38

Naplněni buďte Duchem

(21. – 29. května)

Ef 5,18–23

Vedení Duchem

(30. května – 8. června)

Ř 8,14; J 11

Věrnost Duchu svatému

(9. – 10. června)

Sk 13,2

Nezarmucujte Ducha svatého

(11. – 13. června)

Ef 4,30

U Ježíšových nohou

(14. – 24. června)

L 10,38–42

Být tichý a pokorný

(25. června – 4. července)

Iz 30,15–21; Oz 14; J 13,1–17

Bét-el a Peníel

(5. – 15. července)

Ř 9,13; 1 M 28,10–22; 32,22–33; Oz 12,3–5

Víra a důvěra

(16. července – 4. srpna)

2 M 14,19; 16,10; Ž 22,5–6; Kaz 11,5; Iz 40,26; 45,15; Mich 2,13; Ř 1,8; 4,18–22; 16; 1 Tm 6,12; Žd 2,13; 5,7–9; 10,38; 11,8; 12,1–3; 13,9; Jk 5,10–11; 1 Pt 1,21; 1 J 5,13

Škola milosti

(5. srpna – 3. září)

1 Pt 1,13–21

Zákon svobody

(4. – 8. září)

J 5,39; Jk 1,23–25; 2 M 3,1–4

Nepředstíraná bratrská láska

(9. – 15. září)

1 Pt 1,22–25

Modlitba Páně

(16. září – 21. října)

Mt 6,9–13; L 11,1–4

Velebení

(22. – 29. října)

Mt 11,20–30

Ke svátku reformace

(30. – 31. října)

2 Tm 3,15; Ř 3,28

Život v rodině a v zaměstnání k Boží slávě

(1. – 29. listopadu)

2 M 18,18; Joz 1,9; 2 Kr 5,1–14.19; Ž 50; Ž 136; Iz 43,1–2; 53,4; L 2,51; 1 K 6,13; 7,29–31; 12,26; Ko 3,14–25; 1 Te 4,11–12; Žd 12,11; 13,5; 1 Pt 5,6–7; 1 J 2,27

Adventní útěcha

(30. listopadu – 7. prosince)

Iz 40,1–31

Příchod Páně

(8. – 21. prosince)

Mt 24,12; Ř 13,11–14; 2 K 11,2; Ef 5,25–27; 1 Te 1,9–10

Vánoční evangelium

(22. – 27. prosince)

1 M 3,15; Mal 3,20; L 2,25–28; Zj 12,1

Neotřesitelné království

(28. – 31. prosince)

Žd 12,25–29

Úvahy den po dni

Leden

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30. · 31.

Únor

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29.

Březen

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30. · 31.

Duben

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30.

Květen

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30. · 31.

Červen

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30.

Červenec

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30. · 31.

Srpen

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30. · 31.

Září

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30.

Říjen

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30. · 31.

Listopad

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30.

Prosinec

1. · 2. · 3. · 4. · 5. · 6. · 7. · 8. · 9. · 10. · 11. · 12. · 13. · 14. · 15. · 16. · 17. · 18. · 19. · 20. · 21. · 22. · 23. · 24. · 25. · 26. · 27. · 28. · 29. · 30. · 31.

Rejstřík biblických odkazů

1. Mojžíšova

Kapitola 3: 15. 12. · 25. 12.

Kapitola 24: 18. 12. · 19. 12.

Kapitola 28: 7. 7. · 8. 7. · 9. 7. · 10. 7. · 11. 7.

Kapitola 32: 13. 7. · 14. 7. · 15. 7.

2. Mojžíšova

Kapitola 3: 21. 8. · 7. 9.

Kapitola 14: 16. 7.

Kapitola 15: 31. 3.

Kapitola 16: 4. 8. · 22. 11.

Kapitola 18: 20. 11. · 21. 11.

4. Mojžíšova

Kapitola 21: 8. 3.

5. Mojžíšova

Kapitola 32: 30. 7.

Jozue

Kapitola 1: 4. 11.

1. Samuelova

Kapitola 7: 8. 1. · 9. 1. · 10. 1. · 11. 1. · 12. 1. · 13. 1. · 14. 1. · 15. 1. · 16. 1.

2. Královská

Kapitola 5: 17. 11. · 18. 11. · 29. 11.

Žalmy

Žalm 22: 3. 4. · 18. 7.

Žalm 45: 11. 3. · 12. 3. · 13. 3. · 14. 3. · 15. 3. · 16. 3.

Žalm 50: 1. 11. · 2. 11. · 16. 11.

Žalm 89: 21. 11.

Žalm 116: 29. 7.

Žalm 118: 25. 4.

Žalm 129: 22. 11.

Žalm 136: 28. 11.

Kazatel

Kapitola 11: 2. 8.

Izajáš

Kapitola 30: 17. 1. · 25. 6. · 26. 6. · 27. 6. · 28. 6. · 29. 6. · 7. 12.

Kapitola 40: 30. 7. · 30. 11. · 1. 12. · 2. 12. · 3. 12. · 4. 12. · 5. 12. · 6. 12.

Kapitola 43: 5. 11.

Kapitola 45: 2. 8.

Kapitola 50: 21. 2. · 22. 2. · 24. 2. · 25. 2. · 26. 2. · 27. 2. · 3. 3. · 5. 3. · 6. 3.

Kapitola 53: 3. 4.

Jeremjáš

Kapitola 1: 22. 8.

Kapitola 48: 28. 6.

Ozeáš

Kapitola 12: 12. 7.

Kapitola 14: 30. 6. · 1. 7. · 2. 7.

Jonáš

Kapitola 2: 4. 1. · 5. 1.

Micheáš

Kapitola 2: 16. 7.

Malachiáš

Kapitola 3: 4. 4. · 22. 12. · 23. 12. · 24. 12.

Matouš

Kapitola 5: 2. 10. · 4. 11.

Kapitola 6: 25. 9. · 28. 9. · 29. 9. · 30. 9. · 1. 10. · 2. 10. · 3. 10. · 4. 10. · 5. 10. · 6. 10. · 7. 10. · 8. 10. · 9. 10. · 10. 10. · 11. 10. · 12. 10. · 13. 10. · 14. 10. · 15. 10. · 16. 10. · 17. 10. · 18. 10. · 19. 10. · 20. 10. · 21. 10.

Kapitola 11: 22. 10. · 23. 10. · 24. 10. · 25. 10. · 26. 10. · 27. 10. · 28. 10. · 29. 10.

Kapitola 18: 3. 10. · 19. 11.

Kapitola 24: 14. 12.

Marek

Kapitola 9: 27. 3.

Lukáš

Kapitola 2: 6. 11. · 26. 12. · 27. 12.

Kapitola 9: 21. 3. · 22. 3. · 23. 3. · 24. 3.

Kapitola 10: 14. 6. · 15. 6. · 16. 6. · 17. 6. · 18. 6. · 19. 6. · 20. 6. · 21. 6. · 22. 6. · 23. 6. · 24. 6.

Kapitola 11: 16. 9. · 17. 9. · 18. 9. · 19. 9. · 20. 9. ·

21. 9. · 22. 9. · 23. 9. · 24. 9. · 25. 9. · 26. 9. · 27. 9.

Kapitola 19: 2. 1.

Kapitola 21: 21. 12.

Jan

Kapitola 1: 20. 3. · 24. 12.

Kapitola 3: 7. 3. · 10. 3.

Kapitola 5: 4. 9.

Kapitola 11: 4. 6. · 5. 6. · 6. 6. · 23. 11.

Kapitola 13: 3. 7. · 4. 7.

Kapitola 16: 9. 5. · 10. 5. · 11. 5.

Kapitola 17: 29. 2. · 23. 8.

Kapitola 21: 21. 4. · 22. 4. · 23. 4.

Skutky

Kapitola 2: 12. 5. · 13. 5. · 14. 5. · 15. 5. · 16. 5. · 17. 5. · 18. 5. · 19. 5. · 20. 5.

Kapitola 4: 27. 5.

Kapitola 7: 27. 5.

Kapitola 8: 17. 5.

Kapitola 10: 18. 5.

Kapitola 13: 9. 6. · 10. 6.

Kapitola 15: 10. 6.

Římanům

Kapitola 1: 17. 7.

Kapitola 3: 31. 10. · 8. 12.

Kapitola 4: 28. 7.

Kapitola 6: 14. 4. · 15. 4.

Kapitola 8: 30. 5. · 31. 5. · 1. 6. · 2. 6. · 3. 6. · 4. 6. · 5. 6. · 6. 6. · 7. 6. · 8. 6.

Kapitola 9: 5. 7. · 6. 7.

Kapitola 16: 17. 7.

1. Korintským

Kapitola 1: 27. 1. · 28. 1. · 29. 1. · 30. 1. · 31. 1. · 1. 2. · 2. 2. · 3. 2. · 4. 2. · 5. 2. · 6. 2. · 7. 2. · 8. 2. · 9. 2. · 10. 2. · 11. 2. · 12. 2. · 13. 2. · 14. 2.

Kapitola 6: 26. 11.

Kapitola 7: 13. 11.

Kapitola 11: 23. 1. · 24. 1.

Kapitola 12: 27. 11.

Kapitola 16: 8. 5.

2. Korintským

Kapitola 2: 15. 7.

Kapitola 3: 4. 4.

Kapitola 5: 21. 1. · 22. 1. · 1. 3. · 2. 3.

Kapitola 9: 7. 1. · 26. 12.

Kapitola 11: 13. 12.

Kapitola 12: 6. 12.

Galatským

Kapitola 5: 25. 5.

Efezským

Kapitola 1: 17. 4.

Kapitola 2: 9. 3. · 17. 4. · 18. 4. · 20. 4.

Kapitola 4: 24. 4. · 25. 4. · 26. 4. · 27. 4. · 28. 4. · 29. 4. · 30. 4. · 1. 5. · 2. 5. · 3. 5. · 4. 5. · 5. 5. · 6. 5. · 7. 5. · 8. 5. · 11. 6. · 12. 6. · 13. 6.

Kapitola 5: 21. 5. · 22. 5. · 23. 5. · 24. 5. · 25. 5. · 26. 5. · 27. 5. · 28. 5. · 29. 5. · 15. 12. · 16. 12. · 17. 12.

Filipským

Kapitola 1: 25. 11.

Kapitola 2: 3. 7. · 4. 7.

Koloským

Kapitola 1: 5. 4. · 6. 4. · 7. 4. · 8. 4. · 9. 4. · 10. 4. · 11. 4. · 12. 4. · 13. 4.

Kapitola 2: 18. 10.

Kapitola 3: 16. 4. · 17. 4. · 19. 4. · 3. 11. · 7. 11. · 8. 11. · 9. 11. · 10. 11. · 11. 11. · 12. 11.

1. Tesalonickým

Kapitola 1: 9. 12. · 10. 12.

Kapitola 4: 14. 11. · 11. 12.

Kapitola 5: 12. 12.

1. Timoteovi

Kapitola 6: 24. 7.

2. Timoteovi

Kapitola 1: 16. 3.

Kapitola 3: 30. 10.

Titovi

Kapitola 2: 1. 1. · 2. 1. · 6. 1.

Jakubův

Kapitola 1: 5. 9. · 6. 9. · 8. 9. · 6. 10. · 7. 10. · 8. 10.

Kapitola 5: 27. 7. · 27. 11.

1. Petrův

Kapitola 1: 3. 8. · 5. 8. · 6. 8. · 7. 8. · 8. 8. · 9. 8. · 10. 8. · 11. 8. · 12. 8. · 13. 8. · 14. 8. · 15. 8. · 16. 8. · 17. 8. · 18. 8. · 19. 8. · 20. 8. · 21. 8. · 22. 8. · 24. 8. · 25. 8. · 26. 8. · 27. 8. · 28. 8. · 29. 8. · 30. 8. · 31. 8. · 1. 9. · 2. 9. · 3. 9. · 9. 9. · 10. 9. · 11. 9. · 12. 9. · 13. 9. · 14. 9. · 15. 9.

Kapitola 2: 25. 3. · 26. 3.

Kapitola 5: 15. 11. · 24. 11.

1. Janův

Kapitola 2: 27. 2.

Kapitola 3: 20. 12.

Kapitola 5: 29. 7. · 12. 10.

Židům

Kapitola 2: 4. 3. · 22. 7.

Kapitola 4: 3. 1. · 18. 1. · 19. 1. · 20. 1. · 25. 1. · 26. 1.

Kapitola 5: 31. 7.

Kapitola 9: 10. 12.

Kapitola 10: 23. 2. · 28. 2. · 21. 7.

Kapitola 11: 23. 7.

Kapitola 12: 19. 7. · 20. 7. · 25. 7. · 26. 7. · 23. 11. · 28. 12. · 29. 12. · 30. 12. · 31. 12.

Kapitola 13: 1. 8. · 22. 11. · 27. 11.

Zjevení

Kapitola 3: 15. 2. · 16. 2. · 17. 2. · 18. 2.

Kapitola 5: 18. 3. · 19. 3. · 27. 3. · 28. 3. · 29. 3. · 30. 3.

Kapitola 12: 23. 12.

Kapitola 14: 30. 3.

Kapitola 15: 31. 3.

Kapitola 19: 15. 12. · 18. 12. · 20. 12.

Kapitola 21: 1. 4. · 2. 4.

Kapitola 22: 17. 3.

Otto Stockmayer

Zjevila se Boží milost

Slova života

Vydal: Křesťanský sbor Ostrava-Kunčičky
pro Bratrskou jednotu baptistů
Překlad: Ludmila Hallerová
Redakce: Ján Ostrolucký
Obálka: Colorstudio Ostrava
Vydání: druhé, 2011
ISBN: 978-80-904618-5-7

ELEKTRONICKÁ VERZE
Konverze: www.elektronicke-knihy.info
Vydání: první, 2013